DAMLANUR BUYÜKŞEN

SEVDA UĞRUNA

müptela

Derya; kendisinden yaşça büyük, fazla korumacı iki ağabey
ve ona hâlâ beş yaşındaymış gibi davranan ebeveynlere sahip
üniversite öğrencisi bir genç kızdı. Tek istediği, ailesinin artık
onun büyüdüğünü kabullenerek biraz da olsa nefes aldırmasını
sağlamaktı. Yirmi birinci yaşını doldurduğu yaz tatilinde staj
için masum bir yalanın arkasına sığınarak hayatının ilk gerçek
macerasının yolculuğuna çıktığında ise bu yalanın onu dönüşü
olmayacak şekilde değiştireceğinden habersizdi.

SONUNDA O DA HEP DÜŞLEDİĞİ, BAŞKALARINDA TANIK OLDUĞU AŞKI
BULACAK MIYDI YOKSA AŞK SANDIĞI ŞEY BİR MUSİBET MİYDİ?

Emir ise hiç hesapta yokken omuzlarına yaşından ağır yükler
koyulmuş, kayıpları yüzünden vaktinden önce büyümüş bir
genç adamdı. İşi, ailesi ve yıllar önce ettiği bir yeminin uğrun
yaşıyordu. Ta ki Derya'yı görene dek... Bu güzel kızı sevmek
bataklıkta kendisine uzatılan bir dala tutunmak gibiydi.
Ancak kırmadan, kirletmeden,
aynı batağa çekmeden sevmek...
İşte bunu nasıl yapacağını hiç bilmiyordu.

Sevda Uğruna, iki gencin yalanlar arasında filizlenen aşkının
bu aşk uğruna birbirlerine tutunuşunun hikâyesi...

DAMLANUR BÜYÜKŞEN

SEVDA UĞRUNA

müptela

Giriş

Elimde eğreti duran silahı karşımdaki adamın göğsüne doğrulturken diğer elimle de destekledim. Daha önce hiçbir varlığa ateş etmediğim düşünülecek olursa muhtemelen komik görünüyor olmalıydım. Aslında kararlı adımlarla karşısına dikilip, silahı elime alırken etkileyici gözükeceğimi ummuştum. Yani hayalimdeki ben kesinlikle gerçektekinden çok daha etkileyiciydi. Planımın aklıma geldiği ilk an için zekice olduğunu sandığımı tahmin ediyor olmalısınız. Oysa şimdi, daha kelimeler ağzımdan dökülürken içim pişmanlıkla dolmuştu.

"Benimle evlenmek zorundasın Emir, yoksa seni vururum."

Ömrümün büyük bir kısmı nasıl evlenme teklifi alacağımın hayaliyle geçmişti. Gösterişten hoşlanan biri değildim evet, ama en azından teklif eden taraf olmamayı tercih ederdim. Gerçi bizim durumumuzda tehdit eden taraf demek daha doğru olacaktı. Emir'de elimdeki silah

onu hiç etkilememiş olacaktı ki sağ elinin işaret parmağıyla alnını sakince kaşıyıp, diğer elini bulunduğumuz otelin avlusunda dikilen adamlarına doğru kaldırarak durmalarını emretti. Aramızdaki kısa mesafeyi kapatıp namlunun ucunun göğsüne değmesini sağladı.

"Yalnız, o dediğin şu an pek mümkün görünmüyor." Elimdeki silahı kavrayarak emniyetini açtı ve başıyla tetiğe doğru işaret ederek konuşmaya devam etti. "Şimdi bir daha dene istersen."

Elbette beni ciddiye almıyordu. Ben bile içinde bulunduğum duruma inanamazken ondan başka türlüsünü bekleyemezdim.

"Senden nefret ediyorum, biliyorsun değil mi?"

Bakışlarını etrafta gezdirerek derin bir nefes aldı ve konuşmadan önce gözlerini yeniden üzerime dikti.

"Sayende Sevda, öğretene kadar bıkmadan söyledin. Ama bak, şimdi elinde silahla karım olmak için beni tehdit etmeye çalışıyorsun. Demek ki o kadar da büyük konuşmamak gerekiyormuş."

"Sen de bu durumdan zevk alıyorsun."

"Hayır, aksine sinir oluyorum."

Sadece birkaç ay içerisinde biz nasıl bu hâle gelmiştik? O zamanlar mı kördü gözlerim yoksa şimdi mi? İki ihtimalde de içinde bulunduğum çıkmazdan kurtulmanın bir yolu yoktu. Başıma bu defa çok büyük bir çorap örmüştüm.

1. Bölüm

İlk Görüşte Kaza

Sanıyor musunuz ki ben her zaman elinden silah düşürmeyen, burnunu dertten kurtaramayan asi bir kızdım. Eskiden fazlasıyla sıradan, normal bir hayatım vardı. Kontrolümden çıkış hikâyesini ise hâlâ durup düşündüğümde bir mantık çerçevesine oturtamıyorum. Evlenebilmek için silah doğrulttuğum adamla tanışma hikâyem için ilk görüşte aşk diye söz etmeyi çok isterdim ama galiba bizim hikâyemizin sonu başından belliydi. Çünkü ben Emir için ilk görüşte kaza, o ise benim için ilk görüşte belaydı.

Üniversitedeki üçüncü yılımda, yaz tatiline girmeden önceki son bütünleme sınavıma çalışmak için tüm gece uyumamıştım. Bu yüzden sabaha karşı uyuyakalarak, sınava sadece yarım saat kala annem tarafından uyandırılmıştım. Beni okula bırakmasını babamdan isteyecektim ancak o da erkenden işe gitmişti. Annemin arabası servisteydi. Benim zaten henüz arabam ve ehliyetim yoktu.

Altımda eski bir eşofman, üstümde rengi solmuş siyah bir tişörtle spor ayakkabılarımı giydikten sonra aynaya bile bakmadan saçlarımı yukarıdan sıkıca toplamıştım. Çantamda kalem ve silgi olduğundan emin olunca, annemin beni uyandırır uyandırmaz aradığı taksinin kapının önünde korna çalmasıyla dışarı fırlamıştım ve doğrudan okula gitmek için adres tarifinde bulunmuştum. Bir yandan da kafamda formülleri tekrar etmeye çalışıyordum. Nasıl uyuyakalabilmiştim? Sanki bana inat olsun diye İzmir'de arabası olan herkes de o gün trafiğe çıkmıştı. Hava bunaltıcı derecede sıcaktı. Stres içerisinde, arabanın camını açarak başımı dışarıya doğru uzattım. Nihayet yerleşke girişine geldik fakat bu defa da güvenliğe kimlik gösteren araçlar kuyruk oluşturmuştu. Baktım böyle olmayacak, çantamı omzuma takarak taksiciye parasını verip arabadan indim. Tabana kuvvet diyerek, turnikelerden geçer geçmez koşmaya başladım.

Dürüst olacağım. Hayatım boyunca atletik bir insan olmadım. Özellikle haziran ayının son gününde, İzmir sıcağında sınava yetişmek için kan ter içinde kalmak, yapmaktan hoşlandığım şeyler arasında yer almıyordu. Ancak mecburdum ve geç kalma korkusuyla oldukça iyi bir performans sergiliyordum. Her gün okula yürüdüğüm kısa yol ise sanki bir anda on katına çıkmıştı. Sonunda soluk soluğa kalarak yolun sonuna geldiğimde, sabırsızlıkla hedefime odaklanıp bölümümün bahçesindeki ağaçlara baktım. Ne yazık ki sevinmek için acele ci davranmıştım. Bakmadan fırladığım yolda siyah bir araba bana çarpmamak için aniden fren yapmak zorunda kaldı. Ama dizlerimi arabanın kaportasına çarpmama engel olamadı. Bacaklarım acımıştı ve muhtemelen moraracaktı, fakat asıl sorun çarpmanın etkisiyle yere düştüğümde bir şekilde incitmeyi başardığım ayak bile-

ğimdeydi. Boylu boyunca yolun ortasına oturmuş hâlde bileğimi ovalarken arabanın kapısı kapandı. Genç bir adamın endişeli sesi kulaklarıma doldu.

"İyi misiniz? Çok hızlı gitmiyordum aslında ama birden yola çıkmanızı da beklemiyordum. Fren yaptım görür görmez ancak... Hemen hastaneye gidelim."

Yere çömelip, benimle göz teması kurmaya çalışınca sinirden dolan gözlerimi ona doğru çevirdim. Bir çift kömür karası göz benimkilere odaklanmış hâldeydi. Sert yüz hatlarının etkisini arttırmak istercesine birkaç milim uzamasına izin verilmiş sakallarının arasından çenesini kaşıdı. "İzin verirseniz arabaya binmenize yardım edeyim. Hastaneye gidelim," diyerek bu isteğini tekrarladı.

Ben de başımı iki yana sallayarak ona itiraz ettim ve "Benim sınava yetişmem lazım," dedim. Bunun aramızda bir anlaşmazlığın başlangıcı olacağını düşünmemiştim.

"Hanımefendi, belli ki canınız yanıyor. Bu şekilde gitmenize izin veremem. Yol ortasında durmaya da devam edemeyiz."

Yolun diğer tarafındaki kafeteryadan çıkan insanlar yardım etmek için etrafımıza üşüşmüşlerdi. Konuşurken çenesiyle onları gösterince, toparlanıp ayağa kalkmayı denedim. Bana çarpan yabancı da hemen yardım için kollarını uzattı. Fakat bileğimin üstüne basamıyordum.

"Çok acıyor!" diyerek sanki bu gerekliymiş gibi malumu dile getirdim.

"Normaldir, araba çarptı."

Onun da benden aşağı kalır yanı yoktu. Soğukkanlı tespiti takdire şayan olsa da benim gözüm onu ya da sakinliğini görecek hâlde değildi. Çevremizdekiler ise bana belediye inşaatında görevli kepçe muamelesi yapıyorlardı. Niyetleri yardımcı olmaktı muhakkak. Fakat üstüme

dikilmiş bu kadar göz, kendimi iyi hissetmemi sağlamıyordu.

"Kırıldı mı yoksa?" diyerek bu defa tatsız bir tahminde bulundum ve hemen rahatlatıldım.

"Hiç sanmıyorum. Biraz dalga geçer gibi olacak ama kırık olsaydı duramazdınız. Artık gidelim mi?"

Ağırlığımı tanımadığım bir adama vermiş, tek ayağımın üstünde dikilmeye çalışırken, mecburi samimiyetimizden duyduğum rahatsızlığı yüz ifademe yansıtarak konuştum.

"Şu an bacağımı keseceklerini bilsem yine de bu sınava girerim. Kaç gündür çalıştığımı biliyor musunuz? Kafam kopsa gövdemle girerim."

Arabayla çarptığım kızın da delisine, şuursuzuna denk geldim, dercesine yüzüme bakıp imalı bir ses tonuyla sordu.

"Bu can acısıyla mı?"

"O sınav kâğıdını bir göreyim, benim hiçbir şeyim kalmaz. Oyalamayın artık, tamam. Bir şeyim yok, gideceğim okula."

Kararlı bir şekilde adım atıp tüm seyircilerimi arkamda bırakmak istedim ama ayak bileğim buna yeniden izin vermedi. Adam da bana azarlarcasına baktı ve başını hafifçe sağa yatırarak tüm dikkatimi üzerine çekmeyi başardı.

"İnadım inat diyorsunuz yani. İlla hastaneye değil sınava gideceksiniz. Öyle olsun, o zaman bu durumda kusura bakmayacaksınız. İsteğinizi yerine getirmenin başka yolu yok, izninizle."

Aklından ne geçtiğini anlayıp, ona itiraz edemeden kendimi kucağında buluverdim. Bu durumda, düşmemek için kollarımı boynuna dolamaktan başka çarem yoktu. Ayrıca kendisinin ben de dâhil tüm hemcinslerimi kıskandıracak güzellikte kirpiklere sahip olduğunu da

yeni elde ettiğim bu görüş açısıyla kolayca fark edebiliyordum. Arabasının anahtarlarını hiç tanımadığı kafeterya sahibine doğru atarak kenara çekmesini, yolun ortasında bırakmamasını rica etti. Dönüşte ondan alacağımızı söylerken çoktan bölüme doğru yürümeye başlamıştı.

"Doğru gidiyoruz değil mi? Tekstil mühendisliğinde mi okuyorsun?"

"Hı hı..."

Evet demeye ne olmuştu? Adını bile bilmediğim bir adamın kucağında sınava yetişirken ana dilimi unutmama şaşırmamalıydık gerçi, zira dilimi bile yutmuş olabilirdim. Bu sahne sahiden de yaşanıyor muydu? Çünkü yaşanması imkânsız türde olan fantezilerden biriymiş gibi duruyordu. Yani lütfen, bu hayatta kaç tane genç kız yakışıklı yabancıların kucağında okula bırakılıyordu ki? Bölümün kapısından girerken güvenlikteki adamın öyle bir bakışı vardı ki bulunduğum kucak toprak olsaydı da yedi kat altına girseydim diye düşünmeme neden oldu. Eh, bu bakış gerçek olduğuna göre bu durumda yaşamakta olduğum şey de gerçekti.

"Ne tarafa?"

Kurtarıcımın gerçek anlamda kulağımın dibinde sorduğu soru üzerine kafamı toplayarak mahcup bir sesle cevap verdim.

"İkinci kat."

Ağırlığımdan utanıp diyet kararı aldım, o, suratıma *gerçekten mi?* dercesine iki saniye boyunca bakınca. Gerçi nefes alıp verişi çok da zorlanan bir adamınkine ait değildi ama... Sahi kaç yaşındaydı? Bizim üniversitenin öğrencisi miydi? Üstünde pamuklu, mavi bir gömlek, altında da sıradan bir kot pantolonla spor ayakkabılar vardı. Sakal çoğu erkekte olduğu gibi onu da yaşından büyük gösteriyor olabilirdi. Ben, kendimi onunla ilgili tahmin

yürütmeye kaptırırken sınıfın kapısına çoktan gelmiştik. Gerçekten kucağında olduğum hâlde hızlı hareket etmişti Güzel Kirpik. Beni nazik bir şekilde yere indirdi fakat belimden destek olmaya devam ederek ağırlığımı ayağımın üstüne vermeme de engel oldu. Sınıfın kapısını tıklatıp girdiğimizde sınav çoktan başlamıştı ve gözetmen de dâhil olmak üzere herkesin bakışları üzerimize çevrildi. Yanımda bir yabancıyla sınıfın kapısında neden topallayarak dikildiğimi ve sınava niçin geç kaldığımı ise açıklayan kurtarıcım oldu.

"Kusura bakmayın hocam, öğrenciniz sınava yetişmeye çalışırken ufak bir kaza atlattık. Bileği burkulduğu için de sınıfa kadar kendisine eşlik etmek zorunda kaldım. Benim yüzümden geç kaldı. İzniniz olursa sınava girebilir mi?"

Onun yüzünden mi? Sınava girebileyim diye kendini yorduğu yetmezmiş gibi yalan da söylemişti. Neyse ki açıklaması yeterli oldu ve aldığımız izin sonucunda boş bulduğum ilk sıraya oturmama yardım etti.

"Ben, çok teşekkür ederim."

Kimseyi rahatsız etmemek adına fısıldayarak konuşmuştum. O da başını oturduğum sıraya doğru eğerek aynı şekilde fısıldadı.

"Sınavdan çıkınca edersin. Kapının hemen dışında bekliyor olacağım. Daha hastaneye gideceğiz."

Sıcak havada beni taşıyacak diye alnında biriken teri fark ettim ve anlık bir refleksle elimi uzatıp avucumla sildim. Sonra da avucumu eşofmanıma silip önüme bırakılan sınav kâğıdına odaklanmaya çalıştım. Geri çekilmişti ama sanırım yaptığım bu hareket, tıpkı onun yalanının beni şaşırttığı gibi onu şaşırtmıştı. Kendisi resmen bir süper kahraman gibi günümü kurtarmışken, ben alt tarafı kan ter içindeki görüntüsünü biraz olsun düzelt-

mek istemiştim. Bu yüzden neden bana bu kadar dikkatli baktığını anlamadım. Sınıftan çıkarken son bir an göz göze geldik ve ben tüm sınav stresime, ayağımın ağrısına rağmen yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Yani gözetmen, *yavrum sırıtacağına önündeki kâğıtla ilgilen,* der gibi bakana kadar sırıtmaya devam ettim. Bu arada yaz tatilinde kız mesajlaşma gruplarında dilden dile bu dedikodunun yayılacağını bilmek de gerilmeme yetti. Zaten en yakın arkadaşım Beste duyar duymaz ortalığı inletecekti. Haklıydı da herkes, hangi normal insan sınava bu şekilde taşınırdı ki?

İyi ya da kötü onca stresten sonra bir şekilde sınav kâğıdını doldurdum. Bir saatlik süre sona erdiğinde arkadaşlarımla birlikte kâğıdımı teslim ettim. Kızlar tam neler olduğunu sormak için yanıma yaklaşacaklardı ki kahramanım sınıfın kapısı açılır açılmaz içeri girdi. Gerçekten bir saat boyunca dışarıda sınavımın bitmesini beklemişti. Sınıf yavaş yavaş boşalırken kolları göğsünde bağlı bir hâlde yanı başımdaki duvara yaslandı. Ben de istemsizce onu baştan ayağa inceledim ve kendimi parmaklarına bakar hâlde buldum. Müjdeli haber, alyansı yoktu. Vücudu fitti ama kendini protein tozuna, vücut yapmaya kaptırmış, hayatta başka hiçbir vasfı olmayan bir kalori cetveli de değildi galiba. Yani öyle olsaydı bana karşı neden böyle centilmen davranırdı ki? Ne kadar kılıksız hâlde olduğumu hatırlayıp gözlerimi önüme indirdim. Deve kuşu gibi kafamı toprağa gömüp yok olduğumu sanmakla eş değerdi bu hareketim. Şu okula saçlarım yapılı, makyajım tam, kıyafetim güzel hâlde geldiğim onca ay hatta yıl hiç kimseyle karşılaşmamış olup en erkek kılıklı hâlimle eli ayağı düzgün bir adamın arabasının önüne atlamak niyeydi? Ben de bu kısmetsizlik varken, hangi hoşlanma potansiyelim olabilecek beyin kalbine girmeyi başarabilirdim acaba?

Beni kendi hâlime bıraktığında yerimden kıpırdamayacağımı anlamış olacaktı ki kollarını uzatarak eğildi ve ben de masadan destek alarak yerimden doğruldum. Bileğim şişmişti. Bunun için onun koluna girip öyle yürümeye çalışmayı planladım. Fakat o, tüm çevikliğiyle beni yeniden kucakladı.

"Gerçekten gerek yok, deneyebilirdim."

"Olsun, biz daha fazla zorlamayalım."

Başını benden tarafa çevirerek cevap verince, yüzlerimiz birbirine olması gerekenden fazla yaklaşmış gibi hissettim. Bu da kucağından inmek için bu defa diretmeme neden oldu. Sonuçta artık yetişmem gereken bir sınav yoktu. Dolayısıyla hastaneye acele etmeden de gidebilirdik.

Sonunda canımın ne kadar acıdığını belli etmemeye çalışarak, ağırlığımın büyük kısmını ona vermiş hâlde arabasına kadar yürümeyi başardım. Acaba sapık bir katil olma ihtimali var mıydı? Uzun süre yakalanmayan seri katillerle ilgili izlediğim bir belgeselde, yakışıklı bir katilin Amerika'da otuzdan fazla kadını kolayca öldürdüğünü çünkü cazibesiyle güvenlerini kazandığını duymuştum. Gerçi bizim durumumuzda çok fazla şahit vardı. Bugün ortadan kaybolsam robot resmini çizdirebilecek görgü tanıkları mevcuttu. Yine de ismini bile hâlâ bilmiyordum. Neticede ilk defa kan bağım olmayan, bana bu kadar yabancı bir adamın bu kadar yaklaşmasına izin vermiştim ve hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sürücü koltuğuna geçtiğinde, beni doğruca üniversite hastanesine götüreceğini söyledi. Ben de kendimi yeniden minnetimi ifade etmek zorunda hissettim.

"Başınıza dert açmak istemezdim. Yardımlarınız için çok teşekkür ederim."

Gözlerini yoldan ayırmadan cevap verdi. "Ne şekilde olmuş olursa olsun, arabamla çarptığım birinin iyi oldu-

ğundan emin olmadan onu bırakıp gitmem mümkün değil. Şu an benim sorumluluğumdasınız."

"Hatalı olan bendim, sınava yetişmek için yola fırladım. Sizi işinizden alıkoyup vaktinizi çaldığım için özür dilerim. Ayrıca yardım edip sınava girmemi sağladığınız ve bekleyip ilgilendiğiniz için tekrar teşekkürler."

Teşekkür ve övgü dinlemekten pek hoşnut olmayan az sayıdaki insandan biri olduğunu düşünmeme neden olacak şekilde başını sallayıp konuyu kapamaya çalıştı.

"Rica ederim, dediğim gibi başka türlüsü yakışık almazdı zaten. İyi geçti mi bari?"

"Ne iyi geçti mi?"

Işıklarda bekleyince gözlerini ilk defa bana çevirdi. "Sınavınız."

Doğru ya, bir de sınav vardı. Bende akıl kalmamıştı ki sınavı düşüneyim.

"İyi geçmedi herhalde, neyse sıkmayın canınızı, seneye verirsiniz."

Dalgınlıktan cevap vermeyi de unutmuştum. "Yok, yani bilmiyorum. Teşekkürler."

Şimdi, *adınız ne, öğrenci misiniz*, diye sorulur muydu pat diye? Merakımdan çatlamam da an meselesiydi. O niye sormuyordu sahi adımı sanımı? Mesela İzmirli olup olmadığımı? Niyetini yanlış anlayıp arabada gerilmemem için olabilirdi tabii. Flört etmeye çalıştığını sanmamdan korktuğu için sessiz kalmayı seçmesi normaldi. Ayrıca sorduğu tek soruya aklı başında cevap vermiş miydim de benimle sohbet etmesini istiyordum? Telefonu çalınca, kulaklığını takarak cevap verdi. Ben de belki hakkında fikir sahibi olurum diye tilki misali kulaklarımı dikerek dinlemeye çalıştım. Ama daha çok karşı tarafın yaptığı açıklamayı onaylıyor gibiydi. Yani sözlerinden anlam çıkarmak pek mümkün değildi.

"Tamam, ben akşama döneceğim. Hayır, beni bekleyin. Bensiz bir şey yapmayın. Daha önce konuştuğumuz gibi Bekir Abi gidip ilgilensin. Biliyorum ama işim çıktı. Merak etmeyin, bir yaramazlık yok. Sonra konuşuruz."

Bir şey anladıysam Arap olayım derlerdi ya hani, durumum tam olarak öyleydi. Yahu kimdi bu adam? Neyin nesiydi? Mesela ne iş yapıyordu? Akşam nereye gidecekti, evine mi? Evi neredeydi? Baktım beynimdeki soruların sonu yandı bitti kül oldu diye bağlanacak, benden günah gitti diyerek sormak için ağzımı açtım. Bu defa da hastanenin kapısına yanaştık.

Doktora muayene oldum, röntgen çekildi ve ayağımı sardıktan sonra birkaç gün üzerine basmamam gerektiğini söylediler. Verdikleri ağrı kesiciyi içtim, doktor çıkmama izin verdiğinde ise kimliğimin refakatçimde olduğunu hatırladım. Uzatarak kalkmama yardım etti ve konuştu.

"Geçmiş olsun Sevda, ciddi bir şey olmamasına sevindim. Şimdi eczaneye uğrayalım, sonra seni evine bırakayım."

Kimlikteki ikinci adımı günlük hayatta hiç kullanmadığım için bana bu şekilde hitap edişini doğal olarak yadırgadım ve onu istemsizce uyardım.

"Yalnız Derya, yani ben ilk ismimi kullanıyorum, ikinciyi değil."

Bu, babamın, annemin tüm itirazlarına rağmen kimliğimi çıkartırken ondan habersiz ismimin sonuna rahmetli babaanneminkini ekletmesiyle alakalı bir meseleydi. Çantama koymak üzere olduğum kimliğe doğru bakarak açıklamam üzerine başını salladı.

"Tamam, Derya Sevda, dikkat ederim."

"Teşekkür ederim. Ee... Senin de bir adın vardır herhalde."

Ona tüm samimiyetimle gülümsedim. Karşılığında da onun ilk defa gülümsediğini görme şerefine eriştim. Benimki gibi tüm yüzüne yayılan cinsten değildi ama hiç olmamasından iyiydi. Adını söylemek için ağzını açtı ve telefonumun neşeli zil sesi ondan önce davrandı. Arayan iki abimden yaşça büyük olan olunca ben de hemen açtım.

"Efendim abiciğim."

"Derya, seni merak ettim. Annemle konuştuk az önce de o söyledi. Sınava geç kalmışsın sabah. Girebildin mi? Nasıl geçti güzelim?"

Sanki telefonun diğer ucundan nerede olduğumu, başıma neler geldiğini görebilirmiş gibi endişeyle dudağımı ısırdım. Yardım dilenircesine ilgiyle bana bakan yabancıya baktım. Ancak bunun bir yardımı olmadı.

"Bilmem, yaptım işte bir şeyler. Daha okuldayım, eve dönmedim."

"Sen bir haltlar mı yedin?"

Yok ama artık, üstüme kamera mı taktırmıştı? Nereden anlamıştı hemen başımı derde soktuğumu? "Nereden çıktı şimdi o?"

"Sesinden, şimdi de soruyu soruş şeklinden. Bak, uslu dur abiciğim, papaz olmayalım. Yengen oğlanı doktora götürmüştü alerji kontrolüne, dönüşte seni okuldan alsın. Hadi görüşürüz."

Sanki ben, her gün arabaların önüne yakışıklı beyleri tavlamak umuduyla kendimi bilerek atıyordum. Kaza geliyorum demiyordu işte. Uslu dur demekle durulmuyordu. Ayrıca onun tavlanabilecek biri olduğunu da hiç sanmıyordum. Bence dişi olduğumdan bile haberdar değildi. Kimliğimde kadın yazdığını görmüş müydü?

Telefonu kapadıktan sonra bir çift kara göz beni sorguladı. *Yahu kardeşim, hem dişi olduğumu görmezden geliyorsun hem de sanki yaramazlık yapmış çocuğunmuşum gibi*

bakıyorsun. Uzaktan bana bakan herkes kreşten kaçtığımı mı sanıyordu da böyle üstüme titriyorlardı?

"Her şey yolunda mı?" diye sorunca rahat bir tavır takınmaya çalıştım.

"Neden olmasın?"

Yengemi arayıp beni buradan almasını söylemek zorundaydım. Ondan sır çıkmazdı fakat riske girmenin de gereği yoktu. Güzel Kirpik'in desteğiyle ağırlığımı sakat olan bileğimin üzerine vermeden acilin çıkışına doğru yürüdüm. O da başını çevirip, arabasını park ettiği yere bakarak onu beklememi söyledi. "Oyalanmadan gidelim artık," diye de ekledi.

"Hiç gerek yok. Çünkü abimle görüştüm, beni almaya yengem gelecek. Sana yeterince zahmet verdim zaten. Biz en iyisi burada ayrılalım. Tanıştığımıza çok memnun oldum." Tokalaşmak için ona elimi uzattım ama o şüpheyle yüzüme bakarak, "Emin misin?" dedi.

"Evet, her şey için tekrar teşekkürler."

"Tamam, o zaman. Sen öyle diyorsan... Ben de memnun oldum Sevda yani Derya."

Sonunda havada duran elimi tuttu, tokalaştık ve arabasına doğru ilerleyişini sakince izledim. Aslında iyi tarafından bakacak olursak yakışıklı bir yabancıyla beraber maceralı bir sabah geçirmek bile hoş bir anıydı. Ucuz kurtulmuştum kazadan ve cinayete de kurban gitmemiştim. Yani günün kazananı bendim. Şimdi sıra yengemi arayıp olanları anlatmakta ve evdekilerin aklını başından almayacak bir hikâye uydurmaktaydı. Sahi adı neydi bu Güzel Kirpik'in? Öğrenemeden de vedalaşmıştım. Ya da ben öyle sanıyordum. Maceramın sonuna geldiğimi sanırken aslında başındaydım. İlişkimiz ilk görüşte kaza olarak kalmayacak, başımı daha çok ağrıtacaktı. Bu benim Emir uğruna söylediğim sadece ilk yalan olacaktı.

2. Bölüm

Aşk Tesadüfleri Sever mi?

Kahvaltı sofrasından kalktım ve kucağımdaki küçük yeğenim Onur'u Zeynep yengeme bırakarak annemin benim için sıktığı elma suyunu tek seferde içtim. Biliyordum ki içmediğim takdirde bir ton laf edecekti. Sınavlarım bitip okulum tatile gireli, başka bir deyişle tanımadığım bir adamın arabasına çarpalı iki hafta olmuştu. Üç gün sonra stajyer olarak bir tekstil firmasında çalışmaya başlamam gerekiyordu ve bu firmanın babamın firması olmaması için aylar öncesinden bizimkilerle savaşmam gerekmişti. Büyüdüğümü, tek başıma bir şeyler başarabileceğimi ve sorumluluk almama izin vermedikleri sürece asla kendime tam olarak güvenemeyeceğimi artık anlamaları gerekiyordu. Onlar yüzünden çok sevdiğim memleketim İzmir'in dışında staj yapmaya karar vermiştim. Attığım her adımda ebeveynlerimin, abilerimin gölgesini üzerimde hissediyordum ve bu, hayatım boyunca her zaman böyle olmuştu.

Bir saat sonra otobüsle Bursa'ya gidecektim. Çünkü en azından Ege Bölgesi'nde değil de Marmara'da olursam beni daha az denetleyeceklerini ummuştum. Yine de güvenilir bir tanıdığımızın yanına yerleştirilmem için sevgili babam duruma el atmıştı. Galiba soyadım olmadan kimsenin yanında staj için bile iş bulabileceğime inanmıyorlardı. Gerçi bu teorimi dile getirdiğimde bilmedikleri, güvenmedikleri insanların yanında, yabancı bir şehirde tek başıma kalmama izin veremeyeceklerini, eğer mesleğimin gereklerini öğrenmek istiyorsam kurumsal bir firmada, benimle ilgilenen kişilerin arasındayken çalışma hayatıyla tanışmam gerektiğini söylediler. Bence tek yaptıkları kozamdan çıkmama izin vermemekti ya neyse, bu konuda tartışmanın kimseye faydası olmadığını uzun zaman önce anlamıştım.

Aslında bana karşı bu kadar korumacı davranmalarının ve üzerimde kurdukları baskının nedeni geçmişteki bozuk sicilimdi. Liseyi bitirdiğim yıl, birkaç haftadır tanıdığım ve o zamanlar gördüğüm en yakışıklı erkek olduğunu düşündüğüm bir çocukla buluşmak için o günlerdeki en yakın arkadaşımı da suç ortağım yaparak aileme yalan söylemiştim. Onun tarafından kabul edilmek, beğenisini kazanmak, zannetmiştim ki uğruna aileme yalan söylemek, gece dışarı çıkıp insanın kulak zarını tahrip edecek gürültüye sahip bir barda içip sarhoş olmak demekti. Daha net ifade edecek olursam, bunun aşkım uğruna yaptığım cesur bir hareket olduğuna ve onun tarafından takdir edileceğime inanmıştım. O ise sarhoş hâlimden faydalanma hayaliyle bana yaklaşmıştı. Tesadüf bu ya, aynı gece Selim abim ile Bahar yengemin ilk randevularına çıktıkları geceydi ve sahilde uğradığım tacizden korunmaya çalışırken abim tarafından kurtarılmıştım. Bu olayın hayatımın en utanç verici anısı ol-

duğunu tahmin ediyor olmalısınız. Kısa süre sonra aynı çocuk tarafından telefonla rahatsız edilmeye başlandım. Evimin önüne kadar gelip önümü kesmeye dahi cesaret etti. Şimdi düşünüyorum da galiba saplantılı, hasta bir ergendi. Mesele karakola kadar taşındı, çok büyük rezillikler yaşandı. İşte ben o faciadan sonra bir daha ailemi utandıracak bir şey yapmayıp tüm erkeklerden uzak duracağıma dair yemin ettim.

Cahil bir çocuk olduğum için yaşananların suçlusu olduğuma inanıyordum. Oysa tacizin tek bir suçlusu olurdu, o da tacizciydi. Benim tek hatam, onun için sevdiklerime yalan söylemek olmuştu. Zaten bu sebeple güvenlerini yitirmiştim.

İtiraf ediyorum, aldığı kararları ilk anki gazla uygulamaya koyan, sadık kalabilen biri değilim. Bu sebeple üniversitedeki ilk yılımın sonlarına doğru son sınıflardan bir oğlana gönül verdim. Ne bileyim ben, adamın okuldaki tüm hocalar hakkındaki engin bilgisi, tekstil sektörünü yalayıp yutmuşçasına tavırları ve görmüş geçirmiş hâlleri önce saygımı, sonra ilgimi kazandı. Ona yaranayım diye çıtı pıtı bir kız olmaya çalıştım, siyasi görüşümü değiştirip hayata onun penceresinden bakmaya zorladım kendimi. Alışverişe gittiğimde, *acaba o beğenir mi?* diye düşünerek kıyafet seçmeye başladım. Saçımdan oturup kalkışıma kadar başka birine dönüştüm. Mutlu muydun Derya diye soracak olursanız tüm içtenliğimle, dev harflerle hayır diye cevap verebilirim. Yirmi yaşıma gelmeden öğrendiğim acı bir hayat dersidir bu. Sizi kendi istediği kalıplara sokmaya çalışan, başka birine, olmadığınız ve asla tam olarak olamayacağınız birine dönüştürmeyi hedefleyen bir adam, bilin ki sizi sevmiyordur. Hayalinde başka bir kadın vardır ve sizin belki sesiniz, belki de kaşınız, gözünüz o kadına benziyor diye sizi

oyun hamuru gibi şekillendirip sizden onu yaratmaya çalışır. Sonunda sizi bırakıp gittiğinde ise dönüştüğünüz yabancıyla öylece ortada kalıverirsiniz. Geride ne dostlarınız kalmıştır ne de eskiden tanıyıp bildiğiniz kendiniz.

Terk edilişim bana o zamanlar ne kadar acılı ve dramatik geldiyse şimdi de bir o kadar komik geliyor. Çocuk resmen memleketine, ailesinin yanına dönecek diye benden ayrılmıştı, üstelik iki satırlık bir mesaj cümlesiyle. O güne dek temizlediğim evinden, yıkadığım çamaşırlarından utansaydı bari diyerek ortada kalakaldım. Sanmıştım ki gelecekte bir gün evleneceğiz. Ben kafamda nişan elbiseme, kınamda giyeceğim bindallıya karar vermişken, hatta çocuklarımıza isim düşünürken o, okul biter bitmez beni şutlamanın hayaliyle tutuşuyormuş. İşte yediğim bu kazığın ardından toparlanmam bir yılımı aldı. Beni terk eden şahıs ise sonra ne yaptı bilmem, belki de anasının bulduğu helal süt emmiş, mümkünse sülalesinde İzmirli bulunmayan bir kızcağızla evlilik hazırlıkları içine girmiştir. Kızcağız diyorum, zira o yavrucaktan geriye kabuktan başka bir şey kalmayıncaya kadar kabak gibi içini oyup dolmaya çevireceğinden eminim. Bu arada dolmayı severim ama kabak dolmasından hazzetmem.

Özetle, ben erkeğin iyisinden kötüsünden hiç anlamam. Zaten karpuz seçmeyi de beceremem. Balığın tazesini, pazardaki sebzenin ucuzunu bulamam. Hayatım boyunca tek başıma aldığım kararlar hayal kırıklıklarıyla sonuçlandı. Bu yüzden dümenimin ailemde olması zaman zaman işime geldi, inkâr etmeyeceğim. Ama bu yaz tatilinde artık bir şeylerin değişmesini istiyordum. Büyümek ve kendi ayaklarımın üzerinde durup bir şeyler başarmak gibi hedeflerim vardı. Bunun için ebeveynlerime yalan söylemek de dâhil olmak üzere birçok şeyi göze almıştım.

Ailemle tek tek vedalaştım, arkadaşım Beste'yi yurdundan aldık ve saatler süren otobüs yolculuğunun ardından Bursa'ya ulaştık. Otobüsten iner inmez orta yaşlı bir adam bizi karşıladı. Beste de benimkinden farksız bir hayat yaşadığı için abisinin onu almaya birilerini yolladığını hemen anlamış oldum. Beste de doğrudan "Bekir Abi! Nasılsın?" diyerek neşeyle adamcağıza cıvıldadı.

"İyiyim Beste, hoş geldiniz. Sen nasılsın?" Muavinden bavullarımızı aldı Bekir Abi ve bu sırada Beste de Bekir Abi'si ile beni tanıştırma telaşına girdi.

"İşte Derya, hep bahsettiğim, abimin sağ kolu, ailemizin kıymetlisi Bekir Abim. Babam rahmetli olduktan sonra hep Erdem abimin yanındaydı. Sonra onu da kaybedince Emir abime yoldaş oldu. Derya zaten benim canım, artık onu bilmeyen yok."

Bekir Abi gülümseyerek yüzüme baktı. "Bilmez olur muyuz Derya'yı, tekrar hoş geldin kızım," dedi ve ekledi, "Saadet Hanım seninle tanışmayı çok istiyordu. Geleceksiniz diye sabahtan beri herkes mutfakta. Evin kadınları hazırlık yapıyor."

Beste koluma girerek arabanın yanına kadar benimle beraber yürüdü. Bir taraftan da laf yetiştirmeye devam

etti. "Desene yaşadık, annem döktürüyordur şimdi. Bizim ev haftada üç kilo aldırma garantili."

Neyse ki biz Beste'nin evinde sadece iki gece kalacaktık. Yani planımız sorunsuz şekilde işlerse öyle olacaktı. Bu yüzden Bekir Abi'den yana dönerek konuştum. "Önce babamın bir arkadaşının yanına uğramam gerek. Bursa'ya gidince ona bir görün diye tembihlediler."

Telefonumdan adresi gösterdim ve kafamda Hasan Bey'e yapacağım açıklamanın provasını yapmaya başladım. Gözlerim arabayı kullanan Bekir Abi'nin kelinde, zihnimin içinde ikna cümleleri, ellerimde stresin beraberinde getirdiği nem eşliğinde ailemin staj yapacağımı sandıkları fabrikaya gittim. İsmimi öğrenen güvenlik kapıdan girmeme izin verdi ve daha fabrikanın bahçesindeyken beni karşılamak için Hasan Bey'in asistanı yanıma geldi. Yönetim binasının ilk katında geniş, ferah, klimalı bir odada deri koltuğuna oturmuş, üstünde beyaz bir gömlekle, otuzlarında bir adamla karşılaştım ve onu görür görmez konuya girdim.

"Merhaba Hasan Bey, ben Derya Erbaş. Babamla görüşmüştünüz sanırım." Ayağa kalkarak bana doğru yürüdü. Tokalaşırken yüzünde içten bir gülümsemeyle konuştu.

"Hoş geldin abiciğim, evet, biz de seni bekliyorduk. Ama ben bugün insan kaynaklarına sordurdum. Sen bize belge falan göndermemişsin, stajını bizde yapacaksın diye okuluna yazı da göndermedik. O, aklıma takıldı."

İşte şimdi zurnanın zırt dediği yere gelmiştim. Baktım, o kardeşlik ilişkisiyle samimi davranıyor ben de oradan yürüyeyim bari dedim.

"Hasan Abi, ben aslında babamın birlikte iş yapmadığı, kendimi torpilli hissetmeyeceğim bir fabrikada staj yapmak istiyordum. Aileme anlatmaya çalıştım ama an-

lamak istemediler. Belki sen anlarsın diye seninle yüz yüze görüşmek istedim. Ben stajımı İstanbul'da yapacağım. Orada bir firmayla görüştüm. Yarından sonraki gün başlayacağım staja. Kalmak için de bir yurtla görüştüm. Hatta tek başıma da olmayacağım. Beste diye bir arkadaşım var, onunla beraber staj yapacağız."

"E o zaman buraya neden geldin kızım?"

Sorusuna cevabı, asistanının getirdiği kahvelerimizi içtiğim sonraki yirmi dakika boyunca dilim döndüğünce vermeye çalıştım. Bizimkiler beni Bursa'da onun yanında stajda zannederken, ben o bir ayı İstanbul'daki bir firmada geçirmek istiyordum. Başta yalanıma ortak olmak istemedi ancak sesimi titrettim, gözlerimi doldurdum. Çaresizce iç geçirdim. Bana hiç güvenmediklerinden, üstümde korkunç bir baskı olduğundan dert yandım. En sonunda ya çenemden bıktı adam ya da dilenci gibi yalvaran ses tonum, papağan gibi iki de bir *"Ne olur be abiciğim,"* deyişim pes etmesine neden oldu. Erkekler üzerinde iyi bir ikna gücüm olduğunu biliyordum ama bu kadar büyük bir başarıyı ben bile beklemiyordum. Kendisini iki günde bir arayıp rapor vermek ve İstanbul'da çalışacağım firmanın ismini söylemek şartıyla özgürlüğüme kavuştum. İlk raundu kazanmanın haklı guruyla beni beklemekten ağaç olmuş arkadaşımın yanına döndüm. Hemen de müjdeyi verdim. O ise kendine has, alaycı üslubuyla beni cevapladı.

"Kızım var ya, ben senden korkuyorum. Başımıza entrika kraliçesi kesildin. Ama sen son zamanlarda aştın kendini. Huyun suyun değişti, farkında mısın? Kucakta sınava taşınmak yaradı galiba sana."

Tahmin edildiği üzere bütünleme sınavına giren öğrencilerin tüm okula yaydığı dedikodudan Beste de herkes gibi haberdar olmuştu.

"Allah aşkına, beni sınava taşıdı da ne oldu? Adını bile bilmiyorum. Bitti gitti işte."

Cevabım üzerine dirseğiyle kolumu dürterek sataşmaya devam etti. "Aman da aman, üzülürmüş de. Çok mu yakışıklıydı gerçekten, nasıl aldı seni kucağına, hiç zorlanmadı mı? İsmini öğrenememen de senin beceriksizliğin, kucakta gezmeyi biliyorsun da bir adını soramıyorsun. Gitti aslan gibi beyaz atlı prens. Kirpiklerini tarif etsene bir daha, nasıldı?"

"Çarpacağım şimdi ağzının ortasına bir tane. İyi ki anlattım yani. Alay etmeye doyamadın. Bu akşam senin işin görülsün diye Bursa'da kalıyorum. Farkındasın değil mi? Azıcık minnet etsen keşke."

Sözlerim üzerine aklına akşam gerçekleşecek operasyonumuz gelince rengi attı. Arabada tedirginlikle arkasına yaslandı ve yutkundu.

"Seni severler, sende şeytan tüyü var zaten. Ama asıl mesele peşime muhafız takmamalarını sağlamak da."

Rahatlatmak için elini tutup ona gülümsedim. "Merak etme, anneler beni sever. Saadet Teyze de sevecek."

"O sever, peki Emir abim? Şeytana pabucunu ters giydirir o. Yalanın kokusunu yüz metre öteden alır. Sen onu tanımıyorsun."

"Emir abin de beni tanımıyor ama."

Araba Mudanya yolundan ilerleyip Yıldız Tepesi'ni geçerken, havamız değişsin diye Bekir Abi ve Beste bana rehberlik ederek çevreyi anlattılar. Deniz manzaralı villalardan her birini beğeniyle inceledim ve en sonunda diğerlerinden daha tepede, tüm heybetiyle duran köşkün yoluna girdik. Kocaman demir kapısı arabanın gelişiyle açıldı. Bahçesi de yine kocaman ağaçlarla kaplıydı, zaten evle ilgili her şey ihtişamlıydı. Evet, ben de büyük bir evde büyümüştüm. Maddi zorluk yaşamadan bu yaşıma gelmiştim ancak bu evin beni etkileyen yanı tarihi dokusu oldu. Sürekli olarak bakımının yapıldığı, beyaz, ahşap dış cephesine ilk bakıldığı anda anlaşılıyordu. Deniz ve orman manzarasınaysa hayran olmamak çok zordu. Mis gibiydi hava, tatlı bir rüzgâr vardı. Temmuz ortasında olmamıza rağmen bunalmak mümkün değildi.

Bavullarımızı taşımaya yardım etmek için içeriden başka bir adam daha çıktı ve arabanın bagajından alıp, içeriye taşırlarken ben de ev hakkındaki yorumumu dile getirdim. "Beste, sen beni ev diye cennete mi getirdin?"

"Güzeldir evim, rahmetli dedemden bize kaldı. Dört kuşaktır ailemiz burada yaşıyor."

"Valla senin İzmir'de ne işin var ben şu an onu anlamaya çalışıyorum." Manzaraya son bir defa daha bakıp âşık gibi iç geçirdim. O da hâlime gülerek bana takıldı.

"İzmir âşığı Derya başka bir şehri mi övdü az önce? Okuyorum canım ben orada, bizimkilerden uzakta nefes alıyorum."

Tam ona cevap verecektim ki beş altı yaşlarında küçük bir kız çocuğu Beste'nin kucağına koşarak, "Hoş geldin halacığım!" diye şakıyarak atladı.

"Hoş bulduk halasının güzeli, kızım sen iyice ağırlaşmışsın. Kocaman olmuşsun Defne."

Defne benimkiler gibi kahverengi ve iri gözlere sahip kumral bir kız çocuğuydu. Büyüdüğünde güzel bir genç kıza dönüşeceği şimdiden belliydi. Sevimli yüzüne bakarak ona gülümsedim. Beste de yeğeniyle konuşmaya devam etti. "Yengem nerede kuzum?"

Kucağından indirdiği çocuğun başını okşayarak sorduğu soruya ilerlemekte olduğumuz büyük ahşap kapıyı açan orta yaşlı, balık etli ve şık giyimli bir kadın cevap verdi.

"Odasında uyuyor galiba Yurdanur yine. Hoş geldiniz kızım, gözümüz yollarda kaldı."

"Hoş bulduk annem!"

Neredeyse yeğenininkini aratmayacak bir coşkuyla annesine sarılan arkadaşımın hâline güldüm ve onlara hasret gidermeleri için arkada kalıp zaman verdikten sonra Saadet Teyze'nin uzattığı elini öpüp ona sarıldım.

"Hoş geldin Derya, sonunda tanışabildik kızım."

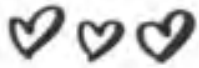
"Hoş buldum Saadet Teyze, bugüne kısmetmiş demek ki."

Birbirimize karşılıklı gülümserken yanağımı sevdi ve elimden tutup bana biraz geriden baktı. "Maşallah, Beste'nin anlattığı kadar güleç, güzel bir kızsın. Eh zaten İzmir'in kızları boşuna meşhur olmamış güzellikleriyle."

Bu, beklediğimden çok daha iyi bir başlangıçtı. Eve girip, bizim için hazırlanan sofraya oturduğumuzda da

sohbet ederek keyifle karnımızı doyurduk. Kendimi tedirgin hissettiğim tek an, Beste'nin iki yıl önce ölen büyük abisi Erdem'in eşi Yurdanur'la tanıştığım an oldu. Acısını hâlâ ilk günkü şiddetiyle yaşayan bir kadındı. Bakışlarından okunan kederi benim bile içimi sızlattı. Daha otuzlarının başında, genç ve güzel bir kadının çocuğunun babasını, sevdiği adamı kaybetmesi korkunç bir şey olmalıydı. İnsan onun karşısında gülümserken bile kötü hissediyordu.

Bu arada bir türlü Emir Bey'le tanışma şerefine nail olamamıştım. Beyefendinin işleri uzamış, İstanbul'daymış. Bursa'ya ertesi sabah gelecekmiş. Beni de çiftlik evlerinde misafir etmek istiyormuş ama işleri yüzünden zaman bulup gelememiş. Bu yüzden sabah erken kalkıp Bekir Abi'nin eşliğinde şehir turu yapacakmışız.

Ertesi gün acele bir kahvaltının ardından önce Mudanya'yı gezdik. Doğrusu eski Mudanya evlerine, özellikle de Şükrü Bey Yalısı'na bayıldım. Hatta yalının bahçesinde yapılabilecek kutlamaların ne kadar güzel olacağından bahsettim Beste'ye. Sonra Mütareke Binası'nı gezdik, Mudanya Ateşkes Anlaşması'nın imzalandığı yeri ziyaret etmek fazlasıyla cumhuriyetçi ve Atatürkçü bir ailede büyümüş, benim gibi bir kızı doğal olarak duygulandırdı.

Beste burada bir butik otel işlettiklerini söyledi. Ailesi aslen turizm ve otelcilikle uğraşıyormuş. Aslında babası Trabzonlu balıkçı bir ailenin tek oğluymuş. Tekneleri varmış. Babası kan davasından kaçmak için askerdeyken izini kaybettirmiş ve bir askerlik arkadaşıyla beraber Bursa'ya gelmiş. Kısmet bu ya, yanına geldiği o arkadaşı Beste'nin dayısıymış. Beraber iş yapmaya başlamışlar. O zamanlar Bursa'da, Trilye tarafında yağ fabrikaları varmış. Saadet Teyzeyi de onlarla çalışırken görüp beğenmiş. Ailesinin evlenmelerine izin vermeyeceğini düşünmüş. Ama Beste'nin dayısı aracı olmuş, dedesi de oğlumun bir bildiği vardır deyip bu evliliğe müsaade etmiş. Bu arada eşi kan davalıları tarafından vurulunca, Beste'nin babaannesi de teknelerini satıp parasını oğluna yollamış. Böylelikle gelen küçük sermaye sayesinde yağ fabrikasının dışında otelcilik işiyle uğraşılmaya başlanmış. Sonra işler büyümüş, Beste'nin ölen abisi de babasının bıraktığı yerden devralıp iyice büyütmüş, İstanbul'a taşımış. Şimdi ise Emir abisi malın mülkün, işlerin başına geçmiş.

Üç yıllık arkadaşımın ailesi hakkında öğrendiğim her bilgi yüzlerce sayfalık bir kitap ya da film senaryosu gibiydi. İnsan dinledikçe ne hayatlar var diye düşünmeden edemiyordu. Benim de dedem anneannemi Trabzon'dan kaçırıp İzmir'e gelin getirmişti. Yani aslında bir yerden hemşeri sayılıyorduk. Belki de bu yüzden kan çekiyordu, Beste'yi bu kadar sevme nedenim bu olabilirdi. Nedense hep Karadeniz insanının sarışın, mavi gözlü olması gerektiğini düşünürdüm fakat biz bu tarife kesinlikle uymuyorduk. Beste'nin annesinin yemyeşil gözlerine inat onun koyu kahverengi gözleri vardı. Omuzlarına gelen kuzguni siyah, dalgalı saçları ve bir metre altmış santimlik boyuyla tipik bir yurdum insanıydı. Arkadaşım diye

söylemiyorum, çok güzel bir kızdı ama o da ben de sarışın değildik. Benim de iri kahverengi gözlerim, belime kadar gelen kumral saçlarım vardı. Beste'den beş santim daha uzun olmam dışında pek bir farkımız olduğu söylenemezdi.

Üstümde uzun, çiçek desenli yazlık bir elbise ve ayağımda sandaletlerimle rüzgârda uçuşan, doğal hâliyle açık bıraktığım saçlarımla Tophane manzarasına, bulunduğum yerden Bursa'ya bakarken bu şehri sevdiğimi fark ettim. Tamam, gönlümde kendi memleketimin yeri apayrıydı ama burası da sanki ikinci bir memleket gibi iki günde sempatimi kazanmıştı. Merinos Müzesi'ni, Kapalı Çarşı'yı gezmiştik. Ardından Ulu Cami'ye girmeden önce Saadet Teyze'nin hediyesi ipek eşarbımla saçlarımı örtmüştüm. Doğrusunu söylemek gerekirse gördüğüm en güzel cami buydu. Tam yirmi kubbeliydi, kocamandı ve bir o kadar da estetik bir görünüme sahipti. Hem dış görünüşü hem de içi muazzamdı. Yirmi kubbenin tam ortada bulunanı açık tasarlanmıştı. Telle örtülü bu orta kubbeden süzülen yağmur damlaları ortadaki havuzda toplanıyormuş. Bu noktadan camiye giren ışık ve şadırvanın güzelliği büyüleyiciydi. Duvarlarda hattatlar tarafından oluşturulan dev yazılara hayranlıkla baktım. Bekir Abi telefonla konuşmak için

caminin dışına çıkınca biz de kadınlar için ayrılan bölümde öğle namazını kıldık.

Beste, öğle yemeği olarak İskender yiyeceğimizi ama önce beni Koza Han'a götüreceklerini söyledi. Ben artık tamam, Bursa'nın beni etkileyecek pek fazla yeri kalmamıştır diye düşünürken kendimi Koza Han'ın avlusunun ortasında, etrafıma ağzım açık bakarken buldum. Tarihi mekânlara olan özel ilgim sebebiyle İzmir'de, Kemeraltı'nda da hanların hepsini bilir, sık sık giderdim. Özellikle Kızlarağası Hanı'nda vakit geçirmeye bayılırdım. Dolayısıyla burayı da çok sevdim. İki katlı hanın odaları ipek eşarplar, ebruli elbiseler satan dükkânlara çevrilmişti. Beste, üst kattaki dükkânlardan birine alışveriş yapmak için peşinde Bekir Abi'yle beraber girdi ve beni çevremi izleyebilmem için yalnız bıraktı. Omuzlarımdaki eşarpla oynarken, on beşinci yüzyılın sonlarından bu yana buraya yolu düşmüş insanların hayalini kurarak kısa bir an gözlerimi kapadım. Yüzlerce yıl önce buraya gelme fırsatı bulduğumu, bir zaman gezgini olduğumu hayal ettim. Bu, çocukluğumdan kalma bir alışkanlıktı. Neden yaptığımı bilmiyorum ama saçlarımı havalandıran hafif bir rüzgâr hissettiğim sırada geriye doğru bir adım atarak arkama döndüm ve gözlerimi açtığım an kaya gibi bir adamın gövdesine çarptım. Kumaş pantolonlu, takım elbiseli, resmi duruşlu biriydi. Kravatı yoktu ve gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı. Elleri iki yanımda kollarımı tutuyordu, galiba ona çarpışımdan kendisini korumak istemişti. Aramızda elbisemin kumaşı olmasına rağmen ellerinin kollarımı bu kısa sürede ısıttığını fark ettim. Tedirginlikle gözlerimi yukarı kaldırdım ve yüzüne baktım. Burnuma parfümünün kokusu dolduğunda bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm ancak şimdi yanıldığımı görebiliyordum. Çarptığım bu adam, iki hafta

önce arabasına çarptığım Güzel Kirpik'in ta kendisiydi. Birkaç saniye bu gerçek sebebiyle şaşkın bir hâlde onun yüzüne baktıktan sonra konuşmayı akıl edebildim.

"Sen... Sensin. Nereden çıktın karşıma?"

Kaşları ilgiyle havaya kalktı ve manidar bir şekilde bana bakıp cevap verdi. "Bence benim karşıma çıkan, her seferinde bir şekilde bana çarpmayı başaran sensin."

"Arkamda ne işin vardı ki senin?"

Ellerini bedenimden çekerek ceplerine soktu. Suratında beni gördüğüne memnun olduğunu düşünmeme neden olan samimi bir gülümseme peyda olmuştu. Çenesiyle bulunduğumuz yeri göstererek konuştu. "Sadece hana girmeye çalışıyordum. Gözün kapalı dikilirken geriye doğru yürüyeceğini bilemedim. Sahi ne yapıyordun öyle?"

Açıklasam anlayacak mıydı sanki? "Bence şu an daha garip olan bizim İzmir'den kilometrelerce uzakta karşılaşmamız. Neden Bursa'dasın? Yani bu çok saçma."

Yüzünde yarım bir gülümsemeyle çenesini kaşıyıp elini yeniden cebine soktu ve konuştu. "İzmirli olan sensin. Benim sormam gerekmez miydi?"

"Sen nerelisin ki?"

"Köken olarak mı yoksa doğum yeri olarak mı soruyorsun?"

Öyle saçma bir sohbet başlatmıştı ki gayriihtiyari gülümsedim. Çünkü onunla burada, bu deli saçması konuşmayı gerçekleştirmek hayatımın en normal işiymiş ve her gün yaptığım aktivitelerden biriymiş gibi hissettirmişti.

"Fark etmez, ikisini de söyle."

"Köken olarak baba tarafım Karadenizli, Trabzonluyum. Ama Bursa'da doğdum. Yeterli bir bilgi mi? Şimdi iznin olursa kız kardeşimi bulmam gerek. Ama senin de bir yere ayrılmanı istemiyorum Sevda. En azından bu

defa bir kahve içelim. Çünkü cidden yolun buraya nasıl düştü merak ettim."

Kafamda bir şeyler yerine oturacaktı oturmasına da mantığım kabullenmek istemiyordu. Yani bu ülkede milyonlarca insan varken bu kadar tesadüf fazla değil miydi? Ben düşüncelere dalarken o, omzumun arkasında bir noktaya bakarak hafifçe tebessüm etti ve Beste'yle Bekir Abi'nin sesi duyuldu.

"Hoş geldin Emir, öğle yemeğine yetişemeyeceksin sandık valla."

"Evet abi ya, bugün de gelmeseydin zaten Derya'yla tanışamayacaktın. Gerçi iki dakikada birbirinizi bulmuşsunuz."

Beste, hanın merdivenlerinden hızla indikten sonra abisinin boynuna sarılıp yanaklarını öptü. Bu sırada ismini nihayet öğrendiğim Emir'in gözleri de benim üstümdeydi. Sanki büyük bir gizemi çözmüş gibi bana hitap ederek konuştu.

"Tabii ya... Derya Sevda Erbaş, nasıl akıl edemedim ben senin o olduğunu? Normalde dikkat ederim böyle şeylere ama gözümden kaçmış."

"Ben zaten ismini bile şimdi öğrendiğim için hiçbir fikrim yoktu." Tedirginlikle yutkundum çünkü içimden bir ses Beste'nin bu duruma istemediğim türde bir tepki vereceğini söylüyordu. Tahmin ettiğim gibi de oldu.

"Siz tanışıyor muydunuz ki?"

Bana kalsa bu soruyu sonsuza dek geçiştirecektim ama Emir açıklama yapmaya kalktı. "Yaklaşık iki hafta önce küçük bir kaza atlattık. Sevda sınava yetişirken aceleci davrandı, ben de frene basmakta geç kaldım herhalde, ona çarpmış bulundum."

Gözlerimi kapatarak, çantamdaki su şişesini çıkarıp büyük bir yudum su içtim. Şu saatten sonra yaşayacağım rezilliğin üstüne ancak su içmek yakışırdı.

"Bir dakika ya... Ne demek çarptım? Yok artık, o kahraman prens sen misin? Ciddi ciddi o sensin yani!"

Koza Han inşa edildiği günden beri böyle bir rezalete hiç ev sahipliği yapmış mıydı? An itibariyle görünmezliği bulmak istiyordum. Emir ciddiyetini korumak için çaba göstererek bana baktı. Tahmin edildiği üzere bakışlarında da alaycılık vardı.

"Benden çevrene kahraman prens diye mi bahsettin sen?"

"O, tamamen kendi kardeşinin yakıştırması. Ben sadece bana yaptığın iyiliği anlattım."

"Yine de *'o'* diye bahsedilecek bir değere ve popülariteye sahip olmak erkeklik gururumu okşadı, teşekkürler."

Beste'ye, *seni en yakın zamanda öldüreceğim ama öldürmeden önce dilini kesip vahşi hayvanlara yedireceğim,* anlamına gelen bakışımı gönderdikten sonra battı balık yan gider diye düşünerek cevap verdim.

"Rica ederim, yaptığın şey bir çeşit kahramanlıktı. Gördüğün değerin sebebi davranışındır."

"Böyle düşünmene sevindim. O zaman geçtiğini umuyorum."

"Neyi?"

"Dersi, yani girdiğin sınavı..."

Sorduğu soruya karşılık olarak kocaman sırıttım ve başımı onu onaylar anlamda salladım. İki seyircimize rağmen yüzümde neden bu aptal gülümseme vardı ve ben silmeyi başaramıyordum? Daha da önemlisi ne diye kalbim maraton koşmuşum gibi atıyordu? Tüm bunların hayırlı bir şeylerin belirtisi olmadığını anlamam gerekirdi. Aşk tesadüfleri sever miydi bilmem ama benim başıma açmak üzere olduğum belanın sevdiği aşikârdı.

3. Bölüm

Çekim

Karşılaşmamızın ve resmen tanışmamızın ardından, güzel bir restoranda karşılıklı oturup İskenderlerimizi yedik. Ben de kendimi hiç susmadan Emir'le sohbet eder hâlde buldum. Normalde de geveze bir insandım, bulunduğum ortamda çevremdekilerin kafasını şişirmek eski alışkanlığımdı fakat bu defaki bambaşkaydı. O bana Bursa'yı anlattı, ben ona İzmir'i. Kırk yıllık arkadaşlar gibi havadan sudan konuştuk. Yemek kültürümüz, okuduğum bölüm hatta restoranda duyduğumuz bir şarkı üzerine müzik zevklerimiz hakkında bile konuştuk. Bekir Abi ve Beste bizimle beraberlerdi ama Emir benimle konuşurken aramızda öyle bir çekim oluşuyordu ki değil bulunduğum masadaki insanları görmek, koskoca Bursa'da sanki bir ikimiz kalmışız gibi hissettiriyordu.

Beste ise sanki film izler gibi bizi seyrediyordu. Yemeğin sonuna yaklaştığımız sırada Emir'in söylediği bir şeye yüksek sesle gülerken arkadaşımla göz göze geldik

ve sonunda nerede olduğumu hatırlayabildim. Kendimi Emir'in rüzgârına kaptırdığımı fark ettim. Onunla konuşurken bu kadar rahat olmamam gerekiyordu. Kendimi böyle kaybetmemeliydim. Mahcubiyetle başımı önüme eğdim ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına attım. Ancak Beste, duruma müdahale edip sohbetimize dâhil olacağı yerde lavaboya gitmek için izin istedi. Aynı anda telefonu çalan Bekir Abi de masadan kalkınca Emir'le baş başa kalmış oldum. Kısa süreli sessizliğimiz gerginliğe dönüşmesin diye gülümseyerek konuyu tatlılara getirdi ve garson masaya Kemalpaşa tatlılarını bırakırken konuştu.

"Bu arada Kemalpaşa tatlısı tabii ki en iyi..."

"Tahinle yenir."

Yemeğin başından beri bunu en az on defa yapmıştık. Birbirimizin sözlerini tamamlama, aklımızdan geçeni aynı anda dile getirme gibi garip bir durumumuz vardı. Yine aynısı olunca güldük ve ben onun bakışlarında farklı bir şey yakaladım. Gözleri hep dikkatliydi, benim üzerimdeydi ancak bu defaki mahcup hissetmeme neden oldu. Açıkça, saklama gereği duymadığı bir beğeniyle beni inceliyordu.

"Bir şey mi oldu? Yani bir gariplik mi var bende, neden öyle baktın?"

Arkasına yaslanıp, kaşlarını hafifçe yukarı kaldırarak dalgın bir ses tonuyla sanki çok normal bir itirafta bulunuyormuş gibi cevap verdi. "Sadece filmlerde, kitaplarda olur sanıyordum. Meğer gerçekten varmış böyle bir şey."

Heyecan içinde yutkundum ve gözlerimi kaçırarak, çekingen bir üslupla sordum. "Neymiş o olan?"

"Şu ruh ikizi dedikleri olay... Muhtemelen seninle evlenmek bu hayatta kendime yapacağım en büyük iyilik olurdu."

Duyduğum şey üzerine öylece, ne söyleyeceğimi bilmeden on saniye kadar onun yüzüne baktım. Henüz bir saati bulmamış bir sohbetin ardından insan nasıl yeni tanıştığı birine karşı böyle bir cümle kurabilirdi ki? Herhalde aklım bana oyun oynuyordu. Yanlış duymuştum. Bu yüzden sanki komik olmayan bir espri yapmış gibi gergin bir hâlde gülümsedim.

"Hızınız bin beyefendi. Farkında mısınız?" Sonra içinde bulunduğumuz durumu daha zor hâle getirmemek için ekledim. "Değişik bir espri anlayışın var." Yüzümdeki aptal gülümsemeyi koruyarak bardağımdan bir yudum su içtim. O ise hareketlerimi rahat bir şekilde izlemeye devam etti.

"Haklısın. Misafirini rahatsız eden bir ev sahibi olmayı hiç istemem. Aşırı bir yorum oldu. Kusuruma bakma."

Derken Bekir Abi masaya döndü. Ancak bende ağzımı açacak hâl kalmadığından, Beste'ye bakmak için lavaboya gideceğimi söyledim. Asıl niyetim yüzümü soğuk suyla yıkayarak kendime gelmekti. Bu nasıl bir şeydi? Ne yaşıyordum ben? Üstelik en yakın arkadaşımın abisi ile... Başta sadece sohbet etmek ve arkadaş olmaktı niyetim ama Emir'le normal bir iletişime girmek imkânsızdı. Kara gözlerini üzerime dikince birden kırılıyordum, kibarlaşıyordum. Sesim bile inceliyordu, cilveleniyordu sanki. Açıkça flörtleşiyorduk ve anlaşılan bu, önüne geçebildiğimiz bir durum değildi. Acaba Beste durumun ne kadarının farkındaydı? Kadınlar tuvaletine girer girmez, aklımda bu düşüncelerle musluğu açarak yüzüme su çarptım, boynumu ve kollarımı yıkadım.

"Geçmiş olsun, Emir çarpması galiba."

Tuvalet kabininden çıkan arkadaşımın arkamdan gelen sesi yüzünden irkildim ve iki saniye önce kapadığım gözlerimi açıp aynadaki yansımasıyla yüzleştim. "Ben

sadece dostça davranıp güvenini kazanmaya çalıştım. Ama fazla abarttım galiba, ne dersin?"

"Yorum yapamıyorum canım. Çünkü benim onca yıllık abimle içerideki adam aynı kişi değil. İlk defa bu kadar çok konuşuyor. Centilmen, modern hâlleri gözlerimi yaşarttı. Aranızdaki kıvılcım trafoları patlatacak. Hayır, eğer niyetin sadece benim için onun güvenini kazanmaksa uyarayım. Buradan size yüzük bakmaya gideceğiz diye korkuyorum."

Tespiti beni iyice huysuzlaştırıp, onu aksi bir üslupla terslememe neden oldu.

"Abartma Beste, ne yapsaydım yani? Zorla gelmişim gibi surat asıp kafamı tabağıma mı gömseydim? Ben her zaman sosyal ve konuşkan bir insan oldum."

Elbisemin yakasını düzeltip makyajımın akan yerlerini elime aldığım kâğıt havluyla düzelttim. Beste de pat diye cevabı yapıştırıverdi.

"Bu defa böyleydi, tamam. Geçen sefer ne diye kirpiğine, gözüne baktın o zaman? Kucak mevzusuna girmiyorum bile."

Derin bir nefes aldım ve bana kızgın olup olmadığını anlamak için direkt onun yüzüne baktım. Kendimi açıklamalıydım.

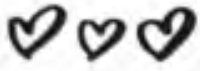
"Adını bile bilmiyordum ki, hâliyle abin olduğundan haberim yoktu. Tesadüf işte. Bu konuyu unutabilir miyiz lütfen?"

Omuz silkerek kollarını göğsünde bağladı. "Neden unutacakmışız ki? Derya, bizim seninle kan bağımız yok. Emir benim abim, senin değil. Hoşlanıyorsan bence görüşebilirsiniz. Ben ancak mutlu olurum. Senden iyi yenge mi bulacağım sanki?"

"Yok artık... Onu kandırmak için kilometrelerce yol geldim, gözünün içine bakarak yalan söyleyeceğim.

Amacımızı unutma. Ayrıca Selim ve Sinan Erbaş'ın Bursa şubesiyle gereğinden fazla samimiyet kuracak kadar salak değilim. Bende ondan iki tane var, babamı da sayarsak üç. Onlardan bıkmışken bu kadar benzeyen biriyle görüşecek değilim. İnsan ailesini seçemiyor olabilir ama hayatına alacağı insanı kendisi seçebilir."

Konuşurken ondan çok kendimle muhatap gibiydim, bu sebeple sesim isteğim dışında sert çıktı. Yanlış tercih hakkımı ise doldurduğuma inanıyordum. Hâliyle Emir'le aramdaki mesafeyi mümkün olduğunca korumak zorundaydım.

Emir'in isteği doğrultusunda, bana fikrim sorulmadan kendimi çiftlik evlerine giden yolda, arabanın içinde buluverdiğim sırada ateşle oynadığımı düşünmeye başlamıştım. Tamam, yanımda Beste vardı ama varlığı aklımı başımda tutmaya yetmiyordu. Onun arabasında, arka koltukta otururken parfümünün kokusu burnuma doluyordu. Direksiyonu tutarken, kol kaslarının gömleğini gerişini izlemeden durmak mümkün müydü? Lütfen yanlış anlamayın, çizdiğim imajın aksine ben normalde erkek düşkünü, iradesiz biri değildim. Ama o mıknatıs gibiydi, girdap gibiydi, hortum gibiydi... Ne bileyim, tek başına bermuda şeytan üçgeniydi sanki. Bir kere ağına yakalanınca etkisinden kurtulmak imkânsızdı işte. Göz-

lerimi kaslardan ayırsam saçlara takılıyordum mesela. Kısa, dalgalı, gür, siyah saçları vardı. Ense tıraşı mükemmeldi. Hangi şampuanı kullanıyordu acaba?

Olmayacak bu böyle deyip başımı arabanın camına çevirdim ve dışarıyı izlemeye başladım. Yetmedi, kokusunu almayayım diye camı açarak rüzgârın saçlarımı savurmasına, nefesimi kesmesine izin verdim.

"Sevda sıkıldı galiba Beste, arkadaşın daha fazla bunalmadan onunla ilgilen istersen ya da radyoyu açabilirim. Gerçi yolumuz da az kaldı ama..."

Dikiz aynasından üzerimde hissettiğim bakışlar yüzünden tenim karıncalandı. Üstelik bu bakışlarda rahatsız edici hiçbir şey yoktu. Kibarlık ediyordu, restoranda söylediği şey yüzünden belki de gergin hissetmemi engellemeye çalışıyordu. İyi de o kara gözleri çevreleyen kirpikleri ne yapacaktık? Çok yakışıklıydı, çok... İnsanın manzara seyreder gibi gözlerini üzerine dikesi geliyordu.

"Yalnız ben Derya'yı kullanıyorum. Sen inatla Sevda diyorsun. Biz ne yapacağız o işi?" Bu ses benden mi çıkmıştı? Hem de böyle aksi şekilde! Oldu olacak bana ikinci ismimle hitap etti diye kavga çıkarsaydım. Ailemin hep savunduğu büyük aşklar nefretle başlar tezini doğrulamıyordum inşallah.

"Kusura bakma, dilim Sevda'ya gidiyor her seferinde. Bundan sonra daha çok dikkat edeceğim Derya."

Benim çocuksu aksiliğime rağmen, gayet beyefendi bir şekilde verdiği yanıt üzerine tebessüm etmeye çalıştım ve "Sevinirim," dedim.

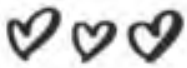
Telefonum titreyince can simidine sarılır gibi ona baktım. Mesaj ise yanımda oturan arkadaşımdandı.

"İçinden geliyordur belki, sana Sevda demek istiyordur. Ya da Sevda deyince aklına sen geliyorsundur."

Öfkeyle nefes alarak hızla cevap yazdım.

"KAPA ÇENENİ."

O susuyordu sus deyince de benim kalbimi ne yapacaktık? Vücut ısım artmıştı, çarpıntım tutmuştu. Midemde bir düğüm oluşmuştu ve ellerim terliyordu. Boğazımdaki kuruluk, içimdeki saçma heyecan niyeydi? Gönlüm titriyordu resmen. Galiba bunun da suçlusu Beste'ydi. Aklımı karıştırıyordu, düşüncelerimi yönlendiriyordu. Onu resmen aklıma sokuyordu.

Çiftliğin mucurlu yoluna girdiğimizde, Emir kullandığı cipi kenara çekti ve ben onun çekim alanından biraz olsun kurtulabilmek için hemen indim. Arkamızdaki arabadan Bekir Abi ile birlikte inen diğer adamı gördüğümde, çenemle onları göstererek fark ettiğim andan beri merak ettiğim şeyi sordum.

"Sen niye beraberinde birileriyle hareket ediyorsun? Arkadan bizi takip eden arabanın amacı ne? Yoksa güvenliğimizi sağlamalarına mı ihtiyacımız var?"

Açıklamayı Beste yapmak istedi ama Emir belki sorunun muhatabı kendisi olduğundan, belki de ondan açıklama duyana dek tatmin olmayacağımı tahmin ettiğinden cevap verdi.

"Şehir dışındaydım, Bursa'ya bugün döndüm. Soner benim arabayı kullanıyordu. Bekir Abi de sizinkini... Şimdi, ihtiyaç olursa diye arkamızdan geldiler. Ayrıca

korkmana gerek yok, ailenin yanına gidene kadar sen bize emanetsin. Gerekirse güvenliğini sağlamak için yanımızda birileriyle de gezeriz."

"Korkmuyorum zaten, korunmaya da ihtiyaç duymuyorum. Teşekkürler."

Neden korunmaya ihtiyaç duyabileceğimi düşünmüştü ki?

"Belki ailenin durumu, savcı bey yani Selim abin..."

Abimin ne iş yaptığından, bir dönem ailecek almak durumunda kaldığımız aşırı güvenlik önlemlerinden haberi mi vardı Emir'in? Ne ima ediyordu?

"Anlamadım? Evet, abim avukatlık yaptığı dönemde bazı müvekkillerinin yakınları tarafından tehdit edildi geçmişte ama..."

"Saldırı da atlatmış sanırım. Neyse ki kimseye bir şey olmamış. Allah beterinden korusun."

Omzunun üstünden arkasındaki dağ manzarasına bakıp rahatsız bir şekilde iç geçirdim.

"Sanırım hakkımızda araştırma yapmışsın ama boşuna zahmet etmişsin. Sorsaydın da ben sana ailemin ne iş yaptığını anlatırdım."

Beste şok olmuş hâlde bana bakıyordu çünkü böyle konuları normalde ailecek kimseye anlatmazdık. Yani sadece abimin kısa bir süre önce savcı olarak atandığından haberi vardı Beste'nin, o kadardı.

"Muhakkak anlatırdın, ben yüz yüze tanışma fırsatı bulmadan önce sadece kardeşimin kimlerle arkadaşlık ettiğini bilmek için küçük bir araştırma yapmıştım. Kötü bir niyetim yoktu."

"Yok artık ya, gerçekten mi?"

Tepki Beste'den gelmişti ancak Emir'e mi, bana mı daha çok kızmıştı çözemedim. Bunun yerine doğrudan Emir'i cevapladım.

"Şaşırmamalıydım aslında, Beste de senden bahsetmişti. Biraz çevrendekileri yönetip her şeye hâkim olma takıntın var galiba."

Yürüyelim diye kolunu öne doğru uzatarak yana çekildi ve kapıya doğru adım atışımı izlerken, ceketini giyip konuştu. "Takıntı? Bu biraz sert olmadı mı? Tedbirli davranmak dersek daha doğru olur."

"Benim ailemin savunması da tam olarak bu. Farklı bir şey söyleseydin şaşırtırdın."

Bana cevap vermek yerine ahşap kapıyı açan orta yaşlı bir kadına selam verdi, onunla ayaküstü sohbet edip kadını benimle tanıştırdı. Yardımcıları olduğunu öğrenmemden sonraysa hiç mola vermemişiz gibi benimle olan tartışmasına döndü.

"Aileni şimdiden sevdim. İnsan değer verdiklerinin iyi, güvende ve sağlıklı olduğundan emin olmak istiyor. Kıymet verdiklerimizi koruma güdümüz yüzünden bizi suçlayacak değilsin ya?"

Beste ellerini havaya kaldırarak aramıza girdi. "Bu kadar stres benim nazik kalbime fazla. Bu kapışmadan kim galip çıkacak bilmiyorum ama izlemek bile yıpratıcı. Üstümü değiştirmeye yukarı çıkıyorum. Siz kozlarınızı paylaşın."

Ben bu nazik kalplinin asıl niyetini çok iyi biliyordum da şimdilik anlamazlıktan gelmek en iyisiydi. Arkadaşımın merdivenleri çıkışını izlerken aklımdan geçeni usulca Emir'e söyledim.

"Korurken nefes aldırmıyorsan, ilginle boğuyorsan suçlarım. Kusura bakma, ben aldığın bazı tedbirlerin aşırı olduğuna inanıyorum."

"Belki ama böyle rahat ediyorum. Hem kardeşimin arkadaşlarını tanımak istememin neyi yanlış?"

"Bunu gerçekten soruyor musun?" der gibi baktım yüzüne ve alaycı bir üslupla cevap verdim.

"Soyağacımı biliyorsun."

"Evet ve bunda bir kötülük olduğunu düşünmüyorum. Beste de şikâyetçi olsa bile günün sonunda iyi ve güvende oluyor. Önemli olan bu değil mi?"

Doğrudan gözlerine bakıp, "Olmama ihtimali mi var sanki?" dedim.

"Ya kötü biri olsaydın? Kötü alışkanlıkların olsaydı mesela? Onu da alıştırsaydın? Ailenle yaşadığın eve onu defalarca çağırdın. Ailen kötü insanlar olsaydı? Sapık, katil, hasta belki? Beste benim tek kardeşim. Ailenin reisi ben olduğum için de benim sorumluluğumda."

Kısa süre önce yaşadığı kayıpları düşününce onun böyle aşırı korkular beslemesini anlayabiliyordum ama yine de düşüncemi savunmaktan vazgeçmedim.

"Böyle de özgüveni gelişmiş, kendi ayakları üzerinde durabilen bir yetişkine dönüşmesini, büyümesini engelliyorsun. Daha tökezlemeye bile fırsat bulamadan seni yanında görüyor. Ya ona bir gün yetişemezsen de seni yanında göremezse? Nasıl bocalayacağını, yaşayacağı paniği hiç düşündün mü? Sorunlarıyla tek başına da baş edebilmeyi öğrenebilmeli. Senin yaptığın kardeşini sana bağımlı hâle getiriyor. Biliyorum çünkü aynı dertten muzdaribim."

Yutkunarak salondaki uzun koltuğa kendisini attı ve elini dalgınlıkla saçlarının arasından geçirdi. "Bu biraz acımasız bir eleştiri olmadı mı ya? Gerçekten tartıştığımızı bilmiyordum."

"Aslında yumuşatarak konuştum. Malum misafirim, sen de çok misafirperver davranıyorsun."

Alaycı bir şekilde gülüp ayaklarını öne doğru uzattı. "Hiç özgüveni gelişmemiş, ayakları üzerinde duramayan, büyüyememiş bir çocuğa benzemiyorsun."

Aramızdaki gerilimin azalmasından cesaret alarak, ben de gülüp karşısındaki koltuğa oturdum. Günün

sonunda benden ya nefret edecekti ya da güvenini ve sempatisini kazanacaktım. Resmen kumar oynuyordum hem de Beste'nin öğrencilik hayatıyla.

"Sen bir de beni özgür yetiştirdiklerini hayal et."

"Kim bilir ortalığı nasıl yakıp yıkacaktın. Allah korumuş bizi. Bu arada atlarla aran iyidir umarım. İkinci raundu ahırları gezerken ya da ata binerken yapsak daha iyi olacak."

Birlikte at binmeyi teklif ediyordu. Bu beni heyecanlandırsa da ona belli etmeyerek rahat bir şekilde cevapladım. "Bilmem, birazdan öğreniriz."

Kaşları çatıldı, gözlerindeki ilgi ise gururumu okşadı. "Nasıl yani?"

"Annem düşerim diye hiçbir zaman binmeme izin vermedi. Babam da onu destekledi. Selim abim lisedeyken bir kere attan düşüp kolunu kırmış. Onda değil ama ebeveynlerimizde fobi oluşmuş. İşte sana bahsettiğim aşırı korumacılığa harika bir örnek daha."

Ben konuşurken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu ve yine hayran bir şekilde beni süzerek konuştu. "Sen İzmir'den buraya benim canıma okumaya geldin, değil mi?"

Cevabı üzerine samimi bir şekilde gülümsedim. "Kişisel algılama lütfen, bu tamamen Beste'yle olan akrabalığınla ilgili."

"Bu tesadüfe sevinsem mi, üzülsem mi bilemedim diyelim o zaman."

Demek ki duygularımız karşılıklıydı. Gerçi onda bendeki kadar büyük bir karşılık olsaydı böyle sakin kalır mıydı bilmiyordum, çünkü benim kadar iradeli biri olmadığından şüpheleniyordum.

"Al benden de o kadar."

Peki, bu aramızdaki kıvılcım, gerilim ya da adı her neyse artık onu ne yapacaktık? Sanırım doğru kelime çekimdi. Üstelik bir anda başlamış, hızla artarak gözle görünür bir noktaya ulaşmıştı. Hem de tüm bunlar sadece yarım gün içerisinde gerçekleşmişti.

4. Bölüm

Güven

Üstümde Beste'nin binici pantolonu ve çizmeleriyle bahçeye çıkıp, ahırlara doğru giderken dizlerim titriyordu. Bunun sebebi Emir'le görüşecek olmam mıydı yoksa atlardan mı çekiniyordum bilmiyordum. Ya da biliyordum da işime gelmiyordu. Emir ise tahmin ettiğim gibi beni ahırın girişinde çok güzel, parlak yeleleri olan kahverengi bir atla beraber bekliyordu. At bizim için hazırlanmış olmalıydı.

"Hoş geldin, bizim kızın giysileri yakışmış."

İçten karşılaması üzerine gülümseyerek, başımı eğip ilk defa görüyormuşum gibi üstümdekilere baktım. "Ya, sorma. Beste'yi at binmeye ikna edemedim bu arada. Odada kitap okuyacakmış."

Beste'ye bizi baş başa bırakmak için çabalamaya bir son vermesi gerektiğini söyleyip güzelce azarlamıştım ama pek etkili olduğu söylenemezdi. Emir de zihnimden geçenleri okumuş gibi bana bakarak ata yaklaşmam için elini uzattı.

"Uzakta durma da tanışın. Hem adaşın sayılır."

"Nasıl yani?"

"Bu güzel kızın adı Aşk, senin gibi."

Yanaklarımın ısındığını hissederek yutkundum. Bir an onu yanlış anlayarak heyecanlandım. Sonraysa ikinci adım olan Sevda'ya atıfta bulunduğunu anlayıp toparlanmaya çalıştım. Yine de kelimelerini seçerken, bilerek art niyetli davrandığından şüpheleniyordum.

"Herhalde romantik bir hediye, bu yüzden bu ismi seçtiniz."

Yüzü bir anlığına da olsa asıldı ve başını çevirerek cevap verdi. "Rahmetli abimin yengeme, yani Yurdanur'a hediyesiydi. Çok uysal bir kısraktır. Sen de acemi olduğun için bunu hazırlamalarını söyledim."

Öğrendiğim bilgi karşısında içim cız etti. "Yengen kızmasın sonra? Çok kıymetli, özel bir hediye sonuçta..."

"Sanmam, kocası vefat ettiğinden beri çiftliğe adım attığı yok zaten."

Yurdanur'un üzgün hâli gözümün önüne gelince hemen gözlerim doldu. "Çok zor olmalı, Allah düşmanıma bile göstermesin böyle bir acıyı. Size de sabır versin."

Başını sallayarak beni onayladı ve ben onun durgun hâlini görmekten hiç hoşlanmadığımı fark ettim. "Sağ ol Sevda, âmin. Şimdi Aşk'la tanışmaya hazır mısın?"

O bana böyle bakınca güven veriyordu ama yine de bir atla ilk defa bu kadar yakın bir münasebetim olacaktı, hâliyle gergindim.

"Sayılır. Emir ya, aslında ben hiç kalkışmasam mı bu işe? Benlik değil gibi duruyor. Böyle giyindiğime bakma, kostümümün hakkını vereceğimi sanmıyorum."

Elimden tutarak beni kendisiyle Aşk'ın yanına çekti. "Korkuyor musun sen?"

Sorusunun saçmalığını vurgulamak isteyen bir ses tonuyla onu onayladım. "Evet."

"Bence haksızlık yapıyorsun kendine, ayrıca gözünde büyüttüğün kadar bir şey yok. Ata binebilen diğer insanlardan bir eksiğin yok. Korkma, seni bir günde koşuya çıkartmam."

Gülümseyince ne kadar etkileyici olduğundan daha önce bahsetmiş miydim? Önce yelkenlerim suya indi, sonra da ben karşısında eridim.

"Yine de beni gözünde büyütme, çizdiğim imaj doğrultusunda her konuda bir yeteneğim olduğunu sanmış olabilirsin fakat ben hâlâ arabanın önüne atlayan o kızım."

"Merak etme, aklımda tutuyorum. Sen bana güven, o zaman da başına bir iş açılmasına izin vermemiştim, şimdi de vermem."

Aşk'ı ahırdan bahçeye çıkardık. Alışabilmek için onu biraz sevdim. Emir de nasıl ve ne taraftan binmem gerektiğini tarif etti. O iyi bir öğretmenken ben rezil bir öğrenciydim. Bin bir zahmetle Aşk'ın üstüne çıkıp oturduğumda korkudan kan ter içinde kalmıştım. Hareket edecek de düşeceğim diye aklım çıkıyordu.

"Sevda, rahat ol ama. Korkma, seni üstünden atmaz. Rengin attı resmen."

"Yalnız korkma deyince içimi huzur kaplamıyor. Ben ineceğim, diken üstündeyim sanki."

Beni sakinleştirmek için yuları tutmaktan beyazlaşmış elimi tuttu. "Binmek için girdiğin zahmete değsin en azından, hemen inme. Aslında korkunu yenmenin bir yolu geliyor aklıma ama..."

"Emir, lütfen atı dehleyip beni tek başıma ormana falan gönderme. Düşmesem bile korkudan ölürüm."

"Yok artık."

Korkum karşısında dişlerini gösterecek şekilde küçük bir kahkaha atarak güldü ve onun bu hâli üzerine ben de güldüm. Düşünmeden aklımdan geçeni dile getirdim. "Sen gülüyorsun."

"Valla korkuna değil, hâlimize gülüyorum."

Hâlâ gülüyordu ve onu böyle izlerken bana at sırtında olmamla alakasız bir şeyler oluyordu.

"Tanıştığımız gün çok ciddiydin, yani hatırladığım kadarıyla pek gülmemiştin. Ben de biraz suratsız olduğunu düşünmüştüm."

"Yeterince sohbet etmedik diyedir o. Normalde de yabancılara karşı pek sımaşık değilimdir. Ama artık tanıştık. İstersen sen konuyu daha fazla kaynatmadan önerimi dile getireyim. Birlikte binersek kontrol bende olur, sen de düşme tehlikesi olmadan korkunu yenersin. Müsaade var mı?"

İkimiz aynı ata mı binecektik yani? Sarmaş dolaş hem de... "Olmaz sanırım, ben öyle motora biner gibi ya tutunamazsam beline? Sen şimdi koşturursun da dörtnala, arkanda panik atak geçiririm. İnmeme yardım edecek misin, onu söyle sen. Çok yüksek burası Emir."

Gülmemek için kendini zorlasa da başarılı olamadı. "Yüksekten de mi korkuyorsun sen? Hem de bu kadar mesafeden?"

"Ürperiyorum desek daha doğru olur."

Başını iki yana sallayarak alaycı bir şekilde söylendi. "Anlaşıldı, işimiz var seninle."

Birden ata binerek tam arkama yerleşip, kollarını etrafıma dolayarak yuları kavradı. Tüm bunları o kadar hızlı ve zorlanmadan yapmıştı ki çığlık bile atamadım.

"Böyle mi bineceğiz yani, filmlerdeki gibi?"

Aşk'ı harekete geçirince, başımı göğsüne doğru yaslayıp korkudan tamamen ona sokuldum. Boşuna dememişlerdi

denize düşen yılana sarılır diye. O da başını hafifçe yana yatırıp, yüzüme bakarak soruma kendisininkiyle karşılık verdi. "Hangi filmlerdeki gibi?"

İnsan tanıştığı gün kucağında takılmak zorunda kalınca bir adamın, ikinci görüşmesinde kendisini böyle ağız ağıza, sarmaş dolaş hâlde bulabiliyordu. "Fark eder mi sence şu an?"

O kara gözlerini bilerek mi üstüme dikiyordu? Kömür gibiydiler, alev aldıkları an beni de küle çevireceklerdi.

"Sevda..."

İsmimi dile getirişinin amacı beni susturmak mıydı yoksa hâlimize gülerken sevgi sözcüğü olarak mı dile getirmişti bilmiyordum ama sanki dudaklarından dökülen adım değildi de bir sahiplenme ekiydi. Aşkım demek gibi bir şeydi. Bu yüzden kaşlarımı çatarak başımı yeniden ona çevirdim ve ağzının dibinde olmama rağmen sinirlenmeyi başardım.

"Emir! Derya diyorum, benim adım Derya. İnadına mı yapıyorsun?"

"Sen neden Sevda'yı kullanmıyorsun?"

At üstünde sohbet edilecek konu muydu bu? Başımı tavırlı bir şekilde yeniden önüme çevirerek cevap verdim. "Anlamı ağır, öyle her ismi herkes taşımamalı bence."

Bana baktığını hissetmeme rağmen istifimi bozmadan karşıya bakmaya devam ettim.

"Sen de haklısın, seslenirken de herkesin diline yakışmaz. Ama bence adın sana yakışıyor."

Kalbime yaptığı şeye inat, kollarının arasında mümkün olduğunca ona doğru döndüm. Korkum yok olmuş, yerini bambaşka bir duyguya bırakmıştı. "Sen onu bir günde nereden anladın?"

"Anlamayacak ne var ki? İsmin güzel dedim sadece, kuyruğu dik tutmak uğruna iltifat da mı kabul etmiyorsun?"

O da haklıydı, ilanıaşk mı etmişti sanki de bir günde nereden anladın demiştim. Aslında bu çıkışı restoranda söylediği şeyden sonra yapmam gerekiyordu. Hiç yaşanmamış sayarak hakkımı kaybetmiştim. Şimdi o konuya dönsem çok daha fazla dikkat çekerdi.

"Sen benim şu attan sağ salim inmemi sağla da iltifata gerek yok. Alt tarafı Derya diye hitap etmeni istedim, çok zor olmasa gerek."

Çiftliğin arka tarafındaki patika yolda ilerlemeye devam ederken gülümsediğini sesinin tonundan anladım. "Ödeşmek istersen sana bir iyilik yapabilirim."

"Neymiş o?"

"Biraz dolaşalım da öyle söylerim."

Attan inip bana da kollarını uzattığında, kendimi yeniden kısa bir anlığına da olsa Emir'in kucağında buldum ve ne kadar kabul etmek istemesem de bu yakınlığımız, etrafımdaki varlığı hoşuma gitti. Sağ elim düşmemek için ona tutunurken, ayaklarım yere değdiğinde elim kalbinin üstüne yerleşince parmaklarımın altında kalp atışlarını hissettim. Sanki elim sıcacık oldu o an, kolumdan kendi kalbime doğru bir şeyler akıyormuş gibi hissettim ve irkilerek elimi geri çektim. Kadınla erkek arasındaki kimya, ten uyumu diye bahsettikleri şey bu muydu? Hormonlarla ilgili bir şey

olması gerekiyordu. Muhakkak bu duygunun bilimsel bir açıklaması olmalıydı.

"İyi misin? Bak indin işte attan, o kadar da kötü değildi bence," dedi. Hem de hiç kötü değildi fakat bunu dile getirmedim. O da cebinden cüzdanını çıkararak kimliğini elime verdi.

"Neden şimdi gösteriyorsun?"

"Adımın yazılı olduğu kısma bak."

Dediğini yaptım ve okur okumaz da yüzüne baktım, çünkü kimliğinde İdris Emir Karaca yazıyordu. Yani onun da benim gibi iki ismi vardı.

"İdris mi? İki isimli bir adama göre bana ikinci adımla hitap etme isteğin etkileyiciydi doğrusu İdris."

"Sen ne tercih ederdin, Berkay falan mı?"

İsmini beğenmediğim için böyle söylediğimi düşünmüştü galiba. Ona bakınca modern, günümüz isimleri aklıma gelmiyordu evet. Günümüz erkeklerinden, en azından benim arkadaş çevremden farklıydı. Ailemde gördüğüm sahiplenicilik, gelenekçi tavırlar, samimiyetsiz bir romantizmden çok tek bir bakışla kadın olduğumu hissettirebilme yeteneği... İnsan saygı duymadığı bir adamı sevemezmiş. En azından annemin iddiası bu yöndeydi ve ben Emir'i gördüğüm ilk saniyeden bu yana ona kesinlikle saygı duyuyordum. Sahiplenicilik kısmına da gelirsek, *seni hayatına almakta sıkıntı yaşamayan, varlığınla gözü korkmayan, ne istediğini bilen ve seni de cesaretlendiren bir adam bul, işte mutluluğun anahtarlarından biri bu,* diye öğütlenmişti hep. Emir pek anahtara benzemese de bana böyle bakarken kafam karışıyordu. Bu yüzden iç sesimi susturarak onunla konuşmayı seçtim.

"Sizinkiler mi koymuş bu ismi sana? Neden kullanmıyorsun?"

"Evet, rahmetli amcamın adıymış. Abimin adı da Dursun Erdem'di. Annem azarlamak istediğinde İdris Emir diye bağırırdı çocukken bana, babam da kullanırdı. Lisede, üniversitede falan Emir'i yakıştırdı, öyle hitap etti insanlar. Bana fark etmez yani, takıntım yoktur. İçinden nasıl geliyorsa, dilinden nasıl dökülüyorsa öyle hitap et Sevda."

İçimden gelecek olandan da dilimden dökülebileceklerden de korkarak yutkundum. En iyisi konuyu değiştirmekti.

"Karadeniz'de hâlâ bu isimler sık mı kullanılıyormuş ki?"

"Hayır, aslında fıkralarda olanın aksine çok az kullanılıyor."

"Beste, babanın kan davasından kaçıp Bursa'ya geldiğini anlattı. Sonra ne oldu o mesele? Hâlâ bir yerlerde intikam için pusuya yatmış kanlılarınız mı var?"

Gülümseyerek bir ağacın altına oturup, bana da yanına oturmam için yer açtı. Ben de yanına yerleşerek yüzüne baktım. Kollarımızın bir anlığına da olsa birbirine değmesi ise heyecanlanmama neden olunca, o fark etmese bile kendi tepkimden utandım.

"Bu yüzyılda mı? Merak etme, zaten onlar en son dedemi öldürdükleri için sıra bizim taraftaydı ama babam kimseyi öldürmedi. Bunun yerine yıllar sonra bir gün bizi karşısına oturttu. Ben daha ufaktım. Memleket hasretine katlanamadığını, bu davayı bitirmek istediğini söyledi. Erdem abim de onu yalnız bırakmak istemedi tabii. Birlikte Trabzon'a gittiler. Romeo ve Juliet gibi gidip kanlısının kızına, Yurdanur'a âşık olmuş bizimki. Karşı taraftaki yaşlılar da ölmüştü neyse ki de mesele fazla uzamadan barışmak istediler. Sonra kızlarıyla olan durumu öğrenince biraz kıyamet koptu. Sonunda babam

'Siz benden babamı, amcamı aldınız. Ben sizin erkeklerinizden birinin canını almayı değil, kızınızı evladım, gelinim yapmayı istiyorum. Bu barışı sizden kız alarak güçlendirelim,' dedi. Yurdanur zaten Erdem diye gözü yaşlı, eli yüreğinde bekliyordu. Karşı taraf razı oldu. İki düşman aile sonunda dünür oldular. Peşimizde kanlılar yok yani artık."

Anlattığı romantik hikâyeden etkilendiğimi belli eden bir yüz ifadesiyle gülümsedim. "İyi bari sevindim."

Bir süre etrafı sessizce seyrettik. Kurumuş yaprakları yavaşça ayağımın altında ezdim. Derin nefesler alarak dağ havasını ciğerlerime doldurdum.

"Ee Derya Sevda, sen buraya neden geldin gerçekten? Hangi rüzgâr seni ikinci defa karşıma çıkardı?"

Emir'in sessizliği bozan sorusu üzerine yan dönerek ona baktım. İşte şimdi başlıyorduk.

"Beste benim en yakın arkadaşım. Ailesiyle tanışmayı zaten uzun zamandır istiyordum. Staj işi bahane oldu. Ailem benim üstüme nasıl titriyorsa onunla da öyle ilgileneceklerdir İzmir'de, emin ol. Hem ben de yanında olacağım. Babamın tekstil firmasında staj yapmak için her yıl bir sürü öğrenci başvuruyor. Kardeşinin eğitimi için bu çok önemli bir fırsat, sırf gözünün önünde olmasını istediğin için kaçırmasını isteme. Normalde zaten İzmir'de okuyor. Okulda olduğunu farz et. Staj da okul gibi hatta okuldan daha eğiticidir. Şimdi izin vermezsen tüm belgeleri hazır, stajı yandığı için okulu uzayacak."

"Önceden izin istemek yerine, benden gizleyip arkamdan iş çevirmesine rağmen mi izin vereyim? Birkaç gün öncesine kadar benim bu staj işinden haberim yoktu. Sen de bu kadar yolu beni ikna etmeye geldin. Ailen de izin verdi, öyle mi?"

"Evet, çünkü kardeşine değer veriyorum. Onlar da bu yüzden gelmeme izin verdiler."

Kaşları çatıldı, bir süre beni inceledi. "Neden mantıklı gelmedi bu anlattığın bana?"

"Paranoyaksındır belki. İşte izin vermezsin diye çekinmiş başta kızcağız."

Memnuniyetsiz bir şekilde karşıya baktı ve birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra konuştu. "Tamam, fabrikaya yakın bir ev tutarız yarın. Aysel Abla da yanında kalır. Yemeğini yapıp çamaşırını yıkar. Bir de şoför ayarlarım."

Sakinliğimi korumaya çalışarak itiraz ettim. "Tam da bu sebeple geldim. Evden çıkmadan önce konuştuklarımızı unuttun mu? Özgüven dedim, tökezlemek dedim. Sorumluluk almasına izin ver biraz, lütfen. Sabahları derse geç kaldığında bile paniğe kapılıyor bu kız, sorunlarına çözüm üretemiyor."

"Senin çözümün de araba önüne atlamaktan öteye geçememişti."

Hoşuna gitmeyen konularda ona öğüt vermeye kalkıyorum diye bana mı sataşmıştı o? "Senin gibi ebeveynlerle bu kadar olabiliyor. Gör işte, kardeşin benden de beter."

"Şimdi sen, onu İzmir'e tek başına yollamamı ve kontrol etmek için hiçbir şey yapmamamı mı söylüyorsun?"

"Aynen öyle. Ayrıca yanında ben olacağım. Ona güvenmen gerek. Yoksa sağlıklı bir ilişkiniz olmaz. Hatta bana da güvenmen gerek. Ben, korkuma rağmen sana güvenip seninle ata bindiysem karşılık olarak sen de bana güvenmelisin."

Manidar şekilde yüzüme bakıp söyleyeceği şeyden yine geri kalmadı. "Sen hep böyle hislerine karşı mı gelirsin? Platonik ilişkilerin insanı değiştiriyorsun yani."

İnsan onun karşısında gerçekten verecek cevap bulamıyordu. Her sözü başka tarafa çekilebilir türdeydi. "Tebrik ederim, senin kadar laf çevirme ustası birini ilk defa görüyorum. Etkilendim."

Tebrik etmek için uzattığım elimi sıkarak güldü. "Ben de ilk defa beni sözleriyle bu kadar terleten bir kadınla karşılaşıyorum. Senden korkulur Sevda, aldın bu maçı. Bu defa senin istediğin olsun bakalım. İzin veriyorum, kardeşimi alıp istediğin yere götürebilirsin ama benim bir gözüm siz görmeseniz de hep üstünüzde olur. Adımlarınızı ona göre atın."

Kazanmıştım, resmen Beste'nin olmaz dediğini başarıp Emir'i ikna etmiştim. Ancak bu başarı garip şekilde daha ilk andan rahatsız hissettirdi. Onu kandırmak, gözünün içine bakarak böyle büyük bir yalan söylemek kalbimi sıkıştırdı. Öğrenirse değil bir daha yüzüne bakmak, aynı havayı solumak bile bana işkence olacaktı. İlk andan beri çok iyi biliyordum. Güvenini kötüye kullandığımı öğrenirse bana karşı bu kadar nazik olmayacaktı.

5. Bölüm

Pinokyo

Otogarda vedalaşmak amacıyla tokalaşmak için uzattığım elim Emir'in ılık avucuyla temas ettiğinde, son defa hissettiğimi düşündüğüm bu şey elimden koluma, oradan da kalbime aktı. Kalabalığın ortasında bavullarımız muavine teslim edilirken ve insanlar otobüslerine binme telaşıyla hareket ederken, öylece dikilip onun gözlerine baktım. Buraya gelirken amaçladığım şeyi elde etmiş, onu kandırmayı başarmıştım. Fakat onun haftalardır düşüncelerimi istila eden yabancı olduğunu öğrenmek hiç hazırlıklı olmadığım bir şeydi. Bir daha hiç görmeyeceğimi düşünüp içten içe üzüldüğüm adam karşımdaydı ve onu yine son görüşümdü. Yalanım ortaya çıktığı takdirde yüzüne bakamayacağımdan emindim ve o, bir yalancıyla görüşmeyecek kadar prensipleri olan biri gibi duruyordu. Kaldı ki zaten Emir, hayatım boyunca beni bunaltan, kaçmak uğruna yalana sığındığım hayatımın başka bir versiyonuydu.

Buruk bir sesle "Her şey için teşekkürler. Çok güzel bir hafta sonuydu," dedim.

"Buraya kadar gelip bizimle tanışma nezaketini gösterdiğin için ben teşekkür ederim. Seni tanımak güzeldi."

Bir insanın bu devirde nasıl sosyal medya hesabı olmazdı? Bilerek mi bu kadar ulaşılmaz olmaya çalışıyordu? Birkaç fotoğrafını beğensem, gizlice takip etsem, ne bileyim bir gece vakti gaza gelip ona mesaj atsam fena mı olurdu? Telefon numaramı da istememişti. Anlaşılan tanıdığı kadarı ona yetmişti. Benimle ilgili daha fazlasını istemiyordu. İyi de zaten asıl istemeyen ben değil miydim? O zaman neden biri dokunsa ağlayacakmış gibi hissediyordum? Düşüncelerimi bastırarak yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim.

"Artık herhalde ancak kardeşinin mezuniyetinde İzmir'e gelirsen o zaman görüşürüz. Biz de size İzmir'i gezdirip ağırlamak isteriz."

Kaşları cüretkâr şekilde hafifçe kalktı. Sanırım sözlerimin altındaki manayı anlamıştı, sesindeki alaycı tınının başka bir açıklaması olamazdı.

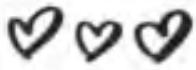
"Orası hiç belli olmaz. Bak, İzmir'de yollarımız kesişti. Sonra burada yeniden hiç hesapta yokken karşılaştık. Belki yine bir yerlerde buluruz birbirimizi."

"Belki de hiç bulamayız. Bir daha aynı yollardan geçmek kısmet olmaz."

"Belki de..."

Kendimi ona sitem etmekten alamıyordum. Aramızdaki bu şeyi bir tek ben mi hissetmiştim yani? O zaman benimle neden o kadar ilgilenmişti? Bundan fazlasını yaşayacağımızdan değildi de işte, içimdeki ilgiye aç şeytani dişi tüm bencilliğiyle benim için çabalamasını istemişti. Ancak Emir bana istediğim şeyi vermemişti

ve ben de Beste'nin arkasından otobüse binip, ondan uzaklaştıkça içimi kaplayan boşlukla oturduğum koltuğa sinmiştim.

Otobüsün ilk mola yerinde taksiye binerek Bursa'ya, deniz otobüsüne binebilmek için feribot iskelesine gittik. Gerçekleştirdiğimiz deniz yolculuğunun ardından da nihayet İstanbul'a ayak bastık. Öyle aklınızda seni yeneceğim İstanbul kafasında, hayallerini gerçekleştirmek için büyük şehre göçmüş iki kız canlanmasın lütfen. Bu şehir benim için hayallerimin başkenti falan değildi. Unkapanı'na gidip keşfedilme derdim de yoktu -ki bu iyi bir şeydi, neticede o hikâyeler kötü yola düşmekle sonuçlanıyordu- Beste de benimle benzer düşünceleri paylaşıyordu. Aslında derdimiz belliydi. Ailelerimizin sıkıyönetiminden kurtulup, iki yetişkin gibi kendi ayaklarımızın üzerinde durarak bir ay geçirmek istiyorduk. Soyadlarımızın beraberinde getireceği imtiyazlar olmadan bir staj dönemi geçirmekti hayalimiz.

Tramvaya binip internetten daha önce rezervasyon yaptırdığımız yurda gitmek istedik. Ancak bu basit eylem bile bizim için fazlasıyla sıra dışı bir deneyime dönüştü. O ne kalabalıktı öyle ya? Yani biz de Türkiye'nin en kalabalık üçüncü şehrinde yaşıyorduk ama bu biraz abartıydı

bence. Beraber gerçek bir hayatta kalma mücadelesi verdik. İşin kötü tarafı kimse cüzdanımızı çalmasın, bavullar kaybolmasın diye uyanık geçineceğiz derken, iyice turist olduğumuzu belli edip açık hedef hâline geldik. Neyse ki kazasız belasız, doğru durakta el ele inmeyi başardık ve telefonumuzdan haritayı açarak yurt binasının önüne geldik. Buna da şükürdü. Ya da ben sevinmek konusunda biraz aceleciydim.

Yurt görevlisi orta yaşlı bir ablaydı. (Kafanızda Hababam Sınıfı'nın Hafize Ana'sı Adile Naşit gibi tatlı biri canlanmasın lütfen, zira fazlasıyla nemrut suratlıydı.) Bizi karşıladığında, ellerimizdeki bavullara şaşkınlıkla bakarak sebebi ziyaretimizi sordu. Meğer yurtta tadilat varmış, kapalıymış. Ben tabii hemen hukukçu bir abinin kardeşi olduğum için hakkımızı aramaya koyuldum. Bizim kapı gibi rezervasyonumuz vardı. Madem kapalıydılar, ne diye Beste'ye söylememişlerdi? Bu noktada üzülerek, kolumdan tutan Beste'nin bana kaş göz işaretleri yapmaya başladığını belirtmek zorundayım. Meğer birbirimize yurdun bilgilerini atıp, sitenin linkini paylaştıktan sonra ben onun arayacağını zannederken o da benim online rezervasyon yaptırdığımı sanmış.

Bu durumda kalacak yer olmadan İstanbul'a geldiğimize inanamıyordum. Sokaklarda mı kalmıştık, parklarda mı yatacaktık? Hâliyle görevli kadını daha fazla meşgul etmeden yanından ayrıldık ve bulduğumuz ilk parkta oturup esaslı bir kavgaya tutuştuk. Karşılıklı olarak birbirimizi güzelce azarladık. Sonrasında tabii mecburen bir acil durum planı düşünmek için toparlandık. Hemen internetten civardaki otellere bakıp Sultan Ahmet Meydanı'nın arka tarafında, güzel, temiz bir otel bulduk. En azından yurda geçinceye kadar iki

üç gün burada kalabilirdik. Bizde bu saflık ve şanssızlık varken daha ucuz bir otelde kalacağız diye riske girmenin gereği yoktu. Bavullarımızı çekerek yeniden tramvaya bindik ve Sultan Ahmet'te inip, etrafımızı gezerek otelimizi bulduk. Güzel, ahşap, beyaz bir konak otele çevrilmişti. Yaz ortasında olmamıza ve oteldeki müşterilerin çoğunun turist olmasına rağmen son anda kendimize bir oda bulabilmiştik. Apar topar bavulları odamıza bırakıp aç midelerimizi beslemek için bir esnaf lokantasında karnımızı doyurduk. Aşırı para harcamalarıyla ailelerimizin dikkatini çekmemeye çalışıyorduk. Kredi kartı kullanmak da tehlikeli olduğundan harcamalarımızı nakit olarak yapmıştık. Akşam güneşi Sultan Ahmet Meydanı'nı kızıla boyarken otele gitmek için yürüdüğüm yolda durdum, hatta Beste'yi de kolundan tutup durdurdum. Hayranlıkla etrafıma baktım ve kalabalığa rağmen kuşlara yem atan sevgilileri, etrafta koşturan küçük bir çocuğun o kuşların kanatlarını çırparak kaçmalarına neden olurken ki gülüşünü izledim. Bu şehir için diyorlardı ya hani sokakları tarih kokuyor diye, yerden göğe kadar haklıydı bunu söyleyenler. Bol bol fotoğraf çektik, on dakikalık yürüme mesafesindeki otelimize kırk beş dakikada ancak varabildik. Ama en büyük amacımız zaten özgür olduğumuzu hissetmek, başkalarının müdahalesi olmadan anı biriktirebilmek değil miydi?

Duştan çıkıp pijamalarımı giymek için bavulumu açtığım sırada Beste bakışlarını üzerimde gezdirdi ve ne zaman benden bir şey isteyecek olsa yaptığı gibi yağmurda ıslanmış bir kedi yavrusu gibi baktı.

"Ne oldu, niye öyle bakıyorsun? Bak yemek yiyeli daha iki saat oldu, acıktım deme bozuşuruz. Otelde bir tek kahvaltı dâhil, paramız yok."

"Yok, onu demeyeceğim. Telefonuna bir baksana, mesaj atmışlar."

"Kimler? Üstü kapalı konuştuğuna göre iyi bir şey çıkmayacak bunun altından."

Telefonuma baktığım an bir mesajlaşma grubuna eklendiğimi ve neredeyse okunmamış yüz mesaj biriktiğini gördüm. Sınıf arkadaşımız Sanem'in doğum günüydü bugün ve İstanbul'daki arkadaşlarımız kutlamaya karar vermişlerdi. Akşam dışarı çıkıp, bir barda bir şeyler içip eğleneceklerdi. Burada olduğumuzu bildiklerinden bizi de gruba eklemişlerdi.

"Boşuna eklemişler, sabah staj var herhalde gecenin bir vakti çıkmayacağız dışarıya."

"Yani, çok da geç değil aslında ama."

Gerçekten çıkacağımızı düşünüyor muydu? "Beste, bu şehirde yabancıyız canım. Adresi de bilmiyoruz, ne

yapacağız gidip? Hadi gittik diyelim, gece nasıl döneceğiz de sabah ayılacağız?"

Her kelimemle beraber yüzü biraz daha asıldı ve sonunda memnuniyetsizlikle iç geçirip başını salladı.

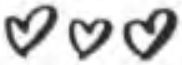
"Haklısın, sadece normal şartlar altında bizimkiler asla izin vermezdi. Saat onda eve dönme kuralı var malum. Böyle yerlere çağrılmıyoruz bile artık. Bir an heves ettim öylesine. Gaza geldim diyelim. İki yetişkin genç kadının arkadaşlarıyla vakit geçirip, sosyalleşmek, eğlenmek istemesi yanlış olmamalı diye düşündüm."

Bana benim laflarımla saldırıyordu, öyle başını çevirip sesini titretince de hayır diyemiyordum ki bu kıza! Aslında haklıydı da kendine göre. Sonuçta yirmi birinci yüzyılın İstanbul'unda, yirmi bir yaşındaki iki kızın başına ne gelebilirdi? Üniversite öğrencisiydik, yetişkindik. Gel yavrum şeker vereceğiz diye kandıracak değildi ya kötü adamlar? Alt tarafı bir bara gidip birkaç saat arkadaşlarımızla vakit geçirecektik.

"Tamam, hadi giyin," dedim bu yüzden. Öyle bir sevinip boynuma atlayışı vardı ki nefes alamıyorum sandım. Kulağımın dibinde sevinçle ciyakladı. Ben de en iyi bildiğim şeyi yaparak onu yatıştırdım.

"Ama öyle çok iddialı giyinme, makyajı da abartma. İpini kopartmış gibi ilk günden tozutmayalım."

"Tamam anne!"

Bar tuvaletinde uzaktan gelen seslere kulaklarımı kapamaya çalışarak, ellerimi yıkayıp boynuma su çarparken burada ne işim olduğunu kendime sordum. Gelir gelmez gürültüden başım şişmişti. İçeride ağır bir alkol kokusu vardı. Üstelik çok kalburüstü bir mekâna gelmediğimiz de ortadaydı. Okuldan sadece üç kız vardı ve yanlarında getirdikleri tuhaf arkadaşları gördüğüm ilk an rahatsız hissetmeme neden olmuştu. Beste'ye içtiği şeye mukayyet olmasını, fazla da abartmamasını tembihleyerek nefes almak için tuvalete kaçmıştım. Şimdi ise daha bu sabah Emir'in tokalaşmak amacıyla da olsa tuttuğu elimi yıkarken, içeride bir bar dolusu adam varken onu düşünüyor olduğuma inanamıyordum. Ancak o hepsinden öyle farklıydı ki! Sadece yirmi yedi yaşındaydı ama yaşının çok üstünde bir olgunluğu vardı.

Gözlerine baktığımda gece yarısı karanlık bir denize bakıyormuşum gibi hissediyordum. Hem gizemliydi, içinde ne var göremiyordum hem de ruhumu garip bir huzur kaplıyordu. Onunla beş dakika sohbet etmeyi burada harcayacağım saatlere tercih edebilecek olmam hiç normal değildi. Arkadaşımın abisini bu şekilde düşünüp kara sevdaya düşmüş gibi kendimi kederlendirmem anlamsızdı. Buna bir son vermek zorundaydım.

Ayrıca burada olmak istememem Emir'i düşünmüyor olmasaydım da göstereceğim mantıklı bir tepki olurdu. Bu yüzden Beste'yi de alıp gitmek için tuvaletten çıktım.

Hayatta bazı anlar vardır, insan bilimle, mantıkla açıklayamaz. Benim de böyle hislerimle hareket ettiğim tuhaf anlar sıklıkla olur. Kendimce bunu abdala malum olma sendromu diye açıklayıp geçiştiririm hep. Fakat bu defaki diğerlerinden farklıydı. Sanki ensemde ılık bir nefes hissettim, içim ısındı ve tenim karıncalandı. Arkamdan geçen üç arkası dönük adam zıt tarafa, arka taraftaki bir koridora döndüler. Adamlardan birinin yandan görünüşü bana bir yerlerden tanıdık geldi ve kendimi onları takip ederken buluverdim. *"Kızım, ne diye elin adamlarının arkasından gidiyorsun bar köşelerinde?"* diyebilirsiniz, haklısınız da zaten söylemekte. Ama nereye gittiklerini görmek istedim, bu bilgi bana gerekliymiş gibi hissettim. Ofis olarak kullanıldığını tahmin ettiğim bir yere geçip oturdular. Kapıyı tam olarak kapatmadıklarından, birkaç santimlik aralık sayesinde karşılıklı olarak birilerinin oturduğunu görebiliyordum. Yalnız gürültü sebebiyle ne konuştuklarını duymak mümkün değildi. Sonunda *eh, bana ne insanların ne konuştuğundan* diyerek geldiğim yöne dönmeye ben de her akıl sağlığı yerinde insan gibi karar verdim. Ancak o aralıktan gördüğüm ikinci tanıdık yüz durduğum yere çivilenmeme neden oldu. O beni görmemişti fakat ben sadece bir buçuk günümü yanında geçirmeme rağmen o yüzün her ayrıntısını ezberlemiştim. Emir'in burada ne işi vardı? Yanındaki diğer adamlar da Bekir Abi ve önceki gün Emir'in şoförlüğünü yapan adamdı. Neden burada olduklarını öğrenmek zorundaydım, onu gördükten sonra başka bir seçeneğim yoktu. Öyle ki yakalanma ihtimalimi bile düşünmedim.

Ağır adımlarla kapıya yaklaştım. Kulağımı dayayıp duyduklarımı anlamlandırmaya çalıştım.

"Sana onlarla iş yapmamanı söylemiştim Akif Abi, Varollarla iş yapma, bozuşuruz demedim mi ben? İçin nasıl kaldırdı onların kirli parasını kabul etmeyi? Ben neyin mücadelesini veriyorum iki yıldır?"

"Emir, bak bildiğin gibi değil oğlum. Aslan İbo'yu göndermiş, geldiler buraya..."

"Ben hepsini biliyorum, bana masal anlatma! Sen hakkını kaybettin. Gelip benden borç isteseydin ben vermeyecek miydim?" Bu noktada yüzümü kızartacak cinste bir küfür döküldü Emir'in dudaklarından ve ben de durduğum yerde istemsizce irkildim. "O herif gibi şerefsiz mi sandın sen beni? Kansızlarla bir oldun, senden istediğim tek bir sözü tutmadın sen!"

Bu küfredip bağıran, kendisinden yaşça büyük bir adamı karşısında böyle titreten kişi Emir miydi gerçekten? Ne oluyordu burada? Geri çekilerek, kimseye yakalanmadan buradan çıkmak istedim. Fakat bar tarafında aniden müziğin sesi kesildi. Polisler gelmişti. Bu durumda herhalde bugün ömrümün son günüydü, abilerimden hangisi öldürecekti beni? Belki de bu şerefi babama bırakırlardı.

Gözlerimi kısa bir an kapatıp belki bir mucize olur, bu saçma yerden çıkmanın bir yolunu bulurum dedim. Oysa gözlerimi açtığım an beni dördüncü cellâdım bekliyordu. Emir'i nasıl unutabilmiştim? Kollarımdan kavrayıp beni kendisine öyle büyük bir öfkeyle yaklaştırdı ki altıma nasıl kaçırmadım hayret ediyorum.

"Senin burada ne işin var?"

Ne diyecektim? Açıklayabilirim mi? Öyle bir dünya yoktu zaten. Hayatta açıklayamazdım. Bu yüzden işi mecburen arsızlığa vurdum. "Fark eder mi? Buradayım işte. Polisler geldi ve Beste de burada," dedim.

Arkasından gelen Bekir Abi de beni görünce şaşkınlıkla önce yüzüme sonra bana öldürecekmiş gibi bakan Emir'e baktı. "Sevda... Derya Hanım sizin burada..."

"Bir kere şaşırtın beni ya! Kadın milleti abiciğim, soruyor musun bir de? Küçük hanım Pinokyo çıktı. Ne demişler? Çok mal haramsız, çok laf yalansız olmazmış," derken, tuttuğu bileğimi bırakmadan bize doğru gelen genç bir komiserle tokalaştı Emir.

"Adnan, kardeşim hoş geldiniz. Akif içeride, aramayı yaptıktan sonra gerekli delilleri bulacaksın zaten. Bizim çocuklardan biri başında bekliyor kaçmaya kalkmasın diye, şimdi sizinkilere teslim eder."

"Sağ ol Emir de sen buraya gelecek miydin? Biz böyle konuşmamıştık. Hanımefendi kim?"

Bu soru üzerine bileğimdeki eli elime indi ve beni çok şaşırtacak bir şey yaparak elimi tuttu. Neydi şimdi Emir? Ajan falan mı?

"Sonuçla ilgilenelim lütfen Adnan, Akif yakalandı ve önemli olan da bu. Hanımefendi benim kız arkadaşım. Kimlik kontrolü yaptıklarının arasında da kız kardeşim var. Birazdan senin çocuklar gelip haber verir zaten, Karacaların kızı da buradaymış diye. Ben onları alıp götürüyorum, uzun hikâye."

Kız arkadaşım mı demişti o? Yoksa ben içeride bilmeden içki kokusundan kafayı mı bulmuştum? Ne oluyordu?

"Tamam, hanımefendiler gelip ifade versinler. Kan tahlillerini de yapalım, sonra onları alabilirsin."

Ne tahlili? Ne ifadesi? Soğuk terler dökmeye başlamıştım.

"Adnan, kardeşim uzatma dedim da. Benim için endişelenip peşimden hafiyelik yapmak istemişler. Öfkeme yenilip Akif'le kavga ederim diye takılmışlar peşime. Sence ben sevgilim dediğim kadınla bacımın o

zehri içmesine izin verir miyim? Evde vereceğim zaten cezalarını, bizi yorma oraya kadar, el âlemin kulağına gitmesin lütfen."

Adnan Komiser, Emir'le birkaç saniye kadar bakıştıktan sonra ikna oldu ve bir polis memuru Beste'yi bize getirdi. Ben de Emir'in benimkini tutan elini hafifçe sıkarak kısık tutmaya özen gösterdiğim bir ses tonuyla sordum. "Emir, ne zehri bu? Ne oluyor? Uyuşturucu mu satıyorlardı yoksa burada?"

Kara gözlerini üstüme öyle bir çevirişi vardı ki ağzımı açtığıma bile saniyesinde pişman oldum. "Sen sus Pinokyo, seninle sonra özel olarak konuşacağım."

Avının korkusunu alabilen vahşi bir kurt gibiydi. Gerçi korkmak ne kelime? Betim benzim atmıştı resmen. Neredeyse kendi rızamla polise teslim olacaktım. En azından devlet koruması altında daha güvende olurdum. Bendeki de ne şanstı ama! Mumum yatsıya kadar bile yanmamıştı. Hem polis hem de Emir tarafından daha İstanbul'daki ilk akşamımda basıldığıma inanamıyordum.

6. Bölüm

Anlaşma

Nihayet bardan çıkıp Emir'in arabasının önüne geldiğimizde, ön taraftaki kapıyı açarak binmesi için Beste'ye işaret etti. Ama arkadaşım yeterince sağduyulu olduğundan abisinin yanına oturmak istemiyordu. Haklıydı da kızcağız, aynı durumda olduğum anlarda her zaman arka koltuğun güvenli kollarına sığınmıştım.

"Beste! Bin dedim şu arabaya, benim sinirlerimi iyice oynatma!"

Tamam, hata yapmıştık. Üstüne bir de yalan söyleyip onu kandırmıştık ve bize kızmakta haklıydı. Ancak bu şekilde bağırması gerçekten gerekiyor muydu? Zaten bizi bu yola itenler yine ailelerimiz, onların her hareketimize, isteğimize gösterdikleri aşırı tepkiler değil miydi? Hâliyle Emir'in Beste'yi daha fazla korkutmasına izin vermeden ben önce davrandım. Arkadaşımı savunma ihtiyacım korkuma baskın geldi.

"Niye bağırıyorsun ki şimdi kıza? Korkusundan binemiyor, anlamıyor musun? En iyisi ben bineyim öne." Ne yapacaktı yani? Sonuçta canımızı alacak değildi.

"Sen de ya gelmeden yürek yedin ya da ben fazla taviz verdim diye yanlış tanıdın beni." Öfkeli kara gözler yine meydan okurcasına üstüme çevrilince, bu tehditkâr tavrının beni sindirmesine izin vermeden konuştum.

"Seni tanımama gerek yok. Zaten senin gibi üç adamla büyüdüm. Ciğerinizi bilirim yani."

Arabanın açık kapısına yaslanmıştık ve ayaküstü, göz göze ağız dalaşına girmiştik.

"Anlaşıldı. Sen yağlı yedin, dilin kayıyor. Binecek misiniz yoksa bindireyim mi küçük hanım?"

Burnundan solumak deyiminin vücut bulmuş hâliydi resmen. Bu manzara karşısında ben de ona ters bir bakış gönderdim ve şansımı daha fazla zorlamadan, arabaya binip emniyet kemerimi agresif bir şekilde taktım. Bu sırada arkamızdaki Beste ise korkusundan benden de fena hâldeydi. Ben en azından hâlâ kuyruğu dik tutmaya çalışıyordum. Emir yanıma oturup arabayı hızla çalıştırdı. İstanbul'da yolları çok iyi bilmiyordum ama birkaç dakika sonra otele fazlasıyla uzak bir konuma doğru gittiğimizi fark edince konuşmak zorunda kaldım. Yoksa şuracıkta yatırıp keseceklerini bilsem yine de konuşmazdım.

"Bizim eşyalarımız otelde kaldı, nereye götürüyorsun bizi? Bari beni otele bıraksaydın."

Sanki sülalesine küfretmişim gibi baktı yüzüme ve *"Bu ne cesaret yiğidim?"* der gibi kaşlarını kaldırdı. "Sen ciddi ciddi gitmene izin vereceğimi falan mı düşünüyorsun?"

"İzin vermeyip ne yapacaksın ki? Tamam, durumu izah edeyim dinleyeceksen ama..."

Beni duymamış gibi kulaklığını takarak çalan telefonunu açtı. "Tamam, Bekir Abi. Konuştuğumuz gibi bavulları benim eve götürsünler. Gerekli ayarlamaları da yapın. Bu akşam evde kalacağız." Telefonu kapatıp, gözünü yoldan ayırmadan bana cevap verdi. "Eşyalarınız otelden alınıp evime götürülüyor. İlgilenmişler."

Bunu yapmaya ne hakkı vardı? Ben o otelin parasını ödemiştim. Ayrıca eşyalarıma el uzatma ve otel odama girme hakkını ona ya da adamlarına kim vermişti? Oteldeki çalışanlar ne işe yarıyordu? Her isteyene benim odamın anahtarını veriyorlar mıydı? Hem hangi otelde kaldığımı nasıl bu kadar çabuk bulmuştu koca İstanbul'da?

"Sen... Nasıl yani... Sen ne yaptığını sanıyorsun şimdi? Hangi hakla, nasıl cesaret edersin böyle bir şeye?"

Beste beni yatıştırmak için arkadan omzuma dokundu ama bir kere kan beynime sıçramıştı. Gerçi Emir'in de altta kalmaya niyeti yoktu. "Senin cesaret ettiğinin yanında benimki ne ki! Uyardığım hâlde beni parmağında oynatmaya çalıştın!"

"Öyle olmadığını biliyorsun!"

"Öyle olduğunu ikimiz de çok iyi biliyoruz!"

Gözlerini trafikten ayırıp yüzüme baktığında katıksız öfkesiyle karşılaştım. Ne yazık ki haklılık payı vardı. Bu yüzden biraz alttan almaya karar verdim. "Sebeplerimiz vardı."

"Yalancılık ve sahtekârlık için hafifletici sebeplerin mi vardı? Uyuşturucunun cirit attığı bir bara kardeşimi götürüşün peki? Onu neyle açıklayacaksın? İstersen eve gidene kadar yeni yalanlar bulmak için bekle, zaman kazanırsın!"

O kimdi ki sözleri beni böyle incitebiliyordu? Gerçekten bu kadar ağır bir karşılığı hak ediyor muydum? Beste

de dolan gözlerimi fark etmiş olacaktı ki duruma müdahale etti.

"Bara gitmek konusunda ısrar edip Derya'yı ikna eden bendim."

Bu defa dikiz aynasından kardeşinin yüzüne baktı. "Yıllardır başına boşuna bekçi koymuyormuşum demek ki! Kendi hâline bırakıldığın ilk an soluğu barlarda mı alıyorsun sen? Normal bir yer de değil gittiğiniz, uyuşturucuya mı başlamak istiyorsun, derdiniz ne sizin?"

"Arkadaşımızın doğum günüydü, böyle bir yer olduğunu bilseydik gitmezdik abi! Sanki barın kapısında neon harflerle uyuşturucu satılır yazıyordu, ne bilelim ya?"

İçimden *yürü be Beste* derken, bakışlarımı yeniden Emir'e çevirdim.

"Sahi, hadi biz arkadaş kurbanı olduk. Senin orada ne işin vardı? Barın sahibiyle konuştuklarını duydum. Polise haber veren de senmişsin. Nesin sen? Kimsin? Ayrıca beni niye kız arkadaşın diye tanıttın ki?"

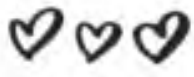
"Ne deseydim? Benim saf kardeşimin işgüzar, yalancı, sahtekâr arkadaşı bu hanımefendi mi deseydim? Şu an herhalde karakolda olmayı tercih ederdin. Seni götürmelerine engel olmanın derdindeydim. Ayrıca burnunu insanların hayatına sokmak sende alışkanlık sanırım. Benim yerime başkasıyla konuşuyor olsaydı o herif, yakalandığında seni bir izbede gebertirlerdi. Haberin var mı?"

"Beni bir izbede gebertebilecek adamlarla senin ne işin vardı diyorum Emir? Bence bu soruya cevap vermen gerek." Ve daha birçok soruya... Onda gerçekten garip bir şeyler vardı.

"Derya, bence senin vermen gereken cevaplar benimkilerden çok daha fazla şu an. Hesap sormaya hakkınız yok, varmış gibi davranıp üste çıkmaya çalışmayın."

Derya demişti ilk defa kendi rızasıyla bana. Neden içimi buza çevirmişti herkesin dile getirdiği, yıllardır kullandığım ismim o söyleyince? "Neden Sevda demedin ki şimdi bana?"

Işıklarda durdu ve başını yolculuğun kalanı boyunca son kez bana çevirerek konuştu. Bu defa gözlerindeki öfkeyi kırmayı başarmıştım, sesi de akşamın başından beri ilk defa az da olsa sakin, sıcak çıkmıştı. "Sevda, bir sus da. Kurban olayım, kafamı kazana çevirdin zaten."

Arabadan inip bahçeli, güzel, müstakil bir eve geldiğimizde kapıyı bizim için ellili yaşlarda bir kadın açtı. Emir'le ayaküstü sohbet ettiler. Adının Fadime olduğunu öğrendikten sonra sofranın ve misafir odasının hazır olduğunu söyleyen kadın odasına çekilince, bu sade ama modern döşenmiş eve gergin bir şekilde bakarak salondaki koltuklardan birine teklifsizce oturdum.

"Telefonunu verir misin?"

Önce bana değil Beste'ye söylüyor sandım Emir. Ama karşımda dikilerek elini uzatınca, kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. "Ne yapacaksın ki sen benim telefonumu?"

"Aileni arayıp durumu izah edeceğim."

Tam işler daha kötü olamaz dediğim an nasıl iyice batabiliyordum? Beni cezalandırmak için ailemi arayacak olmasına inanamıyordum. Korkutmak için böyle

söylüyor olabilir miydi? Beste, sanki beni korumak ister gibi ayağa kalkarak önüme geçti.

"Bunu yapamazsın!"

"Bu tür konularda ciddi olduğumu biliyorsun. Telefonu verin, vermezseniz de numaralarını bulacağım. Uğraştırmayın."

"Bunu yapmaya hakkın yok abi! Benim hayatım neyse ama sen Derya'nın hayatına müdahale edemezsin."

"Bu yüzden zaten ailesine haber vereceğim. Kızlarının burada olduğunu bilmeye hakları var."

Derin bir nefes alıp, makyajımın bozulmasını umursamadan ellerimle yüzümü sıvazladım. "Tamam, Beste. Ben, Emir'le konuşup kendimi anlatmaya çalışacağım. Sen en iyisi aramızdaki meseleye karışma. Zaten kendi payına düşen kabahatin için hayatını yeterince zindan edecektir. Odana git şimdi canım."

"Seni onunla yalnız bırakmam."

Beste'nin bana söylediği şey üzerine Emir iyice sinirlendi ve kardeşinin üzerine yürüyerek yeniden bağırdı. "Senin abin canavar çünkü değil mi? Kıymetli arkadaşını yiyeceğim sanki. Neyim kızım ben, gulyabani mi? Sakin kalmaya çalıştıkça insanı delirtiyorsunuz. Abim yaşayıp bugünü görseydi seni ne yapardı haberin var mı?"

"Yaşasaydı beni senin gibi boğmazdı. Ben de nefes alabildiğim için yalan söylemek zorunda kalmazdım. Hiç düşünmüyorsun bile, ben kardeşimin bana yalan söyleyip oyun oynamasını hak edecek ne yaptım diye."

Anlaşılan ikisi de birbirini hassas noktasından vurmuştu. Emir çenesini sıkarak, başını çevirip sakinleşmeye çalıştı ama işe yaramadı. Sonunda buz gibi bir sesle Beste'ye hitap ederek konuştu. "Odana git, seninle sabah konuşacağım. Yoksa dilimden bir kaza çıkacak."

Salonda yeniden baş başa kaldığımızda ilk defa Emir bana bakmasın istedim. Kardeşiyle kavga etmesine dolaylı yoldan sebep olan bendim. Karşımdaki koltuğa oturmuştu. Sol elinin işaret ve başparmaklarını şakaklarına bastırdı. Başına giren ağrının nedeni de bendim.

"Değdi mi bari o kadar plan yapıp risk aldığına, İstanbul'a kaçtığınıza?"

Sessizliği bozan taraf o oldu. Ben de konuşmadan önce hafifçe öksürerek oturuşumu düzelttim. "İnan bana kötü bir niyetimiz yoktu. Biz kimseye isteyerek yalan söylemedik. İzin vermeyeceğiniz için buna mecbur kaldık."

"İstersen senden özür dileyeyim? Beni ya da kendi aileni suçlaman için konuşturmuyorum şu an karşımda seni. Gerçi niye konuşturuyorsam bir yalancıyı..."

Bu kadarı da fazlaydı. Biraz ağır olmuyor muydu artık? Telefonumu ona uzatarak, avucuna teslim ederek aksi bir üslupla konuşmaya başladım. "Anlamaya, dinlemeye niyetin varsa anlatacağım Emir. Yoksa hiç boşuna konuşmayalım. Ara bizimkileri, güneş doğar doğmaz gelmiş olurlar. Beni alıp hemen İzmir'e götürsünler. Tabii ki sana da teşekkür ederler. Belki suç ortağım diye Beste'yle görüşmemi yasaklarlar. Gerçi sen de aynı şeyi istiyor olabilirsin. Bir daha karşınıza çıkmam, böylece kardeşini kötü yola sevk eden arkadaşından kurtulmuş olursun."

Bir süre yüzüme ne yapması gerektiğine karar veremiyormuş gibi bakıp düşündü. Sonra da sakince bacak bacak üstüne atarak telefonumu bana iade etti.

"Seni dinliyorum."

Derin bir nefes alarak, bana verdiği bu şansı iyi değerlendirebilmek için düşüncelerimi toparladım ve konuya doğrudan girdim. Meydan okumam işe yaramıştı.

"Ailem bildiğin gibi tekstil işiyle uğraşıyor. Stajımı bu yüzden onların yanında yapmamı istediler. Eğer onların yanında staj yapsaydım bu naylon staj gibi bir şey olacaktı. İstedim ki soyadımın bana getirdiği ayrıcalık olmadan, torpilsiz olarak bir yer bulayım. Ailemin gölgesi üstümde olmadan, diğerleri gibi çalışıp hayatımda ilk defa kendi kendime bir şeyler başarmak istedim." Gözlerinde beni anladığını gösteren bir ifade aradım ama o tepkisizliğini korumakta ısrarcıydı. Bunun üzerine konuşmaya devam ettim.

"Ama izin vermediler. Aile dostumuz olan, eskiden iş yaptığımız birinin yanında, Bursa'da bir fabrikada staj yapmam için beni yolladılar. Düşün, staj yapacağım yeri bile onlar bulup görüştü. Bu yüzden Bursa'ya geldiğim gün o firmaya gidip sahibine derdimi anlattım. O da sağ olsun anlayışla karşıladı. Yalanıma ortak oldu. Bu planın nereden aklıma geldiğini soracak olursan, İstanbul'da bir firmaya Beste'yle öylesine başvuru yapmıştık. Kabul edilince, bu konu hakkında düşünüp aklıma gelen ilk şeyi ona söyledim. Sonra birbirimizi cesaretlendirdik ve olaylar bizi bu noktaya getirdi."

Sakince başını sallayıp oturuşunu düzeltti ve öne doğru hafifçe eğildi. "Senin derdin buydu, anladım. Peki Beste? Benim tekstilci tanıdıklarım da yok."

"Ama onun nereye nasıl gideceğine, kimlerle görüşeceğine, yediğine, içtiğine bile karışıyorsun. Bu konuda seninle konuşurken ciddiydim. Amacım boş laflarla seni kandırıp kafanı karıştırmak değildi. Etrafında yemeğini yapacak, çamaşırını yıkayacak, onun yerine alışverişe bile çıkacak birileri hep varken, abisinin prenses kardeşi olmak dışında Beste'nin hayatta bir vasfı olmasını ondan nasıl beklersin? Aynı şey benim için de geçerli. Derdimi kendi aileme anlatamadım. Bari sen sesimi duy."

Beni baştan ayağa inceleyerek söylediklerimi kafasında değerlendirdi. Sonra iç geçirerek konuştu. "Yarın İzmir'e size göz kulak olması için birilerini yollayacaktım zaten. Bir işler karıştırdığınızdan şüphelenmiştim. Başıboş bırakacak değildim. Ayrıca bugün akşam saati kaldığınız otelin sahibi beni aradı. Yakından tanırım kendisini, Beste'nin kimliğini görünce çalışanlar ona söylemişler. O da bana haber uçurdu. Yani yerinizi biliyordum. Sadece işimi hallettikten sonra yanınıza gelecektim. Beni delirten sizi o barda görmek oldu. İyi bir yalancısın ama beni kandırabilecek kadar değil. Anlayacağın zaten sende bir şeyler olduğunu anlamıştım."

Böylelikle ben de sorularımın bir kısmına gereken cevabı almıştım. Peki, şimdi ne yapacaktı? Bizimkileri arayacak mıydı? "Eğer ailemi ararsan stajım yanar. Okulum uzar ve önümüzdeki yaz staj yapmam gerekir. Bizim evde sizinkinden daha şiddetli bir kıyamet kopar. Bu, yanında artçı sarsıntı kalır. Güvenlerini tamamen kaybederim. Emir, ben hayatımda ilk defa İzmir dışına yanımda ailem olmadan çıktım. Sen bunun ne demek olduğunu bilmediğin için beni de anlayamazsın. Bu akşam yaşanan şey, inan çok kötü bir talihsizlikti. Ben hayatımda doğru dürüst içki bile içmedim. Aynı şekilde bu gece de ağzıma alkol koymadım. Beste'ye de göz kulak oldum ama hayatında ilk defa heves etmiş kardeşin, akşam dışarı çıkmak istemiş. Hevesini kırmak istemedim. Tamam, kötü bir tecrübeydi de artık hiç böyle bir yer de görmedik demeyeceğiz. Her şeye rağmen sana yalan söylediğim için çok özür dilerim. Bir anlamı var mı senin için bilmiyorum ama söylerken çok kötü hissetmiştim."

Oturduğu koltuktan kalkarak yanıma oturdu ve ben bana elini uzatınca telefonu yeniden istediğini düşündüm. Konuştuğundaysa yanıldığımı anladım. "Tamam,

kimseyi aramayacağım," dedi. Sanırım konuşmamın samimiyetinden etkilenmişti. Çünkü artık bakışlarında anlayış vardı. Sesinin sakinliği de öfkesinin dindiğini düşünüp, umutlanmama neden olarak konuşmaya devam ederken yüreğimi tamamen hafifletti. "Ama sen de benim sözümden çıkmayacaksın. Ancak bu şartla Beste'yle beraber burada staj yapmanıza izin veririm."

"Nasıl yani?" Kulaklarım doğru duyuyordu değil mi?

"Staj boyunca bu evde kalacaksınız. Yarın sabah sizi fabrikaya şoför götürecek çünkü ayılabileceğinizden şüpheliyim. Malum, uykusuz kaldınız. Sonraki günlerde fabrikanın servisiyle gidip gelirsiniz. Ayrıca Fadime Abla'ya da izin vereceğim. Evin yemeği, temizliği, çamaşırı sizde olacak. Ev geçindirmeyi bu kadar öğrenmek istiyorsunuz madem, istediğiniz gibi olsun. Her akşam sekizde yemeğimi siz hazırlayacaksınız. Evin alışverişi de sizde, mutfak için ayrılan bütçeyi idareli şekilde, Fadime Abla'nın yaptığı gibi kullanırsınız. Şartlarım bunlar, kabul etmezsen direkt babanı ararım. Anlaştık mı?"

Duyduklarımın etkisiyle kocaman gülümsedim ve başımı hevesle sallayıp onu onayladım. Elini tutan elim onunla tokalaşma emrini beynimden mi almıştı şüpheliydim. Söylediklerini doğru anladığımdan da emin değildim. Yalanıma ortak olmayı kabul ediyordu ancak karşılığında yapmam gereken önümüzdeki bir ayı onun evinde, gözünün önünde geçirmekti. Peki, iki günde bu hâle gelen kalbimin başına bir ayda daha neler gelecekti? Anlaştığım kişi benim için şeytan mıydı yoksa melek miydi? Anlaşılan bu bir ay benim için tam bir savaş olacaktı.

7. Bölüm

Mutfakta Aşk Var

Aynadaki yansımama, üstümdeki güzel elbiseye bakıp gülümsedim. Güzel görünüyordum ve arkamda beliren adamın bakışlarındaki ifadeye bakacak olursak o da benimle aynı fikirdeydi. Yine de teyit etmek istedim.

"Olmuş mu?"

"Olmaz olur mu? Sanki normalde hiç yapmadığın şeymiş gibi yine aklımı başımdan aldın."

Belime arkamdan sıkıca sarıldı ve öpücüklerini boynuma bıraktı. Ben de kıkırdayarak onu ittirmeye çalıştım.

"Ya Emir, yapma şöyle, gıdıklanıyorum."

Bunun üzerine beni kendisinden tarafa çevirerek itirazım karşısında sırıttı. "Ne güzel işte, yüzünü güldürüyorum. Sahi, ne pişirdin sen kocana bugün? Lafı değiştirme de onu söyle."

Kocan mı demişti o? Aklım karışmış bir hâlde kaşlarımı çatarak geri çekilmek istedim. Ancak beni sıkıca sarmıştı. "Ne kocası? Niye öyle dedin ki sen şimdi?" Sol elimi tutarak alyansımı

okşadıktan sonra kendisininkini de görebileceğim şekilde elini kaldırdı. "Biz ne zaman evlendik Emir?"

"Niye şaşırıyorsun ki? Gözlerimiz birbirini bulduğu ilk an bilmiyor muyduk zaten evleneceğimizi? Sadece kaçınılmaz olanı erteledik biz."

Kocaman açılmış gözlerimi yüzüklerimizden zor da olsa ayırıp yüzüne baktım. "İyi de benim okulum ne oldu? Ailem böyle bir şeye asla izin vermez. Yani ne çabuk? Hangi ara?"

"Sevdam, sence ben seni böyle çok severken kim bize engel olabilirdi?" Elimi kalbinin üstüne koydu ve parmaklarımın altındaki atışını hissetmemi sağladı.

"Ama Emir..."

"Seni uyarmıştım. Benim dilim çözülürse susmam, elim seninkini bir kere tuttuktan sonra istesem de seni bırakamam demiştim. Şaşıracağına kabullen Pinokyo, artık biz varız."

Sabahın köründe kulaklarımı tırmalayan telefon alarmımla uyandığım rüyam işte tam olarak buydu. İki seçeneğim vardı. Ya ben Emir'e kendimi tahmin ettiğimden de fazla kaptırmıştım ve bilinçaltım bastırdığım duyguları açığa çıkarıyordu ya da asla başıma gelmez sandığım şey gerçeğe dönüşmüştü. İlk kez uyuduğum evde gördüğüm rüya gerçek olabilir miydi? Yani lütfen, ben hiçbir zaman batıl inançları olan biri olmamıştım. Üstelik bu evden önce de Beste'nin annesinin evinde hatta Emir'in

bizi misafir ettiği çiftlik evinde uyumuştum. O zaman neden böyle bir rüya görmemiştim? Her iki ihtimalde de mantıklı olan Emir'den uzak durma kararı almaktı. Tabii onunla aynı çatı altında yaşarken bunu nasıl başaracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Rüyanın etkisinden kurtulmaya çalışarak ve bunu ne yazık ki başaramayarak hazırlandıktan sonra lezzetli kokuları takip edip merdivenlerden inince, mutfaktaki Emir'in tezgâhın başında domates doğrayan görüntüsüyle karşılaştım. Hâlâ uyuyor olabilir miydim acaba? Kapıya yaslanarak onu izlemeye başladım. Acilen bir şeyler yapmak zorundaydım. Çünkü benim minnoş kalbim böyle platonik bir aşkın ağırlığını kaldıramazdı. Ama mantığımı pek ciddiye alabildiğim de söylenemezdi.

Emir başını kaldırıp, bana gülümseyerek günaydın dediği sırada mutfakta abisine yardım ettiğinin farkında olmadığım arkadaşım da sıkıntıyla homurdandı.

"Bu ekmekler yanıyor ya!"

"Cidden bir tost bile yapamıyor musun sen?"

Anlaşılan Beste'nin anlaşmamızdan haberi vardı ve Emir'le konuşup barışmıştı. Ben de durduğum yerde dikilmeye son verip, yanlarına giderek Amerikan tezgâhının diğer tarafına, tabureye oturdum.

"Kolay gelsin, yardıma ihtiyaç var mı?" Soruyu ikisine birden sormuştum ama cevap Emir'den geldi.

"Daha erken uyanabilseydin olurdu, ben de belki Beste'den daha iyi bir yamakla çalışma imkânı bulurdum. Bu sabah kahvaltı benden de önümüzdeki bir ay için son kez mutfağa girdim. Alışmayın yani."

Bize kahvaltı hazırlamıştı. Hem çay demlemişti hem de kahve yapmıştı. Mutfak önlüğünü ustalıkla çıkarıp, çalan telefonuna bakmadan önce önüme yanık olmayan bir tost koyup kahve fincanını kaptığı gibi konuşmak

için uzaklaştı. Bahçeye açılan cam kapıdan çıktığı için sesini duyamasam da onu görebiliyordum. Dalgınlıkla tosttan bir lokma ısırdım. Lezzetliydi ancak benim iştahım yoktu. Rüyamın ayrıntılarında boğulmuş vaziyetteydim. Kafamda dönüp durmak zorunda mıydı aynı sahneler? Gözlerimi Emir'den ayırmam gerekiyordu ve ben sanki aramızdaki kapı benim onu görmemi sağlarken, beni onun gözünde görünmez yapıyormuş gibi onu izlemeye devam ettim. Telefonla konuşurken dudaklarının hareketini, heyecanlı bir şey anlatırken kollarını sallayışını, kahvesini içerken ağzının hareketini... Kesinlikle sapık gibi davranıyordum. Yetişkin bir adama gözlerimi öylece dikmeye devam edemezdim. Konuşurken gözleri beni bulunca, dudaklarını yukarı doğru kıvırarak gülümsedi. Onu böyle görmek beni de gülümsetti. Beste'nin yanık yerlerini temizlemem için önüme koyduğu tostu belli belirsiz fark ettim.

"Emir Bey yanık tost yerse herhalde yıllarca benimle alay eder. Telefonu kapatıp gelmeden ekmeğin yanık yerlerini kazır mısın?"

İsteğini yerine getirmek için bıçağı elime aldım ama gözlerim yeniden Emir'den tarafa kaydı. Bunu durduramıyordum. Üstelik bakışlarımın yoğunluğunu fark etmiş olacaktı ki o da doğrudan bana bakarak konuşuyordu artık. Bir süre sonra gözleri benim tabağıma indi ve elini hareket ettirip, dudaklarını kıpırdatarak tostumu yemeye devam etmemi söylemeye çalıştı. Beste'nin yanık tostlarla olan mücadelesine inat, Emir'in sessiz sinema oynar gibi benimle kurduğu iletişim kıkırdamama neden oldu. Tostumdan minik bir lokma daha ısırıp, bunu abartılı bir şekilde Emir'e gösterirken Beste'nin isyanını dinlemek zorunda kaldım.

"Gözümün önünde iyi cilveleştiniz. Kolay gelsin canım. Akşam bu mutfakta sana yardım etmeyeceğim. Tahmin etmişsindir herhalde."

Silkelenerek toparlanmaya, önüme koyduğu işe odaklanmaya çalıştım. O da elini yıkayıp çantasını almak için odasına çıktı. Sonra bıçağı bırakıp rüyamdakinin aksine boş olan sol elimin yüzük parmağına baktım. Elimi çenemin altına koyup dirseğimi tezgâha yasladım. Kafamda Emir'i değerlendirmeye başladım. Öncelikle çok yakışıklıydı. Vücudu, yüzü sanki bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibiydi. Ama bu onda kadınsı değil erkeksi ve oldukça sert, saygı uyandıran bir imaj çiziyordu. Narin, çıtkırıldım olmakla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Örneğin, kavga etmeyi bildiğinden adım gibi emindim. Burnunda dikkatli bakıldığında çok hafif bir eğrilik vardı. Bu bir iki milimlik bir şeydi. Muhtemelen ergenlik yıllarında karıştığı bir kavganın sonucu olmuştu.

Plazalarda yaşamış, baba parası yiyen bir mirasyedi gibi durmuyordu. Kendi çabasıyla bir şeyler yapması istenmiş bir adamın özgüvenine sahipti. Başarının, bir insanın kendi davranışları sonucu kazandığı saygının, güç ve otoritenin kokusunu uzaktan almak da benim şu hayattaki az sayıdaki yeteneğimden biriydi galiba. Peki, bu saygıyı nasıl kazanmıştı, işte onu bilmiyordum. Ve bu bilinmezlik, gizemli tavrı onun hanesine kocaman bir eksi yazmam gerektiğini söylüyordu. Zekiydi, ince bir espri anlayışı vardı, beni anlıyordu. Onunla konuşurken ne söylediğimi önemsiyordu, dinlenmek ve değer görmek beni ona yaklaştırıyordu. Gücü yüzünden sözünün dinlenmesine ise daha bu yaşta alışmıştı. Bu yüzden hayatına alacağı kadının üstünde de otoritesini kurmaya çalışacağından şüpheleniyordum. Bu da başka bir eksi özellikti. Çok çalışıyordu, bize vakit ayırmak için girdiği çabaya

rağmen telefonu susmayan adamlardandı. Yoğundu, büyük başın derdi büyük olurdu, bunu elbette biliyordum. Ama böyle büyük adamlar beni ürkütüyordu. Gerçekten çok zengindi. Tamam, benim ailem de maddi açıdan iyi bir durumdaydı fakat tüm ailem sahip olduklarımızın beraberinde getirdiği sorumluluğu paylaşıyordu. Emir ise aile mirasını tek başına yönetiyordu. Yani zenginliği de benim için eksi bir özellikti.

İstediği takdirde birçok güzel kadını etkileyebilme potansiyeli vardı. Eminim parmağını şıklattığı anda elde edebileceği kadınların listesi kabarıktı. Bir sevgilisi var mıydı? Ya da sevgilileri? Otuz beş yaşından önce evlenmek gibi bir niyeti olmadığından emindim. Gerçi benim de en az otuzuma kadar evlenmek istemediğimi düşünecek olursak onu anlıyordum. Tabii bu bekârlığa olan düşkünlüğü, kendisini tek bir kadına mahkûm edip sorumluluğunu almak istemeyecek kadar genç hissetmesiyle alakalı olmalıydı. Benimki ise kariyer hayallerimin yanı sıra yeryüzünde hayatıma ortak olabilecek kadar özverili, beni tamamlayabilecek bir adam olmadığına inanmamdan kaynaklanıyordu.

Sonuç olarak Emir'le flört etmek hiç akıl kârı olmazdı. Geleceği olmayan bir maceraya girip kendimi kaptırırsam zarar gören taraf yine ben olurdum. Üstelik o, Beste'nin abisiydi. Bu hikâyenin sonu en yakın arkadaşlarımdan biriyle iletişimimi koparmaya kadar giderdi. Tostumdan üçüncü bir lokma ısırarak bıkkınlıkla iç geçirdim. Neler düşünüyordum böyle? İşin aslı Emir gibi bir adamı zaten ancak bir camın arkasından izleyebilirdim. Başka türlüsü yasak olmalıydı. Telefonu kapatıp yanıma döndüğünde yine de ona bakmamayı başaramadım. Tezgâhın diğer tarafına kollarını dayaya-

rak bana doğru eğildi ve aramızdaki mesafeyi mümkün olduğunca azaltarak, yaptığı çok normal bir şeymiş gibi tostumdan koca bir lokma ısırdı.

"Emir..."

Sağ gözünü kırparak geri çekildi ve sordu. "Hayırdır? Senin neyin var bu sabah? Uykusuz kalınca böyle dalgın mı oluyorsun hep? Aklın başında değil gibisin."

Bu yaptığı hareketi bir filmde görmüştüm. Şeyde... Cristian Grey, Grinin Elli Tonu filminde Anna'nın tostunu böyle ısırıyordu. Bu örnek tadımı epeyce kaçırdı ve Emir başını hafifçe sola yatırarak, benimle göz temasını koruma çabasındayken sorduğu soru aklımı başıma getirdi. Yani kısmen... Sanırım.

"Dün gece senin o barda ne işin vardı Emir? O adamla konuşmanı duydum."

Ciddileşerek, başını salladıktan sonra tezgâhın diğer tarafındaki tabureye oturup karşıma yerleşti. Sanki zaten bu soruyu bekliyordu ve cevabı çoktan hazırdı.

"Fark ettiğin üzere ben, çevresi geniş bir adamım. Bu yaşta üstlenmek zorunda kaldığım sorumluluklar da bana beraberinde bazı imtiyazlar getirdi. Güçlendim. Biz otelciyiz ama aynı zamanda yaklaşık beş yıldır İstanbul'da oldukça sevilen, lüks bir gece kulübünün işletmeciliğini yapıyoruz. Yani bu şehirde, gece hayatında neler olup bittiğini, kimin ne iş yaptığını bu yüzden biliyorum. Dün gece o barı işleten adamı epeydir tanıyordum. Onu daha önce uyarmama rağmen para için pis insanlara bulaştı. Emniyetten tanıdıklarım konuyu araştırırken onlara yardımcı oldum. Hepsi bu, endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Hepsi bu. Ona, gücüne, duruşuna, yaşından büyük tavırlarına o kadar hayrandım ki. Galiba ne dese inanırdım.

Başımı döndürmüştü, kendine olan güveni ve ne yaptığını bilen hâli ona sorgusuz sualsiz güvenmeme neden oluyordu. Bu yüzden açıklaması da benim için yeterli olmuştu.

Tüm gün fotokopi çekmekle, pastal takibi yapmakla uğraştıktan sonra stajdan eve döndüğümde beni bekleyen başka bir önemli görevim daha vardı. Bu yaşıma kadar salata yapmaktan öteye geçemediğim mutfakta yemek pişirmek zorundaydım. İnternetten pilav ve çorba tarifleri araştırmıştım. Yanında bir de köfte yaparsam en azından bugünü atlatmış olurdum. Ancak yanılıyordum. Yıllardır kendimi, *internette ayrıntılarıyla yemek tarifleri anlatılıyor, ne kadar zor olabilir ki bir gün mutfağa girmek,* diye avutuyordum. Demek ki zorluk derecesini öğrenmek için gerçekten mutfakta olmak gerekiyormuş.

Kimsenin kıymayı önceden buzluktan çıkarmam için beni uyarmamış olması zalimlikti. Parmaklarım dondu ve köfte yapmanın imkânsızlığıyla yüzleşmek zorunda kaldım. Kıymayı ocakta biraz ısıtsam buzu çözülür müydü? Denemenin bir zararı olmayacağını düşünerek harekete geçtim. Salonda ayaklarını uzatmış hâlde stajın onu ne kadar yorduğuyla ilgili dert yanan Beste'nin ise bana pek bir faydası dokunmuyordu.

"Kızım bir gel şuraya da yardım et! Köfte yapamıyorum, ne pişireceğim ben şimdi? Ne sever bu Emir?"

"O konuda muhabbeti arttıramadınız mı daha? Sevdiği şeylerle ilgili çoktan bir liste yapmışsındır diyordum ben."

Ocağa koyduğum tencereye tereyağı ekleyip arpa şehriyesini kavurmaya başladım.

"Salondan bağırarak laf dokundurmak dışında bir planın var mı? Rezil olacağım diyorum. Acı bana Beste!"

Sesi daha da uzaktan geldi bu defa, merdivenleri çıkıp odasına gidiyordu. "Sen sabah bana yardım ettin mi? Duş alacağım şimdi ben. Sana bol şans."

"Ne kindar çıktın sen de ya! Pes, gören de ben Eyşan'ım sen Ezel sanır. İntikam meraklısı, saçımı boşuna süpürge etmişim sana, yazıklar olsun."

Başımı yeniden tencereye çevirdiğim an birdenbire şehriyelerin simsiyah olduğunu gördüm. Ne çabuk yanmıştı bunlar böyle? Panikle tencereyi ocaktan almaya çalıştım fakat tutma yeri ısınmıştı, dolayısıyla elim yandı.

"Allah! Yandım!"

Musluğun altına bıraktığım tencere dumanlar çıkararak soğudu ve o an bu şehriyelerin buraya değil de çöpe atılmaları gerektiğini fark ettim.

"Daha eve geleli kaç dakika oldu ki? Kendini yaralayıp mutfağı dağıtmayı nasıl becerdin?"

Arkamdan gelen Emir'in sesi irkilerek yerimden sıçramama neden oldu. Neden erken gelmişti ki? Tam da zamanıydı yani! Rezil olmuştum, etrafıma mahcubiyetle bakıp elimi tutmaya devam ettim. "Ben halledecektim, sen niye erken geldin?"

"Neler yapabileceğini tahmin ettim diyelim. İzin ver de eline bakayım."

Elimi avucuna alarak parmaklarımdaki hafif kızarıklığa baktı. Tencereyi musluğun altına tutarken elimin

üstüne biraz yağ da sıçratmıştım. O da elimi soğuk suya tuttu ve çekmecelerden birinden çıkardığı yanık merhemini özenle sürmeye başladı.

"Aslında gerek yoktu. Sen içeriye git, yemek bir saate hazır olur."

"Hayırdır Pinokyo? Yalan söylemek de sonradan edindiğin başka bir alışkanlık mı yoksa doğuştan gelen bir huyun muydu?"

Ayıp oluyordu ama. Adımı iyice yalancıya çıkarmıştı. "Ne alakası var? İlk defa mutfağa girmiyorum herhalde. Biraz aksilik oldu sadece, halledebilirim."

Masanın üstünde açık duran bilgisayara ve kısık sesle pilav pişiren kadının videosuna kısa bir an bakıp çenesiyle işaret etti. "O yüzden mi pilav nasıl yapılır diye internetten bakıyorsun?"

Tamam, yalan söylemek konusunda uzmanlaşmam artık şarttı. "Hiç de bile. Sağlamasını yapıyordum ben. İşimi garantiye almak için bakmıştım."

Omzumun arkasına, dağılan mutfağa bakarak gülmemek için kendisini sıktı ama dudaklarındaki tebessüme engel olamadı. Bana doğru birkaç adım yaklaşarak konuştu.

"İlla kuyruğu dik tutacaksın değil mi? Keçisin, keçi." O bana böyle yaklaştıkça bir şeyler oluyordu. Vücut ısım yükseliyordu, çarpıntım tutuyordu.

Kollarını sıvayıp, çekmeceden mutfak önlüğü alarak giydi. Ben de müdahale etmek istedim. "Ne yapıyorsun? Anlaşmamız böyle değildi. Benim yemek yapmam gerekiyordu."

"Zaten seni mutfaktan çıkarmak gibi bir niyetim yok. Kaçamazsın, önce bana yamaklık yapacaksın. Yeterince ustalaşınca mutfağı sana bırakırım. Bugün pilav yapmayı öğreneceksin." Etrafına bakarak bana ne gibi bir görev

verebileceğini düşündü kısa bir an ve sonrasında kara gözlerini üzerime çevirdi. "Salata yapabilir misin?"

Artık nasıl beceriksiz bir imaj çizdiysem, birkaç sebzeyi doğrayamayacağımdan bile korkar hâle gelmişti. "Tabii ki, sen merak etme şefim, o iş bende."

Kaşlarını çatıp, doğru duyduğundan emin olmak için bana baktı. Bir yandan da artık açıkça gülüyordu. "Şef mi?"

O gülünce ortaya çıkan iki çukur için yalnız adam öldürülürdü. Yüce Rabbimin nasıl bir boş anına gelmişti de böyle özenerek yaratılmıştı? "Senin gamzelerin de varmış!"

"Evet, neden bu kadar şaşırdın?" Çekmeceden aldığı diğer önlüğü başımdan geçirirken sormuştu.

"Ne bileyim, şimdi böyle içten gülünce dikkatli baktım."

"Seninkilerin yanında benimkiler olsa olsa gamzecik olur."

Sol yanağımdaki gamzeye belli belirsiz dokundu. Sonra da eliyle arkamı dönmem için işaret etti. Kukla gibi bu isteğini yerine getirirken, onun dokunduğu yanağımı okşamamak için kendimle savaşıyordum. Önlüğü arkamdan bağlamak için beni döndürdüğünü anlayınca da konuşma ihtiyacı hissettim. "Ben yapardım."

"Olsun, ben yaptım işte."

Omuzlarımdan tutarak beni yeniden kendisinden tarafa çevirdi. Yemek yapmaya başlamadan önce birlikte mutfağı toparladık ve bu sırada günümün nasıl geçtiğini sordu. Onunla mutfakta sohbet etmek sanki yılların alışkanlığıymış gibi rahat hissettirmiş ve bir o kadar da keyif vermişti. Ayrıca tencere yıkarken kollarının hareket edişini izlemek, başlı başına görsel bir şölendi. Bu sırada yanağına, sakallarının arasına sıçrattığı köpüğü görene

kadar saatlerce mahalledeki tüm komşuların tencerelerini o yıkasın, ben de izleyeyim istedim. Omzuyla yanağını silmeye çalışsa da kulağının altında, yüzünün bittiği köşede köpük kalmıştı. Elimle işaret etmeme rağmen temizleyemedi. Elim isteğim dışında, sanki bu emri beynimin ona vermesini beklemeden hareket etmiş gibi yanağını buldu, sakallarına dokunarak köpüğü temizledim. Bu temas mutfağı gerilim hattına çevirmiş gibi aramızda garip bir sessizlik oldu. Yakınlığın beraberinde getirdiği mahcubiyetle elimi geri çekerek ona arkamı döndüm. Buzdolabını açarak, gerekli gereksiz ayırt etmeden bulduğum sebzeleri tezgâhın üstüne koymaya başladım.

"Dolabı boşaltman bittiyse benden tarafa dön de pilav yapmasını öğreteyim sana. Ayrıca salataya kabak koyulmaz." Arkamdan gelen alaycı sesi üzerine yüzümü yeniden ona dönerek, hiç bozuntuya vermeden cevap verdim.

"Ben onu mücver yaparız belki diye çıkarmıştım."

"Bak sen, hızlı öğrenmek istiyorsun demek ki. Bir ara salatalıkla kabağı ayırt edemediğin için çıkardın dolaptan sanmıştım."

Az önce utandım diye ortamı yumuşatmak için benimle uğraşıyordu, bunu gözlerindeki muzip ifadeden anlayabiliyordum. Benimle şakalaşıyor olması bende küçük çaplı bir kalp krizi etkisi yaratınca içimden bir ses, *kızım Derya, çok pis hapı yuttun,* dese de onu duymamış gibi yapmaya çalıştım.

"Yok artık, bu hakareti duymamış gibi davranacağım. Ayrıca sendeki bu mutfak kültürü nereden geliyor? Gören de seni Arda Türkmen sanır."

"Sen televizyonda yemek programları izliyorsun yani, yemek yapmaya ilgin var mıydı? Masterchef falan? Tamam şef, anlaşıldı şef!"

Programdaki yarışmacıları taklit eden hâli karşısında güldüm ama esas konudan da uzaklaşmadım. "Birkaç defa denk geldim diyelim, soruma cevap verecek misiniz Emir Şefim?"

Az önceki hâline göre biraz daha ciddileşerek, konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

"Lisedeyken, abimle babam beni yaz tatillerinde otellerde çalışmaya yollardı. Garsonluğu da yemek yapmayı da öyle öğrendim. İşi bilen şeflerin yanında yamaklık yaptım. Üniversitedeyken, babam öldükten sonra da devam ettim. Zamanında Erdem de aynı yoldan geçmişti. Bizim ailede işin başına tepeden geçilmez. Bir şeyler öğrenmeden patron koltuğuna oturursan başarısız olursun."

Gerçekten çok büyük bir tehlike altındaydım. Emir her ağzını açtığında, hakkında yeni bir şeyler öğrendikçe ona olan hayranlığım artıyordu. Gittikçe Dünya'nın etrafında dönen Ay gibi hissetmeye başlamıştım.

Sonra söz verdiği gibi bana pilav yapmayı püf noktalarıyla beraber öğretti. Dışarıdan aldırdığı tavuk marketten gelince, patatesle beraber fırına sürdük. Salata için soğan doğrarken, gözlerim yanıncaya dek çok güzel vakit geçirdim. Emir de o sırada çorbayı karıştırıyordu ve ağladığımı görünce "Ne oldu sana?" diye sordu.

"Soğan çok fena yaptı beni, kadınlar bütün gün mutfakta nasıl soğan doğruyor? Resmen ağlıyorum, gözlerim çok yanıyor."

Gözlerimi açamayacak hâle gelmiştim. Yanıma gelerek hâlime güldü ve beni çok şaşırtan bir şey yapıp saçlarımı yüzümden çekti. Yüzümü avuçlarının arasına alarak konuştu.

"Kıyamam, dur bari yıkayalım yüzünü." Önce rahatlatmak için gözlerime doğru üfledi. Ardından beni

lavaboya yürütüp yüzümü yıkadı. "Daha iyi misin şimdi?" diye sordu.

Yüzümü kurulamam için verdiği peçeteyi alırken teşekkür ettim ve mahcup bir şekilde ekledim. "Mutfakta tam bir hayal kırıklığıyım, değil mi? Özür dilerim."

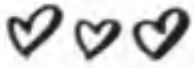
"Benim bir şikâyetim yok. Sayende, uzun zaman sonra mutfağa girip yemek yaptım. Çok güzel vakit geçirdim. Ayrıca kimse annesinin karnından aşçı olarak doğmuyor. Bence ilk gün için oldukça iyiydin. Çabuk öğreniyorsun. Tabii sen sıkıldıysan orasını bilemem."

İnsan bu kadar değer gördüğünü hissederken, her an yeni bir şeyler öğrendiği ya da birlikte gülebildiği biriyle vakit geçirirken sıkılması mümkün müydü? Bu bir aylık sürede tüm vaktimi onunla geçirsem yine de bir şikâyetim olmayacağını, aksine keyif alacağımı fark ettim. Gerçekten çanlar benim için çalıyordu. İçimden, *inşallah âşık olmuyorumdur* diye geçirdim.

"Hayır, kesinlikle sıkılmadım. Emin olabilirsin. Tek şikâyetim soğandan yana, galiba soğan kokuyorum."

Bunun üzerine yeniden güldü ve koluma hafifçe dokunarak "Hadi, sen gidip duş al o zaman. Ben yemek pişince sizi çağırırım. Beste'yle beraber sofrayı kurarsınız," dedi.

Çekim alanının birkaç dakikalığına da olsa dışına çıkacak olmanın beraberinde getirdiği rahatlama hissiyle Emir'in sözünü dinledim ve koşarak merdivenleri çıktım. Soğuk suyla alınan bir duş belki Emir çarpması sorunuma çözüm olabilirdi. Çünkü gerçekten çarpılmış gibi hissediyordum. Üstelik Beste'nin Emir'in eve geldiğini fark ederek, bizi bilerek yalnız bıraktığından şüpheleniyordum. Bu, nasıl arkadaşlıktı? Beni uyarıp âşık olmama engel olması gerekirken Emir'in ağına düşmeme izin veriyordu.

Islak saçlarım ve üstümde eşofmanlarımla merdivenlerden indiğimde, Emir'in Beste'yle birlikte sofrayı hazırladığını görüp gülümsedim. Önceki akşam yaptığımız anlaşmadan sonra onun akşamları biz ona hizmet ederken, televizyon karşısında göbeğini kaşıyarak uzanacağını düşünmüştüm. Gerçi onun durumunda doğru kelime kaslarını kaşımaktı ya neyse. Şimdiyse hepimizden fazla yorulmuştu. İsteğim dışında içime bir hüzün çöktü. Bunu düşünmek için daha erkendi ama bir ay sonra buradan gittiğimde, hiç olmamış gibi onun hayatından da çıkacak olmak yüreğimi sızlattı. Mutfakta beraber yemek yaptığı kız aklına hiç gelir miydi? Benim uzun bir süre onun etkisinden çıkamayacağım belliydi.

Aklımdakileri bir tarafa bırakıp sofraya oturdum ve hep birlikte yemek yiyip sohbet ettik. Sıra masayı toplamaya geldiğinde bu defa Beste'yle işe giriştik. Emir için Türk kahvesi pişirdim ve o bahçede otururken kahvesini ikram etmek için yanına gittim. O da hâlimi görünce, konuşmadan önce keyifle gülümsedi. "Vay be, benim yamak mutfaktan çıkmadan kahve de yapmış."

"Merak etme, kahvem lezzetlidir. Babam yıllardır akşamları kahvesini benim elimden içer. Sade içiyordun değil mi? Beste'ye sordum."

"Evet, teşekkür ederim. Size de yapsaydın keşke, bana eşlik ederdiniz."

Tüm vaktimi onunla geçirip bunaltmak istememiştim. Belki nezaketen yanına çağırmıştı, samimi olup olmadığını bilmesem de bu teklifi hoşuma gitti. "Bizimkileri aramam lazım. Malum ilk günün raporunu vereceğim. Beste de kahve sevmez, biliyorsun."

Açıklamam üzerine beni anladığını belli etmek için kafasını salladı. Yalanıma ortak olmaktan hoşlanmadığı yüzünden açıkça okunuyordu. "İyi madem, kolay gelsin sana Pinokyo."

Bizimkilerle konuştuktan ve onlara yalanlarla dolu bir sürü şey anlattıktan sonra bahçede çay içen Beste'yle Emir'in yanına dönebildim. Beste de beni görünce hemen çayımı uzattı. "Nerede kaldın Derya? Çayın buz gibi oldu," dedi.

"Bizimkileri biliyorsun işte, aile kalabalık olunca herkesle tek tek konuşup rapor vermek gerekiyor. Annemler ilk defa ayrı kalıyorlar benden, o yüzden tekne kazıntılarının üstüne düştüler."

Evin en küçüğü olmanın iyi yönleri olduğu kadar kötü yönleri de vardı. Çevremde beni şımartıp, sevgisini gösterecek daha fazla insan vardı. Ayrıca bir evin bir kızı dediğimiz türde bir kızdım.

"İtiraf etmek gerekirse, bugün keşke gerçekten İzmir'de, sizin fabrikada staj yapsaydım diye düşündüm. Çok yorucuydu. Tüm gün ayak işi yapıp fotokopi çektim. Sabah da yine erken kalkacağız."

"Hemen pes etme, bu daha ilk gün. Ayrıca bizimkilerin yanında staj yapsaydık kendimizi kandırmış olacaktık."

Sessizce çayını içiyormuş gibi duran Emir de bizi dinlediğini belli edercesine başını telefonundan kaldırıp konuşmaya katıldı. "Sevda haklı, böylesi sizin için daha iyi oldu."

Kulaklarım doğru duymuştu, değil mi? "Sen bana mı hak verdin?"

"Yiğidi öldür, hakkını yeme demişler. Hak vermeseydim zaten desteklemezdim."

Kalp atışlarımın hızlanmaya başladığını hissedince soğumuş çayımı tek dikişte içtim. Acaba yalnız kaldığı zaman ne yapıyordu Emir? Aynanın karşısında bu bakışları için çalışıyor muydu? Mesela az önceki bakışının, *kızları karşımda eriten bakışım* gibi bir adı var mıydı? Bence olmalıydı.

"Sen telefonla ne yapıyorsun?" Hadi canım, gerçekten o dangalak soruyu ben mi sormuştum? Telefonuyla ne yaptığından bana ne oluyordu? Evine yerleştiğim yetmiyormuş gibi meraklı teyzeler gibi özel hayatına da mı burnumu sokacaktım?

"Maillerime bakıyorum."

Sorum Emir'in yüzünde pis bir gülümseme oluşturmuştu. Merakım egosunu şişirmişti. Resmen animatör gibi onu eğlendirmeye başlamıştım. Her hareketim yüzünü güldürüyordu. Beste ise yine yanımızda fazlalık olduğunu fark etmiş olacaktı ki esneyerek ayağa kalktı ve "Sohbetinize doyum olmaz gençler ama ben yatıyorum. Size iyi geceler. Allah muhabbetinizi arttırsın," dedi.

Sözlerinin altında yatan anlamı Emir'in anlamamış olması için dua ederek ben de ayağa kalktım. Galiba bu iyi dileklerin ardından onunla bahçede baş başa kalmaktan utanmıştım.

"Sen de mi uyuyacaksın Sevda?" Konuşan taraf Emir olunca, heyecanlanarak yüzümü ondan tarafa döndüm. Yoksa onunla mı oturmamı istiyordu?

"Bilmem, Beste haklı, sabah erken kalkacağız diye düşündüm. Neden sordun?" Benim telefonla ilgili olan soruma göre çok daha normal bir soruydu onunki ama benim içim fesattı işte, yapacak bir şey yoktu.

"Hazır ayağa kalkmışken bana mutfaktan bir soda getirebilir misin diye soracaktım."

Lafı değiştiriyor olabilir miydi yoksa ben umutsuzca her hareketinden anlam mı çıkarmaya başlamıştım? Ayrıca kız kardeşi dururken niye böyle şeyleri benden istiyordu? *Evet, Derya aynen kızım. Adam senden soda istiyorsa bunun altında yatan anlam senden çocuğum olsun istiyorum demek istiyor oluşudur.* İyice uçmuştum gerçekten. Sodayı almak için mutfağa girdiğimde, Beste odasına gitmek yerine arkamdan geldi ve kapıya yaslanarak gözlerini üzerime dikti. Birkaç saniye kadar benimle konuşmasını bekledim ancak o, bakışlarıyla bana işkence çektirmeyi tercih etmişti.

"Konuşacak mısın Besteciğim? Çıkar istersen ağzındaki baklayı," diyerek bu sessiz eziyeti sonlandıran taraf ben oldum.

"Ben ne söyleyeyim bu saatten sonra, konuşmaya gerek var mı? Görünen köy kılavuz istemezmiş. Size hayırlı işler, bol kazançlar."

"Günahımı alıyorsun. Sandığın gibi bir şey yok. Sadece birlikte yemek yaptık. Ayrıca sen yardım etmedin diye Emir'le yapmak zorunda kaldım, hatırlatırım."

Bu savunmayı yaparken ben bile inanmamıştım ki. Doğal olarak onun üzerinde de bir etki bırakamadım.

"Tabii canım, eminim öyledir. Yemekler çok lezzetliydi yalnız. Ben de dedim niye bu kadar güzel oldu diye de sonradan jeton düştü. Meğer mutfakta aşk varmış."

"Beste!"

"Efendim Deryacığım? Emir'in Sevdası mı deseydim yoksa?"

O böyle konuştukça benim içimde geri dönüşü olmayan bir şeyler filizleniyordu. Başıma gelmekte olan şeyden ne kadar çok korktuğumu görmüyor muydu?

"Sus, lütfen."

"Tamam, sustum. Ama izninle sözlerimi bir şarkıyla sonlandıracağım. Aşk kokusu var. Havada aşk kokusu var."

Detone bir sesle söylediği şarkının eşliğinde odasına çıkınca, söyledikleri hakkında düşünmemeye çalışarak elime aldığım iki soda şişesiyle bahçeye çıktım. Konuşulanlar bende de şişkinlik yapmıştı. Emir'in sodasını uzattıktan sonra kendiminkini sehpanın üstüne bıraktım. Bunalmamak için gelişigüzel depresyon topuzu yapmış olduğum saçlarımı tamamen kurusun diye açtım ve tüm günün yorgunluğuyla ağrıyan belimi rahatlatmak için bedenimi durduğum yerde arkaya doğru esnetmeye çalıştım. Emir öksürmeye başlayıncaya kadar da bu hareketime devam etmiştim. Sodanın genzine kaçtığını fark edince, kaşlarımı çatarak yanına gittim.

"İyi misin?" diye boş yere sorup sırtına vurdum ve onu rahatlatmaya çalıştım. Saçlarım yüzüne değince de hızla kulağımın arkasına atarak konuşmaya devam ettim. "Yukarı bak, dikkatli içseydin ya, aklın neredeydi?"

Sanki annesiymişim gibi bir üslupla onu azarladığımı fark edince, dudaklarımı birbirine sıkıca bastırarak geri

çekildim. Emir'in de öksürüğü kesilmişti ama sanki bir şey söylemek istermiş gibi doğrudan bana bakıyordu. Hâliyle "Bir şey mi oldu?" dedim. Sonra bu bakışı nereden tanıdığımı hatırladım. Restorandayken, baş başa kaldığımız zaman da bana tıpkı böyle bakmıştı.

"Çok güzel kokuyorsun."

"Efendim?" Ondan gelen bu ani iltifat heyecanlanarak bakışlarımı kaçırmama neden oldu. Yüzüme de anlamsız bir tebessüm yerleşmişti.

O ise söylediği şeyin beni tedirgin ettiğini düşünerek oturduğu yerde toparlandı. "Affedersin, böyle söyleyince sapık gibi oldum. Epey tuhaf oldu yani. Öyle demek istemedim."

Konuştukça bocalıyordu. Ben de onu ilk defa bocalarken görmenin beraberinde getirdiği mutlulukla gülümsemeye devam ettim. "Estağfurullah, soğan kokusundan sonra sana öyle gelmiştir. Eskisine göre temiz ve güzel kokmam normal. Teşekkür ederim."

"Yok öyle değil, gerçekten güzel kokuyorsun. Çiçek bahçesi gibi, bahar gibi, çiçekçiye gittiğin zaman etrafını saran o koku gibi..."

İçten bir şekilde yaptığı açıklama beni tamamen kalbimden vurdu. Şaka yapmıyordu, ciddiydi. O kadar ciddiydi ki kulaklarımda düğün marşı çaldırıyordu. Ama ben öyle biri değildim ki. Günün sonunda madem beni sevmiyordu, neden güzel kokuyorsun dedi diye yıkılma ihtimalimden korktum. Sonra Beste'nin sözlerini hatırladım. Bana Emir'in Sevda'sı demişti. Öyle bir şey olabilir miydi?

"Te-teşekkür ederim. Daha önce kimse bana böyle iltifat etmemişti. Neyse, iyi olduğuna göre ben de en iyisi uyumaya gideyim. Sana iyi geceler," dedim ve doğrudan odama kaçtım. Göğüs kafesim sıkışıyordu, sanki kalbim

bedenimi terk etmeye çalışıyordu. Ya aniden ortaya çıkan bir kalp hastalığına tutulmuştum ya da tüm bunlar Emir'in etkileriydi. Sonunda odamda yalnız kalınca kendi kendime fısıldadığım sözler de durumumun umutsuzluğunun ispatıydı.

"Allahım ne olur âşık oluyor olmayayım ya, ne olur..."

8. Bölüm

Kıskançlık

Stajdaki ikinci haftam dolduğunda yeni hayatıma çoktan alışmıştım. Gündüzleri fabrikada stajyer kız olarak yeni bir şeyler öğrenirken, akşamları da mutfağa girip Emir'in yamaklığını yapıyordum. Yemek sonrası sohbetlerimiz, bahçede çay, kahve içerken yıldızları seyredişimiz öyle iyi hissettiriyordu ki en sonunda gündüzleri Emir'le geçireceğim zamana ulaşmak için saatleri sayar hâle gelmiştim. Kendimi kaptırmış mıydım? Bence artık bu soruyu sormaya bile gerek yoktu. Emir'le film izlemek, onunla evin yakınındaki parkta yürüyüş yapmak, beraber yemek yapmak, aynı sofraya oturmak, inatlaşmak, fikir ayrılıklarımızla ilgili tartışıp sonunda yine ortak bir paydada buluşmak... İlk defa bir erkek benim ağzımdan çıkan her sözü dinleyip bana değer veriyordu. Onun hakkında hem bir sürü şey biliyordum hem de pek bir şey bilmiyordum. Örneğin, bir kız arkadaşı var mıydı? Aşk hakkında ne düşünüyordu? Bana karşı ne

hissediyordu? En sevdiği yemeği, burcunu, tuttuğu takımı, lisedeyken yaptığı sporları ya da ilkokul öğretmenin adını biliyordum ama bugün olduğu adam hakkında o ne anlatırsa o kadarını biliyordum. Arkadaşları kimlerdi, uzun telefon görüşmelerinde kimlerle ne konuşuyordu? Bazen biz uyuduktan sonra evden çıkıp dışarıya gidiyordu. O saatte sokakta ne işi vardı? Belki de alacağım cevaplardan korktuğum için sormaktan çekiniyordum ve farkında değilmişim gibi davranıyordum.

Emir, her hareketiyle bambaşka biriydi. Kontrolü elinde tutmayı seviyordu. Planlıydı ama bir o kadar da doğaldı. Bana gösterdiği ve tanıttığı adam gerçekti, biliyordum. Bahsetmekten kaçındığı yanları olabilirdi. Hepimiz insandık ve kusurlarımızı ya da bizi üzen şeyleri çevremizdekilerle paylaşmaktan sakınırdık. Emir de birkaç haftadır tanıdığı birine karşı kendisini tamamen açmak istemiyordu belki de ve bu gayet anlaşılır bir şeydi. Yine de ona baktığımda bazen çözülmesi gereken bir bulmacaymış gibi hissediyordum. Özellikle İstanbul'da ilk karşılaştığımız akşam yaşananlar aklımdan çıkmıyordu. O gün onu izlediğimin farkında değilken gördüğüm yüzü, Emir'in hangi yüzüydü? Kimlerin karşısında, ne zaman öyle birine dönüşüyordu? Benim tanıdığım Emir'le o akşamki çok farklıydı. İki görüntüyü kafamda yan yana getirip karşılaştıramıyordum bile. Belki de bu yüzden göz ardı etmeye çalışıyordum. Onu aklımda, kalbimde öyle özel bir yere koymuştum ki bu yeri sarsacak bir şey yapmasından korkar hâle gelmiştim. Bir âşıktan çok hayrandım. Hatta ona karşı olan bu hissin aşk olmadığını düşünmeye başlamıştım. Ben bir pop yıldızına hayran olmuş ergen bir genç kız gibiydim. Ona karşı içimde büyüttüğüm hissin çocukça bir saflığı vardı. Mantığım devreye girdiği an, hislerimin saçmalığını yüzüme

vuruyordu. Ben daha yirmi bir yaşındaydım. Benden altı yaş büyük, takım elbiseli, özel şoförü olan bir iş adamıyla nasıl görüşebilirdim? Üstelik birbirinden kilometrelerce uzak iki şehirde yaşıyorduk. Benimle mesafe ilişkisi yaşamak isteyecek değildi ya Emir. Böyle saçma şeyler sadece filmlerde ve kitaplarda olurdu. Belki de bu yüzden durumumuzu yine klişe bir film repliği özetliyordu. Biz ayrı dünyaların insanlarıydık. Üstelik aramızdaki engel, sınıf farklılığı, parasızlık gibi şeyler de değildi. O, benim gelecekte hayatımda istemeyeceğim ne varsa daha bugünden onu yaşıyordu.

Böyle konuştuğuma, kalbimi kararttığıma bakmayın. Gecenin bir vakti, Emir evden gittikten sonra mutfağa girip onun için yaprak saran da yine bendim. Çünkü ertesi gün onun doğum günüydü. Yaprak sarması ve biber dolmasının en sevdiği yemekler olduğunu artık biliyordum. Hata yapmamak için internetten bir sürü tarif okumuş, videolar izlemiştim. Bu konuda pratiğim olmadığı için normal bir insana göre iki katı sürede yapmıştım yemeği ama ortaya başarılı bir iş çıktığı için mutluydum. Uykusuz kaldığıma değmişti. O yorgunluğumun üstüne tüm günü fabrikada geçirdikten sonra da Emir eve gelmeden, dolmaları ocağa koyup pişirmeye başlamıştım. Anlayacağınız sonunu göremediğim bir yolda kör gibi ilerleyip, aklımı yok sayarak onu etkilemeye çalışıyordum. Bu evcilik oyunundan kendimi kurtaramıyordum.

Mutfaktaki kokular sebebiyle iştahla yutkunan Beste, cacık için rendelediğim salatalıklara bakarak iç geçirdi ve beni iyice rahatsız edecek şekilde konuştu. "Deryacığım sen artık resmen aşçılık kariyerine başladın. Erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer diyerek bu azimle iki haftada dolma yapmayı öğrendin, gerçekten tebrikler.

Bu bir ay dolduğunda mantı ve börek de göreceğiz herhalde soframızda."

Surat asarak sitem ettim. "Öyle deme Beste, lütfen. Alt tarafı yemek yapıyorum. Büyütecek bir şey yok. Fazladan sadece pasta yapacağım bu akşam."

"Yap tabii, yakışır sana. Okul bitince istemeye de geliriz artık seni sizinkilerden."

Fırındaki pasta kekimin kabardığını görünce, rahatlayarak yeniden Beste'den tarafa döndüm. "Emir de onu düşünüyordu zaten. O yıldırım nikâhları, ilk görüşte aşk romantizmi, mantığın devre dışı kaldığı gönül maceraları gerçek hayatta olan şeyler değil. Bak, Emir bugün yirmi yedi yaşını dolduracak. Onun da benim de hayatta bambaşka amaçlarımız ve hedeflerimiz var. Yaşadığımız şehirler bile farklı. O benim yalanıma ortak oldu, beni evinde ağırladı. Ben de sadece teşekkür etmeye çalışıyorum."

Muhtemelen beni umutlandıracak bir şeyler söylemek için ağzını açtı Beste ama aynı anda telefonu da çalınca ilgisini benim yerime arayan kişiye yöneltti. Arayanın Emir olduğunu öğrendiğim sırada pasta kremasını pişirmek için ocağa koymuştum. İki kardeş telefonda kısa konuştular ve kapatırken Beste'nin suratı asılmıştı.

"Bir şey mi olmuş?"

"Eve sadece üstünü değiştirmeye gelecekmiş. İşim var bu akşam, dışarıya çıkacağım, dedi. Yemeğe vakti olmayacağı için de siz de uğraşmayın, dışarıdan yemek söyleyin demek için aramış."

Duyduklarım üzerine ben de hayal kırıklığıyla surat asıp boş gözlerle pişirmekte olduğum kremaya baktım. "Doğum gününü dışarıda kutlamak istedi herhalde. Mantıklı, bizim yüzümüzden günlerdir eve kapanmıştı zaten."

"Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Çünkü işim var dedi. Çalışacak herhalde."

Sesimi sakin tutmak istesem de hissettiğim kadar aksi çıktı. "Doğum gününde mi?" Resmen sinirden gözlerim dolmuştu. Yaptığım yemekler gözüme öyle değersiz, çabam o kadar aptalca göründü ki hepsini çöpe atmak istedim.

"Sakin ol, arabadan aradı beni, birazdan eve gelir. Belki de arabası sokağın başındadır. Toparlan da ona bozulduğunu düşünmesin."

Yine her zamanki gibi tüm hissettiklerim yüzümden okunuyor olmalıydı. Ben de böyle biriydim işte. Sadece birkaç dakika sessiz şekilde çalışmaya devam edebildim. Sonra Beste'nin artık yorum yapmayacağıma inandığı bir an elimdeki çırpma telini hırsla lavaboya attım ve söylenmeye başladım. "Ne isterse onu düşünsün. Ben boşuna mı uykusuz kaldım, soğan koktum şimdi? O yaprakları saracağım diye belim ağrıdı. Ama suçlu olan benim, o değil. Kim dedi bana bu kadar hazırlık yap diye? Belki de adam gidip sevgilisiyle kutlayacak, bana ne yani?"

"Canım, daha önce bin defa söyledim sana sevgilisi yok diye. Daha kaç kez söylemem gerekecek?"

Derin bir nefes alıp, soğuması için bir kenara bıraktığım kremaya boş gözlerle baktım. "Senin elini öpmeye getirmesi gerekiyordu kızı çünkü haklısın. Hayatına aldığı her kadını seninle tanıştırıp rapor mu vermek zorunda sanki? Emir istese senin ruhun bile duymaz."

"Başladın yine en kötüsünü düşünmeye, felaket tellalı."

"En azından bana karşı bir şey hissediyor olsaydı doğum gününde birlikte vakit geçirmek isterdi. Aptalım ben ya, resmen süzme salağım. Saflıkta bir markayım. Dünyada kadın kalmamıştı çünkü o da kız kardeşinin yalancı arkadaşına âşık olmak için beni bekliyordu. Al-

lah aşkına, ben babamdan izin almadan daha evden dışarı çıkamıyorum. Çoluk çocukla mı uğraşacaktı Emir? Ne bekliyordum yani, benimle telefondan ilişki mi yürütecekti?"

Çırpma telini lavabodan alıp suyun altına tuttuktan sonra bulaşık makinesine yerleştirdim ve söylenmeye devam ettim. "Ayrıca neyin tavrını yapıyorsam şu an? Tut ki böyle bir saçmalık oldu. Emir'in saf arına denk geldi de bana ilanıaşk etti. Biz ne konuşacağız, nasıl anlaşacağız? Ona sınav sonuçlarımdan mı yoksa ders notlarımdan mı bahsedeceğim?"

Beste, cacığı benimkini aratmayan bir öfkeyle karıştırarak karşılık verdi. "Kıracağım şimdi kafanı, o olacak. Onca zamandır bülbül gibi şakıyordunuz maşallah karşılıklı. Fingirdeşmeniz bitmiyordu. Alt tarafı bir akşam işim var dedi diye ne bu böyle? Dünyanın sonu gelmiş gibi söylenmeye başladın. Gömdün iyice kendini. Bir nefes al. Taş gibi kızsın, gözlerini üstünden alamıyor bir kere. Başını çevirsen, saçını savursan ağzı burnu kayıyor. Görüyorum ben her şeyi. Sana içi gitmiyorsa benim de adım Beste değil."

Gözlerimdeki ona inanmayan ifadeyi fark edince, koluma dokunarak konuşmaya devam etti. "Kızım, etrafında salınıp yürüsen aklı uçuyor Emir'in, dikkati dağılıyor. Yediği içtiği boğazında kalıyor sana bakacak diye. Kaç kere sofrada boğuluyordu bu adam. Boynu kopacak bir gün sana bakacak diye. Ne demek aranızda bir şey yok. Bal gibi de var. Yoksa akıl sağlığımdan şüphe edeceğim. Ayrıca ev kuşu oldu sen evine adım attığından beri. Normalde evinden işine, işinden evine yaşayan bir adam olduğunu sanıyorsan çok yanılıyorsun."

Utanmasam ağlamaya başlayacaktım. Sevdiğim kız bana abi demiş gibi umutlarım yıkılmıştı resmen, Beste

ne söylerse söylesin beni teselli edemeyecekti. "Ama yok Beste, benim sorunum bu. Lisedeyken de böyleydim. Ne zaman bir çocuktan hoşlansam sonra hop ya hoşlandığı kızı anlatırdı bana ya da sevgilisiyle tanıştırırdı. Ben flört etmeyi bilmiyorum. Beceremiyorum. Adamlarla enseye tokat kanka oluyorum bir noktadan sonra. Bıktım erkeklerin Derya bacısı olmaktan."

"Dünyadan Derya Bacı'ya, uçmaya son verip aramıza mı dönsen? Adam nikâh davetiyesi yolladı sana sanki."

Bu arada tüm kirli çamaşırlarımı da ortaya dökmüştüm. Hayranlıkmış, teşekkürmüş hepsi yalandı işte. Kıskançlıktan kuduracak kadar ne ara sahiplenmiştim Emir'i? Gözlerim yeniden doldu. "Senden önce evde oturmazdı dedin. Emir, geceleri dışarıya çıkar mıydı hep? Gece hayatı alışkanlığı var mıydı yani?"

"Komik bir soru oldu bu. Bizim otelin barı Erdem abimin zamanında gece kulübü hâline getirildi. Restore edip büyüttüler. Epey popüler bir yer oldu. Annem orayı kapatmalarını çok istedi ama abim çok inatçıdır. Erdem abim de öldükten sonra oraya iyice düşkün oldu."

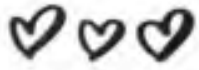
Sinirli bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. Nasıl unutabilmiştim bunu? "Ben hâlâ neyin derdindeyim ya? Adamın gece hayatı var mı diye soruyorum bir de! Otelci olması yetmiyormuş gibi gece kulübü bile var. Haremi vardır bunun haremi. Hey yavrum hey, ben de burada ona dolma yapayım. Salatalık rendeleyeyim. Kendi elimle pasta yapmaya çalışayım. Millet dışarıda şampanya patlatır. Ne bu, ilkokul kermesi mi?"

Altını kapadığım dolma tenceresini aldığım gibi çöpe boşaltacaktım ama Beste durumuma müdahale ederek engel oldu. "Derya! Gerçekten saçmalıyorsun şu an. Kıs-

kançlıktan sinir krizi geçiriyorsun. Dolmanın ne suçu var kızım? Günahtır, atma, ben yerim."

"Ben kimseye değil, kendime kızıyorum."

"İyi. Zahmet etme tatlım, o kadar istiyorsan ben kızarım sana."

Birkaç dakika sonra Beste sayesinde sakinleşmiştim ve mutfakta pastanın arasına sürdüğüm kremanın üzerine çilekleri yerleştirerek kendi kendime surat asıyordum. Derken Emir Bey mutfağa teşrif etti ve tüm pişkinliğiyle "Bu mutfağa ne olmuş böyle?" diye sordu.

Çileklerden birini ağzıma attıktan sonra yukarıdan topladığım saçlarımdan kurtulan bir tutamı kulağımın arkasına atarken, "Sence?" diyerek tüm soğukluğumla karşılık verdim. O da tavırlı hâlimi fark etmemiş gibi kaldığı yerden konuşmaya devam etti. "Mis gibi yemek kokuyor. Bu kadar şeyi kim yaptı? Sen mi?"

Başımı pastamdan kaldırmayarak onu cevapladım. "Yok, başta yemek şirketinden birileri gelip yapmış sandım. Ben de çok şaşırdım. Sonra bir öğrendim ki Cindirella'yı prensese dönüştüren perinin işiymiş. Sihirli değneğiyle şöyle bir dokunuvermiş senin mutfağa. İşi bitince de fırına saklanmış olabilir."

Sözlerimin bitiminde öldürücü bakışlarımı üzerine çevirmek için başımı kaldırdım ve verdiğim cevabın

aşırılığını fark ederek pişman bir şekilde dilimi ısırdım. Emir de aklımdan geçenlerin farkındaymış gibi manalı bir şekilde beni süzdü. "Allah da benim belamı versin o zaman bu soruyu sorduğum için. Bu kadar sinirleneceğini düşünmemiştim. Sen iyi misin?"

"İyiyim, hem de çok iyiyim. Sadece biraz yorgunum, o kadar."

Ben konuşurken her hareketimi, mimiğimi dikkatlice inceledi ve bakışlarında beni rahatsız eden bir yoğunlukla konuştu. "Ellerine sağlık, yorulmuşsun ama her şey harika görünüyor."

"Afiyet olsun derdim de sana değil, bize afiyet olacakmış. Beste söyledi, bu akşam dışarıda yiyecekmişsin." Kendimi susturamıyordum. Beste annesiyle konuşmak için üst kata çıkmıştı. Burada olsaydı belki o beni frenlerdi.

"Benim hakkımı ayırırsınız, gece gelince yerim diye düşünmüştüm. Bir tencere dolmayı nasıl bitireceksiniz ki bir başınıza?"

"Bekir Abi'yi de çağırır, hep birlikte yeriz. Adamcağız tüm gün senin peşinde yoruluyor. Boğazından güzel bir ev yemeği geçmiş olur. Hem buzdolabında da yer yok. Sana yemek ayıramayız."

Tencerenin kapağını açtı ve sıcaklığına rağmen sarmalardan birini ağzına attı. Ben de panikle, içgüdüsel olarak ona doğru bir adım attım. "Ay dur, sıcaktı o daha. Yakacaksın kendini!"

Hemen bir kâse cacık uzattım ağzını serinletsin diye, aynı anda da böyle iyi niyetli, vicdanlı bir insan olduğum için kendime kızdım. Ne derdi böyle durumlarda Bahar yengem? *Zıkkım içsin, o içtikleri ağzından, burnundan dökülsün de yine de kilo verip zayıflayamasın. Kasları yağ bağlasın inşallah!*

"Hepsi çok lezzetli olmuş. Pastayı da benim için mi yaptın?"

Önemsiz bir şey söylemiş gibi gülmeye çalıştım ve onu umursamadığımı belli etmek ister gibi konuştum.

"Ne münasebet? Benim tatlı krizim geldi, evde de meyve vardı. Bari pasta yapayım dedim. Niye pasta yapayım ki senin için?"

"Bugün doğum günüm ya benim, ondan dedim. Hem sevdiğim yemeği de yapmışsın."

Sanki tamamen aklımdan çıkmış bir şeyi dile getirmiş gibi konuşmadan önce gözlerimi kocaman açtım. "Senin doğum günün bugün müydü? Staj yorgunluğundan aklımdan çıkmış."

Bakışlarıyla bana inanmadığını anlatmak istercesine yüzüme baktı ve tezgâha yaslanarak çileklerimden birini ağzına attı.

"Olsun, yine de eline sağlık. Ben şimdi duş alıp çıkmak zorundayım. Gece geç gelirim, siz beni beklemeyin."

Ne demekti geç gelirim? Geç saate kadar dışarıda ne yapacaktı? Hem niye duş alıyordu? Ayrıca kime güzel kokmanın derdindeydi? İçimden bir ses, *Ağustos ayına geldik, adamın kişisel temizliğinden de mi felaket senaryosu yazıyorsun?* dese de o sesi yok saymayı ustalıkla becerdim.

"Sevda, adam öldüreceğim demedim. Duş alacağım dedim. Öyle bakma lütfen."

"Anlamadım ki zaten seni, doğum gününde dışarıda ne işin var? Kutlayacaksan dışarıda kutlayacağım diye açık açık söyle. Niye inkâr edip bize işim var diyorsun?"

Konuşmamın sonunda hesap sormakta olduğumu fark edince pişman bir hâlde geri adım attım. Benim bu tembel beynim bedenimi terk edip nerelere gitmişti, ona en muhtaç olduğum anda? Ağzımdan çıkanlar ikimizde de aynı şok etkisini yaratmıştı.

"Ben çalışıyorum. Ev erkeği değilim, biliyorsun değil mi? İnsan doğum gününde de çalışabilir. İş bu."

Kime neyin açıklamasını yapıyordu? O patrondu, sanki maaşlı çalışandı da patronu zorla mesaiye kalmasını istemişti. Ona inanmadığımı, o kadar da saf olmadığımı anlasın diye son lafımı söyledim. "O zaman yerinde olmak istemezdim. Ben özel günlere değer veririm. Doğum günümde çalışmayı değil, sevdiklerimle vakit geçirmeyi isterdim. Çalışma mecburiyetin varsa senin adına üzüldüm."

Sanki onu terslememişim de espri yapmışım gibi baktı yüzüme ve gülerek, sinir bozucu bir tatlılıkla cevap verdi. "Üzülme sen, ben sonradan telafi edebileceğime inanıyorum."

Banyo yaptıktan sonra mutfağa, Emir'den önce parfüm kokusu giriş yaptı. Ben de onun bana inat olsun diye iki dirhem bir çekirdek giyindiğinden şüphe etmeye başladım. Acaba pençesine düştüğüm kıskançlığın beni öldürmesini mi istiyordu? Kol düğmelerini buzdolabının kapağına yaslanarak takışını ise yan gözle izleme isteğimi bastıramadım. Beste'yle beraber masayı bahçeye kurmaya çalışıyorduk. Sanki keyfimiz yerindeymiş gibi bahçede keyif yapmayı teklif etmişti, beni neşelendirme çabasındaki arkadaşım. Peki, Emir Bey üstündeki bu si-

yah takımın ve beyaz gömleğin ona ne kadar yakıştığının farkında mıydı? Bu hâliyle açık büfeye benziyordu. Sonunda daha fazla dayanamayarak onu baştan ayağa güzelce süzdüm. Yakasına yakın düğmelerden birinin gevşediğini, kopmak üzere olduğunu fark edince de yine çenemi tutamadım.

"Düğmen kopacak. Madem toplantın var. Böyle gitme de gömleğini değiştir istersen," diyerek öneride bulundum. O ise başını eğerek, düğmeye bakıp omuz silkti.

"Gerek yok, şimdi değiştirirsem geç kalırım. Ben çıkıyorum."

"Olmaz öyle. O kadar hazırlanmışsın, o düğmeyle gitme. Bekle iki dakika."

Koridordaki askılığa gidip, her zaman çantamda bulundurduğum iğneyle ipliği elime alarak yanına koştum. Bu sırada beni sofraya çağırmak için Beste de mutfağa girmişti ve yapmak üzere olduğum şeyi görünce "Açlıktan bayılacağım şimdi, dikiş dikmenin sırası mı?" diyerek beni tersledi. Ama ben yine de ona yemeğe oturmasını söyleyerek Emir'in karşısında dikilmeye devam ettim. Beste ise ikimizin arasında bakışları birkaç kez gidip geldikten sonra dengesizliğime şaşırarak bahçeye çıktı. Cidden Emir'e bu kadar sinir olduğum hâlde niye düğmesi bile beni bu kadar ilgilendiriyordu? İnsan olurdu da herhalde bu kadar da alık olmazdı. Başkalarının yanına gideceğini bile bile görünüşünü daha iyi hâle getirecek kadar kör mü olmuştum? Hangi büyüydü sahi bu?

"Gömleği çıkarayım mı?"

Beni düşüncelerimden sıyıran teklifi üzerine bir an afallayarak Emir'e baktım ve söylediği şeyin sebebini anladığımda hızla cevap verdim. "Yok, ben böyle dikerim. Sen geç kalma."

Karşımda gömleksiz hâlde kaldığını düşünmek bile istemiyordum. Terziliğim konusunda tereddütleri varmış gibi yüzüme bakınca, iğneden geçirdiğim ipliğe düğüm attım ve bir yandan da kendimle övündüm.

"Okulda bu yıl senin bu giydiğin gömlekten bile diktim. Düğme dikmeyi beceremeyecek olsaydım teklif etmezdim."

Başımı göğsüne doğru eğerek bir dakika içerisinde hızlı bir şekilde düğmeyi diktim. Bunu yaparken gözlerimi bir an bile düğmeden ayırmamıştım. Zaten nefesi saçlarıma değiyordu ve bu yeterince dikkat dağıtıcıydı. Bir de oyalanırsam iyice kendimi açık edecektim. Ki bu asla istemeyeceğim bir şeydi. Ona böyle yakınken içimde kopan fırtınaların farkına vardığını düşünmeye bile tahammülüm yoktu.

İşim bitince o da geri çekildi. Birkaç saniye kadar yüzüme baktıktan sonra dudaklarında yarım bir gülümsemeyle teşekkür ederek yanımdan ayrıldı. Ben de arabasına binip evden gidişini elim bağrımda bir hâlde izlemek zorunda kaldım. Boş bir kıskançlık mıydı içimi sıkıntıyla dolduran yoksa bir şeyler gerçekten malum mu oluyordu? Bu adamın benim sonum olacağı daha o zamandan belliydi.

9. Bölüm

Kulak Misafiri

Burnuma dolan mis gibi yasemin ve melisa kokularıyla gözlerimi açtım ve bembeyaz yatak örtülerinin arasında gerinip, kara gözlerini üzerimden ayırmadan beni izleyen güzel kirpikli adama gülümsedim. Uykulu sesimle konuştum.

"Senin burada ne işin var?"

"Bir de soruyor musun? Benim seninle olmak için sebebe ihtiyacım yok."

"Yalancı."

Saçlarımı okşayan elini yanağıma indirerek huysuzluğuma gülümsedi.

"Küstün mü sen bana?"

"Bugünü o kadar çok seninle geçirmek istiyordum ki... Neden böyle yapıyorsun anlamıyorum."

Yanağımdan öptü ve beni doğrultup başımı göğsüne yasladı.

"Sonunda yine sana döndüm ya, bu kısma odaklansan olmaz mı?"

Başımı göğsünden kaldırarak yakışıklı yüzüne baktım ve sitemime devam ettim.

"Hiç gitme istiyorum ama ben. Olmaz mı?"

"Bu güzel gamzeleri görmemi sağlayacaksa olmaz olur mu? Gülüşüne ölürüm ben senin."

Bacaklarımı yataktan indirip tam karşımızda duran aynadaki yansımalarımıza baktım. Üstümde beyaz, uzun bir gecelik vardı. Gözleri baktığını yere çevrildi ve bakışlarımız aynadaki yansımalarımızla buluştu. Arkamdan belime sarılarak çenesini omzuma yasladı. Ben de o an bir rüyanın içinde olduğumu anladım. Bu oda bana yabancıydı. Emir'in bana böyle aşkla, doğrudan bakan gözleri ise ancak hayal olabilirdi.

"Sen gerçek değilsin."

"Gerçek olmamı ister miydin?"

Sahi ister miydim? Ben Emir'den ne istiyordum? Ne bekliyordum?

"Benim tanıdığım Emir aklımı, kalbimi karıştırmaktan başka bir şey yapmaz. Ne etrafından uzaklaştırır ne de tamamen hayatına alır. Bu yüzden sen gerçek değilsin."

Bedenimi saran kolları sözlerim üzerine kayboldu ve başımı kaldırıp baktığımda hayalimdeki Emir'in de kaybolduğunu gördüm. Güzel kokular yerini rahatsız edici başka bir kokuya bıraktı. Ben de gözlerimi açmadan önce istemsizce, sanki geri gelmesini istermiş gibi rüyamdaki Emir'in adını fısıldadım.

"Emir..."

Gözlerimi araladığım ilk an göreceğimi düşündüğüm kişi, kesinlikle ismini dile getirdiğim adam değildi. Başı benimkine eğilmiş hâlde karanlıktaki görüntüsü, hâliyle irkilerek doğrulmaya çalışmama neden oldu. Tüm akşam onun arkasından saydırarak çatlayıncaya kadar dolma yemiştim. Sonrasında da hâliyle hazımsızlıktan uyuyamamıştım. Gerçi Beste, Emir yüzünden uyuyamadığımı iddia ediyordu ama benim için suçu dolmalara atmak daha iyiydi. En son salonda televizyon izleyerek uzandığımı hatırlıyordum. Tamam, biraz Emir'in dönüşünü de beklemiş olabilirdim. Demek ki beklerken koltukta uyuyakalmıştım.

"Ne yapıyorsun Emir? Senin burada ne işin var?" Şaşkın ve mahmur bir hâlde onu azarladım.

"Salonda uyuduğun için bunu benim sormam gerekmez miydi? Boynun tutulmasın diye yastığı altına yerleştirmeye çalışıyordum. Ayrıca üstüne ince de olsa bir şeyler örteyim dedim. *Uyuyanın üstüne kar yağar,* derler."

Konuşurken, bir taraftan da sehpanın üstünden aldığı bardağa sürahiden su doldurup içeyim diye bana uzatmıştı. Büyük bir yudum içtikten sonra karanlıkta etrafıma bakıp saatin kaç olduğunu sordum.

"Sabahın dördü, sen niye yatağında değilsin?"

"Uykum yoktu. Sonra televizyon izlerken uyuyakalmışım."

Eve bu saatte geldiğine inanamıyordum. Koltukta yarı yarıya oturur pozisyona geçip bacaklarımı altımda topladım. O da yanıma oturdu. Yakınıma gelince üstüne sinen sigara ve alkol kokusu burnuma doldu. Onu daha önce sigara içerken görmemiştim. Ayrıca işi olan adam böyle sarhoş olur muydu? Hem hangi toplantı sabahın dördüne kadar sürerdi?

"O kadar dolmayı bana kalmasın diye yemeye çalışırsan uyutmaz tabii."

Öyle rahat dile getirmişti ki düşüncesini, sinirle yüzüne bakıp onu tersleme ihtiyacımı bastıramadım. "Sen böyle her şeyden kendine pay çıkarır mısın?"

"Benimle ilgili konulardaysa evet, çıkarırım."

Gözlerimi ovuşturarak, koltukta yan dönüp karanlıkta seçebildiğim kadar dikkatle yüzüne baktım. "Senin beynin yorulmuş bu saate kadar çalışmaktan, saçmalıyorsun. Sabahın dördünde bana sarhoş muhabbeti dinletmeye mi geldin eve?"

Gülerek bacaklarını sehpaya uzattı. Cidden sarhoştu. "Sarhoş değilim ben, sadece birkaç kadeh içtim."

"Bence fıçının içine düşmüşsün. Leş gibi de sigara kokuyorsun."

"Ben sigara kullanmıyorum. Etrafımdakiler içti. Verdiğim rahatsızlık için kusuruma bakma."

Abartılı bir şekilde burnumun önünde elimi salladım. Bence benden dilemesi gereken çok başka özürler vardı. Ayrıca sabahın dördünde bu koltukta çakırkeyif bir Emir'le dip dibe oturmak fazlasıyla tedirgin hissettirmişti. Bu yüzden yalandan esneyerek kalkmak için hamle yaptım.

"Sana doyum olmaz. Ben yatmaya gidiyorum. Esnemekten çenem ayrılacak."

"Doğru, ben de döndüğüme göre rahatça uyuyabilirsin."

Doğru mu duymuştum? Gerçekten bunu mu söylemişti? Koltukta rahatça oturan görüntüsüne kalktığım için tepeden bakma fırsatı yakalayarak o, karanlıktan göremese de öfkeyle onu süzdüm.

"Ne münasebet? Bana ne senin evine ne zaman gelip gittiğinden? Bu saate kadar nöbet tuttuğumu düşünmüyorsun herhalde, değil mi?"

"Duymasam, düşünmem de sen rüyanda bile adımı dilinden düşürmeyince..."

O benim gördüğüm rüyayı nereden biliyordu? İsmini cidden yüksek sesle dile getirmiş, onu sayıklamış olamazdım.

"Hiç de bile! Uyanır uyanmaz cehennem zebanisi gibi tepeme dikildiğini görünce senin ismini söyledim ben. Tepemde sen varken Mahmut mu deseydim yani?"

Karanlıkta bile hâlime güldüğü anlaşılıyordu ve bu durum sinirlerimi iyice zıplatıyordu. Üstüne bir de kolumdan tutarak beni az önce kalktığım koltuğa, hemen kendisinin dibine geri çekiverdi. Bu sırada ayakları da sehpadan inmiş, bedeni benden tarafa dönmüştü.

"Olsun, ben yine de seni bilgilendireyim de benim başrolünde olduğum kâbuslar görme ya da uykuların kaçmasın daha fazla. Olur da merak ediyorsan diye söylüyorum. Benim bir haremim yok. Sevgilim de yok. Ama haklısın, olsaydı da getirip Beste'nin elini öptürmezdim. Gece hayatına düşkünlüğüm yok. İnsan işin içinde bu kadar olup, işletmecilik yapınca soğuyor. Şampanya sevmem, yaprak sarmasına bayılırım. Özellikle seninkini çok sevdim. Daha önce benim için şampanya patlatan kadınlar oldu ama hiç

kimse mutfakta emek harcayarak en sevdiğim yemekleri yapmamıştı. Bence senin yaptığın şey çok kıymetli ayrıca keşiş olduğumu iddia edemem ama çapkın bir adam da değilim. İşim gereği çevremde kadınlar olması onlarla ilişki yaşayacağım anlamına gelmiyor."

Nutkum tutulmuş bir hâlde ona baktım. Ne söyleyebilirdim ki zaten? Başını benimkine yaklaştırınca kalbim ağzımdan fırlayacak sandım.

"Son olarak, seninle konuşacak bir şeyler bulamadığım ve senden sıkıldığım tek bir an bile hatırlamıyorum. Dünyada kadın çok da kız kardeşimin yalancı arkadaşı gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmadım. Kendini harcama, sen çok özelsin."

Gerçekten söylediğim her şeyi duymuş olduğuna inanamıyordum. Utançtan ağlamak ve söyledikleri karşısında kendimden geçmek arasında kalarak birkaç saniye kıpırdayamadım. O da ayağa kalkıp sehpanın üstündeki abajuru açtı. Artık yüzümü apaçık görebiliyor olması ise utancımın galip gelmesine sebep oldu.

"Sen... Sen niye öyle dedin ki şimdi?" diye cılız bir sesle, cevabını çok iyi bildiğim hâlde sordum.

"Beste'yle konuştuklarınıza kulak misafiri oldum diyelim. Eve gelmek üzereyken aramıştım onu ve geldiğimde sesiniz bahçeye kadar taşınca duymazlıktan gelemedim. Konuşmanız bitince de sana biraz zaman tanımak adına dışarıda dolaşıp eve geri geldim. İyi ki öyle yapmışım. Yoksa sinirden herhalde beni öldürebilirdin. Zaten dövmekten beter ettin."

Gerçekten utançtan vücut ısım herhalde bir on derece artmıştı. Burada bir çeşit kriz geçirirsem bu akşamı hiç yaşanmamış kabul edebilir miydik? Şu durumda yapılabilecek tek bir şey vardı. Sonuna kadar inkâr edecektim.

"Sen tamamen yanlış anlamışsın. Farklı duymuşsun. Daha doğrusu yanlış yorumlamışsın."

Kol düğmelerini çıkarıp gömleğinin kollarını katladı. Sanki beni umursamıyormuş gibiydi. Rahat bir şekilde "Kulaklarım mükemmel duymuyor olabilir ama sağır olduğumu sanmıyorum. İyi geceler Pinokyo," dedi. Boynunu esneterek odasına giden merdivenlere yönelince, ben de düşünmeden peşinden gittim.

"Emir, gerçekten yanlış anladın. Özel hayatın sadece seni ilgilendirir. Ben Beste'nin yakıştırmalarından rahatsız oldum. Onu ikna etmek için..."

Odasının kapısına gelip açmak için durduğunu kendimi açıklama yapmaya kaptırdığımdan fark edemedim ve başımı omzuna çarptım. "Ayy... Acıdı ya."

Benden tarafa dönerek, oda kapısının dışında kalmamı sağlayacak şekilde yüzüme baktı.

"Senin uykun açıldı bakıyorum."

"Sizin yüzünüzden beyefendi!"

Böyle kendini beğenmiş bir hâlde, alaycı gözlerle beni süzmesi çok kaba bir davranıştı.

"Ama benim çok uykum var, izin verirsen yatacağım."

"Önce beni dinlemen gerek."

"Bence ben bugün seni yeterince dinledim. Az önce sen de beni dinledin. Artık uyku zamanı geldi."

Konuşmayı böyle bir noktada sonlandırırsak uyumam ya da diğer hayati fonksiyonlarımı devam ettirmem pek mümkün olmazdı. Bu yüzden onu yanıldığına ikna etmek için çaresizce çabalamaya devam ettim.

"Dışarıdan yalan yanlış duyduğun şeylere mi inanacaksın yani? Ayrıca yaptığın şey çok ayıp, bilmelisin."

"Dinlenmek istemiyorsan ses tonunu ayarlamalısın. Duyulmayacak gibi değildi. Ne istiyorsun peki şimdi?"

Ne diyecektim ki? Hemen aklıma ilk geleni söyledim. "Beni yanlış anladığını ve aramızda konuştuğumuz şeyleri dinleyerek büyük kabalık ettiğini kabul etmelisin. Bir de özür dilemelisin!"

Olmuşken hepsini bir seferde isteyeyim demiştim. Bunun üzerine kapıdan çekilerek içeriye girmem için bana izin verdi. İlk defa odasına giriyor olmak biraz tuhaf hissettirmişti.

"Seni yanlış anladım, dinlemekle de kabalık ettim. Özür dilerim."

Tam olarak ondan istediklerimi dile getirdiği hâlde sesindeki samimiyetsizlik ve alaycılık çocuk avutuyormuş gibi hissettirmişti. Bu yüzden kendimi iyice aptal gibi hissettim. "Öyle değil. Ben ciddiyim." Gömleğinin düğmelerini açmaya başlayarak bana gülünce, panikle ona arkamı döndüm. "Ne yapıyorsun?"

"Uyumak için hazırlanıyorum. Asıl sen ne yapıyorsun? Ailen biraz baskıcı davranmış bugüne kadar tamam. Ama manastırda mı büyüttüler seni? İlk kez üstsüz erkek göreceksin sanırım."

Daha önce üstsüz erkek görmüştüm de üstsüz Emir görmemiştim ki. "Yatak odandayken görmemeyi tercih ederim. Plajda değiliz. Hem konuşuyoruz şurada, soyunmanın sırası mı?"

"O zaman konuşmak yerine yatıp uyumanı tavsiye ederim."

Bir an kafam onunla burada uyumamı tavsiye etmiş gibi karıştı ve küçük çaplı bir kalp krizi geçirdim. Ancak sonra kendi odama gitmem gerektiğini tavsiye ettiğini anladım. Laf yetiştirmek için yeniden ondan tarafa döndüğümde ise yatağın üstündeki tişörtüne uzanmış görüntüsü yutkunmama neden oldu. Gözlerimi bedeninden ayırmayı başaramadım ve o da bunu hemen fark

etti. Boy uzunluğunun beraberinde getirdiği üstünlükle üstüme doğru yürüyerek gözlerime yukarıdan baktı.

"Sen niye geliyorsun üstüme?"

"Belki artık susarsın diye. Tamam, inandım sana, için rahat etsin."

Çok mu fena bakıyordu bana yoksa ben mi fesatlaşmıştım? Ayaklarım geriye doğru gitmek için beynimin verdiği emri uygulamamaya karar verdi. Üstüne bir de o bana iyice yaklaşınca aramızdaki kısa mesafe de kapanıverdi.

"Emir..."

"Bence biz birbirimizi gayet iyi anladık. O yüzden sen git artık."

Sözlerinin bitiminde derin bir nefes almıştı. Aramızdaki hava yutulunca ben de soluğumun kesildiğini sandım. Tek bir hareketimin aramızdaki bu şeyi getireceği noktayı düşünerek kendi kendime eziyet ettim. Parmak uçlarımda yükseldiğimi, elimi ensesine götürdüğümü ve onun dolgun dudaklarının benimkilerin üstüne kapandığını hayal ettim. İçimden bir ses onun da tam olarak aynı şeyi hayal etmekte olduğunu söylüyordu. Sakallarını tenimde, ellerini vücudumda hayal ederek heyecan içinde yutkundum. Yüzümün alev alev yandığından emindim. Sonunda içimde kalan son sağduyu kırıntısıyla kendimi harekete geçirdim ve kapının kolunu el yordamıyla bularak açıp, bacaklarım daha fazla pelteye dönmeden odasından çıkmayı başardım.

10. Bölüm

Hayaller ve Gerçekler

Tahmin edildiği üzere, onun odasından çıkıp kendi yatağıma gittiğimde beni uyku tutması mümkün olmamıştı. Her şeyi duymuştu. Onunla ilgili kafamda kurduğum saçma düşüncelerimin farkındaydı. Peki, neden bundan rahatsız olmuş gibi davranmıyordu? Söylediklerinde ciddi miydi? Hakkımdaki düşüncelerinin samimiyetine inanmak konusunda başta kararsız kaldıysam da sonra bana bu konuda yalan söylemek için bir sebebi olmadığını kendime hatırlattım. Gerçi *sarhoşun mektubu okunmaz,* derdi atalarımız. Ama sarhoşluk bence onun dilinin çözülmesini, karşımda kalkanını indirmesini sağlamıştı. Tabii yine de utançtan ölmek istiyordum.

Sarhoşken bile kapalı bir kutu gibiydi. Ben ise sürekli açık bir kitap gibi okunabiliyordum. Onun karşısında hiçbir gizemim yoktu. Aklımda bu düşüncelerle sabaha kadar uyumaya çalışıp başarısız oldum. Ancak güneş doğduktan sonra kısa bir süreliğine uyuyabildim. O za-

man da odama gelen Beste tarafından zorla yataktan çıkarılmaya çalışıldım. Cidden istediği zaman çok inatçı birine dönüşebiliyordu. "Kalksana, sabah oldu! Bugün cumartesi, yatakta mı geçireceksin?" diye başımda sitem etti.

"Karışma bana Beste, uyuyacağım."

"Tüm gün ziyan olacak ama hadi kalk diyorum, kime diyorum?"

Başımı yastığa daha büyük bir ısrarla gömdüm ve o da karşılığında üstümdeki örtüyü çekerek benimle dalga geçti. "Hayırdır, sabaha kadar beşik mi salladın?"

"Saat daha sekiz ya, manyak mısın sen? Ben bugün bu odadan çıkmayacağım, işine gelirse."

Odadan çıkıp Emir'in yüzüne bakmak istemiyordum. Hem zaten birazdan çıkıp gider, akşama kadar da gelmezdi. Geçen hafta sonu da aynı şey olmuştu. Emir dönene kadar temizlik yapmıştık. Çamaşır yıkayıp ütüyle uğraşmıştık. Gerçi bugün onun gömleklerini ütülemek istediğimi sanmıyordum.

"Ama Bursa'ya gideceğiz. Deniz otobüsünün saati yaklaşıyor."

Duyduğum şey üzerine irkilerek yatakta doğruldum. "Nereden çıktı bu? Annen seni İzmir'de bilmiyor muydu?"

"Öyleydi de yengem bugünlerde yine iyi değilmiş. Yanlarına gidelim de havaları değişsin dedim. Onlar yine İzmir'den geldim sanacaklar."

Derin bir nefes alarak yalanımızın ortaya çıkmaması karşısında rahatladım. Emir'in annesinin gözlerinin içine bakarak daha tanıştığımız gün bin tane yalan söylemiştim. Gerçekleri duyarsa bu hiç hoş olmazdı. Tamam, annesinin gözüne girmeye çalışmam da hoş değildi, biliyorum. Üstüme gelmeyin lütfen.

"Benim İzmir'den seninle beraber yanlarına gitmem sence de tuhaf olmaz mı peki?" Kendimce onu burada kalmamı için ikna etmek istiyordum.

"Abim de aynı şeyi söyledi de ben seni iki gün boyunca burada yalnız bırakma fikrinden hoşlanmadım. Hatta sana bilet almadı diye ona kızdım. Kendim yer ayırttım."

Emir ve Beste iki gün boyunca Bursa'da olacaktı ve ben burada tek başıma mı kalacaktım? Bundan daha çok beni ne mutlu edebilirdi? Fırsattan istifade Emir'den uzak kalırdım. Hatta belki önceki geceyi sonsuza kadar unuturduk. Unutamasak bile üstünden zaman geçince etkisini yitirirdi. Bir daha aynı konu açılmazdı. Bu yüzden hevesle aklımdakini dile getirdim.

"Ben kesinlikle burada yalnız kalmak istiyorum Beste. Sen hiç merak etme beni. Zaten tüm gün uyuyacağım." Sözlerimin etkisini arttırmak için de yatağa geri döndüm. O ise kaşlarını çatarak elini alnıma koydu. "Hasta mısın sen? Yüzün solgun gibi, gerçekten uykusuz görünüyorsun. İstersen ben de gitmeyeyim."

Elini alnımdan uzaklaştırarak ona gülümsemeye çalıştım. "Ben iyiyim. Gece dolmalar yüzünden uykum kaçtı, o kadar."

"Abimi merak ettiğin için kaçmış olmasın? Yoksa sabaha kadar onu mu bekledin? Kaçta geldi?"

Alnımda mı yazıyordu her şey yoksa Beste boş atıp dolu mu tutuyordu? "Yok artık, iyice uçtun. Nereden çıkarıyorsun bunları?"

"Dün geçirdiğin cinnetten çıkarıyorum. Bir şey olmuş, dün gece karşılaştık deme!"

O, heyecanla yatakta kıpırdanınca ben de kendimi savunabilmek adına doğruldum. "Hiç de bile! Ayrıca karşılaşsak ne olacak?"

"Şu an resmen yalan söylüyorsun. Bana bak, yoksa karanlıktan faydalanıp yakınlaştınız mı? Öptü mü seni? Sen öpmedin herhalde. O kadar coşmuş olamazsın."

Gözlerim söyledikleri karşısında kocaman açıldı ve *beterin beteri vardır* diye düşündüm. Ya bir de beni öpmüş olsaydı? Gerçi bunun eşiğinden döndüğümüzü de inkâr edemezdim ama...

"Yok artık! Neyim kızım ben? Sabaha karşı alacakaranlıkta sarhoş adamlara kendimi öptürecek değilim."

"Sarhoş muydu? Karşılaşmışsınız işte!"

Yakalanmıştım çünkü ben cidden aptaldım. Bunu kabullenmek de tamamen dökülmeme neden oldu. "Üstüme gelme lütfen. Utançtan öleceğim zaten. Dün konuştuğumuz her şeyi duymuş."

Başta onunla dalga geçtiğimi sandı ama bıkkınlıkla kafamı yeniden yastığa gömünce şaşkınlıkla ayağa kalktı. "Ay rezalet! Sen bildiğin rezil olmuşsun," dedi ve alay eder gibi ekledi. "Dizlerinin üstüne çöküp evlenme teklif etseydin de aynı hesaptı." Her zamanki gibi müthiş yorumlarıyla utancımı çoğaltmayı çok güzel başarıyordu.

Beste sonunda bana veda edip odamdan çıktıktan sonra alt kattan gelen sesleri dinleyip, evden çıktıklarına ikna olana dek bekledim. Artık midem guruldamaya başladığında ise mecburen odamdan çıktım. Merdivenleri evde

yalnız olmama rağmen dikkatlice inerek mutfağa girdim. Üstümde pijamalarımla evde özgürce dolaşabilmek iyi hissettirmişti. En azından buzdolabından aldığım soğuk suyu bardağa doldurup iştahla içerken, kapıya yaslanmış hâlde beni izleyen Emir'i görene kadar iyiydim. Üstünde onu genelde görmeye alıştığım takım elbiselerden biri değil de tanıştığımız gün olduğu gibi spor kıyafetler vardı. Güzel, keten bir gömlek, ince bir kot pantolon ve spor ayakkabılar. Bu hâli aramızdaki farkları kapatmış, sanki bizi sadece iki genç hâline getirmişti. Hâliyle içtiğim su boğazımda kaldı ve öksürmeye başladım. Onun burada ne işi vardı? Beste'yi yalnız göndermiş olamazdı, değil mi? Çıkardığım sesleri birkaç saniye dinleyip, suratıma baktıktan sonra yanıma gelerek, bardağı elimden alıp sırtıma vurdu.

"Yukarı bak, dikkatli içsene. Aklın nerede senin?"

Bu tepki bana birkaç hafta önceki soda meselesini hatırlatmıştı. Misilleme mi yapıyordu? Bu oyunlar artık can sıkıcı olmaya başlamıştı. Sinirim utancımın önüne geçince konuşabildim.

"Sayende başımda olmadığı kesin. Öyle hayalet gibi çıkılır mı oradan? Sen gitmemiş miydin?"

"Sence?"

Ukala sorusu karşılığında hemen cevap verecektim de ılık elinin hâlâ sırtımda olduğunu fark edip iki adım geri gittim. "Neden gitmedin demeye çalışıyorum Emir."

"Burada takip etmem gereken işlerim var. Ayrıca seni İstanbul'da yalnız bırakamazdım. Bana emanetsin, unuttun mu?"

"Ben gitmiyorum diye mi kaldın yani?"

Beste'nin sözleri aniden aklıma geldi. Emir'in benim için bilet almadığını söylemişti. En başından beri niyeti benimle İstanbul'da kalmak olabilir miydi?

"Evet, senin için kaldım."

"İyi de sen yokken normalde de hafta sonu evde Beste'yle biz yalnız kalıyorduk. Akşam ya da gündüz ne fark eder?"

Gözlerinden hain bir pırıltı geçtiğine neredeyse yemin edebilirdim. İçimden bir ses, çok pis tuzağa düşürüldüğümü söylüyordu. "O yüzden bugün beraber dışarı çıkacağız. Yalnız kalmayacaksın."

"Nereye?" Beni herhalde bakıcı bulamamış çalışan anne gibi yanında işe götürmeyecekti.

"Sen nereye gitmek istersin?"

"Bırak Allah aşkına Emir, git başkasıyla dalga geç. Benim ne işim var seninle? İşe mi gideceğiz beraber, ne yapacağız?"

"İşe gideceğimizi kim söyledi ki? Stajını yarıladın ama daha İstanbul'u doğru dürüst görmedin. Fabrikayla ev dışında bir yer görmeden dönmene izin verecek değilim."

Nihayet benimle dışarı çıkmak istediğini idrak ettim. Bana İstanbul'u gezdirme teklifi bir çeşit çıkma teklifi olarak adlandırılabilir miydi?

"Bir şey söylemeyecek misiniz hanımefendi? Bak, sana söz veriyorum, tüm gün emrine amade olacağım."

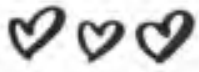
Konuşurken aramızdaki mesafeyi yeniden kapamış, ellerini de omuzlarıma koymuştu. Önceki gece tüm rezil detaylarıyla aklıma dolunca onun odasındaki hâlimiz gözümün önünde beliriverdi. Yutkunarak başımı salladım. Ama neyi onayladığımın çok da farkında değildim. "Ben kahvaltıyı hazırlayayım o zaman," diye yine düşünmeden konuştum.

"Bence sen gidip hazırlan çünkü dışarıda yiyeceğiz," dedi. "Bugün dünü telafi edeceğim. Yemek yapmayacaksın."

Dün telafi edilecekse onun için edilmeliydi. Kaçırdığı benim doğum günüm değildi. O, kendi doğum gününü benimle kutlama imkânını kaçırmıştı ve bu durumun çok da büyük bir kayıp olduğunu düşünmediğini sanıyordum. Bu yüzden "Buna gerek yok," dedim.

"Gerek var. Ne diyorsam onu yap lütfen. Ben bir gün gecikmeli olsa da doğum günümü böyle geçirmek istiyorum."

Yani geç de olsa doğum gününü benimle geçirmek istiyordu. Hatta emrime amade olduğunu söylüyordu. Gerçek miydi yoksa ben hayal mi görüyordum? Sanki bu sabah karşımda rüyalarımdaki Emir vardı ve bence bu Emir eskisinden çok daha tehlikeliydi. Çünkü varoluş sebebi beni kendisine âşık etmekmiş gibi duruyordu.

Taksim'de, İstiklal Caddesi'nde, tüm kalabalığın arasında Emir'le yan yana yürümek beklenmedik şekilde bana kendimi çok iyi hissettirdi. Bazı binaların mimarisi öyle güzeldi ki önlerinde durup fotoğraflarını çekmekten kendimi alamadım. Tabii insanların arasında olmanın rahatsız edici yanları da vardı. Örneğin, Emir genç ve güzel kadınların ilgisini doğrudan üzerine çekebilme yeteneğine sahipti. Hisleri yüzünden açıkça okunabilen bir insan olduğumdan, bunu fark ettiğim ilk an suratım asılmıştı. Bunu gördüğünde Emir'in ılık eli benimkini

kavradı. Elimi tutuşunun açıklaması ise kalabalıkta beni kaybetmekten korkması oldu. Sonra da ben daha el ele İstiklal'de geziyor oluşumuzu sindiremezken yeni bir hamle yaptı. Galata Kulesi'ne doğru yürüdük ve "Yukarıya çıkacağız," diyerek beni bilgilendirdi. "İstanbul'a bir de buradan bakman gerektiğini düşündüm. Yükseklik senin için sıkıntı olur mu?"

Yüksek yerlerden bazen çekindiğim doğruydu ama Galata Kulesi'nden İstanbul'u seyredemeyecek kadar da yüksekle bir problemim yoktu. Bu yüzden gülerek ona takılmayı seçtim.

"Yüksek değil ama açlık sıkıntı olabilir. Biraz daha bir şey yemezsem bayılabilirim."

Gülerek bana hak verdi.

"Yukarıda bir kafe varmış. Orada kahvaltı yaparız diye planladım."

"Varmış derken? Sen bilmiyor muydun?"

Biraz mahcup bir şekilde soruma cevap verdi.

"Biliyorsun, benim biraz göçebe bir hayatım var. Bazen İstanbul'da bazen de Bursa'dayım. Hatta sırası gelince İzmir'deyim. Anlayacağın çalışmaktan pek böyle keşiflere zamanım olmuyor. Daha önce ben de Galata Kulesi'ne hiç çıkmadım. Fırsat olmadı diyelim."

Rahatsız edici derecede çok çalışıyordu. Tam bir işkolikti ve bu, benim hiç hoşlanmadığım bir özelliğiydi.

"Hayatı kaçırdıktan sonra kazancının bir önemi var mı gerçekten? Geçim derdinde olan insanları anlarım da senin hayatını devam ettirebileceğin kadar kazancın var. Daha fazlası için çalışırken çevrendeki güzellikleri göremedikten, yaşamaktan keyif alamadıktan sonra fazla paranın bir değeri yok ki. Çok çalışmaktan harcamaya fırsat bulamadığım paralarımın olmasını istemezdim."

Sözlerim karşısında rahatsız olarak, kaşlarını çatıp ellerini cebine soktu.

"Ben, babamla abimden bana kalan aile mirasını korumaya, kaldıkları yerden devam etmeye çalışıyorum. Bu işlerle ilgilenebilecek benden başkası yok. Aileme karşı sorumluluklarım var. Yaşadığım hayat benim seçimim değil belki ama bir şikâyetim de yok."

Muhtemelen ailesinin kanatları altında yaşayıp hayatı boyunca hiç zorlukla karşılaşmamış, geçim derdine düşmemiş bir kız olarak onu anlamamın mümkün olmadığını düşünmüştü. Kendine göre haklıydı da ben hiç çalışıp kendi paramı kazanmamıştım. Ya da omuzlarıma herhangi bir sorumluluk yüklenmemişti.

"Sadece doğum gününde bile çalışmak zorunda kalmış olmanla ilgili üzüntümü dile getirmeye çalıştım. Sorumluluklarının arasında kendini unutmamaya çalış, olur mu?"

Konuyu kapamak için başını salladı. "Ben de çok açım. Oyalanmadan kuleye çıkalım mı?"

Dediğini yaptık ve asansörden sonra geriye kalan iki kat için de dar merdivenleri kullandık. Yukarı çıkınca karşılaştığım manzara ise gerçekten büyüleyiciydi. Bu şehir çok görkemliydi, kocamandı. Her köşesinde bir tarih yatıyordu. Milyonlarca insan bu topraklarda nefes alıp ölmüştü. Kendimi bir an şehrin ihtişamı karşısında değersiz, küçük hissettim. Bu dünyada birkaç on yıl misafir olacak sıradan bir ölümlü olduğumu hatırladım.

"Demek Hezârfen Ahmet Çelebi'nin kanat takıp uçtuğu meşhur Galata Kulesi burası," dedim ve böylece sessizliği bozmuş oldum.

"Nasıl, buradan bakınca beğendin mi İstanbul'u?"

"Evet, güzel ama benim aklıma takılan başka bir şey var. Senin telefonun bu saate kadar nasıl hiç çalmadı? Malum, hep yoğunsun. Benim tanıdığım Emir..."

Onunla uğraşan hâlim karşısında gülerek sözümü kesti. "Senin tanıdığın Emir bugün izne ayrıldı. Önemli bir şey olmadıkça rahatsız edilmek istemediğimi söyledim. Yeni işim rehberlik, bugün emrine amadeyim derken ciddiydim."

Garsona siparişlerimizi verirken gözlerim manzarayla onu izlemek arasında kararsız kaldı. Yeniden yalnız kaldığımızdaysa "Sayın rehberim, bana Galata Kulesi'nin tarihini anlatacak mı peki?" diye sordum. O da gülerek, çenesini kaşıyıp bir itirafta bulundu.

"Beni fena yakaladın. Tarihim kötüdür, çok eski olması dışında kulenin tarihiyle ilgili bilgim yok ama istersen sana burayla ilgili bildiğim bir hikâye anlatabilirim."

Başımı hevesle sallayarak bana anlatacağı şeyi dinlemek için dikkatimi tamamen ona yönelttim.

"Eski bir efsaneye göre Galata Kulesi'nin Kız Kulesi'ne âşık olduğuna inanılıyormuş. Aralarında boğaz olduğu için kavuşmaları imkânsızmış. Sonra bir gün Hezârfen Galata Kulesi'ne tırmanmış. Avrupa'dan Anadolu Yakası'na uçacakmış. Galata Kulesi yıllardır Kız Kulesi'ne yazdığı ama bir türlü ulaştıramadığı mektupları sevgilisine iletmesi için Hezârfen'e ısrar etmiş. Sonunda Hezârfen de bu ısrarlara dayanamayıp, uçarken mektupları da yanına almış. Kız Kulesi'ne bırakmış ve rüzgârın da yardımıyla mektuplar kuleye ulaşmış. Kız Kulesi mektuplardan sonra iyice güzelleşmiş. Bunu gören Galata Kulesi de aşkının karşılıklı olduğundan emin olmuş. Bu iki kule yüzyıllardır aşklarının gücüyle ayakta duruyorlarmış."

Emir'den böyle romantik bir hikâye dinlemek beklediğim bir şey değildi. Gerçi ağzı iyi laf yapan biriydi.

İsteyince başka anlamlara da gelebilen cümleleriyle aklımı karıştırmayı çok iyi beceriyordu. Acaba başkalarına anlattığı böyle romantik hikâyeleri var mıydı? Siparişimiz masaya ulaşıp yemeye başladığımızda, telefonumdan ben de Galata Kulesi'nin tarihçesini araştırdım. Bulduğum şeyleri de ona yüksek sesle okudum.

"Bak, kule 500'lü yıllarda Romalılar tarafından inşa edilmiş. Sonra 13. yüzyılda Cenevizlilerin eline geçmiş. Eski adı İsa Kulesi'ymiş. Bilinen en eski efsaneye göre de eğer bir kadın ve erkek, Galata Kulesi'ne ilk kez birlikte çıkarlarsa onlar mutlaka ev..."

Evlenirler mi? Yüksek sesle okuduğum cümlenin devamını getirmek yerine çayımdan büyük bir yudum aldım. Emir de okuduğum şeyi yarım bıraktığım için başını kaldırarak yüzüme baktı.

"Birlikte çıkarsa ne olurmuş?"

Soruyu soruşundaki normal yüz ifadesinden onun da efsaneyi bilmediğini tahmin ettim ve mecburen konuşmamı tamamladım.

"Evlenirlermiş. İnsanlar da eskiden ne kadar saçma şeylere inanıyorlarmış. Yani gerçekten ne uydurup neye inanacakları belli değilmiş. Saçmalık."

Telefonu elimden alarak kendisi de bir daha okudu ve bir şey söylemeden, geri verip kahvaltısına devam etti. Kahvaltının ardından ise beraber Fener Rum Patrikhanesi'ne gittik. Burada da mimariye hayran kaldım. Karnımın tok olduğunu söylediğim hâlde Emir bana zorla ıslak hamburger yedirdi. Sonra doğruca Tahtakale'ye gittik. Benim ucuz ve romantik şeylere olan zaafımı keşfetmişti. Özellikle de Şark Han'a girdiğimizde şekerciye girmiş çocuk misali Emir'i de peşimden sürükledim. Başta içine düştüğüm alışveriş çılgınlığına isyan etse de bir süre sonra gördüğüm her ilgi çekici şeyi ona

göstermemle eğlenmeye başladı. Burada geçirdiğimiz iki buçuk saatin ardından Eminönü'nde balık ekmek yedik. Sonra gün batımına doğru beton yığınlarından bunalmayayım diye beni Gülhane Parkı'na, ağaçların arasına götürdü. Bir ağacın gölgesinde oturup insan kalabalığına rağmen huzurun tadını çıkarmaya çalışırken, bana yine İstanbul'u sevip sevmediğimi sordu.

Bunun üzerine derin bir nefes alarak etrafımı inceledim. Konuşmadan önce düşüncelerimi doğru şekilde anlatabilmek için uygun kelimeleri aradım.

"İstanbul çok ihtişamlı, büyüleyici, kocaman bir şehir ve her köşesinde bir tarih yatıyor. Görkemli, şehrin ruhu var gibi. Ama bana kendimi değersiz, küçük hissettirdi. Sanki şimdi burada başıma bir şey gelse saniyesinde yok olacağım. Beni korkuttu bu şehrin karmaşası. Bazılarına bu telaş, sürekli koşturmaca, bir yerlere yetişme stresi güzel gelebilir. Fakat ben sakinlik insanıyım. Kalabalık başımı döndürdü. Gürültü başımı ağrıttı. İstanbul nefesimi kesti, ben bundan hoşlanmadım. Burada günün büyük bir kısmı trafikte geçiyor. Nereye gitsen seni insan seli karşılıyor. Ben bu kadar heyecan yerine sessiz, sakin bir huzuru tercih ederim."

"Büyükşehirde yaşamanın kötü yanı da bu işte, İzmir de çok büyük."

Gülümseyerek önüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına attım ve ona katılmadığımı belli etmek istercesine konuşmadan önce başımı iki yana salladım.

"İzmir de büyük, evet kalabalık ama İstanbul'la kıyaslanamaz. Orada, buradaki kadar telaş ve kaos ortamı yok. Gerçi son yıllarda biraz bu telaşlı hâller bize de bulaştı. Dünyanın her yerinde insanlar sabırsız, öfkeli hâle geldi. Ben öyle birine dönüşmek istemiyorum. Gün içerisinde sanki kimse başını kaldırıp nefes alamıyor,

çevresinde ne olup bittiğini kendi telaşından göremiyor. Şehrin görünen yüzü güzel, peki arka sokakları? Ünlü olmayan semtleri?"

Sözlerime katılmadığını göstermek istercesine kaşlarını çatıp bu defa o itiraz etti. "İzmir'in her yeri güzel mi sanki?"

"Değil, ne yazık ki hiç değil. Her şehrin insanlarının kendisini güvende hissetmediği ilçeleri, semtleri var. Fakat bu şehir yaşamak için ülkenin geneline göre daha pahalı, kabul et. Kiralar ateş pahası, insanlar neredeyse şehrin diğer ucuna ucuza ev kirası ödemek için yerleşiyor. Sonra işine, okuluna gidebilmek için trafikte, sabahtan akşama kadar bir koşturmanın içine giriyor. Çok göç alıyor, artan nüfus işsizliğe neden oluyor. İşsiz kalan insanlar suça yöneliyor. Bazısı da geçim derdinin stresi yerine kolay olanı seçip suç işliyor. Belki yine geçim sıkıntısından eğitimini yarıda bırakıp cahil, suça meyilli insanlar yetişiyor. Aslında tüm büyük şehirlerde aynı sorun var. Kadınlar hâlâ güneş battıktan sonra sokağa çıkmaya çekiniyor. Çevrendekilerin yüzlerine hiç dikkat edip baktın mı? Emir, insanlar artık mutsuz. Yorulmuş herkes. Diyorum ya bu, sadece İstanbul için de geçerli değil. Dünyanın her yerinde bir yozlaşma var. Ülkenin en çok göç alan şehri olduğu için bu yozlaşma en hızlı İstanbul'da yaşandı, hepsi bu. Çok kalabalık, bu kadar insan sığabilsin diye her yere ev yapıyorlar. Şehir beton yığınına dönüyor. Tüm bu pahalılığa rağmen de bir tüketim çılgınlığı var."

Huysuz bir şekilde kıpırdanarak "Sen şu an çok genel bir sorundan bahsediyorsun," dedi.

"Benim önceliklerim farklı. Pahalı marka cep telefonu, kaliteli giysi, trafikte çıldırırken fotoğrafını paylaşacağım son model bir araba, ne bileyim güzel bir ev için böyle bir robota dönüşemem. Bunun yerine küçük bir şehirde,

yeşili ve maviyi görebileceğim bir yerde, iki göz odalı bir evde yaşamayı, çevremde mutlu insanlar görmeyi, onlarla tanışıp dost, komşu olmayı, nefes aldığım zaman zehir yerine oksijen solumayı tercih ederim."

Yüzüne bakarak beni dinlediğinden, daha doğrusu anladığından emin olunca konuşmaya devam ettim.

"Büyüdüğüm evin bulunduğu mahallede hâlâ komşularım var. Sen, oturduğun sitenin güvenliği dışında kimi tanıyorsun? Bak bugün son model arabanla gezdik ama zamanımızın hatırı sayılır kısmı yolda geçti. Galiba benden hiçbir zaman bir plaza kadını, metropol insanı olmayacak. Mizacım sakin benim. Dediğim gibi, önceliklerim farklı."

Derin bir nefes aldı, ayaklarını öne doğru uzatarak yüzüne alaycı bir gülümseme yerleştirdi.

"Gerçekten önceliklerin mi farklı? Yoksa benim için önemi yok diye saydığın şeyler zaten hiç emek harcamadığın hâlde senin oldukları için değerlerini mi bilmiyorsun? Sevda, senin zaten son model cep telefonun, pahalı giysilerin, ailenle yaşadığın müstakil bir villan, yazlık evin, kışlık evin var. Babanın sana verdiği kredi kartıyla yaşıyorsun."

"Evet, bunlara sahibim ama olmasaydım da saydığın şeyleri elde edebilmek için kendimi mutsuz etmezdim. Bunun yerine aza kanaat ederdim."

"Bazı insanlar aza kanaat etmek için de çok çalışmak zorunda kalıyorlar. Asgari maaş için sabahtan akşama kadar çalışıp yoruluyorlar."

İhtiyacı olan insanlar dünyanın adaletsizliği yüzünden çok çalışıp az kazanmak zorunda kalıyorlardı, farkındaydım ama Emir gibiler?

"Peki sen? Sen kaç para kazanmak için tüm gün çalışıyorsun? Ne gündüzün ne de gecen belli. Akşamları

bizim uyumamızı bekledikten sonra evden gidiyorsun. Mesela o gece kulübünü işletmesen iflas mı edersin? Belki tamamen Bursa'da ailenin yanında yaşayabilecekken orası yüzünden göçebe olmuşsundur. Haftanın yarısını burada geçiriyorsun. Uykundan bile feragat etmene neden oluyor. Bu fazla kazanma hırsı değil de ne? Bir robota dönüşmüşsün."

Onun hakkındaki olumsuz düşüncelerimi dile getirmekle fazla mı ileri gitmiştim bilmiyordum. Çünkü duyduklarından rahatsız olmuştu ve kişisel alanına saldırılmış gibi suratı asılmıştı. Ancak o da benim baba parası yiyor olmamla ilgili önyargılarını dile getirmişti.

"Ben, ailemden bana kalan her şeyi yaşatma derdindeyim. Abimin yarım bıraktığı yerden devam ediyorum. Senin gibi hayatında sorumluluk almamış biri beni anlayamaz. Bence sen, hiç sorunla karşılaşmamışsın. Pamuklara sarılarak büyütülmüşsün."

"Sen sanki geldiğin konuma sıfırdan mı geldin? Babanın mirasının başındasın. Yani sen de baba parası yiyorsun."

"Ama ben o parayı yemek için çalışıyorum. Ayrıca yediğimden fazlasını kazanıyorum. İsmimizi, saygınlığımızı korumaya çalışıyorum. Sandığın kadar kolay ya da basit değil bu işler. Belki okulun bittiğinde çalışman için fırsat verilirse ne demeye çalıştığımı anlarsın. Daha bunları düşünmek ya da çevrendekileri yargılamak için gençsin. Bu hayatta herkesin gelmek istediği bir nokta ve hırsları vardır."

Neden içimden bir ses Emir'in bu hırslar doğrultusunda yaşadığını söylüyordu? Hayatında neden bir kadın olmadığını artık anlamıştım. Emir işiyle evli olan adamlardandı. İlişki yaşamak için vakti yoktu. Tek bir gününü bana ayırması bile büyük lükstü. Galiba asıl sevemedi-

ğim şey onun İstanbul'da yaşadığı hayattı. İstanbul'dan değil, Emir'in kendisine burada kurduğu düzenden rahatsızdım. Bu yüzden huysuz bir şekilde, "Hırslarım yüzünden umarım bir gün mutsuz bir hayat yaşamak zorunda kalmam," dedim.

"Şimdi bile bir amaç uğruna ailene yalan söyleyip buraya gelmedin mi? Bu dünyada herkes gibi kendine bir yer edinme çabasındasın. Mesela okuldan sonrası için ne planlıyorsun? Diplomayı eline aldığında ne olacak?"

Beni kendisi gibi mi zannediyordu? Benim peşinden gitmek istediğim, beni mutlu edeceğine inandığım hayallerim vardı, hırslarım değil.

"Hayallerimin peşinden gideceğim. Çocukluğumdan beri yurt dışında yüksek lisans yapma hayalim var. Avrupa'yı gezmek istiyorum. Sinan abim yıllarca fabrikanın İtalya'daki tasarım ofisini idare etti. Şimdi, onun bıraktığı yerden Roma'daki işin başına geçebilmek için kendimi eğitmek istiyorum. Ama bunu sandığın gibi para kazanmak için değil, kendi ayaklarım üzerinde durabilmek, yeni yerler görüp insanlar tanımak, kendime küçük, güzel bir dünya kurmak için istiyorum. Hayatının tamamını işine adamış bir işkolik olmayacağım."

Oturduğu bankta benden tarafa dönerek gözlerimin içine baktı.

"Sen bence bir özgürlük türküsü tutturmuşsun ve sırf bu yüzden ailenden uzağa gitmek istiyorsun. İşleri eline yüzüne bulaştırdığında arkanda durup toparlayacak birileri var nasılsa diye rahatsın. Kariyer hayallerin, hedeflerin var. Bunu anlıyorum anlamasına da herhalde ben senin yerinde olsaydım bu saydığın şeyleri yapınca mutlu olmazdım. Beş yıllık kalkınma planı gibi her şeyi düşünmüşsün. Senin kariyerin, geleceğin, özgürlüğün..."

Sesinde suçlama ve kızgınlık mı vardı yoksa bana mı öyle geliyordu? Hayallerimi, düşüncelerimi küçümsemesine sinirlenerek alaycı, öfkeli bir sesle bu defa ben sordum.

"Senin hiç hayalin, yapmak istediğin bir şey yok mu daha fazla para kazanmak dışında? Benim yerimde sen olsaydın ne yapardın Emir?"

Geri çekilerek başını ağaçlardan tarafa çevirdi. Güneş batmış olsa da etrafımız hâlâ aydınlıktı.

"Ben paragöz olduğum için seninle empati yapmam imkânsız ama yerinde olsaydım, yani senin hayatını yaşasaydım muhtemelen elde edinceye dek benzer şeylerin hayalini kurardım. Sen de haklısın."

Bir süre onun yandan görünüşünü inceledikten sonra ben de gözlerimi ağaçlara çevirdim.

"Sana paragöz demek istemediğimi biliyorsun."

"İstedin, istemediysen bile aklından bunu geçirdin."

Cevabı yüzümde buruk bir gülümseme oluşturdu.

"Sen de benim babasının şımarık prensesi dediğimiz tip de sorumsuz bir zengin kızı olduğumu söylemeye çalıştın. Ama ben düşündüğün kadar sığ biri değilim."

Gözleri son cümlem üzerine doğrudan üzerime çevrildi. "Sığ biri olduğunu hiç düşünmedim. Sadece beni biraz olsun anladığını sanmıştım. Benim derdim para değil. Gözümde dolar işaretleriyle gezmiyorum. Yaptığım iş, çabaladığım şey senin gördüğünden çok farklı. Ben hayata daha ortak bir pencereden baktığımızı sanıyordum. Galiba senin hayallerinin benim gerçeklerimden bu kadar farklı olmasını beklemiyordum."

Sözleri isteğim dışında kalbime bir ağırlığın çökmesine neden oldu ve umutsuzca bu gerçeği değiştirmek istedim.

"Senin hiç hayalin yok mu peki? Belki hayata baktığın pencereyi bana da göstermelisin. Gördüğüm yanlışsa bana doğrusunu anlat. Anlayışı kıt birisi değilimdir."

Gülümseyerek ayağa kalktı ancak bu gülümseme samimi değildi.

"Gördüğün, bildiğin Emir bu kadar işte. Ben, mezun olur olmaz askere gidip geldim. Erdem'in omuzlarındaki yükü hafifletmek istedim. Derken kısa bir süre sonra ne olduğunu anlamadan onun ölüm haberini aldım. Hazır olmadığım, hiç hayalini kurmadığım bir düzenin içine girdim. O saatten sonra insanın hayal kurmaya vakti olmuyor. Realist olmaktan başka seçeneğim yoktu. Daha önce kurduğum bir şeyler varsa da unuttum. Hadi, seni yemeğe götüreyim. Park bize iyi gelmedi. Biraz da deniz havası alalım."

11. Bölüm

İhbar

Sahilde güzel bir restorana gittik ve yol boyunca turist rehberliği yapmak dışında benimle hiç konuşmadı. Denizi görebileceğimiz, boğazı izleyebileceğimiz bir masaya oturduk. Akşam yemeğimizin ilk yarısını manzarayı izleyerek sessizce yedik. Ama tartışmamızın ardından bir şeyler değişmişti. Aramıza görülmeyen duvarlar örüldüğünü hissedebiliyordum. Sonra Emir, hiç beklemediğim bir anda doğrudan sorduğu bir soruyla gergin sessizliğimizi bozdu.

"Neden okuldan sonra yurt dışına gitmeyi bu kadar çok istiyorsun? Okumak istemeni anlarım ama bu ülkede de güzel üniversiteler var. Yani yüksek lisans için..."

Demek ki aklı hâlâ aynı konudaydı. Kaldığımız yerden devam edeceğimizi anlayınca bu defa daha ılımlı olmaya çalıştım. "Demiştim ya, yeni insanlar, farklı yerler görmek..."

Başını iki yana sallayarak itiraz etti. "Gezmeye gidersen de bu saydığın istekleri gerçeğe dönüştürebilirsin. Ama sen orada yaşamaktan bahsediyorsun."

Bunlar benim yıllar önce kararlaştırdığım hayallerimdi ve kim sorsa ezberden aynı şeyleri anlatmaya başlardım. Uzun zamandır bu konuda düşünmemiştim. Şimdi bu hayaller birini üzüyor olabilir miydi? İyi de, daha birkaç haftadır tanıdığım biri için yıllar önce planladığım şeyleri mi değiştirecektim? Sırf o üzülmesin diye hayallerimden vazgeçmek mantıksızdı.

"Ben, kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyorum. Böyle bir fırsatım varken neden macera yaşamayayım? Burada kalırsam ailem tek başıma bir eve çıkmama bile izin vermez. İş yerinde, evde sürekli denetlenirim. Onları çok seviyorum ama kanatları altından çıkmadan büyüyemeyeceğimi de biliyorum. İstanbul'a gelmeyi niye istediysem yurt dışına gitmeyi de bu yüzden istiyorum galiba."

Bakışlarını bir an tabağına indirdi. Sonra kadehinden bir yudum su içerek konuşmaya devam etti. "Bir gün zaten illaki kendi hayatını, aileni kurmayacak mısın? Sonsuza kadar babanın evinde yaşamazsın diye düşünüyorum."

Hayal kırıklığı içinde ben de bir yudum su içtim.

"Sen de bizimkiler gibi mi düşünüyorsun yani? Oldu olacak ayrı eve ancak evlendiğinde çıkabilirsin de, tam olsun. Bir kadın babasının sorumluluğundan çıkıp sadece kocasının sorumluluğuna girebilir de diyecek misin? Bu kendi hayatını kurmak değil, birinin senin için kurduğu hayata dâhil olmak. Babamın evi ya da kocamın evi fark etmez. İki evde de ben kendi ayaklarım üzerinde duramayacağım. Ayrıca otuz yaşıma kadar babamın yanında, dizinin dibinde çalışmak istemiyorum."

"Neden otuz yaş? Sizinkiler otuzundan önce evlenemezsin mi dediler?"

Gülerek sorusunu yanıtladım. Çünkü bu sorunun cevabının herkes tarafından bilindiğini ve yaptığım açıklamanın gereksiz olduğunu düşünüyordum.

"Hayallerimi gerçekleştirdikten sonra evleneceksem bu ancak otuz yaşındayken mümkün olabilir. Daha yirmi bir yaşındayım. Okulum, yüksek lisans hayallerim, edinmek istediğim iş tecrübem..."

"Doğru adamla tanıştığın takdirde evliliğin hayallerine engel olacağını niye düşünüyorsun? Yüksek lisansını Türkiye'de yaparsan evliyken de yapabilirsin. Ayrıca evli kadınlar da çalışabiliyorlar. Bu ülkede bir sürü tekstil firması var. Babanla çalışmak istemiyorsan başka yerde çalış."

Gerçekten beni anlamıyordu. Oysa ben bu konuda hemfikir olduğumuzu düşünmüştüm.

"Evlenirsen önceliklerin değişir. Çocuk yaparsın, ne bileyim beklentilerin değişir. Hayaller de yalan olur. Sen de daha gençsin. Evlilikten bahsetmek için en azından otuz yaşını beklemen gerekmez mi?"

Yemeğini tamamen bırakarak bana baktı ve kendi düşüncelerini doğrudan dile getirdi.

"Çok fazla ezberden konuşuyorsun. Sorgulamadan doğruluğunu kabul ettiğin fikirleri bana savunmaya çalışıyorsun. Sözlerinde haklı olsaydın evlilik yaşı otuz olurdu."

İçim korkuyla doldu. Bir tarafım onun aileme bu kadar benzediğini bildiği hâlde nedense Emir'in bu kadar geleneksel bir adam olmayacağını ummuştu. Düşüncelerimizin farklılığı karşısında tüm cesaretim kırıldı.

"Haklısın ancak sanırım ben sana kendimi ifade edemedim. Yani..."

"Hayır, çok güzel ifade ettin. Ama bizim birbirimize düşüncelerimizi kabul ettirmeye çalışmamız saçma bir çaba olur. İkimiz de kendimize göre haklıyız. Çünkü çok farklı iki noktadan bakıyoruz."

Gözlerinde gördüğüm ifade, hızlıca cevap verişi tam bir vazgeçişti. Bakışlarına yerleştirdiği mesafe, saniyesinde içimi titretti. Onun için yasak bölgede olduğumu anlamış gibi toparlandı.

"Kalkalım mı artık? Saat geç oldu."

Başımı sessizce sallamakla yetindim. Ancak suratım hissettiklerim yüzünden tamamen asılmıştı. Arabaya binip eve doğru yola çıktıktan bir süre sonra ışıklarda durduk ve başını çevirip bana bakınca, moralimin bariz şekilde bozulduğunu o da fark etti. Sanırım beni eve bu hâlde götürmek istemediği için dostça bir ses tonuyla "Hazır durmuşken sana dondurma ısmarlayayım mı? Tatlı yemedik, iyi gider," dedi. Dostça diyorum çünkü her zamanki sıcaklığı bu defa sesinde yoktu ve bunun sebebi muhtemelen benim sözlerimdi.

Bu akşamı ben de böyle bitirmek istemediğimden teklifini kabul ettim. Arabayı yakınlardaki bir dondurmacının önünde durdurduk. Külahta aldığımız dondurmalarımızı sahilde yürüyerek yedik. Deniz çok güzeldi. Şehir ışıl ışıldı ama benim kalbime kasvet çökmüştü. Ya bundan sonra Emir'le bir daha eskisi gibi olamazsak ne olacaktı? Zaten iki hafta sonra İzmir'e dönecektim. Bana zaman ayırmadığını, mutfakta paylaştığımız anları kaybettiğimi, akşamları bahçede otururak ettiğimiz sohbetlerin artık olmadığını hayal ettim. Daha saniyesinde gözlerim doldu. O, benim için çok kıymetliydi ve ben ona bunu hissettirememiştim. Konuştuklarımız, ezberden söylediğim her söz bizi uzaklaştırmıştı. Birden ona

olan duygularımı tam olarak anlamamasından, bende edindiği yeri bilmemesinden korktum.

"Emir..."

"Efendim Derya?"

Adım atmayı bırakarak ona döndüm. Seslenişindeki farklılığı hemen fark etmiştim. Oysa ben bana Sevda demesini istiyordum, Derya değil.

"Niye öyle söyledin yine?"

"Herkes sana Derya diyor. Sen de bu ismi seviyorsun. Bugün yeterince tartıştık, bir de bunun için üstüne gelmeyeyim dedim."

Onun evinde yaşamaya başladığım günden beri bana hitap ediş şekli için ona hiç kızmamıştım. Bu yüzden alınarak itiraz ettim.

"Sen herkes değilsin. İçinden nasıl geliyorsa, dilinden nasıl dökülüyorsa öyle hitap et lütfen."

Kısa bir an gözlerini kapayıp açtı ve yorgunlukla iç geçirdi.

"Benden ne istiyorsun anlamıyorum."

Koluna dokunarak, sanki ilgisi yeterince üzerimde değilmiş gibi tamamen bana odaklansın istedim.

"Emir..."

"Sevda... Yapma."

Yüzünde sanki susmamı ister gibi bir ifade vardı. İçimde ne olduğunu bilir gibi... Gerçi önceki gün zaten duymuştu, yani biliyordu. Ama bu tavrı beni sindirmeye yetmedi. Ya şimdi söyleyecektim ya da sonsuza kadar bu anın pişmanlığıyla dolacaktım. Bunu bilmesi gerekiyordu. Hislerim artık susamayacağım bir raddeye gelmişti. Bu yüzden öncesini ya da sonrasını düşünmeden, gözlerimi kapatarak bir çırpıda söylemeye karar verdim.

"Ben sana âşık oluyorum."

Kolunu tutan elimin üzerine kendisininkini koyarak birkaç saniye boyunca sessizce gözlerimi açmamı bekledi. Bakışlarımız buluştuğunda ise kalbimin atışı daha fazlası mümkünmüş gibi iyice hızlandı. Söylediklerisse kesinlikle duymayı düşlediklerim değildi.

"Biliyorum ama bunu yapamazsın. Sen de biliyorsun. Biz çok farklıyız. Daha fazla geç olmadan, zorlaşmadan bir son vermek zorundayız."

Sanki yüzüme bir yumruk yemişim gibi canım acıdı. Ondan böyle bir cevap alacağımı hiç düşünmemiştim. Dolan gözlerimi kırpıştırarak dilimi ısırdım ve elimde olmadan hırçınlaştım.

"Sen bunun engellenebilecek bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Biz şu an ne yaşıyoruz sanıyorsun?" Yüzündeki tek bir kas bile kıpırdamıyordu sanki. Hâliyle bu tepkisizliği bana öfke olarak döndü.

"Ben sana uygun bir adam değilim. Senin de beni sevmek istemediğinin farkındayım. Ne kadar erken vazgeçersek o kadar iyi."

Bunun benim seçimime kalmış bir şey olduğunu mu sanıyordu? Ona olan hislerimi, gururumu ayaklar altına alarak itiraf etmiştim ve aldığım karşılık bu muydu? Elimi geri çekerek sesimi yükselttim.

"Kalbim istemiş ama demek ki istemeseydim bunu söylemezdim. Sana senden hoşlanıyorum, âşık oluyorum diyorum Emir! Vereceğin cevap bu mu? Ne yani, bugüne kadar bu yaşananlar... Yoksa kendini misafirperverliğe mi kaptırmıştın? Bugüne gelinceye kadar aklın neredeydi? Ben her şeyi kafamdan mı uydurdum? Senden gelen tüm o sinyalleri yanlış mı yorumladım?"

"Hayır, tabii ki bugüne dek olanları inkâr edecek değilim. Sadece ben senin bu hayattan ne istediğini, ne beklediğini anlamamıştım. Şimdi onu öğrendim. Aslında

tahmin etmem gerekiyordu. Özür dilerim, ben çok mantıksızca, sorumsuzca davrandım."

Bir de utanmadan özür diliyordu. Resmen reddedilmiş, bir özürle geçiştirilmiştim. Hayatımda ilk defa bu kadar kısa sürede kendimi birine böyle şiddetli kaptırmıştım ve o ben otuzuma kadar evlenmek istemiyorum dedim diye, hayallerimden bahsettim diye beni reddediyordu. Şansını denemeye, bir orta yol bulmaya bile çalışmamıştı. Benimle uğraşmak istememişti. Belki de asıl isteği başından beri beni reddetmekti. Ona olan hayranlığım hoşuna gittiği için hislerime göz yumup bu noktaya gelinceye dek beni umutlandırmayı seçmişti.

"Sen daha iyilerine layıksın ve biz ayrı dünyaların insanlarıyız da dersen tam olacak sanırım."

Gerçi ayrı dünyalardan olduğumuzu çok daha önce düşünen bendim ama onun böyle hissetmesine tahammül edemiyordum.

"Klişe olsalar da ne yazık ki durumumuzu özetleyen cümleler bunlar. Üzgünüm. Bu noktaya gelmemize izin vermemeliydim."

Ona vurmak, avazım çıktığınca bağırmak istedim. Hiç bu kadar küçük düşmüş hissetmemiştim. Oysa sadece duygularımı açıkladığım adam tarafından reddedilmiştim. Ancak bu durum kadınlık gururumu incitmişti.

"Üzgün olmana sevindim ve evet, bu noktaya gelmemize izin vermemeliydin."

"Çok özür dilerim. Hayallerindeki gibi bir adam olmayı çok isterdim ama değilim. İnan bana, şimdi kızsan da bir gün bana teşekkür edeceksin."

İşler daha fazla zorlaşamaz dediğim an ağzını açıp yeni bir şeyler söyledikçe canımı yakmaya devam ediyordu. Karşısında gözyaşlarımı serbest bırakmamak için verdiğim mücadeleye de mi saygısı yoktu?

"Kendini yeterince ifade ettin. Dürüstlüğün için teşekkür ederim. Hislerimi dile getirerek seni zor durumda bıraktığım için de özür dilerim. Şimdi izin verirsen buradan gidip, bugünü hafızamdan silmeye çalışacağım."

Ona arkamı dönüp, yürümeye başladığım an kolumdan tutarak beni durdurdu. Bunu yapınca ben de ilk defa üzüntüsünü net bir şekilde gözlerinden okudum. Fakat bunu görmek kırgınlığıma iyi gelmemişti. Belki de aklım hâlâ bana oyun oynuyordu. Neticede gerçekten üzülse böyle konuşmazdı.

"Seni eve ben bırakacağım. Yalnız kalmak istiyorsan eğer seni rahatsız etmem. Ama..."

"Sence ben şu an seninle aynı arabaya binmek istiyor muyum?"

"Peki, sence ben seni gecenin bu saatinde İstanbul'da bir başına bırakabilir miyim? Lütfen bin arabaya da eve gidelim."

Bana bakıcılık yapan bu hâli canımı daha da çok yakıyordu. Beni reddetmişti. Niye hâlâ değer veriyormuş gibi davranıyordu? Sorumluluk duygusu bile aşağılayıcıydı.

"Bu tavrının nedeni aileme söylediğim yalana ortak olman mı?"

Soruyu soruşumdaki soğukluğu fark ederek, kısa bir an durup beni inceledi ve hemen ardından onayladı.

"Sen benim sorumluluğumdasın ve evet, aramızda bir anlaşma var. Seni böyle bırakamam."

Etrafıma bakıp, birkaç saniye boyunca onun arabasına binmek dışında herhangi bir çözüm aradım. Bu konuşmanın ardından onunla yaşamaya devam edemezdim. O aptal anlaşma ve o âna dek aramızda geçen her şey gözüme o kadar çocukça geldi ki. Her şeyi büyütüp ciddiye almıştım. Kendimi ona kaptırarak küçük düşürmüştüm.

Sonunda aklıma gelen fikirle çantamdan cep telefonumu çıkardım. Emir'in ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışmasını yok sayarak, rehberimden Bahar yengemin İstanbul'daki en yakın arkadaşının numarasını bulup aradım. Kocası da o da çok iyi insanlardı. Neyse ki telefon hemen açıldı ve ben hızlı bir şekilde İstanbul'da olduğumu, beni bulunduğum yerden alıp bir süre evlerinde misafir etmelerinin mümkün olup olmadığını sordum.

Birkaç saniye telefonda şaşkınlık yaşandı, söylediğim şeyi idrak etmeye çalıştı ve aynı anda Emir de bana biraz kızgın, fazlasıyla da üzgün şekilde baktı. İşte, şimdi aynı duyguları paylaşmaya başlamıştık. Telefonun diğer tarafından evden çıkmak için ayakkabılarını giydiğini söyleyen Gonca Abla'nın sesine arabanın anahtarlarını aldığını söyleyen eşininki karıştı. Beni hemen almaya geleceklerini söyleyerek telefonu kapadılar.

"Ne yaptın sen?" Emir'in sitemkâr sorusu yüzümde sinirli bir gülümseme oluşturdu.

"Kendimi ihbar ettim ve anlaşmamızı bozdum. Şimdi istersen tüm ailemi arayabilirsin. İçin rahat olsun Emir, artık benden sorumlu değilsin. Akrabalarım gelip beni alacak."

Etrafına bakarak geriye doğru adım attı ve anlamlandıramadığım bir şeyler homurdanıp cebinden telefonunu çıkardı. O da hemen birini aradı.

"Asım! Buraya gel, Derya Hanım'ı akrabaları gelip alacakmış. Sen de onlar gelene kadar kendisine eşlik et lütfen."

Asım kimdi, nasıl bir dakika içerisinde yanımıza gelmişti bilmiyordum. Onun işlerine akıl sır erdirilemeyeceğini hâlâ öğrenememiştim. Gerçi o saatten sonra da ilgimi çekmiyordu. Artık yollarımız ayrılıyordu. Telefonu

kapadıktan sonra gözlerime dimdik bakarak son sözünü söyledi.

"Madem isteğin bu, şu an çok sinirlisin. Ne söylesem beni ters anlayacaksın. Sen sakinleşince yeniden konuşuruz. İyi akşamlar."

Arkasını dönüp giderken gözden kayboluşunu izledim ve yeterince uzaklaştığında, benden birkaç metre ötede başıma diktiği adamı görmezden gelerek kaldırım taşına oturdum. Beni bırakıp giderken bile sanki laf dinlemez bir çocukmuşum gibi davranmaya devam etmişti. Gözlerimden yaşlar boşalmaya başlayınca hıçkırmamak için elimi ağzıma kapadım ama pek bir etkisi olmadı. Yaşadığım hayal kırıklığı, reddedilmenin acısı böyle çıkıyordu. Fakat yine yanılıyordum. Onu hayatımdan çıkarmak korktuğum kadar kolay olmayacaktı.

12. Bölüm

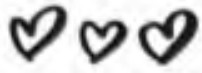
Kırmızı Fular

İnsanın hayatı birkaç hafta içerisinde nasıl baştan sona bu kadar değişebilirdi? Dert ettikleri, hayalleri, yaşananlar karşısındaki tepkileri... Artık birçok açıdan farklı hissediyordum. Yeniden, o eskiden olduğum kaygısız genç kız olamıyordum. Sanki kendi rızam olmadan büyümüş gibiydim. Daha suskundum, daha durgun... Gülüşlerim azalmıştı. İstemediğim hâlde hep düşünceli ve dalgındım.

Stajım bitmişti. İzmir'e dönmüştüm. Sürekli ailemle vakit geçirip umutsuzca eski hâlime dönmeye çalışıyordum. Söylediğim yalanı önce anneme, sonra ailenin kalanına açıklamak zorunda kalmıştım. Başta babam İstanbul'a gelmişti, esip gürlemişti. Yıllar içerisinde büyüyeceğim yerde daha büyük yalanlar söylemeye başlamış olmam onun için açıkça hayal kırıklığıydı. Fakat beni dinleyebilecek kadar sakinleştiğinde, ona uzun uzun stajı uzakta yapmak isteme nedenlerimi anlattım. Elbette işin içine arkadaşımı ya da onun ailesini, daha net ifade

edecek olursam Emir'i katmadım. Sonunda abimler de devreye girince, bu yaşıma dek uygulanan fazla baskının sonucu olarak böyle bir şey yaptığımı anlayıp biraz da olsa kendilerini eleştirmeyi öğrendiler. Tabii başka bir yalanıma gösterecek sabır ve anlayışlarının kalmadığını da net bir şekilde ifade ettiler.

İstanbul'dan dönünce Sinan abimle birlikte kısa bir İtalya tatiline çıktık. Bunun sebebi oradaki tasarım ofisini görme konusundaki hevesimdi. Yıllar önce kurduğum hayallerden üstü kapalı da olsa bu zamana dek haberleri olmuştu. Şimdiyse işlerin ciddiye binme vaktiydi. Sonuçta artık okuldaki son senemdi, büyümüştüm. Geleceğe yönelik planlar yapıldı, bunun için aile meclisi toplandı. Herkes bir şeyler söyledi ve hepsi de benim hayallerimi kapsayan şeylerdi. Yani sevinmem gerekirdi. Nihayet anlaşılmıştım. İstediğim hayatı yaşamaya hiç olmadığı kadar yaklaşmıştım. Ama buna rağmen neşemi kaybetmiştim. Sanki başka biri hakkında konuşuyorduk, bana sunulanlar zaten istediğim şeyler olduğu hâlde elde etmek beraberinde mutluluk değil, rahatsız edici bir korku ve memnuniyetsizlik hissi getirmişti. Tedirgindim, bu kadar kısa zamanda kendime yabancı hâle gelmiştim ya da belki de kendimle yeni tanışıyordum.

Akşam yemeği sofralarında mutfak konusunda kendimi geliştirmiş olmam herkesin dilindeydi. Mutfakta vakit geçirmek artık en sevdiğim işlerden biriydi. Gün içerisinde Emir hakkında düşündüğüm tek yer mutfaktı. Bunun dışında kendimi sürekli meşgul edip, büyük bir özveriyle onu unutmak için çabalıyordum. O geceden sonra onu hiç düşünmediğimi, benim için bu defterin kapandığını söylemeyi çok isterdim. Fakat hayatımda kapladığı süreden fazlasını geride bırakmış olmama rağmen onu unutamıyordum, öylece yok sayamıyordum. Sokakta yürürken burnuma dolan tanıdık bir koku, ses, yediğim pilav, geceleri seyrettiğim gökyüzü ve daha birçok şey onu hatırlamak için bahane oluyordu. Bir türlü içimden çıkmıyordu.

Emir'le yaşanan o utanç verici akşamın üstünden tam üç hafta geçtikten sonra ailecek yenen bir akşam yemeğinin ardından bizimkilere Türk kahvelerini ikram etmiş, uyumadan önce biraz yeğenlerimle oynayabileyim diye bahçede Rüya'yı kucağıma almıştım. Yeğenim, hiç susmayan, hareketli, tatlı dilli ve her şeyi sorgulayan bir çocuktu. Daha iki buçuk yaşındaydı ama çok zekiydi. Bir tek onunla ve henüz bir yaşındaki küçük yeğenim Onur'la vakit geçirirken huzur buluyordum. Bana sadece onlar iyi geliyorlardı.

"Ah be Derya, ne vardı şu Rüya bana değil de sana benzeseydi?"

Yengem bizimkilerin sohbet ettikleri masadan uzakta, yeğenimle birlikte oturduğumuz salıncakta yanımıza yerleşirken konuşmuştu.

"Eğer gevezeliğinden şikâyet ediyorsan bence kapışabiliriz yengeciğim. Benim de senden suskun olduğum söylenemez," dedim mümkün olduğunca neşeli olmaya çalışarak. O da bana itiraz ederek başını iki yana salladı.

"Sana bir durgunluk geldi bugünlerde, eski hâlin yok. Hepimiz bu değişimin farkındayız. Ama kimse üstüne gelmeye hevesli olmadığı için kendi hâline bıraktık. Benim kastettiğim gamzelerindi. Ne güzel, gülünce hemen beliriveriyorlar. Sana cidden gülmek çok yakışıyor."

Bu sözlerin altında yatan imayı hissederek gülümsemeye çalıştım. Durgunluğum devam ettikçe dikkat çekiyordum. Ailem bu hâlimi sorgulamaya başlarsa başka yalanlarım da ortaya çıkabilirdi. Emir'i, kırılan kalbimi, yine yok yere nasıl yanlışa kapıldığımı öğrenebilirlerdi ve bu, benim hiç istemediğim bir şeydi.

Onur'u beşiğine yatıran Zeynep yengem sohbetimizin farkında değilmiş gibi bizden tarafa baktı ve Rüya'nın kolayca uyuduğunu görünce yanımıza gelip, "Bu küçük cadı nasıl uyumuş böyle, hayret," diyerek kısık sesle konuştu.

"Demek ki tüm gün oradan oraya koşturduktan sonra sonunda atom karıncamız yorulmuş." Annesinin Rüya hakkındaki yorumu hepimizi gülümsetti ve hayran bir şekilde ufaklığı izlemeye başladık.

"Rüya görüyor galiba. Baksanıza ağzına, maşallah..."

"Onur da bugün üzmedi hiç, nazlanmadan uyudu."

"Aman ona da maşallah deyin. Diş çıkartırken çok huysuzdu da şimdi daha iyi."

Eltilerin sohbetini sessizce dinlerken onların huzurlu hayatına, günlük telaşlarına gıpta ettim. Sonra Onur'un büyüyünce ne kadar yakışıklı olacağı hakkında konuşurken konu birden çapkın adamlara geldi ve annesi, oğlunu düzgün bir adam olarak yetiştirmek için elinden geleni yapacağını söyleyince, kendimi tutamayarak bu durumla umutsuz bir ses tonuyla dalga geçtim.

"Düzgün adam mı? O ne demek ya? Son nesil düzgün adamları siz kaptınız hanımlar. Bunların yeni modelleri yetişmiyor."

Rüya'yı yerine yatırmak için eve girdim ve sonra kendi odama çıkarak biraz başımı dinlemek istedim. Emir'le yaşadıklarımdan sonra Beste'yle de aram açılmıştı. Onunla konuşmak demek, Emir'e yaklaşmak demekti. Bense ondan mümkün olan en uzak noktaya kaçmak istiyordum.

Emir tarafından reddedildiğim akşamın ardından sabaha kadar ona gösterdiğim tepkiyi, tanıştığımız günden beri yaşadığımız her şeyi düşünmüştüm. Ertesi gün eşyalarımı toplayıp bavulumu oradan almak için evine gitmek zorundaydım. Bu yüzden de o pazar günleri bile çalışan bir adam olduğu için evde olmayacağını ummuştum. Dışarıda olacağını tahmin ettiğim öğleden sonraya kadar beklemiştim. Durup düşündükçe utancım artıyordu. Nasıl ona âşık olduğumu sanki hiç anlamamış gibi dile getirme şuursuzluğunu yapabilmiştim? Olumsuz cevabını aldığımda yaptıklarım ise daha da utanç vericiydi. Duygularıma karşılık vermedi diye bu kadar çocuklaşmak hiç olacak iş miydi? Ömrümün sonuna dek bir daha onunla yüz yüze gelmek istemiyordum.

Elimde evin anahtarlarıyla kapının önünde dikilmek işkence gibiydi. Buraya gelmek istemiyordum ve aynı zamanda bir daha buraya gelemeyecek olmak da canımı yakıyordu. Eşikten içeriye adım atar atmaz sanki kalbi-

min acısı artmıştı. Onun evi, onun hayatı, onun eşyaları... Bu eziyete devam etmek istemediğim için aceleyle üst kata çıktım ve eşyalarımı gelişigüzel bir şekilde bavuluma yerleştirdim. Bavulu zor da olsa kapamayı başarıp, gözyaşlarım eşliğinde merdivenlerden aşağı indiğimdeyse Emir'in evde olduğunu fark ettim. Buradaydı, geldiğimin farkındaydı ve artık onu görmekten başka bir şansım yoktu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde salonda beni izliyordu. Üstünde sıradan bir eşofman ve tişört vardı. Belli ki gün boyunca aslında evden hiç ayrılmamıştı. Derin bir nefes alıp, bu yüzleşmeyi mümkün olduğunca az hasarla atlatma umuduyla yüzüne baktım. Konuşmadan önce yutkunmak zorunda hissederek kendimce bir açıklama yapmaya çalıştım.

"Affedersin, evde olduğunu bilmiyordum. Ben sadece eşyalarımı almaya geldim. Kimseyle karşılaşmam sanmıştım."

Çantamın ön gözündeki anahtarları çıkartarak sadece bir saniyelik bir sürede avucumda sıktım. Hemen sonraysa gülümsemeye çalışarak ona uzattım. O ise başını anlayışla salladı ve anahtarları almak yerine beni şaşırtacak şekilde konuştu.

"Eşyalarını almaya geleceğini umduğum için seni evde bekledim. Çünkü bu şekilde birbirimize veda etme düşüncesinden çok rahatsız oluyorum. Akşamdan beri, eğer seni bir daha göremezsem dün akşamın birbirimizi son kez gördüğümüz akşam olma ihtimali..."

Biraz yorgun ve canı fazlasıyla sıkkın görünüyordu. Söylediği kadarıyla anlaşılmayı umarak cümlesini tamamlayamadı. Ben de içgüdüsel olarak başımı salladım.

"Haklısın, dün akşam hiç yaşanmasaydı keşke ama yaşandı. Ben bugüne kadarki arkadaşlığın, misafirperverliğin ve diğer her şey için çok teşekkür ederim. Dün

gece çocukça davrandım, bunun için de üzgünüm. Yaptığım kabalıktı, biliyorum."

Salonun kapısında ayakta dikiliyordum ve aramızda ciddi bir mesafe vardı, hem de her anlamda. O da bunun farkındaymış gibi bana doğru yürüyerek cevap verdi.

"Ben seni kırdığım, incittiğim için çok özür dilerim. Ortada bir kabalık vardı ama onu yapan ben oldum. Buradan gitmeni istemiyorum Sevda. Her zaman başımın üstünde yerin var, lütfen... Eğer ailen henüz öğrenmediyse..."

"Kendini bunun için suçlu hissetme. Senin de en başından beri söylediğin gibi aileme yalan söylemem yanlıştı. Ben onlara gerçeği anlatarak doğru olanı yaptım. Üstümden büyük bir yük kalktı. Buradan küskün ya da kırgın olarak ayrılmıyorum. Dün geceyi düşündükçe de çok utanıyorum. Lütfen unut. Baştan sona aptalca davrandım her konuda ve düşünmeden konuştum."

Aramızdaki kalan birkaç adımlık mesafeyi de kapatarak sonunda karşıma dikildi.

"Sen haklıydın, tepkini hak ettim ben. Yanına gittiğin tanıdıklarının evinde rahat mısın? İstersen sana bir otelden ya da yurttan yer..."

Yeniden ağlamaktan korktuğum için sözünü keserek onu susturdum. "Hayır, hiç gerek yok. Benim keyfim yerinde, lütfen artık beni düşünme."

Ya da düşünüyormuş gibi davranma.

"Kaldığın ev, staj yaptığın yere yakın mı? Servis ayarlayamadıysan..."

Elimi kaldırarak onu tekrardan susturdum. "Emir lütfen, gerçekten bunu yapmana gerek yok. Ben iyiyim, artık senin sorumluluğunda da değilim," dedim ve ekledim. "Nazik davranmaya çalıştığını biliyorum ama ilgine ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Avucumda kalan anahtarları bir kere daha ona uzatıp, resmi bir şekilde gülümseyerek konuşmama devam ettim. "Artık veda vakti, her şey için teşekkürler."

"Gerçekten buna gerek var mı? Yani gitmene, Beste çok üzülecek. Beni görmek istemiyorsan bu iki hafta için ben de gidebilirdim."

Fikrin saçmalığını anlamasını ister gibi güldüm.

"Ben Beste'yi arayıp gerekeni söylerim, sen endişelenme. Böylesi çok daha iyi, en başından burada kalmam da İstanbul'a gelmem de saçmalıktı, yanlıştı."

Anahtarı almak için isteksizce elini uzattı ve sonra elimi iki elinin arasına alarak yüzüme baktı.

"Her zaman, ne olursa olsun sen benim için çok değerli olacaksın. Tabii Allah korusun ama dünyanın bin bir türlü hâli var. Eğer bir gün yardıma ihtiyacın olursa, hangi konuda olursa olsun lütfen beni ara. Ben elimden geleni yaparım. Ne zaman, nerede olursan ol ya da ben nerede olursam olayım bu sözüm geçerli."

Yüzümde buruk bir tebessümle teşekkür ederek elimi geri çektim.

"Kendine iyi bak, her şey için tekrar teşekkürler. Yolun açık olsun. Umarım her şey istediğin gibi olur," dedim titreyen sesimle.

"Senin de öyle, umarım seni mutlu edecek tüm hayallerin gerçekleşir. İnşallah her zaman seni hak edecek insanlarla tanışırsın."

İşte bu kadardı, saçma ve fazlasıyla gönül yoran bir maceranın sonuna gelmiştim. Ben, ne yazık ki hiçbir zaman beni hak eden birileriyle karşılaşamıyordum. Her maceram daha büyük bir hayal kırıklığıyla sonuçlanıyordu.

Ona arkamı dönerek evden çıkmak için kapıyı açtım ama o, son anda arkamdan gelerek kapıyı geri kapadı.

Arkamdaki varlığını hissettiğimde bunu ne kadar istemesem de heyecanlandım. Sanki kapıyı yeniden açmamdan korkarmış gibi çekmediği eline baktım. Şaşkın bir hâlde ne yaptığını sordum. Bunun üzerine kolumdan tutarak ondan tarafa dönmemi sağladı ve "Özür dilerim," dedi.

"Ne için?"

Hiç beklemediğim bir şey yaparak, beni kolları arasına alıp sıkıca sarıldı. Öyle şaşırmıştım ki kıpırdayamadım bile. Ne kadar istesem de ona sarılamadım. O kadar da aciz olmamalıydım. Kulağımın dibinde fısıltısını duymak ise içimi hem şiddetli bir sıcaklıkla hem de çok tarifsiz bir acıyla doldurdu.

"Bunun için." Başıma bir saç bandı gibi taktığım kırmızı fularımı saçımdan alarak geri çekildi. "Bu bende kalsın istiyorum," dedi.

Neydi bu? Neden benim kadar üzülüyormuş gibi davranıyordu durumumuza? Beni üzdüğü için mi bu hâldeydi? Bu kadar ince düşünceli, hassas bir adam gibi davranması artık bana tamamen sahte geliyordu. Bu ayrılık anında bile umut vermeye ne hakkı vardı? Onun yüzünden saplantılı bir platonik aşığa dönüşmüştüm ve o, hiç çekinmeden benim duygularımla oynamıştı.

Söylenecek çok şey olsa da başka bir şey söylemeden, onu arkamda bırakıp evden çıktım. Yine de bir daha hiç karşılaşmayacak olmanın hüznü sanki çok değerli bir şeyleri kaybetmişim gibi beni huzursuz etti. Oysa o, kalbimde onun için yeşerttiğim hislerin hiçbirini hak etmiyordu. Duygularımın gerçek bir karşılığı olduğunu dahi sanmıyordum artık. Hem öyle olsa bile hislerinin arkasında durup sahip çıkamayacak kadar korkak bir adamla ne yaşamayı umacaktım ki? Sonuçta daha ilk tereddü-

dünde geri vites yapmayı seçmişti. Benim hayatımda hisleri için çabalamayı bilmeyen bir korkağa, aklına dolan ilk şüpheyle beni gözden çıkarabilen birine yer yoktu. Emir Bey bu saatten sonra ancak o fularla teselli bulabilirdi. Çünkü beni kaybetmişti.

13. Bölüm

Tuzak

Sabah erkenden, çalan telefonum yüzünden uyanmak zorunda kaldım ve bölümümüzün öğrenci topluluğu başkanı olan arkadaşım tarafından arandığımı görünce, şaşırarak telefonu açtım. Daha stajım biteli bir hafta olmuştu. İtalya'dan yeni dönmüştüm. Hemen nasıl bir işe koşturmamı isteyecekti ki beni arayıp çağırıyordu? Apar topar hazırlanıp okula gittim. Topluluk odasına girdiğimde, arkadaşım Emel'i ve telefonda konuştuğum Umut'u toplantı masasının etrafında oturmuş hâlde beni beklerken buldum. Toplulukta görev alan aktif öğrencilerden biriydim. Ancak artık son sınıf öğrencisi olduğum için görevim son bulmuştu. Alt sınıftan arkadaşlar bizim yerimize sorumluluk alacaklardı. Ayrıca okul henüz açılmamışken beni neden buraya çağırdıklarını anlamıyordum.

Karşı karşıya oturup havadan sudan sohbet ettikten sonra "Herkes şimdi memleketinde, yardım isteyeceği-

miz, nazımızın geçtiği bir sen varsın. Okulların açıldığı ilk hafta hep beraber bir etkinlik düzenleyelim dedik," diyerek beklediğim açıklamayı Umut yaptı.

Üniversite hayatımız boyunca beraber seminerler düzenleyip şehir içi ya da şehir dışı fabrikalara teknik geziler yapmıştık. Kahvaltılar ve sosyal geziler düzenlemiştik. Otellerle anlaşıp pazarlık yapar, restoranlara toplu rezervasyon yaptırırdık. Firma yetkilileri ile görüşür, alanında uzman kişileri bölümümüze seminer vermeleri için çağırırdık. Bazen yaz tatilleri başlamadan piknikler düzenler veya yaz bitimi tekne turları da yapardık. Bu yüzden Umut'un isteğinin aslında beni şaşırtmaması gerekiyordu. Sadece böyle organizasyonlar için özel olarak beni arayıp yardımımı isteyen hiç olmamıştı.

Planlanan şey Çeşme'de iki günlük bir tatildi. Okulun önünden otobüs kaldırarak, havalar soğumadan topluluk öğrencileri olarak bir tatil yapılması düşünülmüştü. Benden istedikleri de gidip oteldeki yetkililerle görüşüp pazarlık yapmamdı. Ayrıca otelin hizmetinden, konumundan, rahatlığından emin olmam için en azından bir gece orada konaklamamı istiyorlardı. Gerçekten İzmir'de bu işle ilgilenebilecek başka birini okul açılmadan bulamayacaklarını söylemeseydiler herhalde yardım etmeyi kabul etmezdim. Hemen o gün gitmem söylendiğinde ise bana ihtiyaç olduğu için böyle bir emrivaki yapıldığından emin oldum. Ailemi arayıp, durumu telefonda izah edince ufak çaplı bir panik yaşandı. Ancak sonrasında, son zamanlarda aldığımız kararlar doğrultusunda anlayışla yaklaşmak durumunda kaldılar.

Tam arkadaşlarıma veda edip yanlarından ayrılarak eve geçecektim, kendime bir bavul hazırlayacaktım ki Emel'in sağ elindeki nişan yüzüğünü gördüm.

Daha iki ay öncesine kadar bildiğim kadarıyla hoşlandığı biri bile yoktu. Şimdi parmağında henüz mezuniyetine bir yıl varken bu yüzüğün ne işi vardı? Hâliyle ona gerçekten nişanlanıp nişanlanmadığını sordum. O da bana samimi bir şekilde gülümseyip cevap verdi. Yaz tatilinde âşık olmuş, hemen nişanlanmışlar. Hikâyesini dinlerken, kendime engel olamayarak aklımdan geçeni yüksek sesle dile getirdim.

"İyi de, senin daha yaşın kaç başın kaç? İnsan bu yaşta nişanlanır mı?"

"Benim gibi sırılsıklam âşık olursa evlenir bile."

Emel'in babası bir yüzbaşıydı. Dolayısıyla her yaz tatilinde askeri kampta tatil yaparlardı. O yaz ise tatilde genç bir astsubay ile tanışmıştı ve tanışır tanışmaz birbirlerine âşık olmuşlardı. Nişanlısının görev yeri doğudaydı. Her an kelle koltukta yaşayan, terörün en yoğun olduğu bölgede sürekli çatışmalara giren bir askerdi.

"Okul biter bitmez evleneceğiz. Hayat bu kadar kısayken, ölüm sürekli etrafımızdayken ben onsuz geçireceğim bir günü bile istemediğimi fark ettim. Babam başta ikna olmayacak gibiydi ama nişanlım onu da ikna etti."

Peki, onun görev yerinde Emel nasıl yaşayacaktı? Orada yaşarken mesleğini nasıl yapacaktı? Yorumlarımı kendime saklamam gerektiğini bilsem de yine çenemi tutamadım ama o hiç rahatsız hissetmeyerek beni cevapladı.

"Askeri lojmanda yaşayacağız. Ayrıca mesleğimi yapmayı elbette çok isterim fakat orada istihdam imkânı yok diye evleneceğim adamdan mı vazgeçeyim? Ben onunla geçireceğim tek bir günü, onsuz geçireceğim bir hayata tercih edebilecek kadar çok seviyorum."

Yutkundum, Emel'in okulda kalıp akademik kariyer yapmak istediğini ve sırf bu yüzden notlarını yüksek tutmaya çalıştığını çok iyi biliyordum.

"Akademik kariyer hayallerin ne oldu peki?"

Gülerek elimi tutup, şimdilik bu hayalini rafa kaldırdığından bahsetti.

"Başarımı paylaşacak kimsem olmadıktan sonra, akşam eve döndüğümde gün içerisinde yaşadıklarımı anlatmak için sabırsızlandığım biri beni evde beklemedikten sonra, birlikte güldüğüm ya da derdimi paylaştığım biri hayatıma ortak olmayacaksa istersem dünyanın en başarılı insanı ben olayım. Hayallerim gerçeğe dönüştüğünde mutluluğumu paylaşacak biri yoksa ne yapayım o hayalleri?"

Sözleri beynime inen birer balyoz darbesiydi sanki. O kadar başka yerlerden bakıyorduk ki bu konuya. Onu zor da olsa tebrik ederek yanından ayrıldığımda, hayatımda ilk defa kendi isteklerimi, önceliklerimi gerçekten sorguladım. Özgür olmak, ayrı eve çıkmak, tek başıma yaşamak... Ben ne istiyordum? Neden istiyordum? Emir'in özgürlük türküsü tutturduğumu söyleyerek ne demeye çalıştığını belki de ilk defa az da olsa anladım. Galiba onun istediği Emel gibi biriydi. Peki, ben Emel'in yolundan gidersem mutlu olabilir miydim? İçimden bir ses sinsice sordu: *Şu an mutlu musun sanki?* Doğru olan kimdi? Bu işin bir orta yolu yok muydu?

Düşünmenin bir faydasını göremeyince, eve dönüp bavulumu hazırladım. Emir beni bir durup düşünmeden, doğrudan reddetmişti. Direkt gözden çıkarmıştı. Ben hâlâ neyin derdindeydim? Nasıl onu anlamaya çalışabiliyordum? Kendi kendime hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olasılıklar hakkında düşünmeye bir son vermek zorundaydım. Küçük bavulumla evden çıkarken, annemle vedalaşıp bir de telefonda babama dert anlattım. Neyse ki böyle organizasyon görüşmelerinden, toplantılardan bahsedince kızının bir gün dönüşeceği iş kadınının

hayaliyle umutlanan babam sorun çıkarmıyordu. Bu arada Umut, adamlar beni insan yerine koysun, ciddiye alsın diye şık giyinmemi tembihlemişti. Eh Medine fukarası gibi karşılarına dikilirsem pek ilgi görmezdim, haklıydı. Bu yüzden ben de kendime biraz çekidüzen verdim. Üstümde narçiçeği renginde, omuzları açık, diz hizamda bir elbise ve bilekten bağlı dolgu topuk ayakkabılarla otogardan Çeşme otobüsüne bindiğimde, muhtemelen çevremdekiler tarafından yadırgandığım için insanların bakışları üzerime çevrildi. İşte ehliyetimin olmaması böyle anlarda sıkıntı yaratıyordu. Gerçi taksiyle de gidebilirdim Çeşme'ye ama bu fazlasıyla gereksiz bir masraf olurdu. Harcayacak param var diye onu gereksiz yerlere savurmak bana her zaman aptalca gelmişti. Özellikle üniversiteye başladıktan sonra biraz fazla tutumlu bir insan olmaya başlamıştım. Zaten babam da çocukluğumdan beri harçlık verme işini abartmayarak, benim kontrolsüzce para harcayan, hesabını bilmeyen birine dönüşmeme engel olmuştu.

İki saatten az süren otobüs yolculuğum boyunca kitap okudum ve sonunda yat limanına yakın bir noktada otobüsten indim. Telefonumdan haritayı açarak görüşeceğim butik oteli bulmaya çalıştım. On dakikalık bir yürüyüşün ardından mavi bavulumu peşimden sürükleyerek otelin önüne gelmeyi başardım. Kendi kendime resepsiyona gidip, adamlarla görüşmeden önce görünüşüme bir çekidüzen vereyim bari dedim. O kadar yol geldikten sonra rezil hâlde karşılarına çıkmak hoş olmazdı. Bavulumu ortalık yerden çekip, gelip geçenlerin beni kolayca bulamayacakları çim alanda ilerledim. Çantamdan küçük el aynamı çıkardım ve görünüşümü kontrol ettim. Aynayı yeniden çantama attığım sıradaysa ayağımı farkında olmadan, çevresi çakıl taşlarıyla süslenmiş bir

çiçek dibine basmış bulundum. Ben daha ne olduğunu anlamadan taşlar ayağımın altından kaydı, ayakkabımın bileğimdeki bandı koptu ve sırtüstü yere düşüverdim. Neyse ki betona falan değil de çimlerle kaplı toprak zemine düşmüştüm.

"Çok da iyi oldu çok da güzel oldu şu an! Aferin bana. Senin neyine gerek geri zekâlı, süslenmekmiş, topuklu ayakkabıymış."

Açılan eteğimi kapatmaya çalışıp, yüksek sesle kendi kendime söylenirken bir taraftan da acaba birilerine rezil olmuş muyumdur diye düşünmeden edemedim. Sırtımın ve kafamın acısı düşmenin utancı yüzünden aklıma bile gelmiyordu. Bir gün ya, çok değil bir günü rezil olmadan geçirsem nasıl olurdu acaba? Gözlerimi yattığım yerden bulutsuz gökyüzüne çevirerek bu isteğimi dile getirmek istedim ama üzerime düşen gölge ve gördüğüm yüz bende akıl namına bir şey bırakmadı. O kadar çok düşünmek beni delirtmiş miydi sonunda? Açıkçası kara sevdaya düşüp hayalini görmeye başlamış olmam, onun gerçekten burada olmasından çok daha mantıklıydı. Bu yüzden yine şaşkınlıktan düşünmeden konuşuverdim.

"Tövbe estağfurullah, ben kafamı o kadar kötü mü çarptım ya?"

"Sana da merhaba Sevda, hayırdır? Çimlere uzanmış güneşleniyor musun?"

Konuşuyordu bir de! Demek ki halüsinasyon görmüyordum. Delirmediğime mi sevinseydim yoksa hâlime mi üzülseydim bilemedim. Yani demek istediğim... Emir gerçekten buradaydı. Galiba şoktaydım. Yaşadığım anın gerçekliğini kabullenmek istemiyordum. Bu, resmen imkânsız bir sahneydi.

"Senin ne işin var burada?" diye panik dolu bir sesle, istemsizce sordum ve o, bu karşılaşma onu hiç etkilememiş gibi bir umursamazlıkla gülümseyerek cevap verdi.

"Bir toplantı için geldim. Peki, sen ne yapıyorsun burada? Özellikle de yerde?"

Bunun üzerine hâlâ boylu boyunca yerde uzanmakta olduğumu hatırladım. Neydi yani, yine mi tesadüftü? Onca yaşanandan sonra kader bizi yeniden mi karşılaştırmıştı? Üstelik film sahnelerini aratmayan bir vedalaşmanın ardından birbirimizi ilk görüşümüz böyle mi olacaktı? Kuyruğu dik tutup, işi huysuzlanmaya vuramazsam ben bu anı yarasız atlatamazdım. Madem o hiçbir şey olmamış gibi bu kadar duygusuz davranacaktı, o hâlde ben de altta kalamazdım.

Sonunda kalkmak için hamle yapmayı akıl edebildim. O da hemen bana yardım etmek amacıyla elini uzattı. Başta teklifini reddedip kendim doğrulmak istedim ama yardımsız kalkmak demek eteğimin açılmasına da engel olamamak demekti. Bir de içimden bir ses bende bu yetenek varken ters dönmüş kaplumbağa gibi debelenip kalkmayı beceremeyebileceğimi söylüyordu. Mecburen Emir'in elinden tuttum ve beni kaldırmasına izin verdim.

Nihayet az da olsa ciddileşerek bana "İyi misin?" diye sormayı akıl edebildi. Ama benim ona cevabım ciddiyetten epeyce uzak oldu.

"Çok iyiyim. Stresimi alsın diye toprağa uzanmıştım. İyi geliyor, tavsiye ederim. Allah aşkına, düşmüşüm yere, kabak gibi yatıyorum orada, sence nasıl olabilirim?"

Tüm pişkinliğiyle beni süzdü ve hiç utanmadan alaycı yorumunu yapıştırıverdi. "İyisin iyi, bana laf yetiştirdiğine göre. Ne yalan söyleyeyim, çok özlemişim canıma okumanı."

Kopan ayakkabım yüzünden mecburen topuklularımın ikisini de çıkararak çıplak ayakla kaldım. O da bu hâlimi baştan ayağa inceleyerek sırıtmaya devam etti. Bu tavrı ne kadar rahatsız edici olsa da kalbimin özlemle sızlamasına neden oldu. Öyle çok yakışıklıydı ki... Onu bir daha hiç göremeyeceğimi zannederken şimdi yine yanı başımdaydı. Gülüşünü gerçekten çok özlemiştim. Peki, neredeydi adalet? Ben olur da bir gün karşılaşırsak böyle mi olmasını hayal etmiştim? Karşısında yerle bir olmuş, ayaklarına kapanmış hâlde kalmak ne çirkin bir tesadüftü böyle! O da benim rezil hâlime inat üstünde temiz, ütülü kıyafetleriyle kusursuz görünüyordu. Gözünde de güneş gözlüğü vardı. Benim ise saçımdaki güneş gözlüğü düşmenin etkisiyle muhtemelen yamulmuştu.

"Sırıtma şöyle lütfen, düşene gülünmez. Farkındasın değil mi? Çok ayıp." Sitem edip onu azarlamaktan kendimi alamadım. O da yapmacık bir mahcubiyetle de olsa biraz toparlandı.

"Tamam, özür dilerim, gülmüyorum. Sadece seni gördüğüm için sevindim. Senin ne işin var burada? Tek başına tatile mi çıktın?"

Cidden böyle mi devam edecektik? Yaşananların üzerinden sanki yıllar geçmiş gibi ya da hiç yaşanmamış gibi... Aklıma üşüşen anıları başımı iki yana sallayarak geçiştirdim ve cümleleri toparlamaya çalışarak onu cevapladım.

"Otelin sahipleriyle görüşmeye geldim. Daha sonra okuldan arkadaşlarla gelip burada kalacağız. Toplu rezervasyon yaptıralım dedik. Sen ne toplantısı için geldin?"

Yeterince rahat görünebilmek için konuşurken bir taraftan da eteğimdeki tozları silkelemiştim. Emir ise bu hâlimi izledikten sonra teklifsizce saçlarıma takılı kalmış

bir otu çekip aldı ve bu çok normal bir davranışmış gibi konuşmaya devam etti.

"Ben bu oteli satın almak istiyorum. O yüzden sahibiyle görüşmeye geldim."

Şaka yapmadığından emin olmak için dikkatlice yüzüne baktım. Oldukça ciddi görünüyordu.

"Ne yani, okuldan beni satılık, el değiştirmek üzere olan bir otelle görüşmem için mi buraya yolladılar? Boşuna gelmişim o zaman."

Üstelik bu rezil ânı yaşamak için gelmiş bulunuyordum kilometrelerce yolu.

"Niye öyle söylüyorsun ki? Ben devralsam ne değişecek? Otel aynı otel, siz gelip tatilinizi yaparsınız."

Belki tadilat yaptıracaktı, çalışan kadroyu tamamen yenileyecekti. Yeni bir düzen kurması gerekiyordu. Muhtemelen sezon çok yakında biteceğinden birkaç ay oteli açmayacaktı.

"Sen Bursa'dan buraya otel almaya niye geldin ki zaten, çok saçma."

Olaya onun açısından bakmayı akıl edince bu yatırımı gözüme iyice mantıksız geldi. Oradan buradaki oteli nasıl yönetecekti?

"Yatırım amaçlı diyelim. Hiç hoşlanmadığım birisi de buraya talip, ona kaptırmak istemedim."

Cevabı hiç ikna edici olmasa da onu sorgulamam tuhaf kaçacağından başımı sallamakla yetindim ve o, kol saatine bakarak toplantı saatinin geldiğini söyleyip, sohbete içeride devam etmeyi önerdi. Nedenini bilmiyordum ama kendimi yine ona eşlik ederken buldum. Yan yana kapıdan girdik. Kısa bir an beni yönlendirmek için elini belime koyunca "İstanbul ya da Bursa olsa neyse de İzmir'de nasıl böyle karşıma çıktın sen benim?" diye sormadan edemedim.

Bu işte bir oyun olabilir miydi? Gerçi Umut böyle bir şeye alet olmazdı ama... Ne düşünüyordum ki? Ben karşısına geçip ilanıaşk ettiğimde bile Emir dönüp bana bakmamıştı. Şimdi beni görmek için herhalde tuzak kuracak değildi.

"Sen tanıştığımız gün nasıl karşıma çıkıp arabamla sana çarpmama neden olduysan, bu da öyle bir tesadüf işte. Demek ki daha beraber geçirilecek vaktimiz varmış."

Sanki ben o gün bilerek onun yoluna çıkmışım gibi, o günü geriye almayı hiç istememişim gibi... *"Demek ki daha beraber geçirilecek vaktimiz varmış."* Avucunu yalarsın demek istedim. Sonuçta ona öfkeliydim, gerçek yüzünü görmüştüm artık, değil mi? Benim için bir değeri kalmamıştı, boş yere ciddiye aldığım öylesine biriydi. Başta yanılmış olsam da sonradan gözüm açılmıştı. Oyun ya da tesadüf, ne olursa olsun bu defa onunla arama gereken mesafeyi koyacaktım. Kararlıydım. Peki, o hâlde hâlâ niye boynuna sımsıkı sarılmayı düşlüyordu, beni yanında istesin diye ona yalvarmak isteyecek noktadaydı bir yanım? Ben ne zaman bu kadar gursuz birine dönüşmüştüm?

14. Bölüm

Yalan Rüzgârı

Otelin iç avlusunda, havuzun biraz uzağındaki çardakta Emir'le yan yana otururken burada onunla ne yaptığımı kendime sormamaya çalıştım. Çünkü acınacak hâldeydim. Küçük hesaplar peşinde koşacak kadar çok özlemiştim onu. Birlikte geçireceğimiz dakikaların uzaması için neler yapabileceğimi ben bile kestiremiyordum. Ona olan bağımlılığım uyuşturucudan farksızdı. Artık tamamen kontrolden çıkmıştım.

Murat Bey yani otelin sahibi, altmışlı yaşlarının sonlarında, kendi hâlinde bir ihtiyardı. Ona rezervasyon için geldiğimi söylediğimde benimle değil Emir'le, yani otelini satın alarak ona büyük miktarda para kazandıracak olan adamla daha çok ilgilenmesini beklemiştim. Bu arada Emir, ayrı ayrı görüşüp ikimizden birinin diğerinin görüşmesinin bitmesini beklemesi yerine adamın karşısına beraber çıkmayı teklif etmişti. Onun gibi yoğun bir işkolik neden benim yüzümden fazladan oya-

lanıp vakit öldürmeyi istiyordu ki? Galiba ona hangi kararı neden verdiğini kestiremeyecek, aklından neler geçtiği hakkında fikir yürütemeyecek kadar çok yabancıydım ve aptal gibi tanımadığım birine âşık olduğumu düşünüyordum. Murat Bey ise bu görüşme boyunca Emir'e göstermesi gereken ilgiyi tamamen bana yöneltmişti.

Otelde bizim için masa donatılmıştı. Etrafımda anlamadığım bir şeyler oluyordu. Bu yüzden Emir'le yalnız kaldığımız ilk an, bunu fırsat bilerek içinde bulunduğumuz durumu ona sordum.

"Bu adam hangimizin ensesinin kalın olduğunu anlamadı galiba. Ne diye benimle böyle ilgileniyor? Başka işler için geldiğimiz hâlde burada baş başa yemek mi yiyeceğiz yani?"

"Sen onun oteline para kazandırıp ayakta tutmak isteyen bir müşterisin. Bense otelini elinden almak isteyen adamım. Ayrıca baş başa değiliz. Murat Bey de yemekte bize eşlik edecek. Bunu bir iş yemeği olarak düşünebilirsin."

Bu adam otelini satmak istemişti ki Emir de talip olmuştu. Dolayısıyla benim kazandırmak istediğim iki kuruşla kıyaslanamayacak bir meblağdan söz edilirken bu muamele saçmaydı.

"Bu söylediğinin mantıklı bir yanı olmadığının sen de farkındasın. Eğer bu adamcağız otelini satmaya gönüllüyse ve sen de istediği parayı vereceksen şu an onun sana yağ çekiyor olması gerekirdi. Yani zorla almaya gelmiş bir alacaklı değilsen tabii."

"Evet Sevda, yetmiş yaşına gelmiş adamın malına göz diktim. Silah zoruyla alma derdindeyim. O da polis çağıracağına bana sofra donatıyor. Çünkü hep beraber manyağız."

Ukala tavrına hak ettiği cevabı vererek ona gözlerimi devirdim.

"Öncelikle sofrayı sana değil bize donattı. Ayrıca ben kör değilim. Adam bana ne kadar kibar ve iyi niyetli davranıyorsa sana da bir o kadar ters muamele ediyor. Ne yani, elektrik mi alamadı senden?"

Benim ciddi bir cevap almadan rahat durmayacağımı anlayınca, bana doğru eğilerek kısık bir sesle gerçeği dile getirdi.

"Kaç yaşında insan, sence burayı daha ne kadar işletmeye devam edebilir? Çocukları satıp herkese payını vermesini istemiş. Ben de talip oldum. Yani adam satmaya gönüllü değil ama çocukları öyle."

Yine de bu, Emir'in onca yolu gelip bu küçük otele talip olmasını haklı çıkarmıyordu. Bu yüzden "Neden İzmir? Anlatsana biraz," diyerek onu taklit eden bir alaycılığa büründüm.

"Beni bu şehre çeken bir şeyler var. Gelmeden, görmeden yapamıyorum."

Doğrudan gözlerimin içine bakarak tüm ciddiyetiyle söylediği sözler beni daha da kızdırdı. Hâlâ hiç utanmadan benimle dalga geçiyordu.

"Öf Emir, sululuk etme."

Onunla adamakıllı konuşabileceğimi düşünmem hataydı. O kadar yüzsüz ve pişkindi ki... Neden bu masadan kalkacak kadar iradeli değildim sanki?

"Sevda..." Artık huysuzlanmayı bırak, kavgadan vazgeç der gibi söyledi ona özel hâle gelmiş adımı. Zaten o kara gözlerini üstüme böyle dikmesi çok zalimceydi. Yaptığı, sadece ona olan duygularımı kullanmaktı. Ne için kullanıldığımı bilmesem de artık faydalanılmış ve değersiz hissediyordum. Bu yüzden yapmam gerekeni kendime hatırlatarak kalkmak için doğruldum.

"Eğer benim tavrım değişsin istiyorsan Emir, önce senin bu tavrını değiştirmen gerek. Sen hep bu kadar rahat bir adam mıydın? Senin hafızan zayıf olabilir ama ben bu şekilde yüz göz olacak kadar geniş değilim, kusuruma bakma."

Kolumdan tutarak bana hemen engel oldu ve seri bir şekilde beni sakinleştirmeyi amaçlayan cümlelerini sıraladı.

"Tamam, kızma. Gitme lütfen. Bu otele göz koydum çünkü hiç sevmediğim biri daha burayı istiyor. Otelin onun eline geçmesini istemiyorum. Daha doğrusu onun herhangi bir şeyi elde etmesini istemiyorum. Bu yüzden bizzat geldim otelin sahibini ikna etmek için, oldu mu? Adam burayı yıllarca karısıyla beraber işletmiş. Şimdi karısı ölünce ayrılmaya gönüllü değil, ilgilenecek gücü de yok. Ben de rezil edecek birilerinin eline geçsin istemiyorum."

"Sokağa atacak o kadar çok paran var yani, öyle mi?"

"Sokağa atmıyorum, mülk sahibi oluyorum."

Emir'le durumumu bir tarafa bırakacak olursam, Murat Amca hakkında duyduklarıma gerçekten üzülmüştüm. Onun için anılarla dolu böyle kıymetli bir yerden yaşlandı ve çocukları öyle istiyor diye vazgeçmek zorundaydı. Emir ve diğer alıcı da akbaba gibi başına üşüşmüştü. Adamcağız masaya döndüğünde, Emir dikkati üzerine çekmek için hafifçe öksürdü. Bu çabası da beni gülümsetti. Bulunduğu ortamda dikkati üzerine çekmek için çabaladığı günleri de mi görecektim?

"Murat Bey, misafirperverliğiniz için çok teşekkür ederiz ama bir yandan da iş konuşmaya başlasak..."

Ancak Murat Amca Emir'i duymamış gibi bana hitap ederek konuştu. "Sevda Kızım, o kadar yol geldin, yemeğine hiç dokunmamışsın. Karnını güzelce doyurmadan odana yerleşmek yok bak."

Bu misafirperver hâli beni gülümsetse de onu uyarmaktan kendimi alamadım.

"Murat Amcacığım, yalnız bana Derya derseniz çok sevinirim. Ben ilk adım olan Derya'yı kullanıyorum."

Sözlerim üzerine bakışları Emir'e kaysa da bana hitaben konuştu.

"İyi de bu çocuk sana Sevda diyor."

Arkasına yaslanarak gülümsedi Emir.

"Onun iki ismi var. Benim Sevda demek için özel iznim var. O yüzden öyle söylüyorum."

Yine yapmıştı işte. Hiç hak etmediği hâlde ona olan hislerimle övünüyordu. Kendinden ve ona olan zaafımdan çok emindi. Bu tavrı çok sinir bozucuydu. Hak ettiği ters bakışı kendisine gönderdikten sonra "Siz ona bakmayın Murat Amca, konuşuyor öyle," dedim.

"Siz arkadaş mısınız, değil misiniz ben anlamadım. Buraya beraber geldiniz ama bu durumdan pek memnun değil gibisin sen kızım."

Murat Amca'nın şüpheci sorusu üzerine Emir'in vereceği cevaba güvenmediğimden ondan hızlı davrandım.

"Birbirimizi önceden tanıyoruz da bugün tesadüfen burada karşılaştık. Başka işler için gelmiştik fakat birbirimize rastladık."

Açıklamam Emir'in kısa bir anlığına da olsa rahatsız şekilde yerinde kıpırdanmasına neden oldu ve ters bir şekilde "Konumuza dönebilir miyiz?" diyerek bizi uyardı.

Bu neyin hırsıydı ki bu kadar? Resmen oteli alabilmek için atmaca gibi bekliyordu.

"Madem Sevda yabancı değil, yanında konuşalım dedin, Bursa'dan buraya da o kadar yol geldin. O zaman dinle oğlum. Benim burayı sana satmaya gönlüm razı değil. Zaten senin kendi memleketinde otelin, yerin var.

Ne yapacaksın burayı? İzmirli olsan anlayacağım. Şu kızcağız istese ona bile satarım. Ama sana neden satayım?"

Oturduğu yerde doğrularak tamamen ciddileşti Emir ve Murat Amca gibi o da samimi bir üsluba büründü.

"Bakın Murat Amca, burayı almayı benden başka isteyen bir müşteri daha olduğunu biliyorum. İnanın bana Varollara satmak istemezsiniz. Aslan'ı da kardeşi İbrahim'i de tanırım. Burayı alırlarsa sizin buraya dair sevdiğiniz her şeyi yok ederler. Onlar buranın sakin, otantik, huzurlu hâlinden memnun olmayacaklardır. Otelinizi daha çok bir eğlence mekânı hâline getirebilirler."

Kimdi bu adamlar da Emir oteli onların almasını bu kadar çok istemiyordu?

"Sen onlardan farklı mısın yani? Ben burayı açtığım zaman karım büyük oğluma hamileydi. Gırtlağımıza kadar borca girmiştik ama çok çalışıp yıllarca beraber ayakta tuttuk. Her taşında karımın emeği var. Siz canınızın istediği gibi yıkıp burayı bir ticarethaneye dönüştürün diye yıllardır bu hâliyle ayakta tutmadım ben. İstiyorum ki bizim gibi kıymetini bilecek birileri devralsın. Ne o Aslan'a ne de sana satma niyetinde değilim."

Emir aldığı cevaptan memnun olmamış şekilde surat astı. Bu yüzden başımı ona doğru eğerek usulca konuştum.

"Sakin ol, adam satmak istemiyorsa zorla alacak değilsin. Ayrıca kendisine göre haklı da."

"Haklı mı? Çocukları en kısa zamanda satmanın derdinde," diye fısıldadı. Sonra yüksek sesle konuşmasına devam etti. "Bakın ben almazsam burayı Aslan alacak. Onu siz değil, ben tanıyorum. Alır almaz da otelinizi bir ticarethaneye dönüştürecek olan o. Asıl onun almasına izin verirseniz karınızın anısına ihanet etmiş olursunuz."

Murat Amca, Emir'in iyice artan huysuzluğundan rahatsız bir hâlde kaşlarını çattı.

"O Aslan gelip kafama silah mı dayayacak yani oteli almak için? Ne kıymeti var benim otelimin sizin için bu kadar? Satmıyorum oğlum sana, kızcağızı da artık bu konuyla bunaltmayalım."

Çenesini kaşıyarak birkaç saniye bana baktı Emir ve aklına dâhiyane bir fikir gelmiş gibi gözleri parladı.

"O zaman ona sat. Sevda alsın."

"Ne?" Murat Amca'yla aynı tepkiyi vermiştik ve o şaşkınlığından benden çabuk sıyrılıp haklı olarak, "Kızım sizin aranızda ne var? Bu çocuk senin neyin gerçekten?" diye sordu.

Delirmiş miydi Emir? Neyimle alacaktım ben bu oteli? Ayrıca alıp ne yapacaktım? Kendisine gelsin diye koluna dokundum ve Murat Amca'dan izin isteyerek oturduğum yerden kalktım. Bu konuyu baş başa konuşmamız gerekiyordu. Bu sebeple bahçede yeterince mahremiyete kavuşana dek uzaklaştık.

Yürüyüşümüz sonlandığındaysa "Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Kendinde misin?" diye sormak zorunda hissettim. O ise istifini hiç bozmadan cevap verdi.

"Bak, ben bu oteli satın almayı gerçekten çok istiyorum. Senin üstüne yaparız, ben de işletirim, olmaz mı?"

"Sen delirmişsin."

Kolunu tutan elimi kendisininkiyle kavrayarak gözlerime baktı. Bu hâliyle sanki istediği bir oyuncağın alınmasını isteyen bir çocuk gibiydi.

"Sevda, lütfen."

"Ne lütfen? Hayır, Emir bana otel almana izin vermiyorum. Ayrıca bu cümleyi kurdurduğuna da inanamıyorum. Şu tartıştığımız konuya bak."

"Yardımına ihtiyacım var. Başka bir çözümü olsaydı seni zor durumda bırakmak istemezdim."

Derin bir nefes alarak aklıma takılan asıl şeyi sordum. "Kim bu Aslan? Sen niye bu adamla uğraşıyorsun?"

Kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırdı ve konuyu değiştirdi.

"Uğraştığım falan yok. Sadece ticari bir rakibim. Bak sana söz veriyorum eğer biz alırsak otelin yapısını bozacak hiçbir şey yapmayacağım. Burası zaten bu otantik hâliyle turist çekiyor. En güvendiğim müdürümü, burayı adam etsin diye otelin başına geçireceğim. Kendim de gelip sık sık denetleyeceğim. Hatta sen İzmir'desin. İstediğin zaman gel, adamları denetle. Burayı birlikte işletelim."

Son cümleyi kurarken öyle bir gülümsemişti ki. Sanki benimle herhangi bir şey yapmak onu heyecanlandırıyormuş gibi, yıllar önce burayı işleten çiftin anısını yaşatmak ister gibi... Hâlâ neleri düşünüyordum ya. Aptaldım ben, aptal. Üstelik kalbime yaptıklarına rağmen ona kıyamayacak kadar, benden istediği bir şey karşısında hayır demeyi beceremeyecek kadar aptaldım. Bu yüzden ikna oldum ve yelkenleri suya indirerek ona istediğini verme isteğiyle konuştum. Üstümde gerçekten çok büyük bir gücü vardı.

"Tamam, sana yardım edeceğim. Çünkü sana bunu borçluyum. İstanbul'da benim için yaptıklarını unutmadım. Ama oteli benim üzerime falan geçirmeyeceksin. Bunu unut. Ben öyle bir sorumluluğun altına giremem. Bu yüzden yalan söyleyeceğiz."

Sevincini o kadar net görebiliyordum ki bu hâli ona aksi davranmama bile izin vermiyordu. "Tamam, sen nasıl istersen," dedi. Sonrasındaysa hevesle yalanımızın ne olacağını sordu.

"Ona hayal ettiği şeyi vereceğiz," diyerek gülümsedim. Çok basitti. Murat Amca'nın yanına döndüğümüzde artık

Emir'le kol kolaydık. Yüzüme samimi olduğunu umduğum bir gülümseme yerleştirerek konuşmaya, daha doğrusu yalanımızı söylemeye başladım.

"Kusura bakmayın Murat Amca, biz size yalan söyledik. Çünkü ben böyle durumlarda biraz utanıyorum. Biz aslında Emir'le sözlüyüz. Ancak ailemin henüz haberi yok. O yüzden kimse duymasın diye gizli tutuyoruz. Allah kısmet ederse okulum bitince aileme söyleyip, izinlerini alarak evleneceğiz. Emir de bu sebeple size, bana satmıyorsanız oteli sözlüme satın, demek istedi. Yanlış anlamayın bizi lütfen. Emir bu otel için çok heyecanlı, o yüzden kendisini doğru ifade edemedi."

Sözlerimin bitiminde Emir'in elinden tutarak yeniden Murat Amca'nın karşısındaki eski yerime oturmuştum. Fakat o, pek ikna olmaya niyetli değilmiş gibi yalanımızı sorguladı.

"Madem beraber geldiniz, sen niye okulunu bahane edip yalan söyledin kızım? Hiç yakışıyor mu?"

"Yok, okul konusunda ciddiydim. Öğrenci topluluğu olarak gerçekten gelip, burada en azından iki gece kalarak tatil yapmak istiyoruz. Karşılaşmamız da benim açımdan hakikaten bir tesadüftü."

Bu noktada Emir de yalanıma ortak oldu ve masal anlatmaya başladı.

"O, İzmir'i çok seviyor. İstanbul'u bir türlü sevdiremedim. Gerçi benim de niyetim orada kalıcı olmak değil. Ailem Bursa'da ama iş için İstanbul'da yaşamak zorundayım. Düşündüm, İzmir'de de bir ekmek kapımız olsa, biraz da Sevda için İzmirli olup buraya kök salsam mutlu olur gibi geldi. Zamanla İstanbul defterini kapatıp kışları Bursa'da yazları da İzmir'de yaşar, işleri öyle idare ederiz ileride diye kafamda kurdum. Otele talip olan diğer alıcı-

dan hazzetmiyorum, o da doğru. O yüzden başka bir yer yerine burayı almak istedim."

Böyle konuşunca Emir, söyledikleri cidden masal gibiydi. Gerçeklik payı olmadığını bilsem de ondan bu sözleri duymak hoşuma gitmişti.

"Emir bir söz verirse tutar. Size, karınızın emanetine, anısına saygısızlık yapmayacağım diyorsa yapmaz. Ben ona kefilim, güveniyorum. Ayrıca dediğimiz gibi ben İzmirliyim. Belki bu yıl okulum yüzünden ilgilenemem otelle ama daha sonra sık sık ilgi göstermeye çalışacağımdan emin olabilirsiniz. Onu daha önce hiç bu kadar hevesli görmemiştim. Bence bu oteli siz gelin bize satın."

Sözlerimin bitiminde ben Murat Amca'yı etkilemeyi ummuştum. Fakat beklediğim tepki ondan değil Emir'den geldi. Üstelik beklemediğim bir şekilde. Kolunu omzuma atarak beni kendisine doğru çekti. Yüzlerimiz birbirine yakınlaştığı sırada gözlerime minnetle bakarak "Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim," dedi. Murat Amca'nın bakışları ise Emir'le benim aramda bir süre gidip geldikten sonra bu kadar yalanın ortasında kafası karıştı.

"Kızım sen bugün nasılsa kalacaksın burada, bir bak bakalım otelin hizmetinden memnun kalacak mısın? Hem sözlünün sana almak istediği yeri de bir incelemiş ol. Oğlum sen de kal, ben de sizi incelemiş olayım. Güvenmediğim birine otuz yıllık yuvamı, ekmek teknemi emanet edemem. Biz bir iki gün birbirimizi tanıyalım. Size de tatil olmuş olur."

Bunun üzerine Emir hâlinden memnun hâlde sırıttı. Benimse aynı hisleri paylaştığım pek söylenemezdi. Hem birlikte tatil yapacak hem de bu tatil boyunca sevgililik yalanına devam mı edecektik?

Havuzun kenarında kitap okuyup güneşlenirken, hemen yanımdaki şezlongda yarı çıplak hâlde uzanan Emir'in varlığını yok saymaya çalışıyordum. Ama tam yirmi dakikadır aynı sayfadaydım, yani yok sayma çabam hiç iyi sonuç vermiyordu. Bir daha görmem, görsem de yüzüne bakmam dediğim adam için düştüğüm bu durum fazlasıyla trajikomikti.

"Ne okuyorsun? Kitap pek sarmadı galiba?" Üstelik dakikalardır benimle sohbet etmek için laf atıp duruyordu. Sanki aksi mümkünmüş gibi varlığını hatırlatma çabasındaydı.

"Kitap değil de tatil pek sarmadı aslında. Tiyatro sahnesindeymişiz gibi izlenirken sevgili numarası yapmak sinir bozucu. Ben bu iki gün tek başıma kafa dinlemenin hayalini kuruyordum. Şimdiyse burada, havuz kenarında seninle film çeviriyoruz."

"İtalya'da yaptığın tatil yetmedi mi? Yoksa hayallerinin ülkesini beğenmedin mi?"

Sakin bir sesle sorduğu sorunun altında yatan imayı hissederek bakışlarımı ondan tarafa çevirdim. "Sen nereden biliyorsun ki benim Roma'ya gittiğimi?"

"Duydum işte bir yerlerden. Nasıldı tatil, sen onu anlat biraz."

Nereden duymuş olabilirdi ki? Hemen aklıma sosyal medya geldi. Gizlice beni takip etmiş olabilir miydi? Bozuntuya vermeden isteğini yerine getirdim. Madem kaşınıyordu, o hâlde gün intikam günüydü.

"Çok güzeldi. Roma'ya bayıldım, büyüleyici bir şehir. Bir an evvel orada yaşamaya başlamak için sabırsızlanıyorum. Bizimkilerle konuşup gelecek planlarımı ciddi şekilde masaya yatırdık. Düşünmek bile heyecan vericiyken şimdi seneye bu zamanlarda orada yaşamaya başlayacağım kesinleşti. Harika, değil mi?"

Ve gözlerimin önünde dağ gibi çocuk bir anda eriyiverdi sanki. Ya da benim aklım, görmek istediğim tam olarak böyle bir tepki olduğundan bana yine oyun oynadı.

"Gerçekten harika! Ama bak, gördün mü? Senin de bu hayatta hırsların varmış. Öyle benim gözüm tok, tek isteğim huzur demekle olmuyormuş. İtalya'da yaşayacağın zengin hayat, elde edeceğin başarı kolayca önüne serilmeyecektir. Dikkat et de zamanla benim gibi bir robota dönüşme. Hayatı kaçırıp sonra üzülme."

Resmen benimle kavga eder bir ses tonuyla saldırır gibi konuşmuştu. Açıkça bir tartışmanın ortasına düşmüştük.

"Pardon da senin ne alıp veremediğin var benim planlarımla? Niye sana bu kadar batıyor benim hayallerim?"

"Ne olacak canım? Dokuz yıllık kalkınma planı hazırlamışsın kendine resmen. Yoğun bir tempo belirlemişsin böyle her ânı planlı. Hiçbir sürprize yer yok. Ölünceye kadar ne yapacağı bu kadar belli birine göre robota dönüşmemen için uyarıyorum ben seni sadece."

Sanki bu konuda saplantılıymışım, sabit fikirliymişim gibi beni eleştiriyordu. Tamam, belki biraz sabit fikirliydim ama ne olmuş yani? En azından amaç gibi

zoru görünce kaçmıyordum. Tam korkaklığından dem vuracaktım ki genç bir garson kız bize alkolsüz meyve kokteyli getirdi ve ben âşık bir çifti canlandırmamız gerektiğini hatırlayarak susmak zorunda kaldım. Emir de gerinerek ayağa kalktı.

"Ben biraz yüzeyim en iyisi, madem tatildeyiz, değerlendirelim hayatım."

O ayaktayken onu izlememek için insanüstü bir çaba gösterdim ve yine de bakmadım desem yalan olurdu. Üç oda bir salon omuzları vardı, o omuzlara bir ev kolayca kurulabilirdi. Kolları zaten ayrı heybetliydi. Dedim belki baklavaları yoktur, şans eseri göbek görürüm, bir bakayım. Ama tabii ki yanılıyordum. Baklavayı bir kenara bırakın, deniz şortunun bel lastiğinden oldukça net bir şekilde görebildiğim kusursuz bir adonis kası bile vardı. Yani lütfen, burada adonisten bahsediyoruz. Başka genç kızlar bu konuda ne düşünüyor bilemem de kendisi benim rüyalarımın kasıdır.

Üstsüz hâli ağzına kadar açılmış bir cephanelik gibiydi. Açık büfe seyreden, aylardır ıssız adada aç kalmış Survivor yarışmacısı gibi vücuduna bakakalmıştım. Bunun onun erkeklik gururunu ne kadar okşadığını ve benim gururumdan geriye kalan minik kırıntıları da yok ettiğini çok iyi biliyordum ama bir kere yapmış bulunmuştum. Ayrıca adama zaten sadece birkaç hafta önce ilanıaşk etmiştim. Maalesef duygular bir anda sihirli değnekle dokunulmuş gibi yok olamıyordu.

Balıklama atladığı havuzdan sıçrayan minik su damlaları üstüme gelince, ben de sıcaktan ne kadar çok bunaldığımı fark ettim. Mayomun üstüne giydiğim ince elbise fazlasıyla bunalmama neden olmuştu. Emir'le aynı havuza girecek ya da karşısında sadece mayomla kalacak da değildim. O yüzden kitapla kendimi yellemeye çalışarak

kokteylimden içtim. Havuzda attığı kulaçlar ve bir taraftan dalıp, diğer ucundan çıkarken yaptığı şov bir süre sonra sinirlerimi bozdu. Tamam, sportifti, güçlüydü, taşı sıksa suyunu çıkarırdı maşallah da işkolik bir adam bu vücudu koruyacak vakti nasıl buluyordu? Evinin üst katındaki kürek çekme aletini hatırlayınca, sabahları erkenden kalkıp onun başına geçtiğini düşündüm. Belki de geceleri biz uyuduktan sonra spor yapıyordu. Bir şekilde bu vücudu çalıştırdığı çok belliydi.

Kitap serinlememi sağlamayınca elimi yelpaze olarak kullanmaya çalıştım ve o sırada Emir'in telefonu çalınca, gözlerimi havuzda hiç bana bakmadan yüzen adamdan ayırmayı başardım. Kim arıyordu ki? Mantıklı olan tabii ki o ekrana bakmamaktı. Kim ararsa arasın beni ilgilendirmezdi. Neticede hayatına bu kısa sürede bir kadın girmişse de yapacak bir şeyim yoktu. Hem zaten sevgilisi yokken bile beni reddetmişti. Bunu hatırlayınca sinirle başımı onun şezlonguna doğru eğdim ve arayan ismi gördüm.

"Kimmiş?" Havuzun içinde, kollarını kenarına dayamış hâlde bana en yakın noktadan sorduğu soru irkilerek ona bakmama neden oldu. Ne çabuk gelmişti?

"Ne bileyim Emir?"

Başını hafifçe sağa yatırarak güldü ve "Sevda, bakınca yazan okunuyordur diye düşünüyorum," dedi.

Hâlâ hiç utanmıyor muydu benimle uğraşıp hislerimle alay etmeye?

"Havuz keyfine ara ver de sen bak bir zahmet," dedim sinirle. Hay söylemez olaydım. Havuzun merdivenini kullanmak yerine, kollarıyla kendisini yukarı çekerek tek hamlede çıkıverdi. Garson kızcağız da boş bardağımı almak için tam bu ânı seçmişti. Zamanlama için ikisini de tebrik etmek gerekiyordu. Uzandığım şezlongdan kalkıp, telefonuyla havlusunu elime alarak ona uzattım.

"Bekir Abi arıyor. Kurulan istersen, bu telefonlar dokunmatik ya, hassastır. Bozulmasın şimdi *hayatım.*"

"Teşekkür ederim *sevgilim.*"

Hatırla kızım Derya, bu herif seni nasıl reddetti onu hatırla! Havluyu sert bir şekilde vücuduna doğru attım o, telefonda konuşurken. Başka zaman olsa ne konuştuklarını da dinlerdim de o an ona olan öfkemi diri tutmaya çalışıyordum. Sonunda telefonu kapadığında baştan ayağa beni süzdü.

"Sen bunalmadın mı? Niye havuza girmiyorsun?"

"Sana ne Emir? Demek ki ben senin kadar içinde bulunduğumuz durumu boş verip keyif alamıyorum."

"Senin gibi ânı yaşamaya odaklanmış, her şeyden keyif almaya çalışan bir kıza göre bugün fazla huysuzsun. Böyle yapma bak, erken yaşlanırsın. Ne var yani şurada iki gün dinlensen, fena mı olur?"

Sinirlenerek ona tamamen yaklaştım ve kavgacı bir üslupla konuştum. "Fena olur Emir. Çünkü ben seninle tatil yapmak ya da vakit geçirmek istemiyorum. Kusura bakma da senin arkadaşlık anlayışın bana ters. Ben arkadaşlarımla böyle iletişim kurmuyorum. Biliyor musun, bence sende kadınlarla flörtleşme hastalığı var."

Sözlerimin etkisini arttırmak için işaret parmağımı göğsüne bastırmıştım ama bu yakınlık ona değdiğim an pek iyi bir fikir değilmiş gibi geldi. O da omzumun arkasından kısa bir an arkama baktı ve onu dürten parmağımı kavrayarak, belimden sarılıp beni kendisine doğru çekti.

"Ne yapıyorsun, kendine gel!"

"Murat Amca bakıyor, biraz daha sessiz olup daha az şüphe çekebilir misin lütfen?"

"Yardım edeceğim dediysem o kadar da uzun boylu değil. O eline koluna hâkim ol. Hem senin sevgililikten

anladığın böyle sarmaş dolaş olmak mı? Bir de üstüne sahte sevgilinlesin, hatırlatırım."

Fırsattan istifade ederek benden mi faydalanacaktı bir de? Oh ne âlâ memleket!

"Bu kadar gerilmesen mi acaba? Savaş baltalarını istersen biraz indir. Adam uzaktan bizi izliyor, anlayacak şimdi. Madem yardım ediyorsun, başladığın işi batırma."

Konuşurken ağzıma bakıyor, belimdeki ellerinin baskısını da azaltmıyordu. Sırf hislerimi açık ettim diye duygularıma karşılık vermeyen birinin bana dokunmasından memnun olacağımı mı düşünüyordu? Onu ittirmek amacıyla ellerimi göğsüne koydum ama o yerinden biraz bile kıpırdamadı. Bu da çocukça bir şekilde ona laf sokmama neden oldu.

"Karşımda odun olunca baltaları indirmek pek mümkün olmuyor canım!"

Beni bıraksın diye ayağına basarak bu defa tüm gücümle ittirmeye çalıştım ancak o beni bırakmak yerine dengesini kaybederken beraberinde sürüklemeyi tercih etti. Ne olduğunu anlamadan onunla birlikte havuza düşüverdim. Sırtı suya çarpmıştı, ben göğsünde olduğumdan bir şey anlamamıştım. Beraber tamamen suya battık. Başını sudan çıkarırken beni hâlâ sıkıca tutuyordu. Beraberinde çıkmam için yukarıya doğru çekmişti. Nefes nefese ve ıslak bir hâldeyken debelenmek doğru olmayacağından ben de kollarına tutunmak zorunda kaldım.

"İyi misin?" Nefesini ayarlar ayarlamaz ilk sorduğu şey bu oldu. Bir de soruyor muydu?

"Sence?"

"En azından serinlemiş oldun."

Cevabı karşısında başta ona huysuzca bakıp terslemek istediysem de hâlimiz gerçekten komikti. Hâliyle birbirimize bakıp aynı anda suyun içinde gülmeye başladık.

Hâlâ onun kolları arasında olduğum gerçeği bile gözüme o kadar rahatsız edici gelmedi. Bu hiç iyi değildi.

Havuzdan benden önce çıkarak merdivenlere benim için eline aldığı havluyla döndü. Ben de sudan çıkınca, havluya sarınmadan önce iyice kurulanabilmek için ıslak elbisemi çıkardım. Havuz tahmin ettiğimden soğuktu, titremiştim.

"Çok soğukmuş," diyerek bu tespitimi dile getirdim. Başımı kaldırıp bana havlu uzatan Emir'e baktım. O ise yutkunarak havluyu omuzlarıma sarmakla yetindi.

"Güzel mayoymuş."

Başımı önüme eğip ilk defa görüyormuşum gibi mayoma baktım. Severdim, güzel mayoydu da üşüdüm diye onun beni bebek gibi havluyla kundaklamasını gerektirecek kadar da üşümemiştim. Yoksa... Beni bu hâlde görmemek için, mahremiyetime saygı göstermek için mi beni hemen havluya sarmış ve bakışlarını kaçırmıştı?

Yeniden şezlonga havlumla beraber döndüğümde, İstanbul'da beraber geçirdiğimiz son akşam başıma diktiği Asım yanımıza geldi. Elinde de biri büyük diğeri küçük iki kutu vardı. Tatile gelirken de mi yanında birileriyle gelmişti? Gerçi bu daha çok bir iş toplantısıydı ama yine de... Kucağıma bıraktığı kutu dikkatimi Asım'dan ona yöneltmeme neden oldu.

"Bu ne?"

"Senin, aç istersen."

Önce küçük olan kutuyu açtım ve içinde sevdiğim bir markanın benim ayak numarama göre olan taşlı sandaletleriyle karşılaştım.

"Nereden çıktı şimdi bu?"

"Ayakkabın koptu ya, belki yanında getirdiğin küçük bavulda yedek ayakkabı yoktur dedim."

Diğer kutuyu açtım ve yazlık, pamuklu, güzel bir beyaz elbiseyle karşılaştım. Tabii ki o da otuz altı bedendi, yani tam üstüme göreydi. Bunu fark edince gülümseme isteğimi bastırarak onunla uğraşmak istedim. Çünkü yaptığı şeyin hoşuma gittiğini anlamasından korktum.

"Bavulu küçük görünce elbisesi de yoktur dedin herhalde."

"Hayır, bunu seni soktuğum zahmet karşısında teşekkür etmek için aldım. Gelirken giydiğin elbisen düşünce kirlenmişti. Belki bu akşam yemekte bunu giyersin. Ki giyersen beni çok mutlu edersin."

Elbiseyi yeniden kutusuna soktuğumda suratım asıldı. Onun için yaptığım şey yüzünden bana borçlu hissetmiş ve kibarlık olsun diye hediye almıştı. Başka ne bekliyordum ki zaten?

"Ben sana karşılık bekleyerek yardım etmedim. Bunu kabul edemem."

"Bana yaptığın iyilik gerçekten çok büyük, biliyorsun. Bu bir elbise ve ayakkabıyla ödenebilecek bir minnet değil. Ben sadece teşekkür etmeye çalışıyorum. İçimden geldi aldım, büyük bir şey değil. Büyütme lütfen."

"Boşuna zahmet etmişsin. Zaten yedek ayakkabım vardı. Hem alt tarafı otelde bir akşam yemeği yiyeceğiz. Özen göstermemi gerektirecek bir ortama gireceğimizi sanmıyorum."

Sıkıntıyla etrafına bakarak onu zorladığımı ima eden bir yüz ifadesine büründü.

"Biz sevgiliyiz Sevda ve bu ilk baş başa tatilimiz, akşam yemeğinde özen göstermemizden daha doğal ne olabilir?" Yalan yalanı doğurur diye boşuna demiyorlardı işte.

"Emir, bir yalana başladık ve rol yapıyoruz diye abartmaya gerek yok."

"Ben sadece dikkat çekmemeye çalışıyorum. Hepsi bu. Ayrıca bir randevunun ne zararı dokunabilir ki? Daha önce hiç beraber vakit geçirmedik mi?"

Muhtemel zararlar konusunda ona oldukça uzun bir liste hazırlayabilirdim ama bunun yerine susmak zorunda hissettim. Çünkü bu noktada konuşmanın da tartışmanın da bir faydası olacağını sanmıyordum. Bu yalanı ortaya atarak kendim etmiş kendim bulmuştum. Kutuların ikisini de elime aldım ve hazırlanmak için odama çıktım.

İtiraf ediyorum, hazırlanırken aklımdan geçen tamamen Emir'i etkileyip dikkatini üzerime çekmekti. Hiç düşünmeden reddettiği o kızın güzelliğiyle canı yansın istedim. Beni kaybettiği için üzülsün diye dualar ettim. Saçlarıma maşa yapıp özenle makyajımı tamamladım. Aldığı elbiseyle ayakkabıları giyip aynadaki yansımamı uzun uzun izledim. Onun daha önce kokum hakkında söylediklerini hatırlayarak parfümümden güzelce sıktım.

Tam yemek için odadan çıkacaktım ki telefonumun şarjının az olduğunu gördüm. Bavulumun altını üstüne getirsem de belli ki şarj aletimi unutmuştum. Balkona çıktım ve bitişik balkona seslenmeme gerek kalmadı çünkü Emir de orada oturmuş denizi seyrediyordu. Ona

baktığımı fark edince bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. Hemen ardından da beni baştan aşağı süzdü. Şimdi düşünüyorum da aynı gün içerisinde bunu kaç defa yapmıştı acaba?

"Vay be, çok güzel olmuşsun."

Abartıdan uzak, yalın, samimi iltifatı üzerine hafifçe tebessüm ettim. Ve ona şarj aleti sorunumdan bahsettim. O da üstüne oturan beyaz gömleğiyle çok yakışıklı görünüyordu ama ben elbette bunu ona asla itiraf etmezdim.

"Bende var. Bavulda olması lazım, hatta yedek batarya da var," dedi. Öyle söyleyip içeriye geçince, ben de şarj aletini almak için odamdan çıkıp onun kapısına gittim. Niyetim kapıdan almaktı fakat beni karşılayacağını zannederken o sadece içeriye girmem için kapısını aralık bırakmıştı. Odaya girdiğimde yatağın kenarında açık duran bavulunu gördüm. Emir ise banyodaydı.

"Emir?"

Başını banyonun kapısına doğru uzatarak seslendi.

"Kusura bakma ya, seni o kadar hazırlanmış, güzel görünce kendi hâlimi biraz daha toparlama ihtiyacı hissettim. Sakallarımı düzelteyim dedim. Sen bavuldan şarj aletini al."

Eşyalarını çok dağıtmamaya çalışarak şarj aletini aldım ve bavulun kapağını kapatmak için kolumu uzattım ama komodinin üstündeki bardağa dirseğim çarpınca su döküldü.

"Ayy..."

"Ne oldu?" İçeriden merakla sorunca, seslenerek açıkladım.

"Su döktüm ama hemen hallediyorum!"

Aralık kalan çekmeceye su süzülmüştü. Mecburen açtım çekmeceyi ve ıslanan kol saatini görüp "Umarım kol saatin su geçirmezdir," dedim.

Ancak onun yanında düzgünce katlanmış kırmızı fuları gördüğümde kalbim hızlı atmaya başladı. Hemen tanımıştım, bu benim fularımdı. Elime alıp nemlenmiş kumaşına dokundum. Ne yapmaya çalışıyordu Emir, benimle derdi neydi? Arkamdaki varlığını hissedince başımı ondan tarafa çevirdim. Elimdeki fuları manidar bir yüz ifadesiyle gözünün önünde salladım ve tek kelimelik bir açıklama yaptım.

"Islanmış."

Fuları elimden alıp sanki yaptığı çok normal bir şeymiş gibi bileğine doladı. Kısa bir an göz göze geldikten sonra yutkunarak, "Ben acıktım, alacağını aldıysan gidelim mi?" diye sordu. Aslında dilimin ucuna gelen onlarca kelime vardı ama ben de onları yutmak zorunda kaldım. Çünkü onunla konuştuğum takdirde duyabileceğim şeylerin yaratacağı hayal kırıklığını bu defa kaldıramazdım.

Başka bir şey söylemeden yemek için açık havaya, bizim için hazırlanan çardağa gittik. Özel bir masa kurulmuştu. Mum ışığı, kırmızı şarap, romantik bir müzik... Bu akşam yemeği tam olarak sahte bir randevuydu. İçinde bulunduğum yalanın benim için dev bir işkence olduğundan, Emir oturmam için sandalyemi çektiği zaman emin oldum. Gerçekten ne yapıyordum burada? Birbirinden lezzetli bu yemekler sanki benim için zehirdi. Ağzımın tadı bile yoktu. Bu yüzden kısa süreli bir sessizliğin ardından, ayık kafayla çekilecek bir ortamda olmadığımı kabul edip kadehimdeki şarabı tek seferde tepeme diktim.

"Aman diyeyim Sevda, ne yapıyorsun? Sen alışkın değilsindir, çarpar."

Karşımda paniğe kapılışı üzerine gülerek başımı iki yana salladım ve ona sitem etme isteğimi bastıramadım.

"Başladın yine bakıcılığa, korkma, başına kalıp sana yük olmam."

Elime aldığım şişeyle kadehimi yeniden doldurmak istedim ama o benden almak için hamle yaparak cevap verdi.

"O nasıl söz? Başımın üstünde yerin var. Bana yük olacağını hiçbir zaman düşünmedim. Sadece sarhoş olmanı istemiyorum. Hele ki bu gece hiç istemiyorum."

Bu gecenin ne özelliği vardı? Yoksa yeniden kafayı bulup ona ilanıaşk ederim diye mi korkuyordu? Bir şey demedim, zaten dememe de gerek kalmadı. Murat Amca masamıza gelip, bizimle bir süre sohbet edince biz de baş başa kalıp kavga etmeye fırsat bulamadık. Araya ikinci kadehi de kaynatıverdim. Sonunda yeniden baş başa kaldığımızda ise Emir ayağa kalkarak bana elini uzattı. Onun elini tutmayacağımı ve hareket etmeyeceğimi anladığındaysa ellerini ceplerine sokarak kendince açıklama yapmaya çalıştı.

"Ben bir içeriye uğrayıp geleyim, sonra dolaşmak için dışarıya çıkalım. Biraz hava almış oluruz, olur mu?"

Elimi çenemin altına koyarak masaya yaslandım ve omuz silktim. Onunla tartışmaktan da kontrollü davranmaya çalışmaktan da gerçekten çok yorulmuştum. "Tamam, nasıl istersen öyle olsun," dedim. Zaten hep öyle olmuyor muydu?

Birkaç adım masadan uzaklaşıp bana arkasını döndüğü sırada, masada unuttuğu cep telefonu çalmaya başladı. Önce ceplerini yokladı ama ben telefonu elime çoktan almıştım. Arayan ismi görene dek sakince elimde sallamaya devam ettim. Fakat arayan, beni ısrarla o otele yollayan arkadaşım Umut'tu. Neydi bu? Yalan içinde yalan, oyun içinde oyun... Anlaşılan arkadaşım dediklerim tarafından oyuna getirilmiştim resmen.

15. Bölüm

Emir'in Sevdası

Öfkeden kararan gözlerimle telefona son bir defa daha baktım ve ayağa kalkarak açtım.

"Emir, Derya'yla ne yaptınız? Konuşabildiniz mi? Rahatsız etmiş olmamak için onu da arayamadım. Şüphelenmedi değil mi?"

"Çok geç Umut, öğrendim bile. El birliğiyle aptal yerine koydunuz, oyun oynadınız bana. İyi de niye? Senin ne çıkarın vardı ki bu işten?" Konuştuğum kişi Umut'tu ama öfkeli gözlerimin odağında Emir vardı.

"Derya, bir sakin ol. Ben senin hiç kötülüğünü ister miyim? Kavga etmişsiniz, sen küsmüşsün. O da gönlünü almak için yardımımı istedi. Beni zaten Emir buldu. Beste'nin abisi olduğunu öğrenince ben de güvendim. Bizim kötü bir niyetimiz yoktu."

Ona cevap vermeden telefonu suratına kapadım ve sinirle Emir'in avucuna bıraktım. Küçük çantamı elime alarak odama gitmek istedim. Amacım bavulumu topla-

yıp buradan hemen gitmekti. O da bunu anlayarak, kolumdan tutup bana engel oldu. Bir de utanmadan "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Cehenneme! Gelmek ister misin?"

"Önce beni bir dinle, sonra hâlâ sakinleşmezsen ben seni gideceğin yere götürürüm."

"Eğlendin mi bari? Bu kız da ne geri zekâlı dedin mi içinden? Beni kandırdın. Gözümün içine bakarak yalan söyledin. Arkamdan iş çevirdin. Arkadaşlarımı âlet edip beni buraya zorla getirdin."

Diğer kolumdan da tutarak beni sakinleştirmeye çalışsa da ona izin vermedim.

"Herkesin içinde konuşmayalım bunları Sevda, lütfen."

"Kim herkes? Belki de bu otel bile senin. Onları da sen mi ayarladın oyununa ortak olmaları için? Sabahtan beri bin tane yalan söyledin bana."

Son ithamım üzerine savunmaya geçti ve bileğimden tutarak beni kendisine doğru çekti.

"Saçmalama! Yaşlı başlı adamı ne deyip ikna edeceğim de sana oyun oynayacağım? Ayrıca ona sevgili olduğumuzu söylemek senin fikrindi!"

"Lafa gelince maşallah Pinokyo benim ama sen de ayaklı yalan makinesisin!"

Beni etkisi altına almak için tehditkâr bir şekilde yüzüme baktı ve başarıya ulaşamayınca taktik değiştirmek zorunda kaldı.

"Ben de yalan söylemeye bayılmadım herhalde. Ama seni görmemin başka yolu yoktu. Karşına çıksam benimle değil konuşmak, yüzüme bile bakmazdın. Çağırsam gelmezdin. Seni sakinleştirip öfkeni azaltmanın, aramızdaki buzları eritmenin bir yolunu arıyordum. Otelle ilgili çevirmek zorunda kaldığımız tiyatro bana da sürpriz

oldu. Ben burayı kolayca satın alırım sanıyordum. Sonra sen de nasılsa kalacaksın burada diye yan odana yerleşecektim. Seninle vakit geçirmenin yollarını arıyordum. Niyetim kötü değildi."

Otelde yaşananlar yalan olmasa da otele gelmem için kandırılmıştım. Peki, bunu bir tarafa bırakacak olursak bunca zahmete Emir benim için niye girmişti?

"Neden peki? Niye benimle vakit geçirmek, aramızın düzelmesi senin için bu kadar önemli hâle geldi? Hem de bunca zamandan sonra..."

"Hangi zaman? İstanbul'dayken fabrika çıkışı her gün servise binip doğrudan aile dostlarınızın evine gidiyordun. Seni İzmir'e dönerken doğrudan havaalanına bıraktılar. Daha döndükten sonraki gün sabah erkenden Roma'ya uçtun. İzmir'e dönüşünün ikinci gününde ancak sana ulaşabildim. Hemen en kısa sürede buraya gelmeni sağladım işte."

Bunca zaman üstümden gözünü hiç çekmemişti, öyle mi? Attığım her adımı hastalıklı bir şekilde takip etmişti. Başka biri olsa duydukları karşısında tedirgin olurdu. Muhtemelen Emir'den korkmaya başlardı. Ama ben kendi ailem yüzünden böyle şeylere aşinaydım. Onlar da aynı zihniyete sahipti. Bu yüzden onu yadırgamadım.

"Neden hiç aramadın peki?" Bunu söylerken sesime yerleşen hüzünden nefret ettim.

"Arasam açacak mıydın sanki? Mesaj atsam cevap alabilecek miydim? Yüz yüze konuşmamız gerekiyordu, biliyorsun."

"Yüz yüze geldik işte, ne değişti? Haftalar önce de her gün yüz yüzeydik zaten. Şimdi kırk takla attın ya hani beni görmek için, o zaman kendiliğimden yanındaydım."

Yutkundu ve bana doğru elini uzattı ama ben dokunmasına engel olmak için bir adım geri çekildim. "Ben

değiştim," dedi. Haklı olarak alaycı bir şekilde güldüm. Ben bu kadar üzüldükten sonra bana bunu yeniden yapmaya hakkı yoktu. Bir kere daha umutlanmak istemiyordum.

"Öyle bir dünya yok yalnız. Sen kafan karışınca git diyeceksin, sonra canın çekecek, sıkıldım ben geri gel diyeceksin. Sanki sana çay, kahve ikram etmişim gibi sen benim aşkımı bir an bile düşünmeden reddettin. Beni istemedin. Peki, şimdi benim seni isteyeceğimi nereden çıkardın?"

Beni ne kadar çok incittiğinin ilk defa farkına varmış gibi bakışlarını kaçırdı. En azından hâlâ utanma duygusunu kaybetmiş değildi.

"Sandığın gibi değil, yemin ederim değil. Ben seni reddetmedim. Sadece..."

"Hı hı..."

Düşündükçe gururumu ne kadar çok ayaklar altına aldığımı, onu hiç hak etmediği kadar özel bir yere koyduğumu fark ediyordum. Karşısına geçip ondan aşk dilenmiştim. Beni severse her şey çok güzel olacak sanmıştım. Birlikte mutlu olmanın bir yolunu bulacağımıza inanmıştım çünkü ona boş yere güvenmiştim. Ağlamamak çok zordu ve bunu başaramadım.

"Gidelim buradan, ne olur. Bunları sakin bir yerde konuşalım," dedi. Niye? Beni rahatça kandırabilsin, kendisine inandırsın diye mi? Beni sevmiyordu, hiç sevmemişti. Sevseydi bu kadar kolay gözden çıkaramazdı. O hâlde konuşacak bir şeyimiz de yoktu. Kendimi daha fazla onun önünde küçük düşürmeyecektim.

"Ben seninle hiçbir yere gelmem."

Tutmaya çalıştığı elimi geri çekerek ondan iyice uzaklaştım ve bu hareketim onu hırçınlaştırdı. Galiba elini bir kez çırpsa kollarına atlayacağımı sanıyordu.

"Sevda! Gören duyan da sana bir şey yaptım ya da yapacağım sanacak."

Neydim ben? Sev deyince sevecek, git deyince gidecek... Canı istemediğinde onu uzaktan sevip, belki döner diye yolunu gözleyecek... Bu kadar kolay mıydı her şey?

"Lütfen, aklından her ne geçiyorsa ondan vazgeç, benden uzak dur. Sen demedin miydin bizden olmaz diye? Haklıymışsın. O akşam söylediklerin, sonra düşününce benim de aklımı başıma getirdi. Şimdi kendi yoluna git."

Sanki küfür yemiş gibi kaşları çatıldı ve beni konuşarak herhangi bir şeye ikna edemeyeceğini anladı.

"Sence ben sana bu kadar âşık olmuşken bu dediğini yapmam mümkün mü benim?"

Sözlerinin bitiminde beni aniden kaldırıp omzuna attı. Bu öyle ani ve beklenmedik bir hareketti ki ona direnemedim bile. Sadece çığlıklarımın arasında düşmemek için ona tutundum.

"Bu ne ya? İndirsene beni!"

"Oynaşma! Düşeceksin sonra bir tarafın incinecek. Konuşalım deyince, diretmeden önce düşünecektin bunu."

Akşam vakti resmen Çeşme'nin ortasında bir otelden kaçırılıyordum ve hiç kimse bir şey yapmıyordu. Etrafıma yardım etmeleri için bakıp seslensem de kimse oralı olmadı. İnsanlık ölmüştü ama cenazesini kaldıran yoktu. Aramızdakinin âşık cilveleşmesi olduğunu sanmışlardı galiba. Beni paket ettiği gibi arabasına bindirdi Emir ve tüm bağırmalarıma karşı sessizliğini koruyarak arabayı yat limanına sürdü.

Onunla baş başa teknede olmak ve denize açılmak... Üstelik daha dakikalar önce beni sevdiğini itiraf etmişti, değil mi? Ancak bir türlü inanamıyordum. Artık onu ciddiye alamıyordum. *Ya yalansa? Ya iki gün sonra geçerse, biterse?* Arabadan inince tüm kaçma girişimlerime rağmen

beni yeniden omzuna atıp, tekneye bindirerek bir kamaraya kilitledi. Bu kadar zorlama biraz fazla değil miydi? Reddedişimi olgunlukla karşılayıp kararıma saygı duyacağını düşünmüştüm. Ama itiraf etmek zorundaydım ki bu pes etmeyen hâli de içten içe beni sevindirmişti. Çünkü içinde bulunduğum durumda ne gururum onu affetmeme izin veriyordu ne de yüreğimde ona yeniden güvenecek cesaret vardı.

Motorun çalışma sesini duyunca teknenin denize açıldığını anladım. Şimdi ne olacaktı? Sırada ne vardı? Emir beni kazanmak için ne yapmayı düşünüyordu? Bunu başarabilecek miydi yoksa bu tekneden indiğimde kalbim eskisinden daha mı kırık olacaktı? Motor durana, tekne denizin ortasına demir atana kadar minik kamaramda yatağa oturup bu düşünceler eşliğinde bekledim. Sonunda kapımı açıp beni serbest bıraktığında ise ona bakan gözlerim artık eskisi kadar cesur değildi. Yanından geçerek kaptanın bulunduğunu tahmin ettiğim üst kata çıktım. Dümenin başında hiç kimse yoktu.

"Kaptan nerede?" diye tereddütle sordum fakat o, beni huzursuz eden cevabı verdi.

"Kaptan benim."

Bu durumda biz gerçekten denizin ortasında baş başaydık. Bu yeni bilgiyi hazmetmem birkaç saniyemi aldı ve ardından gergin bir şekilde kollarımı göğsümde kavuşturup çenemle dümeni işaret ettim. "Sen bunu kullanabiliyor musun gerçekten?"

"Kullanabiliyorum ki buraya kadar batmadan geldik. Endişelenme, bu gece ölmeye de öldürmeye de niyetim yok."

Mehtaba, yıldızlara bakarak sakinleşmek için derin bir nefes alıp biraz daha sağduyulu olmaya karar verdim.

"Emir, gerçekten biz ne yapıyoruz? Sen değil miydin başta beni istemediğini söyleyen? Biz bu konuyu kapamıştık. Şimdi niye buradayız? Birlikte denize açıldık diye her söylediğine inanacağımı mı düşünüyorsun?"

"Kendi rızanla gelseydin bu tekne olayının romantik bir sürpriz olması gerekiyordu. Ben de dağ adamı gibi davranmaya hevesli değildim."

Arka tarafı göstererek konuşmuştu. Sözleri üzerine gösterdiği yöne döndüm. Masadaki gül yapraklarına, buzların arasına yatırılmış şaraba, mumlara baktım. Bu teknede gerçekten romantik bir sürpriz hazırlanmıştı. O an bazı şeyler kafama dank etti.

"Sen tabii benim senden göreceğim en ufak bir ilgi üzerine kollarına atlayacağımı düşündün. Tekneyi de sonrasında kutlama yapmak için ayarladın." Nasılsa ona âşıktım, onu reddedecek hâlim yoktu. O da bu ihtimali bir an bile düşünmemişti. "Merak ediyorum, daha önce hayatında hiç reddedildin mi Emir? Sana hayır diyen bir kadın oldu mu?"

Derin bir nefes aldı ve kısa bir an gözlerini kapatıp açtıktan sonra doğrudan bana bakarak sakince konuştu.

"Senden özür dilemeye, bir şeyleri telafi etmeye çalışıyorum. Oturup konuşalım, orta yol bulup birbirimizi anlayalım istiyorum. Lütfen."

Önce masaya, içinde bulunduğumuz romantik ortama, ay ışığında aydınlanmış karanlık denize ve ardından umutla yüzüme bakan adama baktım.

"Benim seninle konuşacak bir şeyim yok. Geri dönmek istiyorum."

"Gerçekten mi? Ama benim seninle konuşmak istediğim çok şey var ve sen beni dinlemeden biz hiçbir yere gitmeyeceğiz. Denizin ortasındayız. Beni dinlemek hatta anlamak zorundasın."

Aksi bir şekilde masaya oturup mumlardan birini söndürdüm. Sonra Emir'le karanlıkta baş başa kalmanın mum ışığında kalmaktan daha kötü olduğunu düşünerek, ortamı daha fazla bozmadan şarap şişesini elime alıp mantarını çıkardım.

"İyi, anlat ne anlatacaksan, seni dinliyorum."

"Bu şarabı buraya hangi aptal koydu acaba. Daha fazla içmeni istemiyorum."

Şişeyi elimden almayı denedi ama başaramayacağını anlayınca karşıma oturdu. Parmaklarıyla masada ritim tutarak söyleyeceklerini kafasında toparlamaya çalıştı. "O gece seni çok üzdüm, kırdım, biliyorum. Çok özür dilerim."

"Sen o özrü daha önce de dilemiştin zaten. Bu kadar telaşa gerek yoktu."

Ayyaş gibi şişeyi kafama dikerek büyük bir yudum aldım. Bunu yapmaktan hiç hoşlanmamıştım ama Emir'i sinir etmek için elimden bir tek bu geliyordu. Boğazım yanınca hafifçe öksürdüm.

"Beni sinirlendirip pes ettirmeye mi çalışıyorsun?"

"Vazgeçersen ilk defa yaptığın bir şey olmayacak. Hiç şaşırmam." Büyük bir yudum daha aldım ve bu defa boğazım o kadar etkilenmedi.

"Bakıyorum kafanda beni kolayca yargılayıp infaz etmişsin."

"Senin kaçışın kadar hızlı ve kolay olduğu söylenemez. Resmen U dönüşü yaptın."

Elini masanın üstüne koyarak bana doğru eğildi. "Kaçmadım ben, geri çekildim."

"Ne fark eder? Bana göre ikisi de korkakların yapacağı şeyler."

Sinirle kaşlarını çattı. Söylediğim şey hiç hoşuna gitmemiş gibi duruyordu. "Korkak mı? Sen yaptığın şeyin

cesurca olduğunu mu sanıyorsun da beni korkaklıkla suçluyorsun?"

Şişeyi elime alıp biraz daha içtikten sonra ayağa kalktım. "Ben en azından hislerimi dile getirebiliyorum."

"Ne büyük nimet! Sende de o hislerin arkasında durup yaşayacak cesaret yok. Birine seni seviyorum dersen ona söz vermiş olursun." O da ayağa kalkmıştı. Daha az önce özür dilemiyor muydu bu adam? Ne ara beni suçlamaya başlamıştı?

"Sen söz veremediğin için ben sözümü tutamadım."

"Hayır, ben söz verirsem seni asla bırakmayacağımı bildiğimden yol yakınken sana kaçma şansı vermiştim. Seninse sözünü tutamayıp beni yarı yolda bırakacağın başından belliydi."

Ona doğru yürüdüm ve vurma isteğiyle doldum. "Aşkını dile getirip reddedilen taraf bendim ben! Ne ara günah keçisi ilan edildim acaba?"

"Bana seninle olmak için bir yol bırakmadın ki! Sadece yıllar sürecek planlarından bahsettin! Her şeyi öyle keskin, net planlamışsın ki ben kendime senin dünyanda bir yer bulamadım. Neresine sığacaktım hayatının? Bu ülkeden dışarı adım atamayacağımı biliyorsun. Bir dünya işim var, sorumluluğum altında üç kadın, bir çocuk var! Benim senin gibi arkamı yasladığım bir ailem yok. Herkesin arkasında duran dağ ben olmak zorundayım. Reisi olmaya mecbur kaldığım bir ailem var. Sadece kendimden sorumlu değilim. Sen otuz yaşına gelene kadar seni Türkiye'de bekleyip bana dönüşünün hayalini mi kursaydım? Dokuz yıldan bahsediyoruz. Üstelik sırf özgürce Avrupa'da yaşayıp farklı kültürler tanıyabil diye! Benim seninle bir gelecek hayali kurmama izin vermedin. Seni bir peri masalının içinde şımartıp yaşatmışlar bu yaşına kadar. Ben o lükse sahip değilim. Senin hayal-

lerinle benim gerçeklerim birbirinden gündüzle gece kadar farklı."

Saçlarımı başımın üstünde gelişigüzel toplayarak başımı iki yana salladım ve birkaç adım geriye yürüdüm.

"Orta yolu bulabilirdik. Zamanla birbirimizi anlardık, değişirdik. Tüm bunları konuşmak için daha çok erkendi. Birkaç haftadır tanıdığım bir adam için hayallerimden mi vazgeçseydim yani? Seninle aramda henüz bir şey olmasına fırsatım bile olmamışken senin için her şeyi bir kenara mı bıraksaydım?"

"O zaman hislerini dile getirirken aşktan bahsetmeyecektin. Uğruna bir şeylerden vazgeçmeyeceğin kadar değersizsem senin için ya da benimle olabilmek için bir yol arayamayacak, açık bir kapı bırakamayacak kadar korkaksan beni korkaklıkla suçlamayacaktın."

"Senin için her şeyi bırakıp senin istediğin hayata mı başlamalıydım yani? Uğruna kendimden vazgeçersem benden geriye ne kalırdı? Ayrıca sen bence değersizlikten bahsedebilecek son insansın. O gece bana kendimi o kadar değersiz hissettirdin ki..."

Beni alaycı bir şekilde onaylayarak, konuşurken üstüme doğru yürüdü. "O yüzden saniyesinde benden kaçtın, beni sensizlikle cezalandırdın."

"Umurunda olduğumu bile düşünmüyordum! Hâlâ da düşünmüyorum! Kırgındım, aşağılanmış hissediyordum. Benim için hayal kırıklığı olmuştun."

"Tamam, kötü adam benim," dedi ve çok daha sakin bir şekilde koluma dokunarak konuşmaya devam etti. "Derdimin seni değiştirmek olduğunu mu sanıyorsun? Senin olduğun insanla bir alıp veremediğim yok benim. Tek derdim, gelecek planlarındaki bir araya gelmemizi imkânsızlaştıran şeylerdi. İstediğim seni değiştirmek olsaydı kendimi hayatında bir fazlalık, hayallerinle aranda

duran bir engel olarak görüp o gece senden uzaklaşmazdım." Eli tenimi okşarcasına hareket ederek bileğimden elime indi. Artık benimle kavga etmiyordu. Bana kendini anlatıyordu.

"Geç olmadan, seni bırakamayacağım kadar çok bağlanmadan git istedim Sevda. Abim öldüğünde daha yeni otuz yaşına girmişti. Hayat kısa ve ben aşk gibi özel bir duyguyla tanıştıysam, yıllarımı sevdiğimi bekleyerek değil onunla geçirmek isterim. Her günüm onunla olsun diye çabalarım. İsteğin okulunun bitmesini beklemem olsa anlardım. Ama sen tek başına bir macera yaşamak istiyorsun."

Emel'in sözleri aklıma yeniden süzüldü. *"İnsan sevdiğiyle paylaşmadıktan sonra tek başına mutlu anların ne değeri vardı? Biriyle olduktan sonra hayallerini sen, ben diye değil, biz diye kurmak gerekmez miydi?"*

"Şimdi ne değişti de beni yeniden görmek istedin? Gördüğüm kadarıyla hâlâ ayrı dünyaların insanları olduğumuza inanıyorsun."

Başını şiddetle iki yana sallayarak itiraz etti. "Madem hayallerindeki adam ben değilim ve olmamın bir yolu yok, o zaman hayallerini değiştirmeye, değiştiremediklerime ise ayak uydurmaya karar verdim. Uzlaşmak için buradayım. Amacım kavga etmek değil, anlaşmak."

"Gitmeme izin vermek daha kolay değil miydi? Nereden çıktı bu uzlaşma merakı?"

"Ben izin verdim ama sen gitmedin. O geceden sonra ne uyuduğum uykudan ne yediğim yemekten ne de yaptığım işten hayır geldi. Beni tamamen ele geçirmişsin. Senden kurtulamıyorum. Rüyamda sen, gözümü açtığım an sen. Gecem gündüzüm birbirine girdi. Aptal oldum. Yemek yiyemiyorum, evde seni düşünmeden odadan mutfağa bile gidemiyorum. Hiçbir şey yapamıyorum.

Attığım her adımda seni hatırlıyorum. Bu yüzden seninle olmak zorundayım."

Sözleri büyük vaatlerle doluydu. Çok güzel konuşuyordu ama aklım karışmıştı, içimdeki korku bir çığ gibi büyümüştü. "Benden ne istiyorsun Emir?"

"Bana yine güvenmeni istiyorum, izin ver seni mutlu edeyim. Eğer söylediğin gibi bana âşık olduysan zaten bensiz mutlu olamazsın. Biliyorum çünkü sensiz mutlu olamıyorum. Bunu bu birkaç haftada bile anladım. Benim elim kolum bağlı. Elini tutabilmem için benimle uzlaşman gerek."

İyi de ona nasıl güvenebilirdim?

"Hani sen bana uygun değildin? Birbirimize uygun olmadığımızı söylemiyor muydun? Şimdi sana neden güveneyim?"

Diğer elimi de tuttu ve benimle birlikte oturdu. Esen rüzgâr üşümeme neden olunca ürperdim.

"Bana değil, kalbine güven o zaman. Benimle ilgili ne yapmanı söylüyor, onu dinle. Kalbinin hükmüne razıyım. Ama kadınlık gururunla ya da mantığınla değil, kalbinle cevap ver bana. Ben mantığımla karar verme hatasına bir kere düştüm. Haftalardır feleğimi şaşırdım. Şimdi bak, kalbim beni sana getirdi."

"Ya bir daha mantığını dinlemeye karar verirsen ne olacak?"

"Aynı hatayı iki defa yapmam. Dilim çözülüp sözümü verdikten, elini bir kere tuttuktan sonra seni bırakamam. Ben öyle biri değilim."

Bu sözler daha önce bana rüyamda söylediklerine öyle çok benziyordu ki içimde bir şeyler cız etti. Sanki yüreğini avuçlarıma koymuş, hayatının kalanını bana emanet etmişti. Hâlâ çok korkuyordum. Uzlaşmakla neyi kastettiğini bilmiyordum. Ancak kalbimde bir şeyler sıcacık

olmuştu. Şimdi içimdeki sesi dinlemezsem, hayatımın kalanında bunun için pişmanlık yaşayacağımı biliyordum. Yaptığım şey delilikti, çılgınlıktı belki ama aşkın da pek akıl işi olduğu söylenemezdi. Ona yaklaşarak gözlerimi kapadım. Nefesini, sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum. Sanki her hücrem onsuzlukla sızlıyordu. İçime nasıl böyle derinden işlemişti? Yumuşak dudakları benimkilere zarifçe, izin istercesine dokundu ve ben aklımı susturarak ona istediği izni dudaklarımla verdim. Fakat o, öpücüğümüz derinleşirse kontrolünü kaybedecekmiş gibi kendisini geri çekerek alnını benimkine yaslayıp fısıldadı.

"Seni çok seviyorum ve sana söz veriyorum, ne olursa olsun bu asla değişmeyecek."

Bu, benim ilk öpücüğüm değildi. Ancak ilk defa bir öpücük beni birine bu kadar ait hissettirmişti. Sanki ben bir yapbozdum ve o benim yıllardır aradığım eksik parçamdı. Onunla tamamlanmıştım. Gözlerimi açarak elinden çektiğim elimle yüzünü kavradım. Bu defa onun aksine ben büyük bir tutkuyla dudaklarımı onunkilere yasladım. İşte ben o öpücükle bir daha geri dönülemez şekilde Emir'in Sevda'sı olmuştum. Bizim hikâyemiz asıl o teknede bir Eylül akşamı birbirimize verdiğimiz sözle başlamıştı.

16. Bölüm

Uzlaşma

Gözlerimi dalga sesleriyle açtığımda başım Emir'in göğsüne yaslıydı. Sözde birlikte güneşin doğuşunu izleyecektik ama ben uyuyakalmıştım. Sabah güneşi yüzüme vurup, beni rahatsız etmesin diye o da duruşunu değiştirip kendini bana siper etmişti. Bu davranışı kalbimde bir yerlere dokundu ve uyanır uyanmaz hayranlıkla ona baktım.

"Günaydın Sevda Hanım."

Kolları arasında kıpırdanarak kocaman gülümsedim ama başımda hissettiğim ağrı ve boğazımdaki kuruluk gülüşümü yok etti.

"Günaydın." Gözümü ovuşturmak için elimi kaldırdım ve o an elime bulaşan makyaj kalıntısı yüzümü buruşturmama neden oldu. "Ayy..."

Hemen başımı Emir'in göğsünden çekerek doğruldum, hatta ona arkamı döndüm.

"Ne oldu? Bak baştan anlaşalım, dün gece sarhoştum, bir şey hatırlamıyorum dersen seni denize atarım."

Sesindeki sahte ciddiyeti fark ederek gözlerimi devirdim. Kolumdan tutup, beni kendisine doğru döndürmeye çalışarak neden yüzüne bakmadığımı sordu. Ben de doğruyu söylemek zorunda kaldım.

"Ben daha yüzümü bile yıkamadım, bakma bana. Zaten makyajım akmış. Tabii ben film yıldızı olmadığım için sabahları prenses gibi uyanamıyorum."

Gülerek tüm debelenmeme rağmen çenemden kavradı ve yüzüme aşkla baktı. "Sen benden mi utanıyorsun? Bence bu dünyada senin güzelliğini kapayabilecek bir boya yok. Sakın takma böyle şeyleri kafana."

Gözümün kenarına bulaşan makyajı parmağıyla temizlemeye çalışırken ben de onun gülümsemesiyle ortaya çıkan gamzelerini, hayran olduğum kirpiklerini izledim.

"Ama senin kirpiklerin bile çok güzel ya..."

Dilime hâkim olamayarak içtenlikle dile getirdiğim gerçek önce bir saniye kadar yüzüme bakmasına sonra da bir daha gülmesine neden oldu.

"Ne diyordun Beste'ye beni anlatırken? Güzel Kirpik miydi lakabım?"

"Ya Emir... Ben gidip yüzümü temizleyeceğim. Sana da bir daha asla iltifat etmeyi düşünmüyorum, haberin olsun."

Beni yakalamasına izin vermeden lavaboya gittim ve aynaya bakınca ilişkinin ilk gününe harika bir başlangıç yaptığımı düşündüm. Emir bu hâlimden bile soğumadıysa doğrusu artık beni kolay kolay bırakmazdı. Yüzümü yıkamak işe yaramayınca bulduğum ıslak mendilden yardım aldım. Emir de açık bıraktığım kapıya yaslanmış hâlde beni izliyordu. Saçlarımı toplamaya çalıştım ve ne yaparsam yapayım görünüşümü toparlayamayacağımı kabullendim. Emir ise gözlerini üzerimden ayırmadan aklımı okumuş gibi sakin bir şekilde konuştu.

"Sen benim gördüğüm en güzel şeysin. Tanıştığımız günden beri bu konudaki fikrim değişmedi ve değişeceğini de sanmıyorum."

Tanıştığımız günkü hâlimi hatırlayarak utançla güldüm. "Emir ben o gün de korkunç görünüyordum. Uyuyakaldığım için sınava geç kalmıştım. Neyse en azından en rezil hâllerimi şimdiden biliyorsun."

Ne yaparsam yapayım herhalde beni daha kötü hâlde göremezdi. Makyajdan arınmış yüzüme aynada son kez bakarak ıslak mendili çöpe attım. Emir de bana doğru uzanarak elimi tuttu. Bedenimi küçük banyodan dışarı çıkardı.

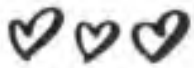
"Seni ilk gördüğüm gün arabamın önüne aniden çıktığında durduk yere başıma iş çıkardığını düşünmüştüm. Çok güzeldin ama ben hiçbir zaman güzel bir kadın görüp aklını kaybeden bir adam olmadım. Muhtemelen sadece güzel olsaydın şu an burada olmazdık. Sınava girmek için öyle çok direttin ki tam bir savaşçı dedim kendi kendime. Saygımı o an kazandın. Sonra seni sınıfa çıkardığımda yanından ayrılmadan önce bir şey yaptın. Belki sen hatırlamıyorsun ama o hareketin benim kalbimde varlığını unuttuğum bir köşeyi ısıttı. Seni taşırken alnım terlemişti. Bundan rahatsız olmadın. Aksine şefkatli bir şekilde elini kaldırıp onu sildin. Sanki yıllardır beni tanıyormuşsun gibi. Ben senin gamzelerine, gülüşüne, gözlerine ya da ne bileyim etrafındaki herkesin fark ettiği güzelliğine değil, sadece, sana dair her şeye vuruldum."

Tuttuğu elimin parmaklarını severek gülümsedi ve yüreğimi ısıtan konuşmasına devam etti.

"Sihir gibi, büyü gibi bir şeydi. Gün geçtikçe, seni tanıdıkça arttı. Hâlâ etkisindeyim ve artmaya da devam ediyor. O andan sonra her hareketinle sanki on kat, yüz kat daha da güzelleştin. Bu yüzden benim yanımdayken

nasıl göründüğünle ilgili endişelenme. Ben sana baktığım zaman hangi kılıkta olursan ol çok güzel bir kadın görüyorum."

O konuştukça benim içim bayram yerine döndü. Korkularım buhar olup uçtu. Kalbim avazı çıktığı kadar her atışında bağırıyordu. *Sonunda sahibimi buldun,* diyordu sanki bana. Şimdi geriye dönüp düşündüğümde acaba diyorum, bu sahibin onu böyle hoyrat kullanacağını bilseydi yine de sevinip bu kadar hızlı atar mıydı kalbim?

Benim için kendi elleriyle kahvaltı hazırlayıp omlet yapmıştı. Geceyi geçirdiğimiz tekne kiralıktı. Ancak Emir'in bir gün bir tekne alıp onunla denize açılma hayali varmış. Bana ilk defa bir hayalini anlattığını fark ederek hevesle ondan denize olan sevgisini dinledim. Kızarttığı ekmekleri masaya getirdiğindeyse beraberinde içmem için değişik bir buzlu çay da getirmişti. "Zencefilli buzlu çay, akşamdan kalmalığına iyi gelir dedim," diye açıkladı.

"Denizin ortasında nereden buldun peki?"

"İçkili mekân işletince böyle şeyleri de illa ki biliyorsun. Bekir Abi tekneyi kiraladığında olur da fazla kaçırırsak diye dolaba koymuş. Bir de limonlu soda içersen aspirinle, bir şeyin kalmaz."

Elimi çenemin altına koyarak, masaya yaslanıp onu izlemeye başladım.

"Sen normalde çok içer misin?"

"Bazen içerim ama çok nadirdir. Hem ayarımı da bilirim, öyle sarhoş olacak kadar içmem."

Omletinden bir lokma alıp kahvesinden içti. Ben de o an onu izlemenin içimi huzurla doldurduğunu keşfettim. Yaşadığımız anın değerini idrak ettim. "Emir..."

"Efendim Sevdam."

Öyle güzel çıkmıştı ki ağzından Sevdam kelimesi. Sanki doğduğum günden beri Emir'i tanıyordum ve o bana böyle hitap ediyordu. Hâliyle yüzümde aptal bir gülümseme belirdi. Ağzım kulaklarıma kolayca ulaştı. "Şey diyecektim ben."

"Ne diyecektin aşkım?"

Aşkım derken? Ağır silahlarla saldırıyordu ve beni savaş meydanının ortasında cephanesiz bırakmıştı. Ağzından çıkan her kelime, her bakış beni kalbimden vuruyordu.

"Sen böyle yapınca dikkatim dağılıyor."

İsyanım, sırıtarak masaya yaslanıp, gözlerime bakmasına neden oldu. Tüm dikkati böyle üzerimde olunca da heyecanlanıyordum. Tamam, ben Emir yanımdayken ne yaparsa yapsın heyecanlanıyordum. Varlığı yeterliydi dikkatimi dağıtmak için.

"Seni dinliyorum," deyince, yutkunarak aklımı başıma toplamaya çalıştım. Önceki gece sözleri doğrultusunda aşka gelip gözüm kapalı ona bir söz vermiştim. Bir nevi boş senede imza atmıştım. Şimdiyse gerçek dünyaya dönme zamanıydı.

"Bizim dün gece hakkında konuşmamız gerek. Şu uzlaşma meselesi, bence bir an evvel bir anlaşma yapmalıyız."

Derin bir nefes alarak arkasına yaslandı. Galiba bu konuyu bu kadar çabuk açacağımı düşünmemişti. "Emin

misin? İstersen bugün güzelce vakit geçirelim. Akşama da konuşabiliriz."

"Ertelemek istemiyorum."

Tabağını kendisinden uzaklaştırıp kahvesinden büyük bir yudum daha aldı ve yüzüne ciddi bir ifade yerleştirerek başını salladı.

"Tamam, önce sen başla lütfen. Olmasını istediğin ve istemediğin ne varsa konuşalım."

Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. Şartlarımı kabul etmek istemezse ne yapardım hiç bilmiyordum. Onunla anlaşmayı gerçekten çok istiyordum. Yine de tavrımda ne kadar net olduğumu anlaması için doğrudan konuya girdim.

"Ben okulumu bitirene kadar mesafe ilişkisi yaşayacağız. Tahmin edersin ki senin için kafama göre şehir değiştiremem. Aileme hafta sonları İstanbul'a ya da Bursa'ya gideceğim gibi bir şey söylersem neler olacağını düşünmek bile istemiyorum."

Beni onaylayarak cevap verdi.

"Elbette, ben bunun ilk günden beri farkındayım. Okulunu bitirdiğin güne kadar seni bekleyeceğim. Her fırsat bulduğumda da yanına geleceğim seni görebilmek için. Gerekirse fırsat yaratacağım. Gelen taraf hep ben olacağım."

"Ailem bizi ben mezun olana kadar bilsin istemiyorum. Okulla ilgili yaşadığım her sorunu sana bağlayacaklardır. Ayrıca beni görmeye geldiğinde görüşmemizi zorlaştırırlar. Bizimkiler biraz geri kafalıdır."

Kaşları çatıldı, oturduğu yerde rahatsızlıkla kıpırdandı. "Onlara yalan söyleyip durumumuzu saklamak mı istiyorsun? Öğrenirlerse hakkımda iyi şeyler düşünmeyeceklerini tahmin ediyorum. Belki de karşılarına geçip onlarla dürüstçe konuşmalıyım."

Onu bizimkilerin karşısında hayal edince anında tansiyonum çıktı. "Yok, hayır. Yani Emir, gerçekten nefes aldırmazlar ve ben okuldaki son senemde böyle bir şey istemiyorum. Lütfen." Üstelik böyle bir şey için cidden çok erkendi.

İsteğimden hoşlanmasa da kabul etti. Çünkü bu, benim geçilmemesi gereken kırmızı çizgimdi.

"Ama okulun biter bitmez herkesle konuşacağım. Bir gün bile beklemem. Başka ne istiyorsun?"

"Yüksek lisans yapacağım. Madem sen yurt dışına çıkamıyorsun o zaman ben de burada yaparım ama kendi istediğim yerde yapacağım. Kabul edilir miyim bilmiyorum fakat kendi okuluma devam etmek istiyorum."

Samimi bir şekilde gülümsedi, rahatladığı her hâlinden belli oluyordu. Ayrıca daha ilk günden bir yıl sonrasının pazarlığına başlamış olmamdan da hayli hoşnut olmuştu.

"Tabii ki, bu senin en doğal hakkın, sen okumak istediğin sürece ben senin ancak destekçin olurum. Nerede istersen okulun bitene kadar orada bir hayat kurarız. Hangi şehirde olursa olsun ben mümkün olduğunca sana ayak uydururum. Belki hep yanında olamam ama her fırsatta sana gelirim."

"Diplomamı aldıktan sonra okuldan fırsat bulursam bir taraftan da çalışacağım zaten."

Beni yeniden onayladı ve büyük bir hevesle aklındakilerden bahsetmeye başladı.

"Bunu ben de düşündüm. Mesela Bursa'da Beste'yle ortak bir iş kurabilirsiniz. İstersen ailenin adıyla kurarız böylece onlara da destek olmuş, bir taraftan aile işini büyütmüş olursun."

Elbette düşünmüştü. Emir gibi bir adam anlık alınan bir kararla böyle ciddi adımlar atmazdı.

"Gerektiği zaman İtalya'ya da iş için gideceğim. Orada yaşayacağım demiyorum ama iş seyahatlerine her zaman gidebilirim. Bana engel olmayacaksın."

"Anlaştık. Benim nasıl bir ayağım İstanbul'daysa senin de iş için Roma'ya gitmen makul. Kalış süren mantık sınırlarında olduğu sürece tabii..."

Bunun üzerine aklıma süzülen soruyu direkt dile getirdim. "Sen İstanbul'da kalış sürelerini makul tutacak mısın? Ben hep göçebe bir hayat istemiyorum."

Başını iki yana sallayarak endişelerimi gidermek için elimi tuttu.

"Birkaç yıl içerisinde İstanbul'daki işleri düzene sokup devretmek istiyorum. Dün Murat Amca'ya söylediğim gibi Bursa'ya yerleşebiliriz. Seni memleketinden koparma derdinde de değilim. İstediğinde buraya da geliriz. Gerçi muhtemelen artık oteli bana satmaz Murat Amca..."

Konuştukça şekillenen hayaller sanki bize hızla bir gelecek inşa ediyordu. Paniğe kapılacağımı düşünerek kendimi yokladım. Fakat tam aksine konuşmak beni rahatlatmıştı. Sanki Emir'in benden istediklerinin, beklediklerinin sınırları belirlenince kendimi güvende hissetmeye başlamıştım.

"Senin benden istediklerin neler peki?"

Bunun üzerine sakin ama tartışmaya açık olmayan bir ses tonuyla konuştu.

"Otuzundan önce evleneceğiz. Yani bu sabah bunu konuşmak için uygun zaman değil, biliyorum. Ancak okulun bittikten sonra ailenle konuşup evlenmek için izinlerini isteyeceğim. Sürekli bir arada olabilme imkânı varken, senden uzak durup kendime işkence çektirecek kadar mazoşist değilim ben."

"İyi de yüksek lisans..." Cılız itirazımı kendinden emin bir şekilde geçiştirdi.

"Benim soyadımı taşırken de eğitimine devam edebilirsin. Eğer endişelendiğin şey bir evi çekip çevirmekse seni anlıyorum. Staj sırasında yaptığımız anlaşma yüzünden gözün korkmuş olabilir ama ben öyle bir adam değilim. Gerektiğinde sana yardımcı olurum ki zaten yaşayacağımız evde ya da evlerde yardımcımız olacaktır. Yatılı birini evimde istemem dersen gündüzleri de gelip temizlik ve yemek yapabilir biri."

Baştan sona mantıklı konuşuyordu, ben de o böyle anlattıkça söylediklerıyle ilgili heveslendiğimi fark ettim. Ancak daha sonra evlenip okulunu, akademik kariyerini yarım bırakanlarla ilgili duyduğum şeyleri hatırladım.

"Yine de..."

"Senin için hayatını zorlaştıran, sana engel olan bir adam olmak en son isteyeceğim şey. Ben başarınla ancak gurur duyarım. Ayrıca sana söz veriyorum, yüksek lisansın bitene kadar senden çocuk da istemeyeceğim. Anne olup okulunu yarım bırakmaktan korkuyorsan endişelenme. Henüz ne kadar genç olduğunun farkındayım. Senden hazır olmadığın bir şey isteyecek değilim. Eğer gözünü korkutan evlilik fikriyse sen otuzuna gelene kadar birlikte yaşayan bir çift olduğumuzu da düşünebilirsin. Omuzlarına hazır olmadığın sorumluluklar yüklemeyeceğim."

Bu konuşma için gerçekten çok erkendi. Ama onun elimi tutmadan önce bu kadar etraflıca düşünüp her şeye karar vermesi, bizi böyle ciddiye alması beni korkutacağı yerde mutlu ediyordu. Onun bana, benim ona kapıldığımdan bile fazla kapıldığını düşünmeme neden oluyordu. Bu da canımı hiç yakmayacağını ummamı sağlıyordu.

Emir'le birlikte yaşamak kötü bir şey değildi, bunu zaten biliyordum. Daha önce tecrübe etmiştim. Üstelik

ailemden izin almadan sevdiğim adamla görüşebilmek demekti, toplum tarafından yargılanmadan özgürce ilişkimi yaşamak demekti evlilik. Ailemin sevgililik kavramına pek saygıları olduğu söylenemezdi. Sırf onlar iyi hissetsin diye Emir'le yıllarca uzatmalı nişanlı kalmak da bence evlenmekten daha kötüydü. Özellikle böyle kolaylıklarla dolu bir evlilik hayatı vaat edilirken, karşımda hayatımı kolaylaştıracak her şeyi düşünmüş bir adam varken yapabileceğim tek şey onu onaylamakmış gibiydi. Üstelik tüm bu konuştuklarımızı yaşamak için önümüzde en az bir yıl vardı. Bu yüzden tebessüm ederek konuştum.

"Tamam, ama bu yaptığın şeyin evlenme teklif etmek olduğunu sanıyorsan hiç değil haberin olsun. Mümkünse okuldan mezun olduğumda elinde bir yüzük ve dikkat çekici bir organizasyonla sormanı tercih ederim."

Daha her şeyin başındaydık, bir yıl boyunca ilişkimiz yolunda giderse bana o malum soruyu soracağını ve devam edebilmemiz için ona evet dememi istediğini şimdiden söylüyordu. Kartlarını açık oynaması, bu ilişkiden beklentisini en başından dile getirmesi anlaşılır bir şeydi. En azından ne yaptığımızı, ne yöne gittiğimizi bilerek adım atacaktık. Böylece, yaşarken kaybolma riski en aza inmiş olacaktı. Gülerek söylediğim sözler üzerine elimi öptü ve o da güldü.

"Anlaştık diyelim mi o zaman?"

İkimiz yine bir anlaşmanın başrolündeydik. Peki, bu defa bizi ne bekliyordu?

17. Bölüm

Masalın Sonu

Bugüne dek bir araya gelmemizi engelleyen sorunlarımızı masaya yatırıp anlaştıktan sonra bir daha ciddi konular hakkında hiç konuşmadık. Sadece birbirini seven, beraber tatil yapan iki genç olduk. Tekne kıyıya dönerken, hevesimi alayım diye onun gözetiminde dümene geçmeme bile izin verdi. Otele döndüğümüzde Murat Amca'yla yüzleştik fakat korktuğumuz gibi bize sinirlenmemişti. Aksine yaşadığımız âşık kavgası onun aramızdaki şeyin gerçekliğine dair inancını güçlendirmişti. Bize bir ilişkiyi devam ettirmekle ilgili bir sürü öğüt verdi. Emir'le oteli devretmek konusunda anlaştılar ama tek bir ricası vardı. Her yıl en az bir hafta bu otelde tatil yapmamızı istiyordu. Bu ricasını elbette memnuniyetle kabul ettik. Tatilimin en azından bir gün daha uzamasını, daha doğrusu Emir'le bir gün daha geçirebilmeyi istediğimden bizimkileri aradım ve Çeşme'de iki gün kafa dinlemek istediğimi söyledim. Babam tek başıma tatil yapma

fikrimden hiç hoşlanmadı. Annem iyice özgürlüğüme düştüğümü, ailemden uzaklaştığımı söyleyip bana olan kırgınlığını dile getirdi. Fakat sonunda Çeşme'de bir gün daha geçirme iznini kopardım.

Emir'le Alaçatı'nın her yerini gezdik. Çarşıyı, yel değirmenlerini gördük, beraber yemek yedik. Sahile gidip yüzdük. Akşam olduğunda bu defa otelin terasında yıldızları seyrettik. Bu tatilin bitmesini, ondan ayrılıp eve dönmeyi istemiyordum. Fakat elbette sayılı gün çabucak geçti ve mesafe ilişkimiz hızla başlamış oldu. Sonraki günler ise benim için oldukça zor oldu. Sanki birkaç günlük bir rüya görmüştüm ve şimdi gerçek hayatımla yüzleşme zamanıydı. Emir'in hayatı İstanbul'la Bursa arasında geçiyordu. Ben ise babamın isteği üzerine okul açılana kadar tatilden kalan kısa süreyi bizim fabrikada fazladan staj yaparak geçirmiştim. Üstelik patron kızı olmam da bu stajı kolaylaştırmak yerine iyice zorlaştırmıştı. Kimse gözümün yaşına bakmıyordu. Emir'le iletişim kurabilmek için mesajlaşma ve telefonda konuşma yöntemlerini kullanmak zorundaydık. Konuşabildiğimiz zamanlar bile büyük nimetti. Tüm gün fabrikada telefonumu elime alamıyordum. Akşamları ise yorgunluktan hemen uyuyakalıyordum. Emir'in zaten ne zaman müsait olacağı belli değildi. Anlayacağınız imkânsızlıklar içinde bir yasak aşk yaşıyordum. Birbirimizi çok özlüyorduk. Bu süreç mesafe ilişkisinin ne kadar zor ve bana göre olmayan bir ilişki türü olduğunu anlamamı da sağlamış oldu. Örneğin, kendimden beklemediğim kadar kıskanç bir sevgiliydim. Ancak Emir gibi sürekli çalışan, şehirlerarası yaşayan yoğun bir adamla beraberken insan kıskançlık krizleriyle onu bunaltmaya bile kıyamıyordu. Nefret ettiğim, her şeyi sorgulayan, kendi özgüven problemi yüzünden hayatındaki adama nefes aldırmayan, her ânı

şikâyetle geçip tüm gün nazlanan tipte, ilgi delisi birine dönüşmek istemiyordum.

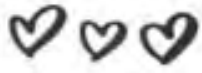
Ayrıca Emir'in bulduğu her fırsatta zaten benimle konuşmaya çalıştığını biliyordum. Bana olan ilgisinden, sevgisinden ya da benimle olma isteğine dair herhangi bir eksiklikten şüphe duysaydım ilişkimizi devam ettiremezdim. O da istediği kadın ben olmasaydım isteyince göremediği, dokunamadığı, kendisinden kilometrelerce uzakta bir kadının sadece sesini duymakla yetinmezdi. Anlayacağınız arada onsuzluk beni paranoyaklaştırsa da sevgilime güveniyordum. Haftada bir ziyaretime gelmeye gayret ediyordu ve birkaç saatliğine de olsa birbirimizi görebilmek bile sonraki günler için yüzümüzü güldürmeye yetiyordu.

Bu arada Zeynep yengem benim İstanbullu bir sevgilim olduğunu anlayıp zorla itiraf ettirmişti. Ondan kısa bir süre sonraysa Bahar yengemle internet üzerinden görüntülü konuşurken üzerimde kurduğu yoğun baskıların ardından ona da Emir'i anlatmak zorunda kalmıştım. Yengelerimle her zaman abla kardeş ilişkisi içerisinde olmuştuk. Yeri geldiğinde, bir hata yaptığımı düşündükleri zaman kimseye fırsat vermeden beni güzelce azarlayabiliyorlardı. Geçmişte canım yandığında ve aşk acısı çektiğimde ya da çektiğim acının aşk acısı olduğunu zannettiğimde yine onların omuzlarında ağlamıştım. Bana abilerimden de düşkünlerdi. Çünkü ikisi de tek çocuk olarak büyümüşlerdi ve beni kız kardeşleri olarak görüyorlardı. Sanki biz iki gelin ve bir görümce değil de üç kız kardeştik.

Babamlaysa anlaşılması zor bir ilişkimiz vardı. Öyle her şeyi rahatça konuşabilen baba kızlardan hiçbir zaman olamamıştık. Ben onun tek kızıydım. Dolayısıyla bana çok düşkündü ve beni çok severdi fakat özellikle

son yıllarda sanki inzivaya çekilmiş gibiydi. Benimle ilgili konuları abilerime bırakmıştı. Belki bunda üst üste yaptığım hataların da etkisi vardı, bilmiyorum. Küçük kızı birdenbire büyüyüp kanatları altından çıkma hevesiyle dolmuştu. Bu heves de beraberinde yalanlar getirmişti. Onu açıkça hayal kırıklığına uğratmıştım. Daha liseyi bitirdiğim yıl saplantılı erkek arkadaşımla buluşmak için onlara yalan söyleyip, sonrasında erkek arkadaşımın sözlü ve fiziksel tacizine uğramıştım. Tamam, bizimkiler onun hakkından gelmişti ancak babam hayatıma yanlış bir insan almış olmamla ve daha da önemlisi bu yanlış insandan zarar gördüğümde gidip onunla konuşmak yerine saklamamla hayal kırıklığına uğramıştı. Aramızdaki ilişki zarar görmüştü.

Anlayacağınız ben, bizimkileri bu yaşıma kadar yeterince utandırmış ve hata kotamı doldurmuştum. Kötü bir geçmişim, utançla dolu bir ergenlik dönemim olduğundan karşılarına bir erkekle çıkacaksam bu defa gurur duyacakları, sevecekleri bir damat adayı olmalıydı o adam. Doğru adam olduğundan emin olduğum biriyle olmak zorundaydım. Hâliyle Emir'i ne kadar çok sevsem ve ona güvensem de hem zamanlama olarak henüz bir üniversite öğrencisi olduğumdan hem de bana en azından erkekler konusunda hâlâ güvenmediklerini bildiğimden ailem gizli aşkımı öğrenmemeliydi. Yengelerimin biriyle görüştüğümü öğrenince paniğe kapılıp beni konuşturma nedenleri de buydu. Yeni bir hata yapıyorsam bunu bizimkiler duymadan öğrenip duruma müdahale etmeliydiler. Onları Emir konusunda ikna etmeye çalıştım. Bana güvenmeleri, yaşadığım ilişkiye saygı duymaları için yalvardım. Belki beni kendilerinden uzaklaştırmaktan, belki de sırf Emir'le olmak için onlara yalan söylememden korktukları için bu isteğimi yerine getirdiler.

Sınav programının okuldaki panoya asıldığı bir sonbahar sabahında dersten çıkmıştık. Beste'yle artık vizelere çalışmamız gerektiğini konuşurken telefonum çaldı ve ben arayanın Emir olduğunu görünce hevesle, ağzım kulaklarımda telefonunu açtım.

"Günaydın sevgilim. Bu saatte sesini duymak ne büyük mutluluk, nasılsın?"

"Günaydın aşkım. İyi olmak için seni aradım. Okulda mısın?"

Beste'yle hava almak için iç bahçeye çıktığımız sırada gülümseyerek cevap verdim.

"Evet, Beste de yanımda, şimdi dersten çıktık. Bir şeyler atıştırıp kahve içelim diyorduk. Sen neler yapıyorsun?"

"Sevgilimi okuldan kaçırıp tüm günü onunla geçirmeyi planlıyorum da o yüzden onun kafasını kaldırıp beni görmesini bekliyorum."

Duyduğum şeyi idrak edemeyerek birkaç saniye sustum. Sonra pek umutlanmak istemesem de hevesle etrafıma baktım. Bahçedeki kocaman süs havuzu her yıl sadece baharda doldurulduğundan yine boştu ve etrafındaki banklarda öğrenciler oturmuştu. Sınıf arkadaşlarımızın çoğu bahçenin diğer köşesindeki kantinde ya bir

şeyler yiyor ya da ağaçların altındaki masalara oturmuş okey ve tavla oynuyorlardı. Havuzun diğer tarafında, karşımda, üstünde ince bir deri mont ve kot pantolonu, spor ayakkabılarıyla dikilen Emir ise resmen onların arasında kamufle olmuştu. Tam bir üniversite öğrencisi gibi görünüyordu. Gözlerimiz birbirini bulduğu an mutlulukla çığlık attım ve elimdeki kitapları düşürerek ona doğru koştum. Hatta daha çabuk ulaşabilmek için boş havuzun etrafından dolanmak yerine tam ortadan geçtim. Ona doğru geldiğimi görünce o da benim gibi bana doğru gelmişti. Tabii benim çocukça coşkuma göre o daha kontrollüydü. Ama kendimi kollarına attığımda ayaklarımı yerden keserek sanki romantik bir filmin en can alıcı kavuşma sahnesindeymişiz gibi beni kucakladı. Yüzünün her noktasını arsız öpücüklere boğarak ona tüm gücümle sarıldım. Bizi izleyen insanları bile mutluluktan gözüm görmüyordu. Onu on gündür görmemiştim ve son görüşmemizde de bir restoranda ancak bir saat geçirebilmiştik.

"O kadar çok özlemişim ki seni! Bu hafta da gelemeyeceksin sanmıştım."

"Biliyorum, özür dilerim. İstanbul'da işler birbirine girdi iyice. Başımı kaldırıp bir türlü yanına gelemedim."

"Olsun, şimdi geldin ya önemli olan bu. Hoş geldin."

Dudaklarımdan özlemle öperek gülümsedi. "Hoş bulduм bir tanem."

Ona gülerken iyice ortaya çıkan gamzelerimi okşayarak, bir süre bir şey söylemeden beni izledi. Sonra yeniden bana sarılıp kokumu içine çekti. Hâlâ boş havuzun ortasındaydık ve havuzun kenarında bizi bekleyen Beste'yi unutmuş hâlde hasret gidermeye çalışıyorduk. Sonunda ilk toparlanan taraf Emir oldu ve bizi izleyen insanları fark ederek, geri çekilip kız kardeşini gördü.

"N'aber kız? Hoş geldin demek yok mu abiye?"

"Senin bizi gördüğün var da sanki. Ben hiç araya girip sevenleri ayırmayayım dedim."

Emir kolunu omzuma atarak beni göğsüne doğru çekti ve birlikte Beste'nin yanına gittik. Kız kardeşine sarılıp hatırını sordu. Beste'nin yerden aldığı kitaplarımı ondan alıp tozunu silkti. Sonbaharın yapraklarını sarartıp döktüğü bahçede hep birlikte karton bardakta birer kahve içip sohbet ettik. Sonra Beste öğleden sonraki derse benim yerime girip, not tutacağını söyleyerek Emir'in beni okuldan kaçırmasına izin verdi. Bahçenin etrafından dolanarak ağaçlı yolda bölümün otoparkına gittik. Ben de gözlerimle Emir'in arabasını aradım ama bulamadım. Hâliyle de ona "Arabasız mı geldin?" diye sordum.

Ben havaalanından taksiye bindiğini düşünürken, o beni çok şaşırtan bir şey yaparak birkaç adım uzağımızdaki motosikleti gösterdi.

"Hadi be, şaka yapıyorsun."

"Çok ciddiyim. Atla bakalım hadi, biraz gezdireyim seni."

Göz kırparak kurduğu cümle ve motora yaslanarak verdiği poz kahkahalarla gülmeme neden oldu. Emir son model arabaların insanıymış, ciddi bir iş adamıymış gibi dursa da aslında içten içe haylaz bir oğlan çocuğuydu. İstemediği, henüz hazır olmadığı bir zamanda büyümek zorunda kalmıştı. Gençliğini yaşayamadan yetişkin olmuştu. Bu yüzden bu yaşadığımız anın onun için de ne kadar kıymetli olduğunu biliyordum. Kasklardan birini kafama güzelce yerleştirdikten sonra kendisininkini de taktı ve arkasına oturduğumda sıkıca beline sarılmam konusunda beni tembihledi. Bu, benim ilk defa motora binişimdi. Bu yüzden başta biraz panik olsam da bir süre sonra rüzgârı hissetmek, Emir'in hemen önümdeki varlığının verdiği

güven hiç olmadığım kadar özgür ve maceracı hissetmemi sağladı. Kalp atışım hızlanmıştı.

Şehir trafiğinden kısa sürede çıkıp çevre yolundan devam ettik. Beraber piknik yapıp ağaçların altında vakit öldürdük. Sonra deniz kenarında bir koya gittik ve ayaklarımızı suya sokup manzaranın, temiz havanın tadını çıkardık. Dertsiz tasasız, dünyanın tüm karmaşasından uzak, çok güzel bir gün geçirdik. Sonunda beraber güneşin batışını izlerken, akşam rüzgârı üstümdeki kot ceketi geçip beni ürperttiğinde Emir'in kollarına tamamen sokuldum. O da üşüdüğümü fark edip hemen üstündeki deri ceketi çıkarttı ve tüm itirazlarıma rağmen bana giydirdi.

"Sen alışkın değilsin, şimdi dönüş yolunda üşürsün. Sonra kırk yılda bir geldin, o geldiğin zaman da beni hasta ettin deme bana."

Üstünde uzun kollu bir gömlek, gömleğin altında da tişört vardı ama üşümesinden korkarak kollarımı boynuna doladım.

"Asıl sen bir geldim hasta oldum diye bir daha haftalarca gelmezsen..."

"Sen benim gözüme baksana bir, sence ben gelme fırsatını yakalayınca uçarak gelmez miyim sana?"

Gelirdi, aslında bu ayrı geçirdiğimiz süre içerisinde bir gün sitem etsem, bana gel desem yine bir yolunu bulup atlar gelirdi ama ben onu zor durumda bırakmak istememiştim.

Eve daha fazla geç kalmamam için motora atladık ve geldiğimiz yoldan geri döndük. Şehir trafiğine girdiğimizde bulduğumuz ilk alışveriş merkezine Emir'i zorla sokup ona yeni bir ceket almıştım. Onun deri montu ise çoktan benim olmuştu. Eh, insan sevdiği adamı bu kadar az görürken ayrı kaldığı zamanlarda onu hatırlamasını sağlayacak her şeye el koymak istiyordu.

İkimiz için de en zor olan an, yani ayrılık vakti geldiğinde motordan evimden iki sokak ötede indim. Bizimkilere yakalanmama derdindeydim ve Emir de bu durumdan her zamanki gibi rahatsızdı ama benimle tartışmamak için bir şey söylemedi. Ona sıkıca sarıldım. Sanki yeterince sıkı sarılırsam ayrılmazmışız ya da ayrılık canımı acıtmazmış gibi geliyordu.

"Yapma böyle Sevda, zaten bırakmak istemiyorum seni. Kucaklayıp beraberimde götürmemek için kendimle, nefsimle mücadele ediyorum resmen."

Gülümseyerek zor da olsa geri çekildim. "Bir daha ne zaman gelebilirsin?"

"İki hafta içinde gelmeye çalışacağım ama istersen vizelerin bittikten sonra geleyim. Birbirimizi göreceğiz diye bir de mezuniyetine engel olmayalım."

Ben iki hafta onu görmemeye nasıl dayanacağım derken o bir de vizelerden sonra görüşmekten bahsediyordu. Bir ay daha onu görmeme düşüncesi içimi sıkıntıyla doldurdu.

"Ben, sen gelene kadar çok çalışırım. Hem zaten ancak günübirlik gelebiliyorsun. Bir günden bir şey olmaz."

"Okulu ihmal etmeyeceksin ama söz mü?"

Bana öğüt veren hâli karşısında gülerek başımı salladım ve ona yeniden sarıldım.

"Keşke gitmen hiç gerekmese, hep burada kalsan hatta tek işin beni görmeye gelmek olsa."

Yanaklarımdan, tam olarak gamzelerimin üstünden öperek yüzümü avuçları arasına aldı.

"Ben bu gamzeleri görebilmek için gerekirse Hezârfen gibi uçarım, sen mutlu ol diye kütüğümü İzmir'e aldırırım. Ama sen muhtemelen babamlar izin vermez diyerek benimle buluşmaya gelemezsin o zaman Pinokyo."

Eh, doğru söze ne denirdi? Haklıydı, bu yüzden iç geçirerek kollarından sıyrılmak istedim.

"Emir zaten çok geç kaldım, benim eve gitmem gerek."

"Biliyorum, belki iki dakika daha lafa tutar, fazladan yüzünü görürüm demiştim."

Ona son kez sarılıp öptüm ve ayrılık sahnemizin duygusallığına ebeveynlerimin korkusu baskın gelince hızlı adımlarla eve gittim. Ondan ayrılmaktan kesinlikle nefret ediyordum. Ancak evin garajında abimin arabasını gördüğümde tedirgin bir şekilde yutkundum. İçimi bir korku kapladı. Kapıyı açmak için aceleyle çantamdan anahtarlarımı çıkardım. Kapının kilidine sokmama gerek kalmadan açıldı. Karşımda gördüğüm kişiyse bir şeylerin yolunda olmadığından emin olmamı sağladı. Çünkü Eskişehir'de sandığım Selim abim de eve dönmüştü.

Ona şaşkın bir şekilde burada olma nedenini sordum. Ancak cevap vermeden içeriye geçmem için kenara çekildi. Üstümdeki ceketleri çıkardım ve dolabıma asıp ellerimi yıkamak için lavaboya gittim. Bahar yengemle birlikte gelmişti. İkisinin de suratı asıktı. Odamın banyosundan çıktığımdaysa iyice panik oldum. Çünkü yengelerim yatağımda oturuyorlardı. Odamın kapısı kapalıydı ve Selim abim kolları göğsünde bağlı hâlde elinde bir dosyayla ayakta dikiliyordu. Sinan abim ise odamda volta atıyordu. Ben bu sahneyi hatırlıyordum. Büyük bir yaramazlık yaptığım ve başımı derde soktuğum anlarda her zaman böyle davranırlardı. Belli ki durumu babama duyurmadan çözme niyetindeydiler. Selim abim çalışma masamın sandalyesini işaret ederek oturmamı bekledi. Ben de onlara doğru döndürülmüş sandalyeme yerleşip yüzlerine baktığım an sorguda olduğumu anladım. Elin-

deki dosyayı yüzüme doğru salladı ve soğuk, sinirli bir ses tonuyla sordu.

"Senin Emir Karaca ile ne işin var?"

Hayal kırıklığıyla yengelerime baktım. Verdiğim sırrı nasıl açık edebilmişlerdi? Aklımdan geçeni anlamış gibi Sinan abim söze karıştı ve üstüme doğru yürürken bana bağırdı.

"Hiç bakma yengelerinin suratına! Bu senin yediğin kaçıncı halt? Üstelik bu sefer çok fena azıttın! İyi ki söylediler yoksa kim bilir daha ne kadar ayakta uyutacaktın bizi?"

"Sinan, bağırma babam duyacak. Bir konuşalım, dinleyelim kızı önce demedik mi? Otur şöyle. Belki de kızın bir şeyden haberi yok."

Selim abim, Sinan abimi sakinleştirmek için aramıza girdi. Ben ise hâlâ yengelerime hayal kırıklığı dolu gözlerle bakıyordum.

"Deryam, emin ol biz ne yaptıysak senin iyiliğin için yaptık."

Bahar yengemin kurduğu cümle sinirle kaşlarımı kaldırmama neden oldu. O kadar büyük bir hayal kırıklığı ve korku içindeydim ki gözlerimin dolmasına engel olamadım. Selim abim ise elindeki dosyayı kucağıma bırakarak dikkatimi yeniden üzerine çevirdi.

"Bu ne abi?"

"Görüştüğün adam hakkındaki her şey..."

"Sen Emir hakkında araştırma mı yaptın? Hangi hakla, neden? Hem bu yaptığın yasal mı?"

Sinan abim az önce oturduğu yerden yeniden kalktı ve volta atmaya devam etti.

"Bir de bize hesap soruyor ya! Kızım, sen hep bu kadar saf mıydın? Senin böyle bir herifle ne işin var, çıldıracağım! Her yol var bunda! Sen beni katil mi edeceksin? Bizi delirtmek mi istiyorsun Derya!"

Ne saçmalıyordu? Emir hakkında onları bu hâle getirecek nasıl bir bilgi edinmiş olabilirlerdi ki?

"Anlamıyorum. Sanki cinayet işlemişim ya da hırsızlık yapmışım gibi davranmanızı hak edecek ne yaptım ben? Alt tarafı âşık oldum. Emir benim erkek arkadaşım ve size özel hayatımla ilgili hesap vermek zorunda değilim. Ben on sekizini geçmiş yetişkin bir kadınım. İstediğimle görüşürüm. Üstelik biz yanlış bir şey yapmadık!"

Selim abim, Sinan abime yeniden müdahale etti ve benimle sakince konuşmayı beceremeyecekse odamdan çıkması gerektiğini söyledi. Bu müdahale de Sinan abimin karısının yanındaki yerine dönmesine neden oldu. Selim abim ise önümde dizlerini kırarak çömeldi. Benim göz hizama gelerek elimi tuttu.

"Sen de ya da yaşadığın şeyde bir yanlışlık olmadığını biliyoruz zaten canım. Ama o adam baştan sona yanlış ve sana göre biri değil. Bizi endişelendiren de bu. Öğreneceğin şeylerden sonra senin de bizimle aynı fikirde olacağından eminiz."

Söyledikleri üzerine dosyanın kapağını sırf onun hatırı için kaldırdım ve aynı anda o da Emir'in hiç bilmediğim, bana tamamen yabancı olan karanlık yüzünü, onun hakkında en uçuk paranoyalarımda bile düşünemeyeceğim gerçekleri dile getirdi. Duyduklarıma inanmak istemedim, kalbim şiddetle reddetti. Ama aslında mantığım çoktan bu masalın sona erdiğini kabullenmiş ve kalbimin saflığıyla alay etmeye başlamıştı.

18. Bölüm

İnkâr

Başımı şiddetle iki yana sallayarak abim ne söylüyorsa duymamak için direttim.

"Aynı adamdan bahsediyor olamayız. Bu çok saçma, söylediklerinin ne kadar mantıksız olduğunun farkında mısın?"

Emir'i suçladığı şeyler çok ağırdı ve itirazım üzerine beni sakinleştirmek için elimi tutan ellerinin baskısını arttırdı.

"Biliyorum, sana varlığını bile bilmediğin bir dünyadan bahsediyorum. Ama anlamak zorun[illegible]

Sevdiğim adamın bir uyuşturucu [illegible] hatta kara para aklayan, insanlardan haraç toplayan bir mafya babası olduğunu söylüyordu. Ben, bunu nasıl anlayabilirdim? Tüm bunları para için mi yapıyordu yani? İyi de Emir'in buna ihtiyacı yoktu ki! Ayrıca madem [illegible] adamdı, onu niye tutuklamıyorlardı?

"Anlattığın gibi pisliğin tekiyse onu niye tutuklatmıyorsun? İthamlarda bulunacağına ne biliyorsan en başından anlat. Başka türlü sana inanmam mümkün değil. Babası bile kan davasından kaçıp, âşık olduğu kadınla yeni bir hayat kurmak için bilmediği bir memlekete yerleşmiş. Hayata sıfırdan başlamış. Söylediğin işleri yapmış olamaz Emir."

Ancak bu insanlar da benim düşmanım değil, ailemdi. Daha dün tanıdığım bir adam uğruna onları yalancı çıkarmam haksızlıktı. Bu, onların alışık olmadığı bir şeydi. Benim için her zaman ne olursa olsun ilk sırada ailem gelmişti. Eskiden bir yanlışımla yüzleştiğim an kabullenir ve bana verdikleri cezayı, koydukları kuralları kanun gibi görürdüm.

"Bak canım, biliyorum kabullenmesi zor. Ama sen, gördüğüm ilk yalanlarla kandırılan genç kız değilsin. Öncelikle karşındaki insanın senin gibi olduğunu düşünmenin senin hatan olmadığını bil, durumu kabullen. Ben sana her şeyi en başından anlatacağım."

Tuvalet aynamın makyaj taburesini benim yanıma çekerek üzerine oturdu. Birazdan anlatacaklarının beni ne kadar yaralayacağının bilincinde olarak konuşmaya başladı.

"Emir'in babası Mehmet Ali Karaca Trabzonlu bir ailenin yaşayan tek oğluyken, 1982 yılında askerden terhis olup kan davasından kaçmak için asker arkadaşının peşinden izini kaybettirmiş ve Bursa'ya taşınmış. Kendisinden üç yaş büyük erkek kardeşini daha askere gitmeden öldürmüş kanlıları. Sonra o Bursa'dayken sıra babasına gelmiş. O da ölünce, annesi sahip oldukları iki tekneyi satıp Bursa'ya kaçmış. Teknelerin parasını da oğluna vermiş. Mehmet Ali o sırada asker arkadaşının kız kardeşiyle, Saadet Özgül'le görüşmeye başlamış. Aile Trilye'nin önde gelenlerindenmiş. Yağ fabrikaları varmış ve mad-

di durumları iyiymiş. Mehmet Ali annesinin gönderdiği parayla önce bir pansiyon açmış, sonra da arkadaşı Salim Özgül'ü de ikna ederek Saadet Hanım'la evlenmiş. Yağ fabrikasına ortak olmuş. Hatta kadının babasının konağına iç güveysi olarak yerleşmiş. Sonra başka oteller de açmış. Bu arada önce Erdem sonra Emir, en son da küçük kızları Beste doğmuş. Büyük oğlu üniversiteyi bitirdiği yıl, Mehmet Ali'nin annesi ölünce vasiyeti üzerine onu defnetmek için Trabzon'a dönmüş. Erdem orada kanlısının kızına âşık olunca da iki aile arasında işler tatlıya bağlanmış, kızlarını gelin almışlar."

"Bunları zaten biliyorum."

Beni Emir hakkında her şeyi bildiğine, bu işte bir yanlışlık olmadığına inandırmak için ailesiyle ilgili her şeyi anlatıyordu.

"Bilmediklerine geldi sıra. Babası, Emir lise sondayken kanser tedavisi görmüş ama kısa sürede ölmüş. Tüm işlerin başına da Erdem geçmiş. Zaten hırslı biriymiş, kısa sürede zengin olmak, babasının işlerini büyütmek istedi herhalde. Daha babası hastayken Aslan Varol'la ortak olmuş. Sen bu herifi tanımazsın. Babası da İzmir'de eski pavyon sahibi, kumarbazın, alkoliğin, hovardanın biriymiş. Fuarda kadınlarla yediği paralarla kaç apartman alınırdı bilinmez diyor hâlâ onu tanıyanlar. Adam burada yükünü tutunca İstanbul'da gazino açmış. Kadın ticareti, zaten hep yaptığı işmiş. Evden kaçıp ünlü olmak için İstanbul'a giden kızları kandıran Yeşilçam'ın kötü adamlarındanmış anlayacağın. Sonra gazinoculuk bitince eğlence mekânı, gece kulübü işletmeye başlamış. Bu arada pavyonlardan haraç toplamaya, kendisinin izinden gidenlere gözdağı vermeye de başlamış. Gittikçe büyümüş, nam salmış. Mekânlarında uyuşturucu satışı başlamış. Bakmış bu işte iyi para var, gittikçe işi arttırıp kendisine

bir sistem kurmuş. Ama bir gün sevgilisinin evinde kalp krizinden ölmüş. Aslan, yani onun büyük oğlu, Erdem'le ortak olmuş. Erdem de gece kulübü açmak istiyormuş. İstanbul'un göbeğinde, en işlek mekânlarından birinde uyuşturucu ticareti yapmaya başlamışlar. Pis işlerle Aslan ilgilenirken, Erdem kimse bir şey anlamasın diye mekânı işletmeye devam etmiş. O kadar kısa sürede, sattıkları zehir sayesinde hızla para kazanmışlar. Kazanılan paralar yurt dışında bankalarda birikmiş. Yani kara para aklamışlar. Uyuşturucu işinin başına Aslan geçmiş, yurt dışından ithal edip ülkedeki pazara dağıtımını organize etmiş. Merkezleri de İstanbul'da, şu an Emir Bey'in işlettiği yermiş. Bir noktadan sonra iki ortağın arasında anlaşmazlık çıkmış. Erdem'in payında anlaşamadılar herhalde. Belki de Aslan, tüm pis işi o yaparken parayı Erdem'e kaptırmak istemedi. İki buçuk yıl önce, Erdem bir gece kendi mekânının önünde infaz edilmiş. Silahlı saldırıya uğramış. Ortaklık bozulmuş ama nasıl olduysa Aslan mekânı Emir'e bırakmış. Şimdi oradaki işi Emir yürütüyor. Belki de kan parası olarak düşünüp verdi. Ben hâlâ uyuşturucu sattığından eminim. Fakat elimde delil yok. Aslan'la kardeşi İbrahim Emir'e düşman ve Emir sürekli onların işine çomak sokuyor. Yaptıkları her ticari hamlede onlarla yarışıp önlerine çıkıyor."

Duyduklarıma inanamıyordum. Sanki kafamda bir bulmacanın eksik kısımları tamamlanıyor gibiydi. Emir'in karanlık, bilinmeyen tarafına bir fener tutulmuştu. Fakat duyduklarım benim kafamdaki Emir'le tamamen zıttı.

"Onları niye gözaltına alıp haklarında işlem başlatmıyorsunuz?"

"Çünkü ensesi kalın adamlar tarafından yıllardır korunuyorlar. Ellerinde bazı devlet büyüklerinin şantaj

videoları var. Ayrıca önemli konumdaki kişilere para yediriyorlar. Emniyette köstebekleri de var. Onlar birilerini besledikleri, tehdit ettikleri için dokunulmazlar. Peşlerine düşmemize izin verilmiyor. Ben yıllar önce İstanbul'da bir çetenin çökmesini sağladım ama onlar Varolların yanında hiçbir şey. Bunlar çok daha tehlikeli adamlar. Terör örgütüyle çalışıyorlar. Uyuşturucuyu onlardan alıyorlar. Bir yıldır onlara silah temin etmeye başladılar. Suriye'deki durum bile onların güçlenmesini sağladı."

"Peki, Emir? O da mı bunlar gibi? Yani Varollar gibi?"

Sinan abim sinirle güldü.

"Sana bin tane birbirinden iğrenç suç saydık. Sen onu aklayacak yer mi arıyorsun hâlâ? Herif uyuşturucu satıcısı bir pislik! Bunda ar, namus, şeref var mı sanıyorsun? Senin gözlerin nasıl bu kadar kör oldu be abiciğim?"

Karısı abimin elinden tutarak susmasını sağladı ve Selim abim kaldığı yerden konuşmaya devam etti.

"Sanmıyorum ama bilmiyorum. Emir onlar kadar güçlü değil. Sadece polisin içinde adamları var. Karıştığı her olayda onu koruyorlar. Demek ki İstanbul emniyetinden birilerini iyi besliyor. Ya da Varollar, Emir tutuklanırsa işin ucu onlara dokunacağı için hâlâ onun da arkasını topluyor. Bilmiyorum, bir önemi de yok artık. Ben yıllardır bu pisliklerle uğraşıyorum. Şimdi onlardan birinin kardeşime daha fazla yaklaşmasına izin veremem."

Beynim ağrıyordu resmen. Ne yapacağımı bilmeden başımı salladım. Dünyam başıma yıkılmıştı, kendime kurduğum hayallerin enkazında ezilmiştim. Bir canavarı, iğrenç bir adamı sevebildiğim için kendimden ve hislerimden utanıyordum. Üstelik canım acıyordu. Bu da demek oluyordu ki ben bu iğrenç adamı hâlâ sevebilecek kadar zavallıydım. Utanç ve üzüntü içerisinde

ayağa kalktım. Histerik bir hâlde sayıklar gibi konuşmaya başladım.

"Özür dilerim, ben çok özür dilerim. Çok utanıyorum. Gerçekten özür dilerim. Bilmiyordum, yemin ederim hiçbir şey bilmiyordum. Ben size bunu yaşattığım için çok üzgünüm."

Gözyaşlarım kontrolsüzce akmaya başladı. Hıçkırıklarımı bastırmak için elimi ağzıma kapadım. Sanki bir kâbusun ortasında gibiydim. Yine aynı şeyi yapmıştım, ailemi utandırmıştım. Sinan abim gerçeği idrak etmemle rahat bir nefes aldı ve yerinden kalkıp doğruca beni kucakladı.

"Tamam canım, tamam güzelim, geçti. Biz yanındayız Deryam. Abisinin güzeli, tamam."

Kendimi durduramıyordum. Gözyaşlarımı onun göğsüne akıtmaya devam ettim. Sarsılan omuzlarımdan tutarak beni kendime getirmeye çalıştı. Ancak artık onu duymuyordum. Sayıklıyordum.

"Özür dilerim abi, özür dilerim."

Dizlerim beni taşıyamayınca kollarına yığılmışım. Sanki nefes alamıyor gibiydim. Bir çeşit kriz mi geçiriyordum bilmiyordum. Babamlar da koşarak odaya girdiler. Yüzüme su çarpıldı. Annem panikle kolonya koklattı. Ancak birkaç dakika sonra tam olarak kendime gelip içinde bulunduğum durumu kabullenebildim. Tüm bu rezilliği ben yaşamış, ailemin benim yüzümden bu hâle düşmesine ben neden olmuştum. Uyumam için yatağıma yatırıldım. Babama odamın dışında bir şeyler anlattılar. Muhtemelen ömrümün kalanında utançtan hiçbirinin yüzüne bakamayacaktım. Bu defaki diğer hatalarıma göre çok daha ağırdı. Babamı tamamen kaybedecektim. Beni asla affetmeyecekti. Sinan abim baş ucuma gelerek saçlarımı okşadı ve şefkat dolu bir sesle beni teselli etmeye çalıştı.

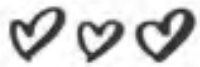
"Lütfen, kendini yıpratma böyle. Sen bana bakma, çok korktum, ondan kükredim. Öyle bir herifin sana yaklaştığını bilmek beni delirtti. Ya sana bir zarar gelseydi? Aklımız çıktı bizim. Elbette biliyorum, sen kim olduğunu bilseydin onun ancak suratına tükürürdün. Senin hatan değildi. Biz seni dünyanın kötülüklerinden uzakta büyüttük. O yüzden herkesi kendin gibi iyi biliyorsun. Kendini suçlama, utanılacak bir şey yok. Bak bana, ben bir gençlik hatası yüzünden ömrümün kaç yılını yaktım. Karım demek zorunda kaldığım bir kadının ihanetine uğradım. O zaman ben hiç utanmadım mı sanıyorsun? Sonra bak, bir noktada toparlanmak, benim hatam olmadığını idrak etmek zorunda kaldım. Başka türlü yaşamaya devam edemezdim. Şimdi yeniden evlendim. Güzel bir karım, çocuğum, ailem var. Sen daha çok gençsin, bir gün bu yaşadıklarını canın hiç yanmadan hatırlayacaksın. Söz veriyorum."

Yeniden ağlamaya başladım ama bu defa gözyaşlarımla onları iyice üzüyorum diye yüzümü de saklama çabasına girdim. "Ben artık babamın yüzüne bakamam. Beni asla affetmeyecek. Bu defaki affedebileceği bir şey değil," dedim tükenmiş bir hâlde.

"Selim her şeyi üstüne aldı. Sen sadece onun kızdırdığı kötü adamlar tarafından tehdit edildin. Hepsi bu, tamam mı? Yarından itibaren en azından bir süre seni koruması için güvenlik şirketinden birilerini görevlendireceğiz. Birkaç gün okula gitmeyeceksin. Cep telefonunun hattını kırdık. Yeni bir numara alacağız yarın ve o numara sadece bizde olacak. O adam seninle görüşmek istediğinde ben muhatap olacağım. Seni bir daha görmeyecek. Ki aklı varsa peşine düşmez. Foyasının ortaya çıktığını anlayıp kaçar. Gerekirse Selim onu içeri tıkmak için her şeyi yapar. Emniyette onun dostları

varsa bizim de dostlarımız var. Merak etme, sana zarar veremez."

Üstünde durduğu ihtimal kalbimi daha fazlası mümkünmüş gibi iyice acıttı. Emir bana zarar veremesin, yaklaşamasın diye önlem alıyorlardı. Çünkü o tehlikeliydi, zararlıydı, kötüydü. Ama daha da kötüsü onun olduğu kişiyi inkâr eden arsız kalbimdi.

3 Gün Sonra

Sabah erkenden hazırlanıp okula gitmek için üstüme özensiz, rahat bir şeyler giymiştim. Emir hakkında öğrendiklerimin ardından toparlanmam ne yazık ki günlerimi almıştı. Bu süreçte cep telefonu numaram değişmişti ve sosyal medya hesaplarım da kullanıma kapatılmıştı. Özetle, sıkıyönetim ilan edilmişti.

Hâlâ mantıklı olan tarafım ailemi bu duruma soktuğum için utançtan ölmek istiyordu. Olağanüstü güvenlik önlemleri alınmıştı. Ama içimdeki hayalperest, romantik genç kız sürekli öğrendiği bilgileri sorgulama ve sevdiği adamı aklama peşindeydi. Örneğin, Emir'in Aslan Varol'la ya da kardeşiyle aynı masaya oturup anlaştığını, birlikte iş yaptığını hiç sanmıyordum. Gerçi abim de ortaklığın bozulduğunu düşünüyordu. Emir Erdem'in intikamını almak için Aslan'ın tüm ticari girişimlerinde

karşısına çıkıyor ve onunla rekabet ediyordu. Üstelik benim de daha önce duyduğum, gözlemlediğim şeyler vardı. Yine de içten içe Emir'in Erdem öldükten sonra her şeyden haberdar olduğunu ve abisinin kirli işlerini devam ettirmek yerine kendisine temiz bir düzen kurmaya çalıştığını, sadece Varolların pisliğinden uzak kalmak için onlarla uğraştığını umuyordum. Yani belki de Emir temizdi. Fakat ailesinin kirli ismi ve geçmişi yüzünden hâlâ karanlık tarafta anılıyordu, olamaz mıydı?

İyi de, o zaman o gece barda gördüğüm Emir hangi Emir'di? O adamı Aslan'la iş yaptığı için bitirmişti. Adamlarıyla birlikte gidip mekân basmış, racon kesmişti. Aydınlık taraftaki adamlar, uyuşturucu satılan yerlerde onlarla değil de düşmanlarıyla iş yaptı diye babaları yaşında adamları hırpalamazdı. Onu polise şikâyet etmiş olması ise o kadar da büyük bir şey değildi. Çünkü aynı polislere bizim için de konuşmuş, dediğini tek bir sözüyle yaptırmıştı. Bizim ifademizi bile almak istememişti polisler. Bu da demek oluyordu ki polisin içinde adamları vardı. Emniyetten birilerini satın almıştı. Geceleri bizi uyuttuğunu sanırken, ortalıktan kaybolup karanlık dünyasına gidiyor olmalıydı. O hâlde neden ben bu derece tükenmiş hâldeydim ve acı çekiyordum? Neresinden bakarsam bakayım ilk günden beri bu adamda tuhaf bir şeyler olduğunu bilmiyor muydum? Şimdi gerçekler ortaya çıkmışken niye varlığımın her zerresiyle onu özlemeye devam ediyordum? Çünkü ağzıma bir parmak bal çalmıştı ve bana yalandan cennetin kapısını gösterdikten sonra kendi elleriyle cehenneme yollamıştı.

Bahar yengem, tam okula gitmek için evden çıkacakken karşıma dikilip, günlerdir fırsat kolladığı açıklamasını yapmaya çalıştı. Abim İstanbul'dan bir arkadaşıyla telefonda konuşurken, konuşmaları arasında Karaca

ismi geçmiş. Yengem de bunun üzerine uyuşturucuyla anılan bir ailenin bana yaklaşma ihtimalinden korkup bildiği her şeyi ona anlatmış. Apar topar buraya gelmişler. Aslında hepsinin, tüm ailemin benim iyiliğimi istediğini biliyordum. Gerçekleri görmemi sağlamışlardı, onlara büyük bir teşekkür borçluydum. Fakat aynı zamanda beni hayatım boyunca gördüğüm en güzel rüyadan uyandırmışlardı. Ben galiba bu yalanı yaşamaktan mutluydum. Şimdiyse gerçekleri nasıl kaldıracağımı bilmiyordum.

Derken bu defa babam tarafından zorla kahvaltıya çağırıldım ve birkaç gündür hâlime acıyıp gösterdiği anlayışlı tavra artık devam etmeyeceğini anladım. Düz bir ses tonuyla benden neler olduğunu anlatmamı istedi. Ben de annemin önüme koyduğu çay bardağına suçlu bir çocuk gibi baktım.

"Yengelerin ve abilerin seni korumak için bu kadar ağız birliği ettiğine göre eminiz anlatacak bir şeylerin vardır," diye devam etti. Haklıydı.

Önceki gün annem benimle konuşmak için tek başına odama gelmişti. Ama anne kız konuşmamız sonuç vermediğinden, annemle babam beni karşılarına alıp birlikte sorguya çekmeye karar vermişlerdi.

"Selim abimin anlattıklarından başka söyleyecek bir şeyim yok. Korktuğum için sarsıldım biraz." Düşünmeden yalan söylemiştim.

"Kızım, biz aptal değiliz. Kendini odana kapadın, yemiyorsun, içmiyorsun. Konuşmuyorsun. Bir şey olduğu ortada..." Bu defa konuşan annemdi ve sözlerine babam devam etti.

"Belli ki bir suç işlemişsin. Bizden çekindiğin için de kendini odana kapadın. Ama bak, bugüne dek hangi suçunu bizden gizlediysen daha büyük olaylar çıktı ve biz

sonunda her şeyi öğrendik. Başkasından duyarsam kötü olur, biliyorsun. Şimdi fırsatın varken söyle."

Başımı iki yana sallayarak, söyleyecek bir şeyim olmadığını anlatmaya çalıştım. Bu elbette yeterli değildi.

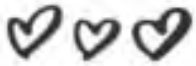
"Derya, Selim'in kızdırdığı birileri ona düşmanlık olsun diye sana mı yaklaştılar? Seni kandırmaya, kafanı karıştırmaya mı çalıştılar? Kızım, ben senin babanım. Günahınla, sevabınla yanındayım, biliyorsun."

Kuru bir ses tonuyla "Anlatacak bir şey olsaydı söylerdim," dedim. Onlar da cevabım karşısında hayal kırıklığıyla yüzüme baktılar. Babam masanın üzerinde parmaklarıyla ritim tutarak arkasına yaslandı.

"Söylemezdin. Daha öncekiler gibi yine saklardın. Ben sana ne zaman güvenebileceğim Derya? Tam artık akıllandı, uslandı, büyüdü diyorum yeni bir şey yapıyorsun. Daha bizi kandırıp İstanbul'a gidişinin üzerinden kaç ay geçti? Öncekileri söylemiyorum bile. Bak kızım, annen de ben de yaşını başını almış insanlarız. Bu yaşımıza kadar sizin için yaşadık. Abilerin çok şükür, nihayet kendilerini kurtardılar, bir düzen kurdular. Bu düzeni kurana kadar da bizi çok üzdüler. Ama sen... Daha genceciksin ve şimdiden bizi de kendini de yordun. Sana güvenmek istiyorum, lütfen. Üç tane evladım var, üçünden de ayrı çektim dedirtme bana. Kaldıramıyorum artık, karşıma bir rezillikle çıkma kızım. O kadar söylüyorum."

Elini kaldırıp, işaret parmağını bana doğru sallayarak son sözünü söyledi.

"Şimdi, doğruca okuluna gidip dersine girdikten sonra eve döneceksin. Selim'le Sinan, sana şoförlük yapacak bir koruma ayarlamış. O adamın işini yapmasına engel olma, gözünün önünden ayrılma. Burada oyun oynamıyoruz. Aksi bir durumda seni eve kapatır, okula bile göndermem. Bu son uyarım."

Arabayla bölüme kadar bırakılırken, ailemle geldiğim son noktayı düşünmemek için çabaladım. Belki Emir tek başına biten güvenlerinin nedeni değildi ama içten içe onun, güvenlerini yeniden kazanmama yardım edeceğini, bizimkilerin beğenisini kazanacağını düşünmüştüm. Onunla gurur duyarak babamla tanıştıracak, işte âşık olduğum adam bu baba, diyecektim. Şimdi ise işler tam tersine dönmüştü. Emir'i öğrenirse babamın gözünde bitecektim. Onun işlediği ya da ailesinin işlediği suçların hepsi babam için affedilmez şeylerdi. Emir gibi bir adamın ömür boyu hapiste çürümesi gerektiğini savunurdu benim babam. Hatta işin içine terör örgütleri girince, bir an bile düşünmeden idam edilmesi hakkında konuşmaya başlardı. *İşte* diye düşündüm, *Emir'den nefret etmek için mükemmel bir sebep.* O hâlde neden hasretiyle burnumun direği sızlıyordu? Bu kadar mı iradesizdim? Belki de psikolojik tedavi görmem gerekiyordu. Bu defaki farklıydı, Emir kendisinden önceki hiçbir hayal kırıklığıma benzemiyordu. Ağlamak, abur cubur yiyip komik videolar ya da romantik filmler izlemek bir işe yaramayacaktı. Bugüne dek beni üzen şeylerle baş etmek için kullandığım tüm yöntemler anlamını yitirmişti. Kim bilir, belki de ben büyümüştüm. Artık yetişkinlere özgü şekilde acı çekmeye

başlamıştım. Bunu okulun bahçesindeki havuzu gördüğümde ve sadece üç gün önce tam olarak onun kollarında mutluluğu nasıl bulduğumu hatırladığımda bir kere daha anladım. Bu defa öyle kolayca geçmeyecekti.

Sınıfa girdiğim an Beste beni görüp, koşarak yanıma geldi. Endişeli bir şekilde konuşmaya başladı.

"Kızım neredesin sen? Aklım çıktı meraktan. Ne oldu sana? Bu hâlin ne? Hastalandın mı yoksa?"

"İyiyim ben, merak etme." Ruhsuz bir şekilde verdiğim cevabın ardından kapıya doğru yürüdüm ve aklıma Beste'nin tüm bunları bilip bilmediği geldi. Ailesinin ismiyle internette arama yaptığımda genç iş adamı Erdem Karaca'nın trajik ölümüyle ilgili haberler ilk sırada yer alıyordu. Ama bunun dışında kirli işleriyle ilgili tek bir ima bile yoktu.

"Telefonuna ulaşamadım, sosyal medya hesapların kapatılmış. Delirdim burada, üstelik delirirken yalnız değildim. Abim gibi kontrol delisi, korumacı bir adamla sevgili olurken kafana göre ortalıktan kaybolma hakkından feragat etmiş olman gerekiyordu."

Onunla ilgili bir şeyler duymak, özellikle de beni merak ettiğini düşünmek her şeye rağmen kalp atışımı hızlandırdı. Aslında benim için endişelenmesi çok normaldi. Biz onunla kavga edip ayrılmamıştık. Beraber mükemmel bir gün geçirdikten sonra ortadan kaybolan bendim. Onun benim yüzümden üzüldüğünü düşünmek hâlâ kalbimi sızlatıyordu. Söylediği tüm yalanlara, benden sakladığı yüzüne, yaptığı tüm iğrençliklere rağmen içimden çıkmıyordu. Sanki ölümcül bir virüs gibiydi. Belki de beni gerçekten çürütüyordu. Neyse ki ders başladı ve ben Beste'ye cevap vermekten kurtuldum.

İşte en büyük felaket senaryosu gerçeğe dönüşmüştü. Emir yüzünden en yakın arkadaşlarımdan birini de

kaybetmiştim. Artık Beste'yle görüşemezdim. Görüşsem bile eskisi gibi olamazdık. Bana her zaman Emir'i hatırlatacaktı. Ayrıca ona ayrılma nedenimizi bile açıklayamazdım. Gerçeği bilmeye hakkı var mıydı? Hem de sonuna kadar vardı ama ben onu yıkan kişi olmayacaktım. Şimdilik güvenli, yalan dünyasında yaşamaya devam edebilirdi. Öğrendiği zaman benden de çok sarsılacaktı. Bu yüzden ders biter bitmez, Beste'ye yakalanmadan okul binasından çıkmaya çalıştım. Sadece evime, odamın güvenli duvarları arasına dönmek istiyordum.

Beste'den kaçtığımı zannederken başka birine yakalanmak ise beklemediğim bir şeydi. Bir elini ağzıma kapayan Emir, diğer kolunu belime koyarak beni bölümün bahçesinde, otopark tarafındaki ağaçlık alanda, insanlardan uzak bir noktaya çekti. Sırtım bir ağacın gövdesine yaslı hâlde onu burnumun dibinde görmek, saniyesinde tüm savunma sistemimi tuzla buz etti. Gözlerinin önünde resmen dağıldım. Daha önce hiç bu kadar çabuk ağlamaya başlamamıştım.

O ise bu hâlim karşısında panikle, endişe içinde, üzülerek konuşmaya başladı. "Neyin var senin? Ne oldu Sevdam? Kaç gündür delirdim, sana ulaşamadıkça kafamda bin tane şey kurdum. Saatlerdir araba kullanıyorum. Bugün evine gelecektim artık. Neler oluyor?"

Uykusuzluktan kızaran gözlerine, göz altlarında oluşan gölgelere içim sızlayarak baktım. Benim gibi o da berbat görünüyordu. Bunu neden yaptım, nasıl yapabildim bilmiyorum ama büyük bir iradesizlikle gözyaşları içinde boynuna sarıldım. Muhtemelen *"Miden nasıl kaldırdı ona sarılmayı?"* diyeceksiniz. Ancak kalbim, içine düştüğüm ikilem yüzünden ortadan ikiye ayrılmak üzereydi. Bu derece büyük bir yanılgıya düştüğümü kabullenemiyordum. Hakkındaki ithamlar benim sevdiğim Emir'e hiç yakışmı-

yordu, üzerinde tamamen eğreti duruyordu. Yine de ellerimi bedeninden aşağıya doğru indirerek, belinde silah taşıyıp taşımadığını kontrol ettim. Benim yanıma gelirken silahlı değildi. Zaten daha önce asla böyle bir şeye tanıklık etmemiştim. İçim azıcık da olsa rahatladı.

"Seni öğrendiler," dedim düşünmeden. Kendimden beklemediğim bir sakinlikle konuşmuştum. Emir ise beni geri çekerek yüzüme baktı. Sanki ne olup bittiğini anlamaya çalışıyor gibiydi. Ne kadarının öğrenildiğini... Kafası karışmıştı.

"Sevda, sana ne anlattıklarını tahmin edebiliyorum ama eğer beni dinlersen..."

Elimi kaldırarak onu susturdum. Burada olmazdı, özellikle de şimdi olmazdı. Ağzından çıkacak kelimelerin kalbimdeki Emir'i öldüreceğini biliyordum ve ben umutsuzca onu biraz daha yaşatmanın derdindeydim.

"Beni buradan götür, lütfen."

Şaşkınlığı her an biraz daha artıyordu. Muhtemelen ona bağırıp hesap sormamı bekliyordu. Ama ben ondan çığlık atarak kaçmam gerekirken yine ona sığınıyordum.

"Başına diktikleri adamı atlatmak istediğinden emin misin?" dedi tereddütle.

"Seni görürse bir daha konuşmak için fırsatımız olmaz."

Sözümü ikiletmeden isteğimi yerine getirdi ve beni arabasına bindirdi. Ben zaten ders çıkışı Beste'yi atlatmaya çalışırken, istemeden o adamın da görüş açısından çıkmıştım. Arabayla beni hem yakın hem de gözlerden uzak olabileceğimiz bir yere, okuldan arkadaşlarla daha önce iki kere gittiğimiz piknik alanına götürdü. Arabayı durdurduğu an, çevremdeki ağaçlara oturduğum yerden kalkmadan baktım. O da oyalanmadan kendisini açıklama çabasına girdi.

"Duydukların yüzünden kırgın olduğunu, kafanın karıştığını biliyorum. Savcı abin tüm kirli geçmişi ortaya dökmüştür. Koruma takmışlar hemen peşine, seninle telefondan ya da sosyal medyadan iletişime geçemeyeyim diye hesaplarına da el koymuşlar. Bugün bunu tahmin ederek geldim. Sana kendimi anlatmak istiyorum."

Anlatabilecek miydi gerçekten? Hem de yüzü kızarmadan, yalan söylemeden, beni kandırmaya çalışmadan bunu yapabilecek miydi? Yalan söylediğini görmek istemiyordum. Gözyaşlarım yeniden akmaya başlayınca, bizim arabamızda olduğu gibi torpido gözünde mendil bulmayı umarak ona sormadan açtım. Gördüğüm şey ise içimde kalan son umut kırıntısını da yok etti. Hayatımda ilk defa gerçek bir silahı bu kadar yakından görüyordum. Elime almaya tiksinerek baktım. Emir ise torpidoyu hızlıca kapatarak sanki görmemişim gibi bakmama engel oldu.

"Güzel silahmış," dedim buz gibi bir sesle.

"Onu taşıdığım için kendimle gurur duymuyorum ama güvenliğim için mecburum. Erdem gibi infaz edilmek istemiyorum. Benim düşmanlarım var Sevda, sana zaten anlatacaktım. Sadece önce beni iyice tanıman gerekiyordu anlaman için..."

Anlatacağı hangi masal onun silahlı bir faşist, vatan haini, para için korkunç şeyler yapan biri olduğu gerçeğini değiştirirdi? Silah taşıması demek, o silahı ateşleyip birinin canını alma ihtimalini göze alması demekti.

"Ne zaman anlatacaktın? Senden vazgeçemeyecek noktaya geldiğimde mi? Önce ben anlatayım mı sana kendimi? Belki bana ne yaptığını bilmek istersin."

"Yapma."

Gözlerinden açıkça okunan kaybetme korkusu karşısında artık çok geç demek istedim. Beni zaten çoktan kaybetmişti.

"Lisedeyken bir erkek arkadaşım vardı. Bana çok âşık olduğunu söylüyordu. Senin gibi... Mezun olduktan sonra bir gün aileme onun için yalan söyledim. Onlar arkadaşımda olduğumu zannederlerken sevgilimle buluştum. Ben biraz sarhoş oldum, o çok sarhoş oldu. Sonra deniz kenarına arabayı çekti, beni taciz etti. Sarhoştum, aramızda yirmi santim boy farkı vardı ve onun yaklaşık yirmi beş kilo üstünlüğü vardı. Hâliyle çok başarılı bir direniş olmadı benimki. Abim tesadüfen oradaydı ve beni kurtardı. Çok utandım, kendimden, yaptığım şeyden, söylediğim yalandan ama en önemlisi sevgili diye yanımda gezdirdiğim adamdan ve abimi o adamla karşı karşıya getirmiş olmaktan. Sonra beni saplantı hâline getirdi. Rahatsız etmeye, aramaya, tehditler savurmaya başladı. Bir akşam evimin arka sokağında önümü kestiğinde yine aileme yakalandı. Meseleyi babam öğrendi. Karakollara taşındık. Beni sevenlerin başını derde sokup onları hayal kırıklığına uğrattım. Ama onun yaptığı seninkinin yanında hiçbir şeymiş."

Parmakları direksiyonu tuttu duran arabada ve söylediğim her kelimeyle parmak boğumları biraz daha beyazlaştı. O da benim konuşmaya başladığım zamandaki gibi ağaçlara bakıyordu. Yine de sessizliğini koruyarak zehrimi akıtmamı bekledi.

"Bir de üniversitedeki erkek arkadaşım var. Bana çok âşıktı o da, tıpkı senin gibi. İlk günden benimle ilgili hayaller kurmaya başlamıştı. İlk çocuğumuzun kız olmasını istiyordu mesela. Evimizin nasıl olması gerektiği, evlendiğimizde nasıl yaşayacağımız... Sonra bir gün mezun oldu. Ailesinin kabul edebileceği, onlara uygun bir eş adayı olmadığımı söyledi ve beni terk etti. Anlayacağın söylediği her şey yalandı. Hayaller, planlar... Yaşattığı şey tam anlamıyla hayal kırıklığıydı. Ailem bu

ayrılık sürecinde her şeyi öğrendi. Birlikteyken kendimi ona nasıl adadığımı, hayatımın merkezine koyduğumu, sonra aptal bir telefon mesajıyla terk edildiğimi... Ancak onun yalanları seninkilerin yanında masum, çocukça birer beyaz yalanmış."

Oturduğu yerde çenesini sıkmaya başladığını da görebiliyordum. Sözlerim onun kontrolünü kaybetmesini sağlamıştı. En azından korktuğum kadar kalpsiz değildi.

"Anlayacağın Emir, bu benim ilk hata yapışım, ilk kandırılışım değil ama en büyüğü, en utanç verici ve yıkıcı olanıydı. Ailemin karşısında küçük düştüm, ufacık kaldım. Ben dünyanın en muhteşem duygusunu yaşadığımı sanırken, aşk diye savunmaya çalıştığım şeyin aptallığımın ispatı olduğunu öğrendim. Yerin dibine geçtim, sevdiklerimi de üzdüm. Gerçek şu ki babam seni öğrenirse belki de beni evlatlıktan reddedecek. Annem benim hayatımı yoluna koyacağıma dair umudunu yitirecek. Abilerimin zaten yüzüne bakamıyorum. Bana bunu neden yaptın? Neden pisliğine bulaştırdın? Kandırarak, yalan söyleyerek eline ne geçti?"

Kara gözlerini aniden üzerime çevirdi ve soğuk bir sesle konuştu. Bakışlarındaki ifade de oturduğum koltuğa sinmeme neden oldu.

"Ben sana ne zaman yalan söyledim? Erdem öldü dedim, Aslan düşmanım dedim! Sana uygun bir adam olmadığımı da söyledim. Bizden vazgeçmeye çalıştım ama olmadı işte! Hatalıyım evet, iradesizlik ettim. Yeniden karşına çıkıp seni bencilce kendime istedim. Seni ayarttım, kabul. Ancak sen de benim karşıma çıktın. Önce İzmir'de, sonra Bursa'da, yetmedi İstanbul'da buldun beni. İstanbul'dayken eğer kaçmazsam, kendime yasak etmezsem o kadar etkilemezsin beni sandım. Uzak durmadım. Sonra beni ele geçirdiğinde kaçmak da fayda

etmedi. Ben seni sevdim, bunda art niyet yoktu. Bunun seni bu kadar utandıracağını bildiğim hâlde sevdim. Bir çıkar yol bulurum sandım ama sen hükmünü zaten vermişsin. Açıklamak için geç kalmışım. Baksana beni kimlerle kıyaslayıp harcıyorsun. Ben sadece bildiğin, gördüğün Emir'i kabullenmeyeceğini tahmin ettiğim için sana bir kısmını göstermiştim."

Torpidoyu yeniden açıp silahı burnumun dibine getirdi, göreyim diye. Doğrultmuş olmamak için yan tutuyordu.

"Bunu hep taşırım. Yeri geldiğinde belimde de silah taşırım. Çünkü taşımama gibi bir lüksüm yok."

Nasıl olmazdı? Bu ülkede kanun vardı, polis vardı. Onun nasıl seçeneği olamıyordu?

"Hiç tetiğe bastın mı?"

Neden soruyordum ki bunu? O sattıkları zehirle aldıkları canlar zaten katil olduklarının ispatı değil miydi?

"Evet."

Tek kelimelik keskin bir cevaptı verdiği ve bana söyleyecek bir şey bırakmamıştı. Arabanın kapısını açarak indim. Temiz havaya ihtiyacım vardı. O da peşimden indi. Yakışıklı yüzüne birkaç saniye baktım ve kalbim acıdı.

"Senden nefret ediyorum. Bir de seni kıyasladığım insanlar için bana sitem ediyorsun. Sen nasıl böyle biri olabilirsin ya? Hadi beni boş ver, kendine bunu nasıl yapabildin?"

Kanlı ellerinden tutmama izin verirken hiç mi utanmamıştı? Gerçi benimki de laftı. Can almaya utanmayan biri için bana yaptığı devede kulak kalırdı.

"Benden nefret etmiyorsun ama etmek istiyorsun. Çünkü kötü olduğumu düşünürken bile bana hâlâ âşıksın. Aşığız biz Sevda, öylesine bir şey değil bizimki."

Bunu söylemeye nasıl cesaret edebilirdi? Onun gözünde neydim ben? Kibri, bana hissettirdikleri, mecbur bıraktığı durum ve diğer her şey bende filmin kopmasına, gözümü kan bürümesine neden oldu. Havaya kalkan elim benden izinsiz yanağında iz bıraktı.

"Sen korkunç bir adamsın! Senden gerçekten nefret ediyorum!"

Eliyle hafifçe yanağına dokunarak yüzüme baktı.

"Sinirini attıysan beni dinleyecek misin? Yoksa anlayacak noktaya gelmen için beklemeli miyim? Sevda lütfen, bana yabancıymışım gibi bakma ne olur. Benim, Emir. Yaşadığım hayatla gurur duymuyorum ama bunu ben seçmedim. Her şeyi düzeltmek için zamana ihtiyacım var. Yalvarırım dinle beni. Bizden vazgeçme. "

Onu dinleyemezdim. Ya konuştuğunda aptal gibi yine ona inanırsam ne yapardım? Beni yeniden zehirleyip kandırabilirdi.

"Biz mi? Ne bizi? Biz kim? Ne söyleyeceğinin bir önemi yok. Çünkü sebeplerin yaptıklarını haklı çıkarmayacak. Bu saatten sonra değil yüzünü görmek, senin sesini bile duymak istemiyorum. Bir daha adımı anma. Öldüğümü düşün. Çünkü ben öyle yapacağım."

Ona arkamı döndüm ve attığım her adımda canım biraz daha yandı. Doğru olanı yaptığımı bildiğim hâlde berbat hissediyordum. Artık inkâr edecek bir şey kalmamıştı. Gerçekler bu kadar ortadayken görmezden gelemezdim.

19. Bölüm
Kaçamadıklarım

Kırk Gün Sonra

Soğuk havada montumun önünü güzelce iliklemiş olmama rağmen içime işleyen soğukla oturduğum yerde titredim. Deniz kenarında oturmuştum ve hayatımın geldiği saçma noktayı düşünüyordum. İnsanlar soğuğa rağmen Kordon'da el ele geziyorlardı. Sanki benim dışımda herkes bir şekilde yaşamanın bir yolunu bulmuş gibiydi. Ben ise oturduğum yerden çevremi izleyerek hayata karışmaya korkuyordum. Geçtiğimiz bir ay boyunca kendimi toparlamak için denemedik yol bırakmamıştım. Emir'le yüzleşmemin ardından ailemin güvenliğimden sorumlu olması için tuttuğu adamı atlatmış olmam tabii ki büyük bir kriz yaşanmasına neden olmuştu. Babam her şeyi öğrendi. Kıyamet koptu, sinir ve hayal kırıklığı bir araya gelince ne yapacağını şaşırdı. Bu kadar şuursuzlaşmam, böyle büyük bir hata yapmam ve bu hatanın

peşinden gidebilmek için gerçekleri öğrendiğimde bile o adamla ortadan kaybolmam inanılır gibi değildi. Önce beni eve kapatıp okula göndermedi. Sanırım bu ceza karşısında ona karşı çıkarak okula gitmek için yalvaracağımı sanıyordu. Ama benim ne okula gidecek ne de insan içine karışacak gücüm yoktu. Bu yüzden ona tepki göstermeden kendimi odama kapadım. Kimseyle iletişim kurmadım. Gözlerim kanlanıncaya kadar günlerce film ve dizi izledim. Geceleri uyumadım ve kendimi bir sürü abur cubur yemeye verdim. Hâliyle bir hafta içinde midem mahvoldu. Sonrasındaysa bir şey yememeyi tercih ettim. Tabii kucağımdan indirmediğim çikolata kavanozu ne çeşit bir yiyecek sınıfına giriyordu bilmiyorum. Fakat bir ara sadece onunla beslendiğimi hatırlıyorum. Kendimi odama kapatmak beraberinde kişisel temizliği hayatımdan çıkarmayı getirdi. Günlerce banyo yapmadım. Tüm tepkilere rağmen odamın penceresini açıp içeriye oksijen girmesine bile izin vermedim.

Doğal olarak en sonunda babam okula gitmemi söyledi. Ancak beni odamdan ne yaparsa yapsın çıkaramadı. Bilgisayarımla telefonuma el koydu. Evin internet bağlantısını kesti. Bu defa yaklaşık otuz yıl geriye gitmiş olmamızı umursamadan televizyon izlemeye başladım. Gündüz kuşağı programlarını tek tek, tüm beyin hücrelerim ölünceye kadar izledim. Belki böylece düşünmeyi bırakabilirdim. Yengelerimle hiçbir şekilde iletişim kurmayınca Bahar yengem Eskişehir'e, kocasının yanına döndü. Zeynep yengem ise pes ederek beni kendi hâlime bırakmak zorunda kaldı. Sınav haftamda okula gitmek zorunda olduğum için abim beni zorla evden çıkardı. Bu arada annem resmen kolumdan tutarak beni küçük bir çocukmuşum gibi küvete sokup yıkadı. İyi ki yıkamıştı çünkü birkaç gün daha orada kalsaydım herhalde bele-

diyeden birileri gelip odama mühür vurur, beni de çöp kamyonuna atarak şehir çöplüğüne bırakırdı. Hatta belki de çevreme mikrop bulaştırmamam için kireçleyip toprağa gömerlerdi.

Görüşmeme izin verdikleri birkaç eski arkadaşım, kafama vura vura ders notlarını önüme koydu. Derslerden geçebilmem için bana ders çalıştırmaya çalıştılar. Ama onları duysam da dinlemedim. Mezun olunca ne olacaktı ki sanki? Babasının iş yerine gidip tüm gün resim yapan bir çocuk ya da 23 Nisan'da devlet büyüklerinin koltuğuna oturmuş bir çocuktan farksız olacaktım. Onlar isterse, istedikleri kadar mesleğimi yapabilecektim. O hâlde diploma almak bana ne katacaktı? Tahmin edildiği üzere vize notlarım toparlanamayacak kadar düşük geldi. Son sınıfta çuvallamıştım. Dönem tekrarı yapmam gerekecekti. Çünkü neredeyse her dersten kalmıştım. Ailem iyice delirdi. Bu defa annem beni psikoloğa götürdü. Hâlim herkesi endişelendirmeye başlamıştı. Bu hamle de işe yaramadı. Sanırım ben iyileşmek istemiyordum. Yardım kabul etmiyordum. Bunu ilk seansımız boyunca ağzımı açıp psikoloğa özelimi anlatmak istemediğimi fark ettiğim an anladım. Herkesten ve her şeyden intikam almak istiyordum. Beceriksizdim ve sürekli hatalar yapıyordum madem, o hâlde ne için çabalayacaktım? Ne yaparsam yapayım sonuç değişmiyordu. En iyisi daha büyük hatalar yapmamak için hiçbir şey yapmamaktı.

Bir süre sonra babam beni yeniden hayata döndürmek için uzun zamandır yapmadığı bir şey yaptı ve liseden bir arkadaşımın doğum günü için akşam dışarı çıkmama izin verdi. Aslında izin istemediğim düşünülecek olursa bu garip bir davranıştı. Telefonum babamda olduğu için ve numaram da değiştiği için bana ulaşmak adına abilerimle iletişime geçilmiş, sonrasında da babama haber verilmiş.

Bir gün odama girdi ve "Hazırlan, akşam arkadaşının doğum gününe gidiyorsun," dedi. Yaşadığım son doğum günü macerasını düşününce Emir'i hatırladım. Hâliyle önce bir posta ağladım. Sonra gitmek istemiyorum dedim ama babam sinirle kükreyince hazırlanmak zorunda kaldım. Yengem bana güzel bir elbise aldı. Saçımı yapıp, makyajıma da el atarak resmen beni istediği gibi şekillendirdi. Ona itiraz etmedim. Kaşı, bıyığı salmış hâlim karşısında dehşete düşmüştü. Çünkü böyle şeylere her zaman dikkat ederdim. Beni baştan yaratıp, gündüz kuşağında alt yazıyla Derya Hanım'ın inanılmaz değişimi diyerek, saatlerce "Az sonra" diye bant geçip insanları televizyon karşısında bırakacak kadar toparladı.

Arkadaşlarımla bir araya geldiğim zaman gerçekten izlediğim televizyon programlarının üzerimdeki etkisini anladım. İki lafı üst üste koymak bir yana dikkatimi bile toplayıp onları dinleyemiyordum. Sosyallikten o kadar uzaklaşmıştım ki kendimi insan içine karışmaya adapte edemedim. Hep birlikte eğlenebilecekleri bir mekâna geçip bir iki kadeh bir şey içmek istediklerinde, belki de filmlerdeki gibi dağıtmam gerekiyordur toparlanmak için, dedim. Zil zurna sarhoş olup kendimi rezil ettim, bir de üstüne olay çıkardım. Detaylara dair hiçbir şey hatırlamıyorum.

Bizimkiler baktılar ben ailenin en sorunlu evladı oldum, utanç ve rezillikte sınır tanımıyorum ve bu konuda kendisini durduramayan bir başarısızlık örneğiyim, beni en ağır vakaları adam etmesiyle ünlü anneannemin yanına köye gönderdiler. Açıkçası en işe yarayan yöntem buydu. Anneannemi beni bu hâle getiren konu hakkında aydınlatmasalar da kadıncağız bir bakışta derdimi ve ele avuca sığmaz torununu bu hâle neyin getirdiğini anladı. Üstüme gitmedi. Yaşayacağım hava değişiminin beni

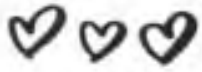
biraz da olsa toparlamasını umdu. İlk birkaç gün köyde, kuyruğuna basılmış gibi zamanımı nasıl geçireceğimi bilemedim. Ama sonra beni daha sağlıklı hâle getirecek yürüyüşler yaptım. Tavuklara baktım hatta süt sağdım. Tamam, sağmaya çalışıp beceremedim fakat en azından bunu denedim.

Bir süredir mutfağın önünden geçmeyen ben, anneannemle birlikte tüm günü mutfakta geçirmeye, sürekli bir şeyler pişirip bitiremeyince de komşulara dağıtmaya başladım. Yeni poğaça, kek, kurabiye tarifleri denedim. Garip şekilde aklım başımda olmasa da hepsi lezzetli oldular. Kimseyi zehirleyip katil olmadım yani. Bunun dışında örgü ördüm. Tüm sülaleye yetecek kadar banyo lifim oldu. Nakış işlemeye çalıştım ve beceremedim. Bir ara ahşap boyamacılığına soyundum. Ama anneannem bu ahşap kutuları, gazetelikleri, tepsileri ben ne yapayım kızım dedi ve tüm köye bunlardan yapıp hediye etmeme izin vermedi. Ben de kitap okudum. Kitaplar eskiden zihnimi dinlendiren, beni başka dünyalara, hayatlara misafir eden sadık dostlarımdı. Anladım ki hâlâ öylelermiş. Çok az uyudum, belki biraz huzur bulabilirim diye bolca ibadet ettim. Emir'i kalbimden atması için Allah'a yalvardım. Onu düşünmemek, anlamaya çalışıp yeniden özlemeye başlamamak için sürekli kendimi bir şeylerle oyalamaya çalıştım. Ancak yaptığım hiçbir şey onu özlememe engel değildi. Emir içimden çıkmıyordu ve ben artık ondan kurtulacağıma dair umudumu yitirmeye başlamıştım.

Eh, madem ben bu dertle lanetlendim, tamam dedim. Hayatımın kalanını pekâlâ kendisini manastıra kapatmış bir rahibe, inzivaya çekilmiş bir sanatçı, emekli olup köyüne dönmüş bir ihtiyar gibi anneannemle geçiririm diye düşündüm. En azından burada temiz hava vardı

ve anneannemle gayet iyi sosyalleşiyorduk. Komşu teyzelerle haftada bir, gün yapıyor, karbonhidratın dibine vuruyorduk. Torunları hangi okulda okuyor, gelinleri yine ne edepsizlik yapmış, en son ne ameliyatı olmuşlar, hangi ilaçları kullanıyorlar, kronik rahatsızlıkları ve bu hastalıklarda geldikleri son nokta hatta bu konularda başvurulan alternatif tıp ilaçları -yani kocakarı ilaçları- neler hepsini öğrenebiliyordum. Aradığım huzuru yetmiş yaş üstü yeni dostlarımın arasında bulmuştum. Arada bir benim konuştuğum biri var mı diye sormasalar onları daha da fazla sevebilirdim. Hele bir Hatice Teyze vardı ki evlerden ırak. Kadın kendisini Esra Erol sanıyordu. Benim bekâr olmamı, konuştuğum, benimle konuşmak isteyen kimse olmamasını ikinci görüşmemizden itibaren gurur meselesi yapmıştı. Anneannem izin verse benim için görücülere haber salacaktı. Hâliyle, kızım sen niye böylesin diye iki de bir sorması üzerine sonunda yaklaşık bir düzine teyzenin ortasında ona aseksüel olduğumu söyledim. Aslında geldiğim noktadan sonra pek de yalan sayılmazdı. Ne dediğimi anlamayan teyzeler hasta mıyım, sapık mıyım, niye seksli ayıplı konuşuyorum anlamayınca biraz kafalar karıştı. Anneannem de bir güzel onlar evimizden gidip, bizi baş başa bırakınca beni merdanesiyle kovaladı.

Ben artık tam temelli buraya yerleşeceğim, hayatımın kalanı bu derken ve kendimi de fazlasıyla toparlamışken anneannem beni karşısına alıp konuştu. Hem de öyle bir konuşmaydı ki bu, her şey yüzüme tokat gibi çarptı. Her kelimesini aklımdan çıkaramadığım bir sohbet oldu.

"Sen buraya güç toplamaya gelmedin mi, daha ne kadar saklanacaksın, kaçacaksın?"

Kahvaltı sofrasında ben kendimi gözlemelerin güzelliğine kaptırmışken sorulan soru kafama taş atılmışçasına huzurumu kaçırdı ve suratımı buruşturmama neden oldu.

"O nasıl söz anneanne ya? Sıkıldın mı benden?" dedim işi dalgaya vurarak ama işe yaramadı.

"Hiç çevirme lafı. Kalmana, benimle olmana bir şey demiyorum da kaçmak çözüm değil. Beceremiyorsun zaten. Eninde sonunda sen yine gideceksin, hatta o saklandığın oğlan kimse ona gideceksin."

Elbette sorunumun bir erkekle ilgili olduğunu biliyordu. İnkâr etmeye bile çalışmadım. Şule Hanım'ın üzerinde böyle bir çabanın etkisi olmayacağını biliyordum.

"Öyle bir şey olmayacak anneanne. Bizim onunla olur tarafımız yok."

"Niye bitiremedin o zaman? Kendini oyalayıp onu düşünmemeye, ona gitmemeye çalışıyorsun. Neredeyse elini kolunu bağlamamı isteyeceksin. Baban kızmış belli, onların sevmeyeceği, istemediği biriyle görüşmüşsün. Hatta âşık olmuşsun."

Âşık kelimesi iyice tadımı kaçırdı. Ben hep insanın hayatta bir kere filmlere konu olan, uğruna destanlar, kitaplar

yazılan aşkı tadabileceğine inanırdım. Bu, bir kerelik bir şeydi. Daha sonra da belki birilerini severdin ama o hissettiğin, aşk duygusunun, büyülü hissin yakınından geçemezdi. Daha dostça, zararsız, sakin, yoğun olmayan ve tutkusu az bir şey olmalıydı aşktan sonra insanı bulan sevgi. Çünkü aşk başlı başına kalp yoran, insanı istemediği hâlde olgunlaştıran ve ruhunu yaşlandıran bir şeydi.

"Öyle söyleme anneanne."

"Yalan mı? Ben dedene sevdalandığımda senden üç yaş ufaktım. İzin ver o kadarını anlayayım. Askerdi Trabzon'da, çarşı iznindeyken beni görüp beğenmişti. Peşime düşmüştü. Ailemin korkusuna yüz vermedim. Mektup gönderdi, cevap yazmadım. Babam beni arkadaşının oğluna vermek istiyordu. Söz vermişti, onu mahcup edemezdim."

"Ama gönlüne söz geçiremedin." Bu hikâyeyi ben de ailedeki herkes kadar biliyordum.

"Deden de benden vazgeçmedi. Peşimi bırakmadı. Terhis olur olmaz beni kaçırıp İzmir'e gelin getirdi. Onun için memleketimden, toprağımdan ve ailemden vazgeçmek zorunda kaldım. Allah'a şükürler olsun ki burada dedenle bir aile kurmayı bana nasip etti. Rahmetli hiç üzmedi beni, eksiktim ama hissettirmedi. Belki ailemle olsaydım onları üzmeyecektim, utandırmayacaktım. Ancak hiç mutlu da olamayacaktım. Çünkü başkasını severken başka bir adamın karısı olacaktım. Hepimize yazık olacaktı."

Anneannemin hâlâ memleketini özlediğini, bir tarafının hayatı boyunca eksik kaldığını biliyordum. Ailesi onu hiçbir zaman affetmemişti. Fakat o da zamanında annemi babama vermek istememişti. Yani her zaman aşkın her şeyden üstün olduğuna inanmıyordu.

"Sen de aynı şeyi annemle babama yapmadın mı anneanne?"

Kaşlarını çatarak yanağıma hafif bir fiske vurdu.

"Aynı şey değil o. Senin baban geldi burada arkadaşının düğününe diye de, ortaya çıkıp bir zeybek oynadı. Saf anan o an vuruldu."

"Anneanne!"

"E yalan mı? Meğer anneni gözüne kestirmiş de ondan gösteri yapmış. Bir hafta geçmedi, geldi istemeye. Ben dedenin kulağına gitmeden anneni ayağımın altına aldım. Babanı da bir güzel azarladım. Düğüne geldiğinde başka kızla nişanlıydı. Benim kızıma göz dikmişti utanmadan."

Kendimi yine babamı savunurken buldum.

"İyi de anneanne, babam nişanlısından ayrılıp öyle dönmüş köye annemi almaya. Zaten nişanlısıyla da ailesi istedi diye, görücü usulü nişanlanmış. Sayılmaz o yani."

"Ben görücü mörücü bilmem. Hatır için evlilik mi olurmuş? Kızım için o kızı bırakan başkası için de benim kızımı bırakırdı. Öyle şıpsevdi adamın ipiyle kuyuya inilir miydi? Deden de o zaman şeker hastası, nasıl sinirli, duysa kıyamet kopacak. Annen tutturdu ben Faruk'tan başkasına varmam diye. Ben bu kızı öğretmen okulunda okutmuşum, adam etmişim. Bekliyorum mesleğini yapsın diye ama benimkinde kafa yok. Tutturdu koca diye. Baktım bunların gözü kara, niyeti bozuk, kaçacaklar. Mecbur babanı övdüm dedene, ikna edeyim de kızım benim kaderimi paylaşmasın istedim. Teliyle duvağıyla baba evinden gelin çıksın istedim."

"Fena mı oldu ama bak? Şimdi annem mutlu, babamla birbirlerini çok seviyorlar. Üç evlatları, iki torunları var. Sana da ne mutlu, torunlarının çocuklarını gördün. Yanılmışsın babam hakkında."

Bunun üzerine elimden tutarak, *geldin mi lafıma* dercesine bana gülümsedi.

"Ben de onu diyorum işte. Analar, babalar bazen çocukları iyi olsun diye yanılabilirler. Biz istiyoruz ki evladımızın tahtını yaptığımız gibi bahtını da yapabilelim. Gözümüzden sakındığımızı kimseler üzmesin. Ama âşık olmak öyle değil. Kimdi o şair? Ayrılık da sevdaya dâhil diyen?"

"Atilla İlhan."

Gözlerim dolsa da cevap verdim. Çünkü pek şiir bilmeyen ben bile Atilla İlhan'ın bu şiirini ezbere bilirdim. Her şeye rağmen içinde bulunduğum durumu yansıtıyordu.

"Çünkü ayrılık da sevdaya dâhil çünkü ayrılanlar hâlâ sevgili.

Hiçbir ânı tek başına yaşayamazlar.

Her an ötekisiyle birlikte, her şey onunla ilgili."

Anneannemin şiirden yaptığı alıntı başta şaşırmama neden oldu. Sonra yaşarken her gece dedemin ona bir şiir okuduğunu hatırladım. Ben çok küçükken dedem kanserden ölmüştü. Hastayken bile akşamları ona şiirler okurdu. Ağrıları dayanılmaz olduğunda ise anneannem ona okumaya başlamıştı. Hâlâ her akşam muhakkak bir şiir okurdu uyumadan önce.

"Keşke sizinki gibi bir aşk yaşayabilseydim anneanne. Ailede, her konuda olduğu gibi bu konuda da en başarısız olanınız benim galiba."

"Hiç de bile! Senin daha yaşın kaç? İki abin de otuzundan sonra bulmadılar mı hanımlarını? Hele o Sinan yok mu o Sinan!"

"Hani Selim'di en uslanmaz olan?" diye takıldım bunun üzerine.

"Başta öyleydi ama Selim duruldu, Sinan kudurdu. İkisi de birbirinden deli onların. Neyse ki evlenip yuvalarını kurdular da gelinler uğraşıyor artık. Sen de bir gün

kendi yuvanı kuracaksın Derya. Belki bu bizimkilerin istemediği çocukla kurarsın. Onlar da benim gibi, benim rahmetli babam gibi yanılmış olamaz mı?"

Umutsuz bir şekilde gerçeği dile getirdim. "Bu defaki sandığın gibi değil anneanne. Onun nasıl biri olduğunu bilsen sen de izin vermezdin."

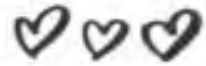
Çenemden tutup başımı kaldırdı ve saçımı okşayarak sordu. "O zaman niye düştün böyle kara sevdaya benim saf kızım? Kalbin nasıl sevdi kimsenin sevmeyeceği bir adamı madem?"

"Kalbim kandırıldı. Bilmiyordum, tanımıyordum. Şimdi diyeceksin ki tanımadan nasıl sevdin. Tanıdığım kadarı yetmişti sevmeme. Eksik tanımışım, yanlış tanımışım. Benim kalbim yanılmış."

"Kalbin kandırıldığını anlayınca niye sevmekten vazgeçmedi de hâlâ âşıksın o zaman? Kandırıldın diye üzülmüyorsun sen. Sevdiğini özlüyorsun. Ayrı düştünüz diye böylesin."

"Çünkü kalbim onun kötü biri olduğuna inanamıyor. Kabullenemiyorum hâlâ. Aklımın söylediklerine inanamıyorum. Kafamda sorular var, cevap bulamıyorum."

"O zaman git, ona sor kızım. Bitirmeden önüne bakamazsın ki. Ayrılığın bile yarım kalmış senin. Böyle olmaz."

İşte kaçamadıklarımla yüzleşmem için anneannem tarafından böyle yüreklendirilmiştim. Hazırlandığım gibi, kimseye haber vermeden belediye otobüsüne binmiş ve şehir merkezine gelmiştim. Ancak ne yapacağımı, nasıl yapacağımı bilmiyordum. Onu nerede bulup ne söyleyecektim? Aklımı başıma toplamak için deniz kenarına gittim. Haftalardır kapalı tuttuğum telefonumu açıp Emir'den ayrıldığım günden beri yüzüne bakmadığım, görüşmediğim arkadaşım Beste'yi aradım. Muhtemelen yeni telefonum rehberinde kayıtlı olmadığından açmıştı. Onu arayanın ben olduğumu anladığı an demediğini bırakmadı ve sonuna kadar da haklıydı. Ben hayırsızdım, vefasızdım. Emir'le aramda ne geçerse geçsin bunun arkadaşlığımızı bitirmesine neden olduğum için çok bencil biriydim. Ayrıca onun abisini üzmüştüm. Haftalardır Emir onu aramıyordu, görmeye gelmiyordu. Hatta annesini bile Bursa'ya gidip ziyaret etmiyordu. Resmen arkadaşımın evine düşen yıldırım, Yaprak Dökümü'nde Ali Rıza Bey'in ailesini yıkan yılan gelin Ferhunde'ydim. Tabii bu kısmı o söylemedi, ben kendi yorumumu kattım. Özetle, Beste'den Emir'in nerede olduğunu öğrenemedim. En azından nerede olmadığını öğrendim diye teselli bulmaya çalıştığım sırada ise Sinan abim aradı. Tabii

beni bir korku sardı. Çünkü onlarla haftalardır mecbur kalmadıkça konuşmuyordum ve mecburi konuşmalarımı da elimden geldiği kadar kısa tutuyordum.

Ne yazık ki korkmak için bile aklıma getirmediğim bir ihtimal gerçeğe dönmüştü ve anneannemin yanına beni eve götürmek için gelmişti. Bulamayınca da merak edip aramış. Ona bunaldığımı, biraz gezip eve döneceğimi söyledim. Ama bal gibi bu işte bir iş vardı. Kendimi aileden bu kadar aforoz ettiğim yeter dedim ve annemin adaşı Zeynep yengemi arayıp ondan durum raporu almak istedim. O da benim hayata dönüşüm karşısında sevinmek ve hakkımda verilen hükmü bana iletmek arasında kararsız kaldıktan sonra mecburen itiraf etti. Meğer bizimkiler beni üç gün sonra İtalya'ya, Roma'daki ofise götürmeye karar vermişler. Sinan abim ben işleri kapana kadar başımda durup bana bir düzen kuracakmış. Bu defaki turistik amaçlı bir gidiş olmayacakmış yani. Okulda dönemimi yaktığım ve devam etmediğim için dönem bitip ikinci dönem başlayana kadar bir nevi staj görecekmişim. Babamın geleneksel *"Çocuğum kafayı yedi, bari onu yurt dışına göndereyim de buradan uzaklaşıp aklını başına alsın, kendini işe güce verip düzelsin"* deme şekliydi bu.

Tüm kardeşlerim gibi ben de bu uygulamadan payıma düşeni alacaktım. Bunu öğrenmek beni iyice paniğe soktu. Emir'i bulup konuşmak, ondan istediğim cevapları almak için zamanım yoktu. Telefonu kapatıp gözlerimi yeniden dalgalara çevirdim ve denizde bir balık olmayı, birkaç saniyelik hafızamla koca deryada kaybolmayı diledim. Ama yeterince kaçmıştım. Kafamı çalıştırmak için derin bir nefes alıp başımı yana doğru çevirdim ve yakınımda bir gölge fark ettim. Aslında biraz uzaktı da yine de gözüme çarpmıştı işte. Çaktırmadan, telefonumun ön kamerasını açıp omzumun arkasına doğru tuttum ve

Emir'in adamlarından Asım'ı gördüm. Köye gitmeden önce de birkaç defa beni takip ettiğini fark etmiştim. Ancak bu kadar gün sonra hâlâ peşimde olduğunu bilmek beni hem şaşırttı hem de heyecanlandırdı. İsteğim dışında mutlu oldum. Bu, Emir beni hâlâ önemsiyor ve benden vazgeçmedi demekti.

"Asım, ne yapıyorsun orada?" diye sordum ve ekledim. "Saklandığını sanıyorsan olmuyor. Arkamda durma sapık gibi de yanımda dur bari."

Konuşurken sesim haddinden fazla neşeli çıkmıştı. O ise panikle önce kaçmayı düşündü, sonra yakalandıktan sonra bu hareketin ne kadar gereksiz olacağını anlayıp, ceketinin önünü düzelterek bana baktı.

"Derya yen... Hanım kusura bakmayın lütfen, inanın kötü bir niyetim yoktu. Ben sadece iyi olduğunuzdan emin olmak istemiştim. Siz burada oturunca..." Denize ve oturduğum yere yakın vuran dalgalara bakarak güldüm.

"Kendimi denize atacağımı sanmadın herhalde, değil mi? Atsam bile boğulmam ki. Ayağıma taş bağlamam gerek. Beni dibe çekecek taşı burada nereden bulacağım? Üstelik kış günü boğulana kadar çok üşürüm, buz gibidir su. Bu bölge denize girmek için yeterince temiz de değil. Arabayla yarım saat mesafede mis gibi mavi bayraklı sahiller var, intihar edeceksem gider orada ederdim."

Muhtemelen delirdiğimi düşünerek yüzüme baktı. O böyle susup kalınca da ben kaldığım yerden konuşmaya devam ettim.

"Sen niye gözetliyorsun beni? Kırk gün oldu Asım, daha ne kadar takip edeceksin?"

Takibinin en başından beri farkında olmam onu iyice strese soktu.

"Düşündüğünüz gibi değil."

"Kendi kendine beni takip etmediğini anlayacak kadar kafam çalışıyor. Ama Emir Bey'in, görevinin daha ne kadar süreceğini söylemedi mi? O nerede? Nasıl?"

Konuşmakla susmak arasında kararsız kalıp başını önüne eğdi. "Ben emri Bekir Abi'den aldım. Emir Bey bir şey demedi bana, bir bilgim yok."

Ayağa kalkarak karşısına dikildim ve elimi ona doğru uzattım. "Anlaşıldı, telefonunu ver de Bekir Abi'yi arayıp ona soralım."

Vermek istemeyip itiraz edince, kaşlarımı çatıp sesimin tonunu sertleştirdim. Ya da en azından öyle yapmaya çalıştım.

"Asım, burada sapık var diye bağırmamı, yetişin, tecavüz ediyorlar diye yardım istememi istemiyorsan dediğimi yap. Karşıyaka Sahil'desin, burası senin mafyacılık oynadığın İstanbul'un arka sokaklarına benzemez. Adamı nasıl linç ederler haberin var mı?"

İki saniye içinde telefon elimdeydi. İşte ikna kabiliyeti diye buna derdim ben. Hemen rehberden Bekir Abi'yi bulup aradım. İkinci çalışta açtı.

"Asım, bir sorun mu var? Derya Hanım'ı kaybettim deme, gözünü seveyim. Kız günler sonra ilk defa sokağa çıktı, aman bir şey olmasın."

"Yok artık Bekir Abi ya, sen de mi?"

Adamcağız sesimi duyunca neye uğradığını şaşırdı. İlk şoku atlattıktan sonra da ona Asım'la olan durumu ve Asım'ın bir suçu olmadığını söyledim.

"Abi, Emir nasıl?"

Onun benden haberi vardı ama ben ondan bihaber yaşamıştım haftalardır. Bu adaletsizlikti. Bekir Abi bir süre lafı ağzında geveledi ve beni bilgilendirmek istemedi. Fakat sonunda ben ısrar edince eteğindeki taşları döktü.

"İyi değil kızım, onca yıldır yanlarındayım ama onu hiç böyle görmedim. En son Erdem öldüğünde böyle divane olmuştu. Zapt edemiyorum ben artık. Baş edemiyorum. Tamam, sen de haklısın. Duyduklarına inandın da bir de ondan dinleseydin be kızım. Rahmetli Erdem'i de Emir'i de iyi tanırım. Bu çocuklar harama el uzatacak adamlar değildi. Babaları Rahmetli Mehmet Ali Abi beni yetimhaneden aldı. Oğlundan bir gün bile ayırmadan yetiştirdi. Seni de anlıyorum. Ancak yanlış yaptın. Bir görüşseniz, anlaşsanız iyi olmaz mı? Ayrılacaksan sonra yine ayrıl ama onu böyle kötü bilme. Emir'in kalbi temizdir. Sen de gördün, tanıdın."

Bu konuda haklıydı, Emir'le adamakıllı konuşmak zorundaydım. Madem ayrılacaktık, bu onu tamamen dinlemeden, söylenecek her şey bitmeden olmamalıydı. Kaçmayı başaramıyorsam kovalamalı, hatta yüzleşmeliydim. Başka türlü, kaçamadıklarım beni tüketecekti.

"Ben de onun için seni aradım abi. Lütfen beni ona götür."

20. Bölüm

Özlem

Asım'ın kullandığı araba Çeşme yolunda ilerlerken heyecandan bacaklarım titriyordu. Emir, Murat Amca'dan aldığı otelin tadilat işleri için buradaymış. Ayrıca işlerin çoğunu onun yerine Bekir Abi hallediyormuş. Anladığım kadarıyla insanlarla iletişim kurmak konusunda sıkıntısı olan, hayata küsen tek ben değildim. Otele geldiğimde beni Bekir Abi karşıladı. Emir'i görmeyi beklerken onunla karşılaşmak da hâliyle biraz üzülmeme neden oldu.

"Emir nerede abi?"

"Yüzü gözü tanınmayacak hâldeydi de ben başına daha büyük dert almasın diye onu buradan uzakta bir eve yerleştirdim. Kimse bulamasın diye de bizim çocuklardan birinin üstüne kiraladık. Şu an tek umudum senin onu toparlaman, yoksa ne yaparız hiç bilmiyorum."

Kalbim korkuyla kasıldı. Emir'in yüzünü tanınmayacak hâle getiren neydi?

"Ne demek istiyorsun? Ne oldu Emir'e?"

"Murat Bey, yani otelin eski sahibi oteli Emir'e satınca, Aslan Vural'ın kardeşi İbrahim gelip otele zarar verdirmiş. Adamcağızı da biraz hırpalatmış. Emir delirdi, İbrahim'in burada kaldığı yeri basıp kavga çıkardı. Birbirlerine girdiler, zor ayırdım. Az kalsın kan çıkacaktı. Hem yüzü toparlansın hem de başka bir hata yapmasın diye gözden uzakta olsun istedim. Ayrıca Aslan misilleme yapmak isteyecektir. Emir'in kafası yerinde değil. Daha büyük bir kaza çıkmasın istedim. Aslan Erdem'i öldürten adam, bunu artık biliyorsun değil mi?"

Kendi kendime *"Allahım ben neye bulaştım böyle?"* diyerek başımı salladım.

"Emir'in doktora ihtiyacı var mı peki? Gidip yardım edelim."

"Merak etme sen, toparlandı artık yüzü, geçti sayılır. Ben sadece onu gördüğünde şaşırma, korkma diye söyledim. Şimdi ben seni yanına götüreceğim. Güvenliği için yerini herkes bilmiyor, Emir'e kalsa bu kadar önlem almaz da ben iyice bakıcı oldum başına, o yüzden titizleniyorum. Sen korkma, ev iyice korunuyor. Sen de gidiyorsun diye güvenliği iki katına çıkardım. O kadarına cesaret edemez Aslan."

Arabada Bekir Abi'nin yanına oturdum ve bir süre sessizce yol aldıktan sonra konuşma ihtiyacı, daha doğrusu beni uyarma ihtiyacı hissetti.

"Bugünlerde biraz içiyor, şimdi ayık mı bilmiyorum ama sarhoşun mektubu okunmaz. Sana surat asarsa, sert davranırsa aldırma. Çok merak etti, çok özledi. Kötü haberlerini aldıkça üzüldü. Kızgın değil yani sana, tepki gösterirse bil ki gururundan yapıyor. İnat damarı tutmaz inşallah da bir an evvel konuşursunuz."

Sözleri karşısında içim cız etti, iyice strese girdim. Heyecan ve korku karışımı bir duyguyla çarpıntım tuttu. Bir

çeşit panik atak krizi ufak ufak yoklamaya başladı. Karşılaştığımız an ona ne söyleyecektim? Nasıl davranacaktım? Alttan alacak hâlim yoktu herhalde. Benden sakladıkları karşısında hak etmediği bir tepki göstermemiştim ama yine de... Ortada bir gerçek vardı, onu gördüğüm an ona sıkıca sarılmak istiyordum ve bu isteğimi zapt etmek çok zor olacaktı. Sonunda, araba orman yolunda ıssız bir evin önüne yanaşınca aklımdaki tüm havalı olaya giriş cümleleri buharlaşıverdi. Bekir Abi marketten aldığı torbaları önden giderek eve taşıdı. Çocuk gibi iki dakika kadar arabada oturdum. Ne yani, bendeki cesaret buraya kadar mı gelmemi sağlamıştı sadece? Utanmasam hiç Emir'e gözükmeden geri dönecektim. Fakat onu görünce yanına gitme isteğim korkuma baskın geldi. Verandada tek başına oturuyordu, elindeki bardağa bakılacak olursa bir şeyler içiyordu. Bekir Abi yanına gidip bir şeyler söyleyince, gözleri geniş bahçede hızla gezindi ve arabayı buldu. Artık saklandığım yerden çıkmak zorundaydım. Arabadan inip, kapısını kapatarak direkt ona doğru yürümeye başladım. Aramızdaki mesafe azaldıkça kalp atışım daha fazlası mümkünmüş gibi iyice hızlandı. Yanına gitmek için verandaya adım atmak istediğim an ise pergulenin ayağına dokunarak, ayağa kalkıp yolumu kapadı.

"Senin burada ne işin var?"

Gözlerindeki o kadar soğuk bir ifadeydi ki... Daha önce onu kimseye karşı bu kadar mesafeli görmemiştim. Oysa böyle bakılmayı hak eden kendisiydi. Bunu ona söylemek istediysem de sakince sorusunu yanıtladım.

"Seni görmeye geldim."

"İyi, gördün." Başını Bekir Abi'ye doğru çevirerek ona hitaben konuştu.

"Derya Hanım'ı daha fazla geç olmadan evine götürün. Bir daha da benden izinsiz böyle bir şey yapmayın."

Bekir Abi hâliyle yardım ister gibi yüzüme baktı.

"Sen gidebilirsin abi, bizim konuşacaklarımız var. Boşuna bekleme, beni getirdiğin için de çok teşekkür ederim."

Lafımı dinleyip gitmeye kalkınca, Emir koca adamın kolundan tutup ona engel oldu. "Duymuyor musun sen beni abi? Ne zamandır benim sözümü değil başkasını dinliyorsun?"

"Başkası dediğin Sevda, el değil. Ben bu ailedeki herkesin sözünü dinlerim. En çok da seni dinlerim ama senin aklın başında değil. Abin olarak söylüyorum Emir, oturup konuşun kızcağızla. Sonra yine gitsin dersen ve o da gideceğim derse ben elbette götürürüm."

Kolunu Emir'in tutuşundan kurtararak, bizi yalnız bırakıp arabasına doğru gitti. Emir de birkaç saniye bana bakmadan onun gidişini izledi. Sonrasında döndüğündeyse çatık kaşları, asık suratı ve teninde geçmeye yüz tutmuş morlukları içimi acıttı.

"Ne bu şimdi? Ne yapıyorsun sen?"

Aklım azıcık başımda olsaydı ya da Emir'e ondan çekinemeyecek kadar yaklaşmamış, onu bu kadar sevmemiş olsaydım korkabilirdim bu hâlinden. Ama bunun yerine elimi havaya kaldırarak morluklarına dokunmak istedim. O ise bileğimden tutup ona dokunmama, hatta yaklaşmama engel oldu.

"Ne yaptın sen böyle kendine Emir?"

"Sen bir de karşı tarafı gör."

Yine o aksi, alaycı tavrıyla göz devirerek kurduğu cümle dudaklarıma yarım bir gülümseme yerleştirdi. En azından benimle konuşuyor diye sevinecektim ama hemen eski katılığına döndü. Bu resmî tavrı hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu. Soğuktan titreyerek verandaya açılan kapıya doğru baktım. Çünkü aynı kapı içeriye de açılıyordu.

"Evde konuşabilir miyiz? Burası çok soğuk, üşüyorum."

Bu iç çekişi artık biliyordum. Bana *başımın belası* der gibi bakmıştı yine ve bu, yüzümdeki buruk gülümsemeyi genişletti. Beni İstanbul'da yakaladıktan sonra kavga ettiğimizdeki hâlini hatırlamıştım.

"Korkmayacak mısın peki?"

Neyi kastettiğini anlamayınca kaşlarımı çattım, etrafıma bakarak sordum.

"Neyden korkacakmışım ki?"

"Benim gibi bir herifle ıssızlığın ortasında, böyle bir evde kapalı kalmaktan."

O söyleyinceye kadar böyle bir şey aklımdan bir an bile geçmemişti. Emir'in benim saçımın teline dahi zarar verdiğini hayal edemiyordum. Ama bunu dile getirmedim.

"İlk olmayacak, biliyorsun."

Alaycı bir şekilde gülerek başını iki yana salladı ve içeri girebilmem için kenara çekildi. Sakalları oldukça uzamıştı. Her zaman arkaya doğru taradığı dalgalı saçları bu defa dağınıktı. Herhalde dedim, uykudan kalkmış hâli de muhtemelen böyle oluyordur.

Önde ben arkada o olacak şekilde eve girdikten sonra kollarım göğsümde bağlı hâlde salonunda bir yabancı gibi dikildim.

"Gerçekten neden geldin buraya?"

Bunu sorarken, ellerini cebine sokarak karşıma dikilmiş ve gözlerini de üzerime sabitlemişti.

"Dedim ya, seni dinlemeye geldim. Bana anlatmak zorunda olduğun şeyler var."

"Seninle ilgili hiçbir zorunluluğum yok benim. Ayrıca neden şimdi?"

"Öncesinde hazır değildim. Öfkeliydim, kırgındım. Seni anlamak istemiyordum. Çünkü sana inanmaktan korkuyordum."

Dalgın bir hâlde bakışlarını dağınık salonda gezdirince, ben de onun etkisinden sıyrılıp çevreme baktım. Yarısı yenmiş bir pizza, açık kalmış kutusunda kurumaya yüz tutmuştu. Etrafta bazı kâğıtlar vardı. Hepsi yerlere, sehpaya saçılmış hâldeydi. İçki içilmiş, lekeli bir kadeh, kaç gündür orada olduğunu tahmin edemediğim bir fincanla iç içeydi.

"Okulu bırakmışsın, nereden çıktı bu?"

Ondan gelen bu ani soru dudaklarımdan histerik bir gülücüğün kaçmasına neden oldu. Onca derdimin içinde okul aklıma bile gelmemişti.

"Varoluş sebebimi sorgulamaya, kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım vardı diyelim. Peki, bu evin hâli ne? Temizlemesi için birilerine izin verseydin bari."

"Misafir istemediğim için kimsenin gelmesine de izin vermedim. Kusura bakmayacaksın artık, emrimi çiğneyip seni bana getireceklerini düşünemedim. Bilseydim hazırlık yapardım."

Sesindeki alaycılık, kollarımı göğsümde bağlayarak ona doğru yürümeme neden oldu.

"Sen, ben sana gelmek istersem diye engel olmaları için adamlarına emir mi verdin?"

"Hayır, aksine bana gelmeyeceğinden o kadar emindim ki seni burada görmek çok büyük bir sürpriz oldu. Verdiğim emir hiç kimsenin bana gelmesine izin vermemeleri yönündeydi. Ama belli ki senin bir istisna olabileceğini düşünmüşler."

"Çünkü öyleyim. Bana İstanbul'da bir söz vermiştin, unuttun mu? *Eğer bir gün yardıma ihtiyacın olursa hangi konuda olursa olsun lütfen beni ara. Ben elimden geleni yaparım.*

Ne zaman, nerede olursan ol ya da ben nerede olursam olayım bu sözüm geçerli. Yoksa o da mı yalandı?"

Meydan okumak istercesine ona doğru yürüdüm ve o da benim başlattığım şeye devam ederek üstüme yürüdü. Nefesi yüzüme çarpınca irkildim. Biraz içki kokuyordu.

"Öyleydi desem ne olacak? Ağzımdan çıkacak hiçbir söz düşüncelerini değiştirmez sanıyordum."

"Ben de değiştirmesinden korkuyordum."

"Şimdi peki? Diyelim ki yalandı? Ha bir eksik ha bir fazla, ne fark eder? Sonuçta yalancıyım."

Bu ihtimal gözlerimi doldurdu ve omuz silkerek gerçeği dile getirdim.

"O zaman teknede söylediklerin de verdiğin diğer sözler de yalan demektir. Eğer öyleyse giderim. Çünkü söyleyeceğin hiçbir şeyin bir değeri kalmaz. Benim olmadıysan kim olduğunun ne önemi var?"

Geriye doğru bir adım attım ve bu sessizliği devam ettirdiği takdirde gerçekten gitmeyi düşündüm. Ama yeniden hızla aramızdaki mesafeyi kapadı. Bileklerimden kavrayarak kıpırdamama engel oldu.

"Gidemezsin. Buna izin vermiyorum. Şimdi olmaz, böyle hiç olmaz."

Bileklerimi bırakmadığı için yanaklarımdan süzülen yaşları da ondan saklamam mümkün olmamıştı. Teklifsizce gözyaşlarımı silerek geri çekildi. Sanki bana hiç dokunmamış gibi aramıza yeniden mesafe koydu.

"Gerçi gitmelerine de şaşırmıyorum artık. Vizen alınmış, uçak biletin hazırmış. İtalya'ya gidiyormuşsun. Yani beni tanımadan önceki hayatına geri dönüyormuşsun."

Sıkıntıyla iç geçirdikten sonra yorgun bir ses tonuyla onu yanıtladım.

"Durduğun yerden bakınca senden öncesine dönebilmiş gibi mi görünüyorum? Bence sen gidip güzel bir duş al.

Ben de yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Sonra ayık kafayla konuşalım. Merak etme, arsızlıkla burada duracak değilim. Neyi neden yaptığını öğrendikten sonra gideceğim."

Tişörtünü sırtından çekerek tek seferde çıkardı karşımda ve "İyi madem, ben banyodan çıkana kadar mutfağı havaya uçurmamaya çalış," dedi. Arkasını dönüp doğrudan banyoya yürüdüğü sırada ise aklına bir şey gelmiş gibi durup, sadece bir anlığına bana bakarak "Ayrıca saçlarının bu hâli de yakışmış," diye ekledi.

Böylece benim de ellerim saçlarımı buldu. Ayrılık sonrası depresyona kurban ederek onun o çok sevdiği saçlarımı bel bitimimden omuz hizama kadar kestirmiştim. Böyle bir anda dahi bunu fark edip dile getirmesi ise yüzümde buruk bir tebessüme neden oldu.

Stresimi atmak ve dikkatimi Emir dışında bir şeylere verebilmek için o duştayken mutfağa girdim. Önce karnımızı doyurabilmek için menemen ve makarna gibi basit bir şeyler yapmak istedim ki yaptım da. Ancak diğer taraftan makarnayı pişmeye bırakırken bununla yetinemeyeceğimi fark ettim. Bu yüzden de poğaça yapabilmek için hamur yoğurmaya başladım. Ondan ne duyacaktım? Duyduktan sonra nasıl hissedecektim? Hamuru yoğurmadım da üstünde güç gösterisi yaptım resmen. Açık mutfak olduğu için ellerim una bulanmış

hâlde güreşirken, salon tarafından benim bulunduğum yöne Emir üstsüz bir hâlde, omuzlarındaki havluyla saçını kurulayarak geldi. Onu izlerken hakkında duyduğum her şey o kadar alakasız geliyordu ki. Emir'in bunları yapabildiğine inanmak imkânsızdı. Sanki bir başkasıyla ilgili gazetede okuduğum herhangi bir üçüncü sayfa haberiydi. Burada buzdolabını açıp, çıkardığı şişedeki suyu kafasına diken ıslak saçlı adamın ne uyuşturucu taciri ne de mafya olabileceğine inanamıyordum.

Başını kaldırıp onu izlememi sonlandırmak istercesine yüzüme baktı ve aklımdan geçenleri anladığını hissederek konuyu değiştirmek adına aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim.

"Bardak diye bir şey var, suyu niye şişeden içiyorsun ki? Ayrıca aralık ayındayız. Bademciklerin şişecek."

Elimi kaldırıp sözlerimin etkisini arttırmak için boğazını göstermek istedim ama dirseğim yanımda ağzı açık hâlde duran yağ şişesine çarptı. Şişe de bir güzel yoğurmakta olduğum hamurun içine devrildi. Hemen şişeyi kaldırıp yağın tasta hamurla bütünleşmeyen fazlasını lavaboya döktüm. Ancak toparlaması için biraz daha un eklemem gerekiyordu. Bu sırada yağın bir kısmının da tezgâhın üstüne döküldüğünü fark edince kollarını çıplak göğsünde birleştirmiş hâlde, debelenişimi izlemeye başlayan Emir'e seslendim.

"Yardım etmeyi düşünüyor musun?"

Birkaç saniye daha suratıma baktıktan sonra eline aldığı kâğıt havluyla yardım etmek için yanıma geldi. Bir taraftan da ocağın üzerindeki makarna ve menemene bakıyordu.

"Sen mi yaptın bunları?"

"Yok canım, bizim mutfak perisi buraya da uğrayıverdi. Ama şimdi ben onu fırına sakladım."

"Öyle mi? O da seni fırına atacak herhalde bu kadar una buladığına göre."

Çenesiyle yüzümü gösterince, elimi kaldırıp gelişigüzel silmek istedim. Ama bu defa daha da fazla batırmıştım. Baktım yardım edeceğine kendimi batırışımı izliyor, sinirle elime aldığım bir tutam unu gelişigüzel ona doğru fırlattım ve çıplak göğsü beyaza boyandı. Öylesine yaptığım bir şeydi. Fakat bana öyle bir baktı ki bir an beni baş aşağı un çuvalına sokacak sandım. Hemen elimin tersiyle göğsündeki unları temizlemek için ona doğru uzandım. O da aynı anda benim yüzüme ve saçıma bulaşanlara müdahale etmek isteyince garip şekilde ellerimiz birbirimizin vücuduna değmiş hâlde kalakaldık. Sadece iki saniye kadar göz göze geldik ve bizi doldurmasından korktuğumuz şeytan sonunda iş başına geçti. Sağ eliyle yüzümü kavrayıp, sol elini belime koyarak beni hızla kendisine doğru çekti. Benim kollarım da anında onun boynuna dolanıverdi. Ayrı geçen kırk günün acısını çıkarmak, hasret gidermek ister gibi öpüştük. Bugüne dek ne Emir bana bu kadar açtı ne de ben ona böyle tutkuyla dokunmuştum. Aslında daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Sonunda bedenim tezgâha yaslı hâldeyken dudaklarını geri çekip alnını benimkine yasladığında, boynundaki hamurlu elim yavaşça kalbinin üstüne indi. Onun kalbi de benimki gibi, maraton koşmuş gibi atıyordu. Nefes alış verişimi düzene koymaya çalışırken bir gerçeği kabullendim. Bu hayatta az önce yaşadığım şeyi ondan başkasıyla yaşayamazdım. Bir başkasının bana dokunduğunu düşünmenin mide bulandırıcılığı bir yana, hangi dokunuş kalbimi bu hâle getirebilirdi? Bu demek oluyordu ki ben asla evlenemeyecektim. Benim çocuklarım olmayacaktı. Emir'le olmadığım takdirde hiç kimseyle olmayacaktım. Gerçek aşkı hissettikten sonra

daha azıyla yetinemezdim. İdrak ettiğim gerçek yüzünden ağlamaklı bir ses tonuyla ve dolan gözlerimle içimden geçen tek gerçeği dile getirdim.

"Seni o kadar çok özledim ki... Delirdim sensiz. Boğuluyorum sandım."

Bana sıkıca sarılıp başımı göğsüne yasladı ve burnunu saçlarıma gömerek yatıştırmak istercesine konuştu. "Biliyorum sevgilim, biliyorum aşkım..."

21. Bölüm

Gerçek

Kendimizi hamurdan temizledikten sonra poğaçaları kurtarıp fırına attım. Sessizce, yaşadığımız kırılmayı yok sayarak beraber menemenle makarna yedik. Onu öyle çok özlemiştim ki aramızda geçmesi gereken konuşmayı mümkün olduğunca erteledim. Çünkü konuştuktan sonra gerçeklerle yüzleşmemiz lazımdı. Bir seçim yapmam gerekecekti. Üşümeyeyim diye şömineyi yaktı ve önüne oturabilelim diye minderler koydu. Ben hamurla ilgilenirken evi toparladığı için artık salon geldiğim andan çok daha iyi görünüyordu. Şöminenin önüne oturmam için elini uzatınca, geriye doğru adım atarak ellerimi pantolonumun arka ceplerine soktum. Aklımı kullanamayacağım kadar ona yakın olmak, o an yapmak isteyeceğim bir şey değildi.

"Sevda otursana yanıma, üşüdüm demiyor muydun?"

Tüm Yeşilçam filmlerinde hatta Türk dizilerinde şömine önü sahneleri bu kadar meşhurken mi? Zaten kör şeytan bizi rahat bırakmak istemiyordu.

"Sence de fazla klişe bir hareket olmaz mı bu?"

"Donmamak için ateşin karşısında ısınmak mı?"

"Sen hiç romantik filmler izlemiyor musun? Uzun süre ayrı kalmış iki âşık dağ evinde bir araya gelirler. Önce tartışır sonra öpüşürler ve... Şurada bir post eksik, bir de kırmızı şarap."

Gülmemek için kendisini zorlayarak yüzüme baktı ama başarılı olamadı.

"Hayda... İki dakikada Yeşilçam'a bağladın. Saçma sapan konuşma da gel hadi. Bak valla hasta olacaksın."

Oturduğu yerden uzanıp bileğimden kavradı ve beni kendisine doğru çekince, dengemi yitirerek minderlerin üstüne diz üstü düştüm. Bunun sonucunda da ona olması gerekenden fazla yaklaşmış oldum. Hâlâ bileğimden tutmakta olan elini usulca elime kaydırdı. Parmakları usulca tenimi okşadı. Her hareketi, her bakışı sanki bana kendisini, daha doğrusu bizi hatırlatmak ister gibiydi. Acaba aşk herkes için böyle zayıflatan, elini kolunu bağlayan bir şey miydi? Oysa ben, eskiden insanın hep sevdikçe güçlendiğini ve çoğaldığını sanırdım.

Elimi geri çekerek, oturuşumu düzeltip aramıza mesafe koymak istedim ve burnuma dolan yanık kokusuyla "Poğaçalar!" diye bağırarak mutfağa koştum. Fırın eldivenlerini giyerek, hızla fırını kapayıp kapağını açtım. Karşımdaysa fazlasıyla esmer bir tepsi kavruk poğaça vardı. Arkamdan gelen Emir omzumun üstünden tezgâhın üstündeki poğaçalara bakınca asık suratlı bir hâlde söylendim.

"Bunun böyle olmaması gerekiyordu."

"Fırının zamanlayıcısını açmamış mıydın?"

Hiç aklıma gelmemişti. "Senin yanındayken hep böyle oluyor. Bir şeyleri yanlış yapıp duruyorum. Baksana, şimdi de poğaçalar ziyan oldu."

Sözlerimin altında yatan imayı anlayarak bana baktı. Tepsiye doğru eğilip, sıcaklığını umursamadan en yanık poğaçayı aldı. Parmaklarının arasında üfleyerek, bir parça bölüp ağzına attı.

"Yanacaksın, dur! Neden yemeye çalışıyorsun ki şimdi onu?"

Ağzını kapatmakta zorlanarak ona uzattığım sudan içti ve lokmasını yuttuktan sonra cevap verdi.

"İster yanık olsun isterse zehir. Senin elin değdikten, benim için yaptıktan sonra... Sevda, senden gelecek olan hayır da olsa şer de olsa benim başım gözüm üstüne. Anla artık bunu. Ben seni her şeyinle seviyorum. Sana dair ne varsa istiyorum."

Keşke bir yolu olsaydı ve zamanı o anda dondurabilseydik. Emir benim için her gün şömineyi yaksaydı, ben ona yemekler yapsaydım. Tek derdimiz yanan yemekler olsaydı. Bu adam ne zaman beni mutlu edebilecek tek hayal olmuştu?

"Sana Bursa'da karşılaştığımız gün yemekte ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Buruk bir şekilde gülümsedim ve başımı sallayarak ona cevap verdim.

"Elbette hatırlıyorum, ben senin ağzından çıkan her sözü hatırlıyorum. Ama senin anlamadığın bir şey var." Yutkunarak ağlama isteğimi bastırmaya çalıştım ancak yine de sesimin çatallanmasına ve gözlerimin dolmasına engel olamadım. "Seni sevmek hiç kolay bir şey değil. Sana rağmen senli hayaller kurmak çok zor. Eğer..."

Artık açıkça ağlamaya başladığımı görünce, ellerini uzatarak bana sarılmak ve beni teselli etmek istedi. Ama bu defa ona izin vermedim. Yanaklarımı kurulayıp, toparlanarak lafımı tamamladım.

"Ben başkalarına fenalık yapmış birini sevemem. Olur da kendime rağmen seversem de bir ömür kendime küser yine de o düşlediklerimizin gerçek olmasına izin veremem. Kötülüğün üstüne iyilik kurulmaz. Bunca çirkinliğin üstünü hangi güzellik kapatabilir ki?"

Beni anladığını göstermek istercesine başını salladı ve haklı olarak sordu.

"Ama buradasın. Bana geldin, beni dinlemek istedin."

"Ne olur Emir, bana öyle bir şey söyle ki şu yüreğimdeki ağırlık hafiflesin. Ben artık daha fazla bunun altında kalmak istemiyorum. Seni aklamam için bana yardım et."

Sonunda beni kollarının arasına aldı ve şakağımdan öperek salona geri götürdü. Şöminenin karşısındaki yerimize döndük. Mümkün olduğunca dik oturmaya, kendimi duyacaklarıma hazırlamaya çalıştım. "Evet, seni dinliyorum," dedim. Fakat bunu ondan çok kendime söylemiş gibiydim.

"Seni çok seviyorum."

"Biliyorum."

"O zaman anlatmaya başlayabilirim," deyip mümkün olduğunca arkasına yaslandı. Derin bir nefes alarak konuşmaya başladı.

"Erdem çok naif bir adamdı. Benim gibi değildi. Kavga gürültü sevmezdi. Kalp kırmaktan çok korkardı. İnsanların konuşarak anlaştıkları medeni bir dünyaya inanırdı. Herkesi kendisi gibi bilirdi. Çok kolay güvenirdi. Yurdanur'a bile görür görmez âşık olmuştu. Onu ilk görüşünün üzerinden iki ay geçtiğinde evlenmişlerdi, düşün. Babam hastayken ben daha ergen sayılırdım. Aklım biraz havadaydı. İşler Erdem'in başına kalmıştı. Beste daha ufaktı. Sonra Yurdanur hamile kaldı, bir bebekleri olacaktı. Erdem istiyordu ki bir şeyler başarsın. Babam çok çalışıp mal mülk edinmişti. Tabii annem de

varlıklı bir ailenin kızıydı. Ama Erdem de ailenin yeni reisi olmak istiyordu. Babam otelciydi, Erdem de eğlence mekânı işletmecisi olmak istedi. İşleri İstanbul'a taşıyıp büyük denize açılacaktı. Aslan'ın babası ölmüştü. Kötü biriydi, ciğeri beş para etmezdi ama yaptığı pis işler sayesinde yolunu bulmuştu. Aslan Erdem'in karşısına çıktı. İkisi de aynı mekânı almak istiyormuş. Abim öyle hemen kesenin ağzını açamazdı. Aile mirasında Beste'yle benim de hakkım olduğu için parayı yanlış işlere yatırıp batırmaktan korkuyordu. Aslan da sermayenin çoğunu vermeyi kabul etmiş. Ortak olalım, sen buraya kâr ettir, koyduğumu kazanmamı sağla, bana yeter, demiş."

"Peki, uyuşturucu bu işin neresindeydi?"

Emir'in İstanbul'da karşılaştığımız zaman uyuşturucudan zehir diye bahsettiğini ve asla bizim içmemize izin vermeyeceğini söylediğini hatırlıyordum. Erdem bu konuda ne düşünüyordu? Emir de sorumu bir hakaret olarak algılayarak hemen savunmaya geçti.

"Erdem bir gün bile kimse için kötülük düşünmedi diyorum sana. Biz asla zehir satarak, insan hayatı karartarak yaşayacak kadar karaktersiz adamlar değiliz! Erdem Aslan'ın hâlâ zehir işinde olduğunu bilseydi onunla ortak olur muydu sanıyorsun? Annemi gördün, tanıdın. Babam hakkında söylenenleri duydun. Sence biz öyle yetiştirilmiş insanlar mıyız? Erdem sandı ki Aslan yeni bir başlangıç yapmak istiyor, babasının işlerini devam ettirmek istemiyor. O zaman onu uyardım ama babasının günahını oğluna mı ödeteceğiz, dedi bana. Aslan'a bir şans vermek istedi. Sonra Yurdanur doğum yaptı, mekânda işler oturdu, iyi kazanmaya başladılar. Erdem de rahatladı. Evinde karısıyla, çocuğuyla vakit geçirmeye başladı. Babam öldü, ben üniversiteden mezun olup askere gittim. Aslan da Erdem'in yoğunluğundan istifade edip

pis işlerini ondan gizli yürütmeye devam etmiş. Askerden geldiğim zaman abim her şeyi yeni öğrenmişti. Gitmiş, kimseye danışmadan Aslan'a hesap sormuş. Erdem o kadar iyi niyetli bir adamdı ki arkasından iş çevirmek yerine Aslan'ın yüzüne karşı söylemiş ne düşünüyorsa. Polise gidip her şeyi anlatacağım, demiş. O kadar zaman emek verdiği yerin zehir, pislik yuvası olduğunu öğrenip göz yumamazdı zaten."

Gözlerim dolunca ağlamamak için kırpıştırdım. Emir de artık anlatırken öfkesine sığınamamaya başlamıştı. Hâlâ abisinin yasını tuttuğu o kadar belliydi ki. İzin verip vermeyeceğini düşünmeden, o konuşmasına devam ederken elinden tuttum.

"Meseleyi öğrendiğim gün bir şeyler yapmaya fırsat bulamadan... Ya zaten her şey aynı gün olmuş. Erdem Aslan'ın ofisini basmış. Hem de yanında Bekir Abi bile olmadan! Bir iki saat sonra da gece kulübüne giderek delilleri toparlayıp, polise gitmek için oradan çıktığında, daha mekânın önünde indirdiler işte. Yoldaydım. Yetişemedim. Ne kurtarabildim ne de yanında olabildim."

Gözlerinden süzülen yaşları gelişigüzel silerek kendisini tutmaya çalıştı ama yaşadıklarının acısı hâlâ o kadar tazeydi ki anlatırken duygularını saklaması imkânsızdı. Ben de onunla beraber ağladım.

"Önce bacaklarından vurmuşlar, ayakta duramayıp diz çöksün diye. Sonra kalbinden... Kimse bir şey yapamamış, delik deşik etmişler."

Elinin tersiyle gözyaşlarını silmeye devam ederken ona sıkıca sarıldım. Bunlar nasıl insanlardı böyle? Emir bir süre hem benim sakinleşmemi hem de kendisinin toparlanmasını bekleyerek anlatmaya devam etti.

"Oraya gittiğimde polisler gelmişlerdi. Aslan'ın derdi Erdem'in yaptığını bir başkası yapmaya kalkacak olursa

diye gözdağı vermekti. Kendisini ispatlamak istiyordu. Babasından bile fazla korkulan, daha büyük bir pislik olmaktı amacı. Ben de korkup sineyim istiyordu. Ama ben Erdem'e benzemem. Yılanın başını küçükken ezeceksin derler ya hani, o bizi fazla hafife aldı. Erdem gücünü kullanmayı bilmiyordu çünkü bu dünya için fazla iyi bir adamdı ve onu harcadılar. Cenazeyi kaldırdığımız gün Aslan'ı öldürmek istedim. Babamın silahını aldım, arabaya atladığım gibi gittim. O gün barda gördüğün genç polis vardı ya, Adnan. Daha akademiden yeni mezundu. Benim de Bursa'dan ilkokul arkadaşımdı. Engel oldu, beni amirine götürdü. Hakan Abi, narkotiğin başında çok başarılı bir başkomiserdir. Bu adamı bizim yok etmeye iznimiz yok, birilerini besliyorlar ya da tehdit ediyorlar ama bir şekilde eli kolu bizden uzun, dedi. Öldürürsem bir de onu adamdan sayıp bana ceza vereceklerdi. Gerçi ben artık önemsemiyordum ama..."

Müdahale etme ihtiyacı hissederek konuştum.

"Aslan'ı öldürmek çözüm değil ki, onun yerine bir başkasını geçirirler. Kurdukları düzen bozulsun istemezler. Bir çark kurmuşlar kendilerine, bir tek Aslan'a bağlı değildir onlar. Hem sen hapse girsen aileni kim koruyacaktı? Yeni bir kan davası başlardı. Aslan'ın da kardeşi varmış, İbrahim'miş adı."

"Hakan Abi de öyle söyledi. Kendini harcadığınla kalırsın, dedi. Ama bir şey olmamış gibi devam edemezdim. Bir plan yaptık. Mekânın yasal olarak ortağı artık Yurdanur'du. Ondan devraldım. Aslan'ın karşısına dikilip kendimi dinletebilmem için benim de saygı duyulan biri olmam gerekiyordu. Onunla iş yapan heriflerin inine çomak soktuk. Dirlik vermedik. Haraç topladık, tehdit ettik. Tabii polisin içinde başka muhbirler de vardı. Beni şişirdiler, abarttılar biraz. Hakkımda dedikodu çıkardı-

lar. Şöyle manyak böyle acımasız diye... Birkaç ay sonra Aslan'ın karşısına geçip, hakkımı istiyorum dedim. Abimin kanının aktığı yeri ona bırakacak değildim. Onu tehdit ettim, o da karşılığında bana kan parası verdi. Mekânı tamamen bana bıraktı. Artık susturamayacağı kadar büyümüştüm. Ona savaş açtım. Başta gizlice, ifşa olmadan yapıyordum iyice güçlenebilmek için, ama artık iş ayyuka çıktı. Aslan ona düşman olduğumun farkında, sadece işin polis kısmını bilmiyor. Ki bunu emniyettekilerin bile çoğu bilmiyor. Yeterli delili topladığımızda, yukarıdakiler Aslan'ı bitirmemize izin verdiğinde onun işini ben bitireceğim. Ömrü boyunca hapisten çıkamasın istiyorum. Gerçi polis yardım etmese de bu işin ucunu bırakmayacağım. Adaleti onlar sağlayamazsa şimdi yaptığım gibi ben yapmaya devam edeceğim."

Onu çok iyi anlıyordum. Yürüdüğü yoldan dönmeyeceğini de biliyordum. Kendimi onun yerine koyduğumda o kadar çok hak veriyordum ki. Ama yine de korkum anlayışımın önündeydi.

"Ya Erdem'e yaptıklarını sana da yaparlarsa?"

"Cesaret edemezler. Zaten boş gezmiyoruz. Yanımda hep birileri var, Bekir Abi bu konuda çok dikkatli."

"İyi de, ya bir gün gözünüzden kaçan bir şey olursa, Aslan da fırsattan istifade ederse ne olacak?"

"Bu benim göze aldığım bir risk. Vazgeçmeyeceğim, durmayacağım. Zaten artık istesem de duramam. Ben bıraksam bile Aslan beni bırakmaz. Özellikle de İbrahim'le olan son kavgadan sonra. Murat Amca'nın hâlini görünce gözüm döndü. İbrahim'in kapısına dayandım, hastanelik oldu. Küçük düştü anlayacağın."

Mekân basmak, silah çekmek, peşinde adamlarla gezmek... Bu benim tamamen yabancısı olduğum karanlık ve pis bir dünyaydı.

"Bizimkilerin öğrenince kıyameti koparacaklarını bilmiyor muydun? Benden bu yüzünü daha ne kadar saklayacaktın?"

"Sen ilişkimizi açıklamak istediğinde, Selim'in karşısına geçip anlatacaktım ona her şeyi. Aynı olmasa da benzer şeyler yaşamışız geçmişte. O daha aydınlık yollardan çözmeye çalışmış, ben daha karanlık. Çünkü benim uğraştığım adamlar, onun kafa tuttuklarından daha kötü. Beni anlayacağını umdum. Ama ailen, ben senin hazır olmanı beklerken, kendileri araştırıp bir şeyler bulmuş. O buldukları şeyler zaten polisle beraber hakkımda çıkardığımız asılsız dedikodulardı. Hiçbir ilgisi olmayan bir davada böyle büyük bir bilgiye abin kendi imkânlarıyla ulaşamazdı."

Gerçeği öğrendiği zaman ne değişecekti ki? Kim kız kardeşini böyle bir kavganın ortasına atardı? Bizimkiler yine de beni Emir'den uzağa kaçıracaklardı. Onunla kalmama izin vermezlerdi.

"Gerçek onun seni saymasını, hatta sevmesini sağlar ama beni yine de korumaya çalışacaktır. Bu şeyin ortasında kalmama izin vermezler."

"Peki, sen? Sen ne yapmak istiyorsun?"

Sorusu yüzümde hüzünlü bir tebessüm oluşturdu ve omuz silkerek gerçeği dile getirdim.

"Bilmem."

"Sevda..."

Gözlerindeki o kaybetme korkusunu yine açıkça görebiliyordum. Ancak onu rahatlatacak durumda değildim. Geri çekilerek ayağa kalktım ve salonda turlamaya başladım. Aklıma gelen bir gerçek doğrultusunda ise durarak yeniden ona baktım.

"O yüzden öyle yaptın. Bursa'dayken, benden etkilenmene rağmen bir şey yapmadın. Öylece gitmeme izin

verdin. Peki, İstanbul'da? Orada niye izin verdin sana âşık olmama Emir? İzni bırak, beni kendine âşık ettin sen. Niye?"

"Çünkü sana âşık oldum. Elimde değildi ki zaten, olmamak gibi bir ihtimalim yoktu. Kaçamadım, uzak kalamadım."

Oturduğu yerden yaptığı savunmaya, sinirle gülerek karşılık verdim.

"O yüzden mi seni sevdiğimi söyleyince beni elinin tersiyle itiverdin? Bir de aptal gibi kendimi suçlamıştım. Benim hayallerim, benim hayatım yüzünden oldu diye. Ama en başından beri öncelikleri farklı olan sendin, değil mi?"

Onu suçlayışım üzerine bu defa ayağa kalktı ve karşıma dikilip, gözlerime bakarak konuştu.

"Hâlâ anlamıyor musun? Benim yaşadığım hiçbir şey kendi seçimim değil. Önceliklerimi ben belirlemedim. Ya kim ister böyle bir yaşantıyı? Benim seçebildiğim bir tek şey var, o da sensin."

"Peki, ne yapacağım ben senin hayatında? Neresine koyacaksın beni? Bir başına savaşa girmişsin sen Emir! Benim ne işim var o savaşta?"

Sorumun ağırlığı altında ezilerek bakışlarını kaçırdı.

"İşte, bunu sorma diye İstanbul'dayken sana olmaz dedim. Sen konuşup hayallerini, umutlarını anlattıkça benim gerçeklerimin ortasında seni hayal edemediğim için... Kendimce kaçıp kurtul diye fedakârlık yapıyorum sandım. Ama sordun ya hani, hayatının neresine koyacaksın beni diye. Benim bir yere koymama gerek yok, sen zaten tam ortasına yerleştin. Kendine hayatımda yapacak bir iş de aramana gerek yok çünkü çoktan hayatım oldun. Görmüyor musun şu hâlimi? Seni çıkarınca benden geriye bir şey kalmıyor artık."

Başımı iki yana sallayarak yenik bir hâlde iç geçirdim. "Ben olsam bile yaşamak için sana bir hayat kalmamış. Sen kendini nasıl bir yükün altına soktuğunun farkında mısın? Daha o kadar gençsin ki. Ama bir intikam uğruna başını yakıp, yok olup gideceksin. Bunu bilmeme rağmen de elinden tutmamı bekliyorsun. Üstelik sonu yok bunun. Erdem'le aynı kaderi paylaşana dek durmayacaksın. Bu durumda benden ne olmamı bekliyorsun? İkinci Yurdanur mu?"

Sözlerimin onu ne kadar incittiğini görebiliyordum. Fakat susmam da mümkün değildi.

"Olur da ölürüm diye bizden mi vazgeçeceksin yani? Yarın üzülme ihtimalinden korkup bugünümüzü mü yakacaksın? Bu savaş elbette bir gün bitecek. Ne zaman bilmiyorum ama bitecek. Hem sen, senin zarar görmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Saçının tek bir teli için dünyayı yakarım. Gözümden bile sakınıyorum ben seni."

"Bana bir şey olur mu olmaz mı diye düşünmek aklıma bile gelmedi benim. Savaşının ne zaman biteceğini bilmiyorsun ama daha kötüsü nasıl biteceğini de bilmiyorsun. Senin riske attığın şey canın Emir, belki de hiçbir zaman hapse girmeyecekler. Öldürüp bir kuytuya atacaklar seni."

Bana doğru yaklaşarak yüzümü avuçları arasına aldı ve beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Olmayacak öyle bir şey. Herkes hak ettiğini yaşayacak. Bunca zamandır bir şey yapamadılar, bundan sonra da olmayacak."

"Çocuk mu kandırıyorsun sen? Bu aranızdaki şey resmen kan davası sizin! Lütfen bana böyle bakıp sana olan sevgimi kullanma. Biz burada istersek saatlerce tartışalım yine de sonuç değişmeyecek. Keşke İzmir'e peşimden hiç gelmeseydin. En azından savaşın bitene kadar..."

Ellerini yüzümden çekti ve yenik bir şekilde iki yanına düştü.

"Yapma Sevda, artık her şeyi biliyorsun. Buna rağmen bizi bir daha harcama. Bak, biz bu yoldan daha önce geçtik. İkimiz de ayrılmayı denedik ama olmuyor. Her defasında canımız daha çok acıyor. Yine birbirimize geliyoruz. Gitme ne olur."

Benden istediği şeyin büyüklüğünün farkında mıydı?

"Sen hâlâ kalmak gibi bir seçeneğim mi var sanıyorsun? Emir her şey hazır, beni İtalya'ya gönderiyorlar. Kendi başıma başaramıyorum diye senden koparıyorlar. Üstelik bugün sana gelebilmek için yine evden kaçtım, yalan söyledim. Yani onları yine hayal kırıklığına uğrattım."

"İzin ver o zaman, onlarla ben konuşayım. Sandıkları gibi bir adam olmadığımı onlara anlatayım. Seni ne kadar çok sevdiğimi söyleyeyim. Sen yeter ki bana evet de, olur de Sevda. Allah'ın emriyle isterim seni babandan. Evlenmek için izinlerini alırız."

Bakışlarındaki çaresizlik ve yüzüme bakarak bir umut kırıntısı arama çabası yeniden ağlamaya başlamama neden oldu. Ne kadar kolay söylüyordu her şeyi. Sanki kolayca çözülebilecek dertlerimiz varmış gibi bulduğu çareleri bir çırpıda dile getiriyordu.

"Olmaz. Bizim aramızdaki bu şeyin savunulacak bir tarafı yok. Sen de çok iyi biliyorsun bunu. Asla bize izin vermezler. Hangi anne baba izin verir ki zaten? Onları iyice üzeyim, paramparça mı edeyim istiyorsun sen? Belki şimdi içinden diyorsun ki izin vermeseler ne olacak sanki. Yine de karşı geliriz, icap ederse basarız nikâhı. Bizi sonra kimse ayıramaz. Ama ben bunu yapamam, onlara arkamı dönemem, ailemi kaybedemem."

22. Bölüm

Dağ Başı

Kararımı, teklifine verdiğim cevabı duyduğunda Emir'in yüzüne yerleşen ifade kalbimi paramparça etti. Hiç olmadığım kadar aciz hissettim. Doğru şeyi yapıyordum ama yine de berbat hissettiriyordu. Göz göre göre hayatımın aşkını kaybediyordum ve bu konuda elimden bir şey gelmiyordu.

Geri çekilerek elini cebine sokup, bana bir şey söylemeden telefonunu çıkardı. Bekir Abi'yi arayarak eve gelmesini, beni buradan götürmesini söyledi. Sonra bir süre daha telefonuyla oynadı ve ben öylece evinin salonunda ayakta dikilerek ne yapacağımı bilemedim. Birden aramıza görünmez bir duvar örülmüştü. Buraya da onun hayatına da yabancılaşmıştım. Ne söylemeliydim? Her şeyi konuşmamış mıydık zaten? Veda cümleleri sıralamak bulunduğumuz durumda pek bir şey ifade etmeyecekti. Bu yüzden susmayı, montumu elime alarak beklemeyi tercih ettim. İçim eziliyordu, ağlamak istiyordum

ama sanki buna da hakkım yokmuş gibi hissediyordum. Emir'i sonsuza dek kaybetmiş olmak korkunç bir şeydi ve daha şimdiden acı çekmeye başlamıştım bile. Dışarıya yanaşan arabanın sesini duyduğumda bir mucize olsun istedim. Beni onun yanında tutacak her mecburiyete razıydım.

Montumu giyip kapıya doğru mümkün olan en ağır şekilde yürüdüm. Demek böyle olacaktı, bizim bir vedamız bile olmayacaktı. Derin bir nefes alıp, gözlerimi kapatarak kapıyı açtım. Aynı anda da benim cılız hamlemin aksine Emir'in güçlü eli kapıya bastırarak geri kapadı. İki saniye kadar yüzümde engelleyemediğim bir gülümseme oluştu. Gitmeme izin vermek istememesi hâlâ bir yanımı bencilce mutlu ediyordu. Tam arkamda durup, nefesi tenime değerken dizlerimin bağı çözülmek üzereydi. Kulağımda kadifemsi sesi yankılanınca boğazıma bir yumru oturdu.

"Gitme, istediğinin bu olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Tüm bencilliğimle sırtımı onun güvenli gövdesine yasladım. "Emir..."

Konuşacak ya da direnecek gücü kendimde bulmak çok zordu. Çünkü haklıydı, onunla olmayı her şeyden çok istiyordum. Mantığım tam aksini haykırsa da kalbimin pusulası sadece onu gösteriyordu. Dudakları boynumu bulduğunda bir damla gözyaşım firar etti. Amacı beni baştan çıkararak, aramızdaki çekimi kullanarak beni yanında tutmak mıydı? Onu, elindeki her kozu kullanacak noktaya getirdiğim için kendimden nefret ettim. Beni kollarının arasında döndürerek bedenimi kapıya yasladı ve alnını benimkine yasladı. O kara gözler bana öyle güzel bakıyordu ki. Bir daha hiç kimse böyle bakmayacaktı, bakabilen birini bulsam bile benim dizlerim böyle titremeyecekti.

"Bu şeyin ne kadar özel ve vazgeçilmez olduğunu göremiyor musun?"

Yerden göğe kadar haklıydı. Bizimkisi ilk görüşte aşktı. Filmlerde, kitaplarda anlatılan ve üzerine destanlar, masallar yazılan şeyi böyle genç bir yaşta buluvermiştik biz. Son bir defa dudaklarımı onunkilere dokundurarak masum bir veda öpücüğü bıraktım. Başımı önüme eğip kapıyı açtım. Daha fazla onunla kalamazdım.

"Özür dilerim," diyerek hızla arabaya doğru yürüdüm, arka koltuğun kapısını açarak yerleştim. Sürücü koltuğundaki Bekir Abi'ye bakabilecek hâlde değildim. Etrafımı göremeyecek kadar çok hıçkırıklara boğulmuştum. Ancak o, bu hâlime saygı göstereceği yerde benimle alay eder gibi konuştu.

"Hoş geldiniz gelin hanım."

"Ne?"

Gözyaşlarımın arasında burnumu çekerek yanaklarımı kurulamaya çalıştım ve bakışlarımı ondan tarafa çevirdim. Fakat aynı anda arabanın arka kapısı açılıp, Emir hızla yanıma oturunca bir işler döndüğünü anladım.

"Ne yapıyorsun Emir? Ne kadar üzüldüğümü görmüyor musun? Neden iyice zorlaştırmaya çalışıyorsun?"

Bana cevap vermek yerine, duymamış gibi arkasına yaslanıp doğrudan karşıya baktı. Bekir Abi de arabanın kapılarını kilitledi. Ne yapacaktı yani? Benimle eve gidip ailemle mi yüzleşecekti?

"Düşündüğün şey işe yaramayacak. Beni göndermeyi kafalarına koydular diyorum! Kendini savunman bir şeyi değiştirmeyecek. Süper kahraman olsan bile senin tehlikeli hayatına girmeme izin vermeyecekler. Konuşmak bize hayal kırıklığından başka bir şey getirmeyecek."

Sevdiğim adamın ailemi ikna etmek için çabaladıktan sonra yüreğinde o üzüntüyle eli boş dönmesini istemi-

yordum. Emir'in ailemle benim için konuşması ondan nefret etmelerini engellerdi belki ama hayatının karanlık tarafı hâlâ çok fazlaydı.

"Ailene gitmiyoruz zaten, seni kaçırıyorum."

Buz gibi bir sakinlikle dile getirdiği şey, şaşkın bir hâlde ona bakmama neden oldu.

"Ne demek o? Nereye?"

"Madem sen buna cesaret edemiyorsun, ben de seni zorla Bursa'ya götürüyorum. Benimle evlenmeyi isteyene, buna razı olana kadar gerekirse yanımda zorla tutacağım."

Normal şartlar altında bu söylediklerinin beni dehşete düşürmesi gerekirdi. Ama benim sadece kalp atışlarım hızlandı ve içimi korkuyla karışık bir heyecan sardı. Çünkü onunla olamayacağımı bilmeme rağmen bana aslında içten içe istediğim şeyi sunuyordu, kendisini.

"Emir, saçmalama. Aç şu kapıyı. Babamlar peşine düşmez mi sanıyorsun? Oyun değil bu. Benden haber alamayınca polise gideceklerdir. İşler çığırından çıkacak."

Sözlerim tesir etmeyince, kapının kilitli olduğunu bilsem de açmak için uğraştım ve arabayı çalıştıran Bekir Abi'yi durdurmak adına ayağa kalkıp, öne doğru eğilerek hamle yaptım. Ama Emir belimden kavrayarak beni kendisine doğru çekti ve kucağına oturttu. Kıpırdamama engel olmak için de kolunu etrafıma bir mengene gibi sarıp direnişimi ustalıkla bastırdı. O kadar güçlüydü ki kısa süre sonra debelenmekten yorgun düşmüştüm bile. Ayrıca daha önce fiziksel anlamda onu hiç bu kadar yakınımda hissetmemiştim. Ben debelendikçe durumumuz uygunsuz bir hâl alıyordu. Sonunda dişlerinin arasından beni tehdit edercesine fısıldadı.

"Kıpırdama artık istersen, rahat dur."

Gözlerimi kısarak sinirle yüzüne baktım. Daha doğrusu kucağındayken boynumu mümkün olduğunca

yüzünü görebileceğim kadar ona çevirdim. "Sen delirmişsin! Beni ne duruma düşürdüğünden haberin var mı?"

"Senin kendini düşürmek istediğinden daha iyi ve daha mutlu bir durumda olacağından eminim. Bence şimdi sus çünkü vakti gelince teşekkür edeceksin."

Sözlerle anlaşamayacağımızı anlayınca, belki kollarını biraz gevşetmesini sağlayıp bir şeyler yapabilirim diye kendimi kasmayı bıraktım ve kucağına tamamen yerleştim. Bedeninde baskı kurarsam bir ihtimal bunalıp beni bırakabilirdi. Ondan kurtulup ön tarafa geçer ve Bekir Abi'nin kenara çekmesini sağlarsam arabadan inebilirdim. Gerçi dağ başında inmek bir çözüm getirmezdi ama gitmek konusundaki kararlılık ve gözü dönmüşlüğümün onu etkilemesini sağlamaya çalışıyordum. Fakat planım çok başka bir yönden onu rahatsız etmeyi başardı. Yeniden gergin bir ses tonuyla fısıldadı.

"Oturduğun yerde fazla rahatsın galiba. İyi yerleştin."

"Pek sayılmaz aslında, daha çok kazık üzerinde oturuyor gibiyim."

Onunkini aratmayan bir aksilikle sırf küstahlığına hak ettiği yanıtı verebilmek adına fısıldamıştım. Ancak ağzımdan çıkanlar ondan çok benim yüzümü kızarttı. Onun da kaşları mahcubiyetle kalktı ve beni kucağından kaldırarak yanına oturtmak istedi. Fırsattan istifade öne doğru yeniden hamle yaptım ve Bekir Abi bir anlığına da olsa direksiyon hâkimiyetini kaybedip, okkalı bir küfür savurunca korkuyla Emir'in kucağına geri oturdum.

"Derya, sen delirdin mi kızım? Madem intihar edeceksiniz beni niye sürüklüyorsunuz yanınızda?"

Başta sitemi karşısında Bekir Abi'ye hak versem de sonra onun beni kaçıranlardan biri olduğunu hatırlayınca rolleri değiştik.

"Bari sen mantıklı davransaydın. Bizim aramızdaki sorun basit bir âşık cilveleşmesi mi de beni kaçırınca çözülecek sanıyorsunuz?"

Sanki bir duvarla konuşuyormuşum gibi yanıt alamayınca öfkeyle Emir'in kucağında yan dönmeye çalıştım ve tüm gücümle debelenip ona vurmaya başladım. Biz arkada mücadele ederken araba ise yol almaya devam ediyordu.

"Bir dur ya bir dur! Elin kolun rahat dursun artık, kendini bağlatma bana!"

"Kolaydı sanki! Bir de utanmadan hayvan gibi bağlayacak mısın sen beni?"

Sonunda Bekir Abi arabayı kenara çekip bizden tarafa dönünce, insafa geldiğini zannederek rahatladım ama o beklediğimden bambaşka şeyler söyledi.

"Böyle olmayacak, ben tedarikli gelmiştim, en iyisi biz bu kızı bayıltalım. Yoksa o kadar yol çekilmez."

Korkuyla Emir'e doğru döndüm. Onun da kafası karışmıştı ve evet, hâlâ kucağındaydım. Bekir Abi elini montunun iç cebine atıp bir ilaç şişesiyle mendil çıkarttı. Emir o şişenin ne için olduğunu sorduğundaysa rahat bir şekilde açıklama yaptı.

"Merak etme, eter bu, kötü bir şey değil. Sen *'Kız gitmek istemiyor, mecbur kaçıracağız,'* diye mesaj atınca hazırlık yaptım."

"Ne yani, on beş dakikada eter mi buldun? Allah aşkına, ne dedin de nereden buldun? Nöbetçi eczaneye gidip, bize kız kaçırmak için eter lazım demediğini umuyorum."

Sahiden eter nereden bulunurdu ki? Bayıltmak dışında ne için kullanılıyordu?

"Üzümünü ye bağını sorma Emir. Vereyim mi, istiyor musun? Onu söyle sen."

"Yok artık! Emir yapmayın, gözünü seveyim. Beni bayıltmayacaksın değil mi?"

Korkuyla sorduğum soru Emir'in başta tereddütle, hemen sonrasındaysa gülümseyerek bana bakmasına neden oldu. Artık kucağında yan oturduğum için birbirimizi açıkça görebiliyorduk.

"Korktun mu yoksa Pinokyo? Rahat durmayanların sonu bu işte..."

"Sen gerçekten delirmişsin! Sene olmuş kaç, oldu olacak bir de halıya sarsaydınız beni. Emel Sayın mıyım ben? Film mi çeviriyoruz biz burada? Hayatta olmaz Emir, bak seni çok fena yaparım!"

"Sen içinde bulunduğun duruma bakmadan beni tehdit mi ediyorsun?"

Kendimi bu defa hınçla kucağından atmayı başardım. Gerçekten artık fazla oluyordu bu saçmalık.

"Ederim tabii, sen bu yaptığının farkında mısın? Göz göre göre adam kaçırıyorsun! Eline bir kere silah aldın diye kendini ne zannediyorsun? Öyle kolay mı sandın birini kaçırıp zorla alıkoymak? Bunun polisi var, savcısı var. Ne olacağını sanıyorsun ki? Sen beni kaçırdın diye Stockholm sendromuna mı yakalanacağım?"

Sözlerim üzerine ikna olacağı yerde sinirle Bekir Abi'ye baktı ve elini ona doğru uzatarak alay eder gibi konuştu.

"Dök abiciğim dök, elini korkak alıştırma. Haklısın, bununla bu yol çekilmez. Aklının başına geleceği de yok zaten."

Gözlerim dehşetle kocaman açıldı. Kaçmak için ağdaki bir balık gibi debelendim ama kısa sürede Emir tarafından tutulmuştum ve burnuma da eterli bez dayanmıştı. Nefesimi tutarak direnebildiğim kadar direnmeye çalıştıysam da içgüdüsel olarak ciğerlerim havayla dolmak

istiyordu. Haliyle fazla direnemedim, kendimden geçerken son duyduğum şey ise Emir'in Bekir Abi'ye sorusu oldu.

"Bir şey olmaz değil mi? Dokunur mu ki ilaç sonuçta..."

23. Bölüm

Hata

Gözlerimde tonlarca ağırlık varmış gibi hissetsem de uyuduğum yatakta kıpırdandım ve burnuma dolan yumuşatıcı kokusu, altında yattığım yorganın huzur veren sıcaklığı eşliğinde kıpırdanarak gözlerimi açtım. Emir'in kolu omzumun üzerine atılıydı. Eli kolumun üstünde sahiplenici bir şekilde duruyordu. Başım ise onun sert göğsünün üzerindeydi. Yüzümde uyku mahmuru bir gülümsemeyle başımı kaldırıp uyuyan hâline baktım. Kollarının arasında kıpırdanmam onun da yattığı tilki uykusundan uyanmasına neden oldu ve kömür karası gözlerini üzerime çevirdi. Bunun üzerine ona uyku mahmuru bir hâlde gülümseyip pürüzlü sabah sesimle fısıldadım.

"Günaydın..."

Sonra her şey kafama balyoz yemişim gibi ışık hızıyla dank etti. Ben neden onunla aynı yataktaydım? Neredeydik biz? Nasıl bu hâle gelmiştik? Geceye dair anılar zihnime süzülürken, beni eterle bayılttığını hatırlayıp bu

defa öfkeme karışmış bir korkuyla yüzüne baktım. İki saniye içinde yatakta ondan en uzak noktaya kaçmak için yuvarlandım.

"Ne oluyor burada?"

Kaşlarını çatarak yüzüne beni ayıpladığını ve ani çıkışımdan rahatsızlık duyduğunu belli eden bir ifade yerleştirdi. "Sakin ol Sevda, tüm gece uyuyamadım zaten, yorgunum. Bağırma lütfen."

Üstümdeki yorganı tutmayı bıraktım ve üzerimde kalın bir erkek kazağı olduğunu gördüm. Kazak öyle uzun ve büyüktü ki üstümde elbise gibi duruyordu. Ancak önemli olan üstümdeki değil, benim kıyafetlerimin nerede olduğuydu. Bu şey benim bedenimle nasıl buluşmuştu? Panikle yataktan çıkmaya çalıştığım sırada ayağım yorgana takılınca, kurtulmak için acele etmek yataktan aşağı düşmeme neden oldu. Bu gerçekten oldukça acılı ve utanç verici bir deyimdi. Fakat hazır utançtan bahsetmişken, bence utanmak için çok daha geçerli sebeplerim vardı.

"Ne oldu burada? Ben nasıl bu hâle geldim? Sen bana ne yaptın?"

Gözlerini ovuşturarak tavrımdan etkilenmemiş gibi yüzüme baktı ve "Seni kaçırdığımı hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Hatırlıyorum tabii ki! Planlayarak beni kaçırdın, zorla alıkoyup bayılttın. Üstelik eter kullandın Emir! Ya ben artık bu kadar da olmaz dedikçe sen her seferinde nasıl..."

Cümlemi bitiremedim çünkü ne söylesem eksik kalacakmış gibi hissettim. O da ona olan öfkemin biraz bile azalmadığını görünce benimkine benzer bir tutum sergiledi.

"Her şeyi çözdün madem, bana ne soruyorsun?"

Sesindeki alaycılığı duymazlıktan gelerek yataktan düşmenin etkisiyle sızlayan bacağımı ovaladım.

"Beni bayılttıktan sonra olanları soruyorum. Giysilerim nerede benim? Neden erkek kazağı var üstümde? Niye gözümü seninle aynı yatakta açıyorum ben? Ne münasebet?"

"Sen hep bu kadar aksi miydin yoksa bu yüzünü evlilik kararı aldıktan sonrası için mi saklıyordun?"

Dalga geçer gibi sorduğu soru iyice çileden çıkmama neden oldu.

"Adama bak ya, hâlâ evlilik kararı diyor! Ortada alınmış bir karar falan yok. Sen kendi kendine bir işe giriştin, o kadar."

Sıkıntılı bir yüz ifadesiyle yorganın altından çıktı ve ayağa kalktı. Ben de böylece onun tamamen giyinik olduğunu görebildim.

"Burası tek odalı bir ev, daha çok dağ başında bir kulübe ve Bursa'ya geldik, Uludağ'dayız. Aynı yatakta uyuduk çünkü bu kulübede tek yatak var."

Ayağa kalkıp, üstümdeki kazağı mümkün olduğunca çekiştirerek iyice uzatmaya çalıştım. Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için de nerede olduğumuzu kontrol etmek isteyerek pencereden dışarıya baktım. Her yerin karlar altında olduğunu, ıssızlığın ortasında bir başına olduğumuzu gördüm.

"Gerçekten dediğini yapmışsın. Ben uyduruyorsundur, ne bileyim abartıyorsundur sanmıştım. Bir de hâlâ aptal gibi seni tanıdığımı sanıp kendi içimde savunmaya çalışıyorum. Hani beni çok seviyordun? Saçımın teli için dünyayı yakardın, ne oldu? Eterle bayıltıp dağ başına kaçırmak ne demek? Sen kimsin? Ne yapıyorsun? Bir de yüzsüz gibi benimle aynı yatağa giriyorsun!"

"Sevda! Sanki sana zarar vermişim, senden faydalanmaya çalışmışım gibi davranmaya bir son verecek misin? Alt tarafı yan yana uyuduk ki bu saatte kalktığın için ben

sadece üç saat uyuyabildim. Hava bile hâlâ karanlık sayılır."

Sinirle elimi iki yana açtım ve içinde bulunduğum duruma güldüm.

"Ya şu hâlimize bak! Allah'ın dağında neyi tartışıyoruz Emir? Vallahi çıldıracağım. Paşamız benim yüzümden uykusunu alamadı diye özür de dileyeyim mi bari? Kıyafetlerimi ver hemen bana. Gideceğim buradan."

Sanki yaramazlık yapan çocuğunu ayıplayan bir ebeveyn gibi baktı yüzüme ve sakin bir şekilde cevapladı.

"Sence gitmene izin verecek olsaydım bunca zahmete girer miydim? Uludağ'dayız dediysem tatil köyünde değiliz herhalde. Yakınlarda otel yok, herhangi bir yerleşim yeri yok. Şimdiden söylüyorum ki kaçmaya çalışma. Ya kurtlara yem olursun ya da olamadan donarak ölürsün. Beni de peşinden yorma."

Bu konuda onunla inatlaşmadım çünkü haklı olduğunu tahmin edebiliyordum. Verdiği yeni bilgiler doğrultusunda, yaşamakta olduğum şeyi sindirmeye çalışarak bulunduğumuz şirin yatak odasını incelemeye başladım. Güzel, büyük, alışık olduklarımdan biraz yüksek, çift kişilik bir karyola vardı. Bu yüzden düşüş canımı fazla yakmıştı. Dolandığım beyaz yorgan ve örtüler bozulmuş hâlde duruyordu. Odanın duvarları, üçgen tavanı tamamen kütüklerle kaplıydı. Tam bir dağ kulübesindeydik. Tahta dolap ve komodinler dışında mobilya yoktu. Zaten oda başka eşyalar için fazla ufaktı.

"Üstümdeki giysi için açıklaman var mı peki? Kıyafetlerimi de kaçmamam için mi çaldın?"

"Üstüne gazoz dökülmüştü ve yapış yapıştı. Başka bir şeyler giymek zorundaydın. Etrafımızda bir kadın olmadığı için de seni giydirme görevi mecburen bana düştü. Sana kendi kazaklarımdan birini giydirdim."

Saçma açıklamasını yarıda keserek asıl soruyu sordum.

"Benim üstüme o gazoz nasıl döküldü peki Emir? Allah aşkına ben baygınken ne oldu? Ne yaptın sen tam olarak?"

Az önce söylediklerine rağmen ona hâlâ imalı şeyler sormaya devam etmem üzerine açıkça sinirlendi ve beni tersleyerek konuştu.

"Serdar Ortaç'ın Karabiberim klibinde kızın göbeğinden zeytin yeme sahnesi vardı ya hani, işte onun gibi üstünde gazoz içiyordum sevgilim. Sen iyice bana sapık muamelesi yaptığının farkında mısın?"

"Cebinde eter taşıyan adamlar tarafından kaçırıldıktan sonra güven sorunu yaşamam bence gayet normal. Sen kabul etmek istemiyor olabilirsin ama yaptığın şey gayet sapıkçaydı Emir!"

Söylediklerimi duymazlıktan geldi ve rahat bir tavırla işin aslını anlatmaya başladı.

"Bekir Abi gazozu çok sever. Yolda da mola verdiğimizde benzinlikten gazoz almış. Arka koltuğa uzatırken elinden kaydı, sana sıçradı. Uyanırsın ya da ani bir fren durumunda düşersin diye ben arkada, senin yanında seyahat ediyordum."

"Adamlardaki keyfe bak ya. Kaçırdığınız yetmiyormuş gibi bir de üstümde yiyip içmişsiniz."

"O kadar yolu aç mı gelseydik? Adam saatlerce uykusuz kalıp direksiyon salladı. Bir gazoz keyfi var, ne yapsaydım yani? Ayrıca saçma sapan konuşma. Seni masa olarak kullanmadık herhalde."

Tartıştığımız konuya inanamayarak gözlerimi devirdim ve bunca derdimin arasında bu tartışmayı uzatmamaya karar vererek konuyu değiştirdim. "Peki, bana giymem için doğru dürüst bir şeyler verecek misin? Ayrıca banyo yapmam lazım. Buranın su tesisatı var, değil mi?"

"Su deposu var ve dolu. Buraya yeni kıyafet getirmek zaman alacaktır. Şimdilik yine benimkilerden verebilirim."

Konuşması sırasında beni baştan ayağa incelemesi utanmama neden oldu. Sadece birkaç saat önce beni iç çamaşırlarımla görmüş olduğu düşüncesi rahatsız ediciydi. Dolabın kapağını açınca içindeki küçük bavulu gördüm ve bir eşofman altı çıkararak uzattı.

"Kazak kalsın, sıcak tutar. Altına eşofmanı giyersin."

"Bu bavulla kıyafetler nereden geldi peki?"

"Seni buraya getirmeyi önceden planladığımdan mı şüpheleniyorsun şimdi de? Bana gelenin sen olduğunu unuttun mu? Sen bir seçim yaptın. Kendi ayağınla gelmişken ben de herhalde öylece gitmene izin veremezdim."

Yanıma dönüp, eşofmanı kollarımın arasına bırakarak gözlerini yeniden üzerimde gezdirince ona cevap vermekten kendimi alamadım.

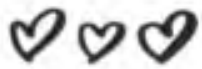
"Anlaşılan yaptığım bir seçim değil de hataymış."

Yakınlığımızı kasten bozmayarak gülümsedi ve sakin ama uyaran bir ses tonuyla konuştu.

"Böyle yapınca eline ne geçecek sanıyorsun? Bana düşmanınmışım gibi davranıp kızacaksın. Sonra? Eğer kendini böyle iyi hissedeceksen devam et. Ama ben görüyorum. Dün akşam yanımdan giderken iki gözün iki çeşme ağlıyordun sen. Bak, seni kaçırdığımı söylediğim andan beri bir damla yaş akmadı gözünden. Çünkü benden sana bir zarar gelmeyeceğini, ait olduğun yerde olduğunu biliyorsun."

Bana arkasını dönüp, odadan çıkınca yorgun bir hâlde yatağa oturdum. Kaçırıldığım için korkmam ya da üzülmem gerektiği hâlde içten içe rahatlamıştım, haklıydı. Üstelik kendi rızamla değil de onun zorlamasıyla burada

olmak da vicdanımı rahatlatıyordu. Ailemin hâlini düşündükçe kendimi aklamama yardım ediyordu. Benimse tek yaptığım tüm bunları hissetmeme sebep olduğu için ona kötü davranmaktı.

Banyodayken, ailemin ne durumda olduğunu düşünmeden edemedim. Meraktan, endişeden ne hâle gelmişlerdi acaba? Emir'le olduğumu öğrendiklerinde belki de kan çıkacaktı. Acaba o da bunun farkında mıydı?

Duştan sonra giyinirken hayatımın kısa süre içinde üçüncü sayfa haberlerinden birine dönüşeceğini kabullenmek zorunda kaldım. Sanki üstüme gelen dev bir dalga vardı ve ben, yerimden kıpırdamadan gelip beni savurmasını bekliyordum. Hem kaçsam bile nereye gidecektim ki?

Soğuktan ürpermeye başlayan vücudumu ısıtmak için açık mutfağa, küçük bir tezgâhla salondan ve büyük şömineden ayrılan noktaya baktım. Burada minik bir yemek masası da vardı. Masanın üstünde gazoz macerasını yaşadıkları benzinliğin marketinden aldıklarını tahmin ettiğim ufak tefek atıştırmalıklar bulunuyordu. Açlıktan karnım guruldayınca biraz kraker yedim. Aslında yapmam gereken, etrafı keşfederek kaçma planı bulmaktı ama bunun ne kadar çocukça ve boş bir çaba olacağının farkındaydım. Pencerelerden bakınca sadece kar görü-

yordum. Her yer bembeyazdı. Ağaçlar, toprak, pencerenin önü... Değil kaçmak, dışarıda yürüyüşe çıksam bile ayağım kayıp düşebilir ya da kaybolabilirdim. Hayatımda hiç bu kadar kar görmüş müydüm ki zaten?

Emir evde değildi, bahçede odun kırıyordu. Bir an kapının kilitli olup olmadığını merak ettim ve şansımı denediğimde verandaya açılan kapının kilitsiz olduğunu gördüm. Güvendiği ben miydim yoksa kendisi miydi? Ya kaçmayacağıma inanıyordu ya da beni yakalama konusunda kendisine güveni tamdı. Koltuğun üzerinde duran battaniyeyi alıp bir şal gibi bedenime sardım ve yatak odasından aldığım botlarımı da ayağıma geçirerek karla kaplı verandaya adım attım. İzmir'e geçmişte birkaç defa kar yağdığına tanık olmuştum. Ama elbette hiçbiri bununla kıyaslanamazdı. Sonunda çevreyi ve onu izleyen varlığımı fark edince, Emir de başını kaldırıp beni selamladı.

"İçeriye geç istersen, saçların ıslak. Alışık değilsindir, böyle üşütürsün. Ben de geliyorum hemen."

Onu şaşırtan bir şey yaptım ve sözünü dinleyerek içeri yeniden girdim. Gerçekten çok soğuktu. Birkaç dakika sonra söz verdiği gibi o da yanıma dönüp şöminenin ateşini harladı.

"Acıkmış olmalısın, ben şimdi kahvaltıyı hazırlarım."

"Sen üşümedin mi dışarıda odun keserken?"

"Ben alışkınım. Senin için yeni bir şey kar ama biz eskiden de kışın Uludağ'a gelirdik."

Ateşin odaya yaydığı sıcaklık kemiklerime kadar ısıttı ve kendimi rahatlamış hissederek ateşin karşısına oturdum.

"Ben de ilk kez tanışmıyorum karla, İzmir'e de beş altı yılda bir yağar hatta Manisa yolu kapanır. Ama tutmaz tabii. Tadımlık yağar yani. Sadece bir kere çok yağmıştı.

Sizin için çok değildir de bizim için çoktu. Yedi yaşındaydım sanırım. Bir cuma günüydü, okula gittiğimde ufak ufak serpiştiren kar birkaç saat içerisinde her yeri beyaza bürümüştü. Okullara yazı gönderilip kar tatili ilan ettiler. Eve geldikten kısa süre sonra kar iyice arttı. Selim abim o zaman üniversite için Ankara'daydı, Sinan abim de üniversiteye gidiyordu ama o İzmir'deydi. Babam onu İtalya'ya gönderene kadar hep bizimleydi zaten. Hiç unutmuyorum, o gün babamla ikisi eve erkenden gelmişlerdi. Kırmızı bir mantom vardı. Kırmızı berem, atkım... Babam almıştı. Hep birlikte bahçeye çıkıp saatlerce kartopu oynamıştık. Sonraki iki gün boyunca karlar erimedi. Annem o hafta sonu bir fotoğraf albümünü dolduracak kadar çok kartopu oynarken fotoğrafımı çekmişti."

Emir beni dinlerken rahatsız hissetmişti, farkındaydım. Benim de gözlerim dolmuştu. Yine de konuşmaya devam ettim.

"Çocukluğuma dair sevildiğimi, değer gördüğümü hissettiren birçok anı var. Ama kötü anlar da var zihnimde. Selim abimin Ankara'da hukuk okumak için bizimkilere karşı geldiğini, babamla kavga ettiklerini hatırlıyorum mesela. Sonra askerde pusuya düşürülüp yaralandıktan, erken terhis edildikten sonra psikolojisi bozulduğunda da kötü şeyler yaşandı. Sadece on bir yaşındaydım ve çok sevdiğim abim birden tanımadığım bir adama dönüşmüştü. Ardından yurt dışına gittiler, ben tek çocuk oluverdim. Küçükken abilerinin omzundan inmeyen tekne kazıntısı, ailenin şımartılan bebeğiyken, birden yalnız kalıp büyümek zorunda hissettim. Anlayamadığım şeyler oluyordu. Selim abim İtalya'dan döndükten sonra bizden ayrı yaşamaya başladı ve annemin sürekli endişeli, gözü yaşlı olmasına sebep olacak işlere bulaşıp

tehlikeli davalar üstlendi. Sinan abim desen orada kaldı, evlendi. Kötü bir evlilik atlattı. Tüm bunlar olurken benim göze batmadan bir şekilde büyümem, bizimkileri üzmemem gerekiyordu."

Yanıma oturarak ellerimden tuttu. Gözlerime baktı ve ben de ailem tarafından unutulduğuma, ihmal edildiğime inandığımı sonunda kendime dürüstçe itiraf ettim. İşte zaten bu düşünce beni sonradan sorunlu bir ergene dönüştürmüştü. Doğru olanı yapmaya çalışmaktan yorulmuştum. Ne yaparsam yapayım takdir edilmiyordum. İlginin odağında olmak için ancak hata yapmam gerekiyordu.

"Sevda..."

"Emir ben yeterince yanlış yaptım. Sevilmek için olmadık insanların peşine düştüm. Aileminse sadece canım yanınca, düştüğümde ilgisini çekebildim. Ben artık öyle olsun istemiyorum. Onları utandırmak değil, gururlandırmak istiyorum. Babamın bakışlarına yerleşmiş hayal kırıklığı değişsin, annem benden gururla bahsetsin. Ailenin uyumsuz evladı olmaya daha fazla devam edemem, anla beni lütfen. Senden ve aşkımdan hata diye bahsedecekler."

Yüzümü avuçları arasına alarak alnımdan öptü. Bana sıkıca sarılarak göğsüne yatırdı.

"Sana söz veriyorum, ben senin hatan, pişmanlığın olmayacağım. Ama beni bırakırsan asıl hatayı o zaman yapmış olacaksın Sevda. Güven bana, bize inan."

"Bizi bulduklarında kıyamet kopacak. Affetmeyecekler, belki de beni reddedecekler."

"İnsan evladından, kardeşinden öyle kolay vazgeçemez. Onlar seni seviyorlar. Bizi anlayacaklar, anlamak zorundalar. Sen söylememiş miydin hepsi âşık oldukları insanlarla evlendiler diye?"

"Keşke her şey söylediğin kadar kolay olsaydı. En fazla iki gün içinde bizi bulacaklardır zaten. Ben tepkilerinin ne olacağını kestiremiyorum. Yani demem o ki, sen bu işin sonunda zarar göreceksin. Farkındasın değil mi?"

Elleri sırtımda gezinirken kadifemsi sesiyle sakince konuştu.

"Olsun, ben bunu çoktan göze aldım. Sen hiç düşünmeden hareket ettiğimi sanıyorsun ama öyle değil. Ben senin peşinden İzmir'e ilk geldiğim günden beri olabilecek birçok şeyin farkındaydım. Bu ev benim değil. Yani öyle kolay bulamazlar. Bizi bulduklarında ne olacağına gelecek olursak, aslında planım karşılarına evli olarak çıkmak. Bunun için çantandan kimliğini aldım, Mudanya belediye başkanını aradım. Evraklarımız yetişirse ve bugün ikna olup benimle kan tahlili vermeye gelirsen yarın öğleden sonra Mudanya Belediyesi'nde nikâhımız kıyılacak."

Planı, ailemi bizi dinlemek zorunda bırakmaktı. Böylece ayrılma seçeneğimiz olmadığını anlayınca birlikteliğimize saygı duymak zorunda kalacaklardı. Emir hakkında düşündükleri kötü şeylere rağmen artık kızlarıyla evli olduğundan ona saygı duymak zorunda hissedeceklerdi. Mecburen bize bir şans vereceklerdi. Yaşanacak karşılaşmada evlilik haberi şok etkisi yaratacak bir durumdu. Tüm üzüntüleri ve hayal kırıklıkları bir yana, eğer onunla evlenirsem Emir'i büyük ölçüde korumuş olacaktım. Geri çekilerek yüzüne baktım ve duygularımdan arınmış bir şekilde konuştum.

"Ya yine olmaz dersem? Rızam olmadan benimle evlenemezsin. Tüm çaban da boşa gider."

Ailemden gizli, onların onayı olmadan, kimsesizler gibi mi evlenecektim yani? Muhtemelen Emir'i hiçbir zaman onaylamayacaklardı. Ona hayır dediğim takdirde de sonsuza dek sevdiğim adamı kaybedecektim.

"Hayır, bana bir kere daha olmaz demeyeceksin. Nereden bildiğimi de soracak olursan eğer, ayrılığın ne olduğunu artık ikimiz de biliyoruz. Ben sana nasıl kıyamıyorsam sen de bana öyle kıyamazsın."

"Bu kadar çok mu güveniyorsun bana?"

Başını sallayarak beni onayladı ve yanaklarımı, özellikle de gamzelerimi okşayarak cevap verdi. "Hem de kendime güvendiğimden bile daha fazla. Ben sana yok yere âşık olmadım."

Dudakları benimkileri bulduğunda, kafam hiç olmadığı kadar karışıktı. Doğruyla yanlış birbirine girmişti. Sanki ne yaparsam yapayım iki taraftan biri için geri dönüşü olmayan bir hata yapacakmışım gibi hissediyordum ve bu, berbat bir histi.

24. Bölüm

Kaçak

Emir'le mutfağa girip birlikte kahvaltı hazırlamak ve aynı sofrada karşılıklı oturmak tüm güzel anılarımızı gözümün önüne getirmişti. Ona beklediği cevabı vermek yerine sessiz kalmayı seçmiştim ve o da daha fazla üstüme gelmeyerek kısa süreliğine de olsa bu konuyu kapatmıştı. Karnımızı doyurduktan sonra özel bir kliniğe gidip kan örneği vermemiz gerektiğini söylediğindeyse, kendimi, diretirsem, olmaz dersem neler olacağını düşünürken buldum. Beni zorlar mıydı? Yanlışımdan dönmem için ne kadar ileriye gidebilirdi? Bana zarar verebileceğini hayal bile edemiyordum. Ama onu reddettiğimde olabilecekler de gözümün önünde canlanmıyordu.

Peki, onunla evlenirsem Emir tüm bunlara değecek miydi? Ailemi karşıma almaya, hiç bilmediğim bir şehirde, yabancısı olduğum tehlikeli bir dünyanın ortasına dalmama değecek miydi? Karısı olmak her şeyin çözü-

mü müydü? Birlikte sonsuza dek mutlu yaşadılar diye bitirilecek miydi hikâyemiz? Bizim için mutlu bir son varsa bile onun bir deftere imza atmakla gelmeyeceğini düşünüyordum. Henüz okulum bitmemişti, çok erkendi. Hiç sırası değildi. Şimdi olmazdı, böyle hiç olmazdı.

"Ne geçiyor o güzel aklından? Bana öyle uzun uzun bakıp ne düşünüyorsun?"

Kahvaltı masasında karşılıklı oturuyorduk ve ben düşüncelerimle savaşırken, bir taraftan da sanki hafızama kazımak ister gibi onu izliyordum.

"Yarın kocam olacaksan eğer, bundan sonra manzaram sen olacaksın demektir. Bunu düşünüyordum."

Kocam... Kelime sanki ağzımda tuhaf bir tat bırakmıştı. Bana çok yabancı bir şeydi. O da bunu fark ederek kaşlarını ilgiyle kaldırdı.

"Her şey çok ani gelişti, farkındayım. Korkularını, endişelerini de görüyorum. Muhtemelen tüm bunlar yaşanmasaydı bile evliliğe bu kadar erken hazır olmayacaktın. İçini rahatlatır mı bilmiyorum ama benim açımdan bir endişen olmasın. Evlendik diye senden hayatını değiştirmeni istemeyeceğim. Elbette bazı zorunlu değişiklikler olacak. Ancak ben bu geçiş sürecini mümkün olan en rahat şekilde atlatmamız için elimden geleni yapacağım. Sana söz veriyorum. Lütfen sana olan saygımdan ve sevgimden şüphe etme."

Ne söylemeye çalıştığını anlayarak ona gülümsedim. Kendince beni evliliğin gerekleri konusunda zorlamayacağını söylemeye çalışıyordu.

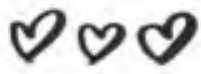
"Bundan tek bir an bile şüphe etmedim zaten. Seni tanıyorum Emir. Başka türlü bir adam olduğunu düşünseydim seni bu kadar sevebilir miydim sanıyorsun?"

O da rahatlayarak, arkasına yaslanıp beni uzun uzun inceledi. "Bu durumda kliniğe zorluk çıkartmadan geleceğini

ve orada da beni üzmeyeceğini, kaçmaya çalışmayacağını umuyorum."

"Gözünü bu kadar korkuttuğumu bilmiyordum."

Kollarını göğsünde birleştirerek rahat tavrını devam ettirme çabasıyla konuştu. "Bana henüz evet demediğinin farkındayım. Belki de buna da zorlandığını düşünmek kendi isteğinle yapmaktan daha iyi hissettirecektir, bilmiyorum. Ama ben seni bırakmayacağım Sevda. Artık bunu tartışmak istemiyorum."

Her şey o kadar hızlı ve kontrolüm dışında ilerliyordu ki artık ne hissetmem gerektiğini bile bilmiyordum. Olaylar karşısında sanki bir film izliyormuş gibi tepkisizdim. Kliniğin ardından gelinlik için alışverişe gideceğimizi söylemişti ve araba şık bir moda evinin önünde durduğunda, ona yine itiraz edememiştim. Birçok şey usulüne uygun olmuyordu belki ama tüm olanlara rağmen Emir'in bir şeyleri yine de kitabına uygun yapabilmek için çabalaması, bizim için kendini paralaması göz ardı edemeyeceğim bir gerçekti. İçten içe çocuklar gibi hevesliydi. Her ne kadar bir şey söylemiyor olsam da gerçekleşmekte olan şeyin büyüklüğü de ortadaydı. Eğer ona evet diyebilirsem alacağımız gelinlik benim nikâh elbisem olacaktı. Bu insanın hayatta başına bir kere gelen bir şeydi. Bu yüzden ona beni nikâhtan önce gelinlikle

görmesini istemediğimi söyledim. O da gönülsüz de olsa bu isteğime saygı gösterdi ve beni gelinlik alışverişine Bekir Abi ile gönderdi.

Bu hayatta kaç genç kız gelinlik alışverişine yanında refakatçi olarak kelli felli bir adamla giderdi ki? Ancak beklenmedik şekilde bu alışverişte ikimiz de çok eğlendik. Kalıbından beklenmeyecek şekilde zevkli bir adam vardı karşımda. Onunla vakit geçirirken Bekir Abi'yi gerçekten sevdiğimi, onu artık ailemden biri olarak gördüğümü fark ettim. Tanıdığım en iyi insanlardan biriydi ve Emir'in yanında, her zaman onunla olduğu için Emir de ben de çok şanslıydık.

Sonunda asıl gelinliğimi, daha doğrusu nikâh elbisemi bulduğumda kardeşini evlendiren bir abi gibi gözleri doldu. Sade bir nikâh, üstelik gizli ve kaçak bir nikâh için abartılı bir şeyler giymek istememiştim. Romantik ve klasik bir şey seçmiştim. Eteği kabarık değildi, kumaşı şifondu ve omuzlarımı kapatan kollarında zarif dantel-ler vardı. Tam bir geline benzemem için elime bir çiçek verip, başıma da duvak takarak çalışanlar beni evlilik psikolojisine sokmaya çalıştılar. Ben ise o an, *yanımda en azından Beste olsaydı,* diye düşünmeden edemedim. Onu çok kızdırmıştım. Muhtemelen abisinin benimle evlenmek için beni buna zorladığını duyduğunda hoş karşılamayacaktı.

Gelinlik alışverişimi tamamladıktan sonra başka yerlere de uğrayarak benim için birkaç kıyafet aldık ve geceyi geçirmek için yeniden dağ evine götürüldüm. Bu defa Emir yatağı bana bırakıp koltukta uyudu. Önceki geceyi beni kaçırmakla meşgul olduğu için uykusuz geçirdiğinden kolayca uykuya dalmıştı. Uykusuz kalma sırası ise bendeydi. Tüm gece ne yapacağımı bilemeyerek, aklımla kalbimin savaşında gözüme uyku girmeden

dönüp durdum. Kan testlerimizde ya da evraklarımızda bir sorun yoktu. Tıpkı planlandığı gibi öğleden sonra saat dörtte Mudanya'da evlenecektik. Emir'e ailesinin bundan haberi olup olmadığını sordum. Bana benimkiler olmadığı için kendi ailesine de haber vermediğini söyledi. Bense asıl derdinin benimle zorla evlendiğinin anlaşılmaması olduğunu düşünüyordum. Son anda yaşanacak bir tatsızlıktan korkuyor olmalıydı. Böyle bir durumda ailesinin bana karşı tutumları herhalde sonsuza dek değişirdi.

Arka arkaya iki araba hâlinde geçici konaklama yerimiz olan kulübeden ayrılıp, Emir'in üç otelinden birine, kış sezonundan istifade ederek tadilatta olan babasından kalma en eski otele gittik. Binanın güzel bir avlusu vardı. Bana biraz Murat Amca'nın otelini hatırlatmıştı. Fazla oyalanmadan kahvaltı yaptık. Otele beni hazırlaması için bir kuaför getirildi. Kendi kendime, Bekir Abi'den başkasının şahitlik etmeyeceği kaçak nikâhım için hazırlanmanın anlamsız olduğunu düşünsem de itiraz etmedim. Otelin avlusuysa kaçma ihtimalime karşı Emir'in adamlarıyla doluydu.

Saat henüz on iki olduğunda, kuaför makyajımı isteğim üzerine hızlıca tamamladı ve saçlarımın maşasını da bitirip duvağımı saçlarıma taktı. Fazla hevesli bir yeni gelin gibi erkenden hazırlanmıştım. İçten içe kendimi aynanın karşısında gerçek bir gelin olarak gördüğümde kalbimin huzur bulacağını ummuştum. Romantik filmlerdeki o klişe duygusal anlardan birini yaşayacağımı sanmıştım. Ancak ben hiç tanımadığım bir kuaförün eşliğinde, yabancı bir odada hazırlandığım nikâhımı düşünürken gözyaşlarım birden, kontrolüm dışında akmaya başladı. Bir suçlu gibi, ayıp bir şey yapar gibi evlenmeyi hak edecek ne yapmıştım? Makyajımın yapıldığı sandalyeye yığılıp

öylece kaldım. Kuaför kız, fenalık geçirdiğimden korkarak odamın kapısında nöbet tutan Asım'a panikle haber verdi. Sonra yanıma dönüp bileklerimi kolonyayla ovaladı. Birkaç dakika içerisinde yeniden normal şekilde nefes almaya başlamıştım. Biraz sakinleştim, odanın kapısı açılıp Emir de endişeyle içeriye girdi. Henüz erken olduğu için o takım elbisesini giymemişti. Beni gelinliğimle gözü yaşlı hâlde görünce odadaki herkesi dışarıya çıkardı. Baş başa kaldığımızda göz göze geldik ve ben bakışlarındaki kırgınlığı, hayal kırıklığını açıkça gördüm. O da işler bu noktaya geldiğinde heyecanını paylaşmaya başlayacağımı sanmış olmalıydı. Anlaşılan ikimiz de yanılmıştık.

"Benimle evleneceğin için mi ağlıyorsun?"

Sorusu da soruş şekli de içimi acıttı. Ama yine de onu dürüst bir şekilde cevapladım. "Bir suçlu gibi burada saklandığım için, ayıp bir şey yapıyormuş gibi herkesten gizli evlendiğim için ağlıyorum, evet. Baksana şu hâlime, yapayalnızım Emir."

"Ben varım."

"Ama yetmiyorsun. Bugün değil, gelin olurken değil. Yanlış yapıyoruz biz, görmüyor musun?"

"Sen ne yapmamızı istiyorsun peki? Söyle, onu yapayım o zaman."

Sesindeki yorgunluk, yenik hâli içimi daha da çok acıttı. Ayağa kalkarak karşısına dikildim.

"Bırak beni gideyim. Bizden karı koca olmayacak. Herkesi karşıma aldıktan ve onları kaybettikten sonra seninle mutlu olamam ben. Bunu yapamam."

Rahatsızlık içinde gelinliğimi gösterdim. O hafif, pahalı kumaş, sade tasarım sanki beni boğuyor gibiydi. O da bunun farkında olarak yüzünde buz gibi bir ifadeyle beni baştan ayağa inceledi. Artık onu geri dönüşü olmayacak bir şekilde kırdığımdan emindim.

"Sana kefen giydirip diri diri gömüyormuşum gibi davranıyorsun. Anlamıyorum, senin için gözden çıkarabildiğin tek insan ben miyim? Neden bizi harcamak bu kadar kolay geliyor sana?"

Bu doğru değildi, ben Emir'i seviyordum, kaybetmek istemiyordum ama... Başka çarem de yoktu, onlar benim ailemdi. Sevgilerini kaybedemezdim.

"Onlara bunu yapamam. Kendimi bir hain gibi hissediyorum, ne olur anla beni. Bunu yaparsam kendimden nefret edeceğim. Seninle evlenemem, bu korkunç bir bencillik."

Beni anladığını göstermek istercesine başını salladı. Ancak gözlerine bakınca resmen gözünden ve kalbinden düştüğümü hissettim.

"Anlıyorum ama bana yaparsın, bize yaparsın. Önceliklerini göremediğim, daha doğrusu görmek istemediğim için özür dilerim. Gitmekte özgürsün. Madem istediğin bu, seninle evlenmeyeceğim. Artık korkup ağlamana gerek yok."

Kapının önünden çekilerek, ardına dek açıp geçmem için gösterdi. Bunun üzerine bakışlarım kapıyla onun arasında gidip geldi. Gözlerim yeniden gözyaşlarımla doldu. Yerimden kıpırdamadığımı görünce de konuşmaya devam etti.

"Merak etme, bir daha seni rahatsız etmeyeceğim, karşına çıkmayacağım. Takip ettirmeyeceğim. Benimle olan ilişkin sonsuza dek bitti. Dediğim gibi, tamamen özgürsün. İçin rahat olsun. Başardın, ben de bizden vazgeçiyorum."

İçim hiçbir zaman rahat olmayacaktı ve asla özgür hissetmeyecektim. Emir'den önceki hayatıma dönmek imkânsızdı. Ancak en azından beni seven insanları üzmeyecektim. Yani beni en çok seven insanı üzerek di-

gerlerini mutlu edecektim. Aklımda bu düşünce varken kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra dönüp yeniden Emir'e baktım. Onun bakışlarıysa omzumun arkasındaki bir noktaya sabitlenmişti. Yüzüme bile bakmıyordu, bunu anlayabiliyordum. Sonuçta bizi bu noktaya getiren ne olursa olsun, üzerimde gelinliğimle nikâh günümüzde onu terk ediyordum. Bu, çok çirkin bir davranıştı. Gelinliğimin eteğini tutarak, merdivenlerden inip avluya çıktım. Hava buz gibiydi, gelinliğimin üstüne giymem için aldığımız pelüş kürk odada kalmıştı. Ancak o an üşümek çok önemsiz bir sorundu. Avludaki adamlar hareketlenerek önümü kestiler. Bir iki tanesi bana gereğinden fazla yaklaşıp kaçma ihtimalime karşı tetikte bekleyince, Bekir Abi de hemen elini kaldırarak onları uyardı ve geri çekildiler.

"Ne yapıyorsun Derya? Üstünde gelinliğinle nereye gidiyorsun? Bir şeye mi ihtiyacın oldu abiciğim?"

Ona ben gidiyorum, Emir'i terk ediyorum demeye utandım. Başımı önüme eğdim, bu işin çözümünün evlenmek olmadığını anlamasını umdum. Fakat arkamdan Emir'in sesi duyuldu.

"Derya Hanım'ın geçmesi için izin verin. Bekir Abi, isterse taksi çağırın, isterse sen götür. Otogara mı gitmek istiyor yoksa doğrudan arabayla İzmir'e mi gitmek istiyor sorun. Gideceği yere kadar bırakın isterse, istemezse taksiyle gönderin. Nikâh olmayacak! Kendisiyle artık aramızda bir münasebet kalmadı. Bir daha buraya gelmeyecek, görüşmeyeceğiz. Kimse kafasına göre iş yapmasın. Özellikle geçen sefer olduğu gibi onu bana getirmeye kalkmayın."

Buz gibi sesi öyle otoriterdi ki durduğum yerde titredim. Açtığı kapıdan dışarıya attığım adımın bu defa dönüşü olmadığını söylüyordu. Belki ilk ayrılığımız değildi

ama bu defa gerçekten bitmişti. Çünkü kalbi, gururu paramparça olmuştu. İki damla sıcak gözyaşı yanaklarımdan süzülürken, Bekir Abi kızgınlık ve kırgınlıkla yüzüme baktı. *"Ne yaptın sen?"* diyordu gözleri. Emir'in arkamdan getirdiği ufak giysi çantasını elinden aldı, beni kaçırdığı zaman alıkoyduğu çantamı ve odada bıraktığım montumu uzattı. Emir, onları bana vermek için bile benimle muhatap olmamıştı. Arkasını dönerek, bir kere bile yüzüme bakmadan otele döndü. Bense bu yaşıma kadar hiç hissetmediğim bir utançla doldum. Aşağılık bir şey yapmış gibiydim, sorumsuz, korkak, aptal bir kaçak gelindim. Emir'in tüm adamları, Bekir Abi de dâhil olmak üzere bana aynı gözle bakıyordu. Uyuşmuş bacaklarımı hareket ettirerek zor da olsa arabaya yürüdüm, arka koltuğa oturdum. Sadece iki gün önce o arabaya Emir'in peşimden bindiğini, yaşadıklarımızı düşününce gözyaşlarım sicim gibi akmaya devam etti. İçim aileme sırtımı döndüğümü düşündüğüm zamankinin yüz katı, hatta belki de bin katı bir acıyla doldu. Fakat artık kararımı vermiştim, dönüşü yoktu. Zaten dönsem bile beni kabul edecek bir adam yoktu.

25. Bölüm

Şiddetli Geçimsizlik

Arabanın tekerleri, her dönüşünde beni Emir'den biraz daha uzaklaştırıyordu. Bunu bilmek de başta sakince akan gözyaşlarımın şiddetini gittikçe arttırmıştı. Canım o kadar çok acıyordu ki bunu tarif edecek bir kelime olduğunu sanmıyordum. Bekir Abi önce bana öfkeli olduğundan hiç konuşmadı ve benim kendi kendime ağlamama izin verdi. Birkaç dakika sonra ilk benzinlikte duracağını, gelinliğimi çıkarmam için beni bekleyeceğini söyledi. Gelinliğimi çıkarma fikriyse daha da yüksek sesle ağlamama neden oldu. Arabada otururken, Emir'in odadan çıkarken arkamdan getirdiği küçük kıyafet bavulunu açtım. En üstte sabah kendi ellerimle koyduğum Emir'in kazağı vardı. Hemen yanında onun İstanbul'da el koyduğu fularımı görmekse acıdan nefesimi kesti. Bu eşarbı yanından ayırmadığını biliyordum. Beni bırakırken demek bunu da geri vermişti. Elime aldım, kokladım. Artık benim gibi değil, Emir gibi kokuyordu. Zaten

geriye ben diye bir şey de kalmamıştı. Onu terk ederek Emir'in Sevda'sını öldürmüştüm. Şimdi aileme dönerek onların Derya'sı olacaktım. O an çok acı bir şey fark ettim. Ben artık Derya olmak istemiyordum. Sevda olma hakkımı ise kaybetmiştim. Hıçkırıklarım şiddetini arttırdı. Deli gibi omuzlarım sarsılarak, arabanın içinde içimi çeke çeke ağlıyordum ve kendimi durduramıyordum. İçimden geliyordu, bitmiyordu.

"Dur... Durdur! Ara... arabayı durdur!"

Artık ne hâle geldiysem Bekir Abi dikiz aynasından bana bakarak arabayı panikle sağa çekti. Ağlamaktan konuşamıyordum, nefes bile alamıyordum. Katılıyordum resmen. Hızla arabadan indim. Yol kenarında durmuş bir arabadan ağlayarak inen yalnız bir gelin herhalde yoldan geçen herkes için sıra dışı bir görüntüydü. Arabalar bile yavaşlıyordu beni gördükçe, trafik kazası görmüş gibi bakıyorlardı. Gerçi bir enkaz olduğum kesindi. Terk edilen değil de terk eden olduğumu bilseler aptallığıma gülerlerdi. Kimseyi umursamadan soğuk asfalta oturdum. Otoban kenarında ağlayan deli gelin olmakla ilgili bir sorunum yoktu. Avuçlarımdan bırakamadığım kırmızı fular kaybettiğim şeyin simgesiydi. Zihnimde tek bir cümle yankılanıyordu: *Allahım ben ne yaptım?* Sakinleşemiyordum, Emir'in sözleri, kırgın hâli gözümün önüne geldikçe iyice fena oluyordum. Bekir Abi en sonunda elinde küçük bir şişe suyla yanıma çöktü ve kollarımla yüzümü yıkayıp biraz açılmamı sağlamaya çalıştı. Fakat işe yaramıyordu. Kendimi kollarına atarak onun göğsünde ağlamaya devam ettim.

"Ah be deli kız! Madem bu kadar kahrolacaksın ne halt yemek için terk ettin Emir'i? Kim bilir o ne hâldedir şu an!"

"Ap... aptalım ben. Ko... ko... kor..."

Korkağım demeye çalışmış ama beceremediştim. Ne gidebilmiş ne de kalabilmiştim. Eve dönmek istemiyordum. İzmir, çok sevdiğim memleketim birdenbire bana yabancı oluvermişti. Ailemi de istemiyordum. Bugüne dek beni anlamadıkları, dinlemedikleri, güvenmedikleri her an için onlara karşı çocuksu bir öfkeyle dolmuştum. Emir beni yanına çekmişti. Fakat ailem de yanlarına çekmeye çalışmıştı. İki ateş arasında kalmıştım. İnsan ailesi ve sevdiği arasında seçim yapmak zorunda kalınca böyle hiçbir yere ait hissedemiyordu işte. Emir en başından bana yalan söylemeseydi, olduğunu sandığım iş adamı olsaydı sadece, şimdi bu noktada olmayacaktım. Beni kendisine âşık ettiği için ona da kızdım. Herkes beni bir tarafa çekmişti ve sonunda kırılıp parçalara ayrılmıştım. Yaklaşık yarım saat kadar orada oturup ağladım. En sonunda Bekir Abi koluma dokunarak beni kaldırmak istedi.

"Hadi kızım, seni evine götüreyim."

Benim artık bir evim var mıydı ki?

"İzmir'e gitmek istemiyorum."

"Sevda, kızım..."

O bana Sevda deyince yeniden ağlamaya başladım ve onun bir an önce beni aileme teslim edip, arkamda bıraktığım enkaza, Emir'e dönmek istediğini düşündüm. Sonuçta o âna dek bana verdiği değerin sebebi Emir'in kıymetlisi olmamdı. Artık öyle değildim, bir değerim kalmamıştı.

"Eve dönünce bir daha geriye dönüşü olmayacak."

Üstelik kimse kollarını açıp beni karşılamayacaktı. Çok kızacaklardı. Belki de bir daha asla evden kaçan kızlarını tam olarak affetmeyeceklerdi.

"Burada da kalamazsın. Zaten bunu istemediğini söyleyip seçimini yaptın. Emir'i duydun, ona gidersen seni

kabul etmeyecek. Bugün yapmayacaktın, üstünde gelinliğinle herkese ilan eder gibi onu terk etmeyecektin. Gururunu incittin, çok yordun onu. Seni bir gün affeder mi bilmiyorum ama bugün affetmeyeceğini biliyorum. Evlenmeyeceğim dediyse evlenmez. Ona geri dönemezsin."

Yorgun bir şekilde iç geçirip, ağlamaktan kısılmış sesimle konuştum.

"Biliyorum."

Boğazım şişmişti ve ağrıyordu. Hava buz gibiydi, gelinliğimin üstüne Bekir Abi zorla montumu giydirmişti. Yine de asfaltın soğuğunu oturduğum yerden hissedebiliyordum. Elimdeki mendil kutusunu ona geri uzattım.

"Ailenden mi korkuyorsun? Onlara kaçırıldığını söylersen seni affederler."

"Onlara kaçırıldığımı söylersem Emir'e iyice düşman olurlar. Ömrünün kalanını hapiste geçirmesini sağlamaya çalışırlar."

"Emir başının çaresine bakar, sen merak etme. Onu bugüne dek kimse alt edemedi, seninkiler mi edecek? Arkası sağlamdır, hem gerekirse suçu üstlenir ben yatarım içeride. Ki emniyetteki dostları da yardım eder. Sen ailenle aranı düzeltmeye bak. Bizi düşünme. Suçu tamamen Emir'e at."

Nasıl böyle söyleyebilirdi? Ben Emir'e arkamı dönüp, öylece ona ne olacağını umursamadan gidebilir miydim? Gerçi gitmiştim, yaptığım şey tam olarak bu değil miydi? Onu ne kadar çok üzeceğimi, yaptığım haksızlığı bilerek terk etmiştim. Zalimdim, kalpsizdim, bencildim. Ailem karşı bencil olmaktan bahsederken asıl kazığı Emir'e atmıştım. O, benim için o kadar çok şey yapmışken ben onun için ne yapmıştım? Hiçbir şey... Emir benim için ailemin düşmanlığını göze almıştı. Polisle arası zaten sı-

kıntılıyken, bir savcının kız kardeşini kaçırıp alıkoymuştu. Ondan şikâyetçi olacağım takdirde başına gelecek her şeyi göze alıp bize inanmıştı. İnanmayan bendim. O, bizim için fırsat yaratmaya çalışırken ben hiç şans vermemiştim. Sevdiklerimi gözden çıkaramadığım için aşkımı gözden çıkarmıştım. Büyük bir hata yapmıştım. Sadece kendi hayatımı değil Emir'inkini de mahveden bir hataydı bu.

Burnumu çekerek günlerdir kapalı hâlde duran telefonumu açtım. Açar açmaz bir sürü bildirim yağdı. Hatta kısa süreliğine telefonum dondu. Öyle çok aranmıştım ki dehşete düştüm. Tüm sülalem bana ulaşmaya çalışmıştı. Resmen kriz ilan edilmişti. Ailemi evden kaçarak rezil etmiştim. Elbette onlara kaçırıldım demeyecektim. Asla polise gidip şikâyetçi olmayacaktım. Belki de ilk defa gerçek bir yetişkin gibi davranıp yaşadıklarımın sorumluluğunu alacaktım. Beni gördüklerinde neden döndüğümü, nerede olduğumu soracaklardı. Onlara ne cevap verecektim? Emir'i karalayamazdım. Ya da aşkımın bir hata olduğunu söyleyip duygularımı inkâr edemezdim. Emir'e olan aşkım için artık kimseden özür dilemeyecektim. Gittiğim için pişman olduğumu duymak isteyeceklerdi. Ancak ben pişman değildim. Gitmeseydim Emir hakkındaki gerçekleri öğrenemeyecektim. Öğrenmiştim de ne olmuştu gerçi? Emir'in kalbini yerinden söküp onu incitmiştim. Kendimi tutuklanması gereken bir suçlu gibi hissediyordum.

Telefonumda neredeyse yüzden fazla mesaj vardı. Abilerimden gelen başta öfke dolu mesajlar, annemden gelen en azından iyi olduğumu haber vermem için yalvaran mesajlar, yengelerimin onlarla konuşmam için beni ikna etme çabaları... Dayım, teyzem, kuzenlerim, aile dostlarımız... Tanıdığım herkes delirmiş hâldeydi.

Hatta ortadan yok olduğumdan Beste'nin bile haberi olmuştu ve bana yazmıştı. Mesajlar önce tehdit ve öfke doluyken ardından aklımı başıma toplamam için yalvaran türdeydiler. Sadece babam benimle iletişim kurmaya çalışmamıştı. Büyük ihtimalle öyle öfkeliydi ki benimle konuşmak bile istemiyordu. Kuzenimin eşi Nazlı Abla ise bu sabah beni uyaran bir mesaj atmıştı. Abilerimin izimi Bursa'da bulduklarını ve beni almak için yola çıktıklarını söylüyordu. O an idrak ettim gerçeği, ben eve dönsem bile bu, Emir'le kaçtığım gerçeğini değiştirmeyecekti. Ondan bunun hesabını soracaklardı. Yine de kıyamet kopacaktı, kan çıkacaktı. Son yaşananlardan sonraysa Emir'in ne yapacağını kestiremiyordum. Onun da öfkesini hafife alacak değildim. Böyle bir durumda ne kadar ileriye gidebilirdi? İki taraf da duracağı noktayı bilemeyebilirdi. Bu defa içimdeki ses asıl soruyu sordu: *Şimdi ne yapacağım?* Panikle Bekir Abi'ye döndüm ve konuştum.

"Abi, beni geri götürmen lazım. Ortalık iki günde o kadar çok karışmış ki inan sandığından daha ciddi. Kan çıkacak, kıyamet kopacak! Zaten yeterince rezil olduk. Benim daha fazlasına engel olmam lazım."

Telaşımdan biraz bile etkilenmedi ve beni katı bir şekilde reddetti.

"Olmaz, Emir'in emrini duydun. Seni bir kere ondan habersiz ona götürdüm. Sonucunu gördük, bir daha aynı şeyi yapmam. Seninle birlikte beni de kapının önüne koyar. Kendisi söyledi, duymadın mı? Sana da güvenmiyorum."

"Sandığın gibi değil, bizimkiler Bursa'ya geliyorlarmış! Benim o karşılaşmayı engellemem, en azından o sırada orada olmam lazım."

"Madem geliyorlar, ara, seni onlara teslim edeyim."

Paket miydim ben de öylece teslim edecekti beni? Telefonuma bakıp mesajları sinirle yeniden okudum. Sonra Emir'in ayrıldığımızı açıklayan sözlerini hatırladım. Geldiğimiz noktaya inanamıyordum. Sinirle telefonumu yere fırlatıp kırdım, yetmezmiş gibi tekmeleyerek ezdim.

"Ne yapıyorsun kızım sen? Ne bu çocukça hareketler böyle?"

"Yeter, tamam mı yeter! Gitmiyorum hiçbir yere, ne senin sevgili Emir'ine ne de babamın evine! Hepinizi terk ediyorum. Yetti artık! Kimsenin gerçekten beni düşündüğü yok! Birbirinizi gebertirsiniz inşallah! Zaten bu gidişle ya öyle olacak ya da benim başımı yiyeceksiniz."

Sinirle ona arkamı dönerek yürümeye başladım. Ancak birkaç adım sonra beni yakaladı.

"Nereye gidiyorsun sen otobanda, üstünde gelinlikle? Çantan yok, paran yok, telefonun yok!"

"Sana ne? Duymadın mı beyinin emrini? İstediği yere bırakın, dedi. Ben de burada inmek istedim! Sanki çok umurunuzdayım. Kurtuldun işte sorumluluğumdan, dönebilirsin!"

Kolumdan tutarak, gitmeme engel olup sinirle beni sarstı.

"Sen benim başımı belaya mı sokacaksın deli kız? Asıl sana bir şey olursa kan çıkar, haberin var mı?"

"Ne yapsam hata oluyor, görmüyor musun? Emir üzülmesin isteyince öteki manyakları delirtiyorum. Aman onlar kudurmasın deyince Emir benden nefret ediyor! Kimsenin sen ne âlemdesin diye sorduğu var mı bana? Kimse üzülmesin dedikçe geldiğim hâle bak! Gidecek bir yerim yok. Gitmek istediğim kimse yok! Ailem kızları kocaya kaçtı diye rezil olmuşlar cümle âleme! Ok yaydan zaten çoktan çıkmış da benim haberim yokmuş."

Arada kalmak öyle tüketmişti ki beni hepsinden nefret ettiğimi düşündüm o an. Hiç kimseyi istemiyordum artık. En çok da Emir'e öfkelendim. İşler bu noktaya geldikten sonra hadi ben salaktım, o ne halt yemeye beni geri gönderiyordu? Hani ne olursa olsun beni bırakamazdı? En başından bu derdi başıma ören o değil miydi? Kendisine âşık etmişti, aylarca ayakta uyutmuştu beni. Ondan vazgeçemeyecek hâle gelmeme izin vermişti. Öyle kafasına göre iş yapamazdı. Bu işin sonunda sadece o değil, benim abilerim de bu gidişle ya mezara ya hapse girecekti. Bir çift güzel kirpiğe kandım diye niye bununla bir başıma baş etmek zorunda kalacaktım ki?

Aklıma gelen plan doğrultusunda, elimi hiç beklemediği bir anda Bekir Abi'nin beline uzatıp silahını kaptım. Onu o kadar şaşırtan bir şey yapmıştım ki birkaç saniye boş boş suratıma baktı. Ben de niyetimi anlasın diye açıklama yapmak zorunda kaldım.

"Beni Emir'e götüreceksin! Yoksa seni vururum."

"Allah aşkına saçmalama, ver şunu, bir kaza çıkacak şimdi."

"Vermem! Ya seni vururum ya da kendimi vururum. Silahı da alırsan gider kendimi bir yerden atarım."

"Hakikaten çocuksun sen. Oyuncak değil yalnız o elindeki, uyarayım. Asabımı bozma benim, alırım şimdi ayağımın altına."

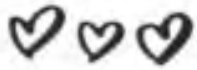
Üstünde bir etkim olmadığını görünce silahı bu defa kendime doğru çevirdim.

"Götürecek misin yoksa tetiğe basayım mı?"

"Kızım, sen bir saat önce adamın yanından kaçmak için ağlıyordun, şimdi dönmek için kendini mi öldürmeye çalışacaksın? Sen de hiç mi akıl yok?"

"Sence? Bende akıl kalmış gibi mi duruyorum?"

Baktı benim gözüm kararmış, resmen cinnetin eşiğindeyim -hatta eşiği geçmiş orta yerindeyim- beni geri götürmeyi kabul etmek zorunda kaldı. Arabaya binerken de silahını geri almak istedi ama vermedim. Benim o silahla daha işim bitmemişti.

İşte elimde silahla Emir'in karşısına çıktığım âna kadar benim hikâyem buydu. Otele dönüp avludaki adamlarının karşısına çıktığımda, çekinmeden silahımı üzerlerine doğrultup Emir'e seslendim. Herkes öyle şaşkındı ki hayatımın en kötü gününü yaşıyor olmasaydım herhalde suratlarına bakınca kahkahalarla gülerdim. O da sonunda çıkardığım tantana yüzünden öfkeyle avluya inmek zorunda kaldı.

Elimde eğreti duran silahı karşımdaki adamın göğsüne doğrulturken, diğer elimle de destekledim. Daha önce hiçbir varlığa ateş etmediğim düşünülecek olursa muhtemelen komik görünüyor olmalıydım. Aslında kararlı adımlarla karşısına dikilip, silahı elime alırken etkileyici gözükeceğimi ummuştum. Yani hayalimdeki ben kesinlikle gerçektekinden çok daha etkileyiciydi. Planımın aklıma geldiği ilk an için zekice olduğunu sandığımı tahmin ediyor olmalısınız. Oysa şimdi daha kelimeler ağzımdan dökülürken içim pişmanlıkla dolmuştu.

"Benimle evlenmek zorundasın Emir, yoksa seni vururum."

Ömrümün büyük bir kısmı nasıl evlenme teklifi alacağımın hayaliyle geçmişti. Gösterişten hoşlanan biri değildim evet, ama en azından teklif eden taraf olmamayı tercih ederdim. Gerçi bizim durumumuzda tehdit eden taraf demek daha doğru olacaktı. Emir de elimdeki silah onu hiç etkilememiş olacaktı ki sağ elinin işaret parmağıyla alnını sakince kaşıyıp, diğer elini bulunduğumuz otelin avlusunda dikilen adamlarına doğru kaldırarak durmalarını emretti. Aramızdaki kısa mesafeyi kapatıp namlunun ucunun göğsüne değmesini sağladı.

"Yalnız o dediğin şu an pek mümkün görünmüyor." Elimdeki silahı kavrayarak emniyetini açtı ve başıyla tetiğe doğru işaret ederek konuşmaya devam etti. "Şimdi bir daha dene istersen."

Tabii ki beni ciddiye almıyordu. Ben bile içinde bulunduğum duruma inanamazken ondan başka türlüsünü bekleyemezdim.

"Senden nefret ediyorum, biliyorsun değil mi?"

Bakışlarını etrafta gezdirerek derin bir nefes aldı ve konuşmadan önce gözlerini yeniden üzerime dikti.

"Sayende Sevda, öğretene kadar bıkmadan söyledin. Ama bak, şimdi elinde silahla karım olmak için beni tehdit etmeye çalışıyorsun. Demek ki o kadar da büyük konuşmamak gerekiyormuş."

"Sen de bu durumdan zevk alıyorsun."

"Hayır, aksine sinir oluyorum."

Sadece birkaç ay içerisinde biz nasıl bu hâle gelmiştik? O zamanlar mı kördü gözlerim yoksa şimdi mi? İki ihtimalde de içinde bulunduğum çıkmazdan kurtulmanın bir yolu yoktu. Başıma bu defa çok büyük bir çorap örmüştüm. Üstelik artık bana nefretle bakıyordu. Dışa-

rıdan bakıldığında üstünde gelinlikle koca avlıyor gibi görünüyor olmalıydım.

"Benimle evlenmek zorundasın çünkü senin yüzünden herkese rezil oldum! Onurum ayaklar altında, kocaya kaçtığımı düşünüyorlar Emir, nasıl dönebilirim? Abilerim buraya ne zaman gelecek bilmiyorum ve artık geldiklerinde seni öldürmelerinden korkuyorum."

"Sana ne benden? Onlara zorla kaçırıldığını ve elimden kurtulduğunu söylersin. O zaman kimse sana kızmaz."

"Sana ne olacak peki? Ya öldürürler ya da hapse girersin!"

"Sana ne Derya? Sana ne! O benim sorunum!"

Sesi tüm avluda yankılandı. Namlunun ucunda olması umurunda değil gibiydi. Ben de kendimi gittikçe aptal gibi hissetmeye başlamıştım.

"Allah'ın cezası, senden nefret ediyorum! Öyle bir şey yapmayacağım tamam mı? Unut bunu. Seni suçlayarak kendimi aklamayacağım. Onlardan beni bağışlamalarını da istemeyeceğim. Kimseden özür dilemeyeceğim ben. Sen de benimle evleneceksin. Bu saçmalık bugün bitecek Emir."

Herkes bizi izlerken bu konuşmayı yapmak, çok sinir bozucuydu ve aynı zamanda küçük düşürücüydü.

"Seninle evlenmeyeceğim, boşuna çeneni yorma."

Aklınca herkesin içinde böyle davranarak benden intikam almaya çalışıyordu. Ama bu saatten sonra beni yıldırmak için bundan fazlası gerekiyordu.

"Evleneceksin. Bunu bana borçlusun. Anlamıyor musun? Sana kan çıkacak diyorum!"

"O zaman burada durma da üstün kirlenmesin. Ne diyebilirim? Ayrıca benim sana hiçbir borcum yok."

Öylece arkasını dönüp gitti. Adamları da beni avludan çıkarmak için üstüme doğru hamle yapınca, asla

kendimden beklemediğim bir şey yaparak silahı havaya kaldırıp bir el ateş ettim. Ya birine isabet etseydi? Maganda mı olmuştum şimdi de? Silahın sesinden korkansa yine ben oldum. Aptal gibi çığlık attım ve sonra toparlanarak Emir'in arkasından avazım çıktığı kadar bağırdım.

"Gidemezsin! Senin bana bir kalp borcun var, duydun mu beni? Beni kandırdın, kendine âşık ettin, kaçırdın! Şimdi bir zahmet elini o taşın altına koyacaksın."

O kadar büyük bir hışımla arkasını dönüp üstüme yürüdü ki korkudan yerimden kıpırdayamadım. Bileğimi sertçe tutup silahı elimden aldı ve Bekir Abi'ye verdi. Burnumun dibine girerek dişlerinin arasından konuştu.

"Sen, karşımda üstünde hâlâ beni terk ettiğin gelinlikle dikilirken neyin borcundan bahsedebiliyorsun? Benim ben! Evlenmemek için ayılıp bayıldığın, gözyaşı döktüğün adam!"

Onun bu hâlinden korktuğumu belli etmek istemeyerek gözlerimi kırpmamaya çalıştım.

"Aptalca davrandım, kabul ediyorum. Davranışımla gurur duymuyorum. Ama hepiniz beni bir tarafa çekerken ne yapmamı bekliyordun? Benimle evlenmek zorundasın Emir. Çünkü aileme dönmeyeceğim. Yok, seni kabul etmem dersen buradan tek başıma çıkar giderim. Ama beni ne onlar ne de sen bir daha bulamazsınız. Bizimkilerle aranızda kardeşlerini yok ettiğin için yeni bir kan davası başlar. Birbirinizi yer durursunuz artık ve biliyor musun? İki tarafa da o kadar çok kızgınım ki sana yemin ederim arkanızdan bir damla bile yaş dökmem."

"Biz de sana kızgınız, duygularımızın karşılıklı oluşu ne güzel."

"Demek sonunda ailemle ortak noktalarınızı keşfetmeye başladın. Harika, seni buldukları zaman dövüş-

mekten fırsat bulursanız bana olan nefretinizden bahsedersiniz birbirinize artık."

Tuttuğu bileğimi bırakarak belimden kavradı ve bedenimi iyice kendisininkine doğru çekti. Artık konuştuklarımızı sadece ikimiz duyuyorduk. En azından bağırmaya son vermiştik. Bu da aşağılanışıma başkalarının şahitlik etmemesi demekti.

"Sen beni kendinle mi tehdit ediyorsun? Ortadan kaybolacakmış."

"Olacak olanı söylüyorum. Biliyorsun, yaparım."

Öyle soğuk gözlerle süzdü ki beni, istemsizce gözlerim yaşardı. Sanki ederimi ölçmeye çalışır gibiydi. *Senin için bulaştığım onca belaya değmedin ki, neden daha fazlasını yapayım* der gibiydi.

"İmzayı attıktan sonra karalar bağlamayacağından emin misin? Bu defa da seni boşamam için silah dayarsın kafama belki. Sen kendin söyledin, bizden karı koca olmayacak diye. Zorla güzellik olmadığını çok iyi anlattın. Şimdi sana kızmalarından korkup bana mı sığınıyorsun?"

Ona, *evlenerek seni korumaya çalışıyorum,* demek istedim ama sustum. Onun inadını, gururunu biliyordum. Bunu duyduktan sonra asla kabul etmezdi evliliği.

"Bana kızmalarının sebebi sensin. Başıma bu derdi sen açtın, sen temizleyeceksin. O kadar basit."

"Bizim aramızda şiddetli geçimsizlik var Derya, evlilik nedenlerin de hiç iç açıcı ya da heveslendirici değiller."

"Öyle mi? Şiddet kısmının senden geldiği kesin." Söyler söylemez dilimi ısırdım. Belki de çok yanlış bir yoldaydım. Çünkü onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Geçimsizlik kısmını da senden almış belli ki. Gerçi silahlı şovunu da unutmamak gerek."

"Emir, evlenmemiz gerekiyor diyorum. Bunu daha ne kadar devam ettireceksin?" Nikâh saatinin yaklaştığını bilmek paniğimi arttırmıştı. Emir aşk sözleriyle ikna olmayacaktı, bana inanmayacaktı, biliyordum. Bu yüzden damarına basıyordum. Ancak bu da işe yaramazsa ne yapacaktım? "Bak, vakit kalmadı. Tamam, bana çok kızgınsın, kendince haklısın da. İstersen nikâhtan sonra bir ömür benden nefret et ama şimdi yapma."

Gözlerini kısarak, alaycı bakışlarıyla beni ezmeyi sürdürdü. Ağlayıp pes etmem için, yine kaçmam için beni zorluyordu ama başaramayacaktı.

"Dediğim gibi bunlar beni ikna edecek sözler değil. Seninle evlenmeyeceğim. Beni istememiş bir kadını neden isteyeyim ki?"

"Peki, hangi sözler seni ikna eder? Yalvarayım mı? Ne zaman bitecek şovun? Ne istiyorsun benden? Ne istersen yapacağım, oldu mu? Eğer benimle evlenirsen benden istediğin her şeyi yapacağım. Lütfen benimle evlen. Tamam mı? Oldu mu?"

"Bu çok ciddi bir vaat, farkında mısın? Demek ki boşuna kaçırıp sana dil dökmüşüm. Meğer tek yapmam gereken ayrılık isteğini kabul etmekmiş. Diyelim ki evlendik, senden istediklerimi de yaptın. Ama iki gün sonra senden boşanmak istedim. O zaman ne yapacaksın?"

Kalbini kırdığımı, onu üzdüğümü biliyordum ve gururuna verdiğim zararı kabul ediyordum ama artık ileri gitmiyor muydu? Sınırı aştığını belli eden bir yüz ifadesiyle gözlerine bakıp, tehditkâr bir şekilde konuştum.

"Ailemi üzerine salarım. O kadar da sahipsiz değilim."

Belki de sahipsizdim, artık benden nefret ediyor olmalıydılar. Emir de omuz silkerek gülümsedi. Hâlâ burun buruna bir hâlde otelin avlusundaydık ve vaktimiz gerçekten çok azalmıştı.

"Şimdi sal o zaman."

"En azından okulumu bitirip, diplomamı alana kadar benden boşanamazsın. İnan öyle bir noktadayım ki şu an, ölmekten de öldürmekten de çekinmem. Gerçekten çok yoruldum. Artık ne seni ne de ailemi memnun etmek istemiyorum. Arada kalmanın beni hangi noktaya getirdiğini idrak edemedin herhalde. Sen, bunu bana cidden borçlusun Emir."

Bir anlığına da olsa ne kadar zorlandığımı görür gibi baktı yüzüme ve beni sertçe bıraktı. Bırakışının şiddetiyle geriye doğru sendeledim. Yine arkasını dönüp yürümeye başlamıştı. Panik ve öfkeyle seslendim.

"Nereye!"

Açıklamasını herkesin duyacağı kadar yüksek perdeden yaptı ve bunu yaparken, dönüp bana bakmadı.

"Hazırlanmaya, damat tıraşı olup giyineceğim. Çünkü senin aksine ben verdiğim sözleri tutuyorum."

Sözleriyle davranış şekli inciticiydi, sinir bozucuydu ama önemli olan evliliğe ikna olmuş olmasıydı. Bir şekilde, bu sayede bizimkilerle uzlaşacaktık. En azından Emir'e benim kocam olduğu için dokunamayacaklardı. Bunu düşününce biraz da olsa rahatlayıp, merdivenleri hızla çıkarak, otele girip ona yetiştim. Peşinden geldiğimi görünce kısa bir an alayla bana baktı, bozulmuş saçlarım, akmış makyajım, kaymış duvağım ve eskisi kadar temiz olmadığından emin olduğum gelinliğimle sefil görünüyor olmalıydım. Ağlamaktan şişmiş suratımı dikkatle izledi ve "Biliyor musun?" dedi. "Ben hep sana bela olduğumu düşündüm, istemeden de olsa sana yaptığım her şey için üzüldüm. Ama şimdi biliyorum. Ben ne yaptıysam asıl senden çok kendime yapmışım."

26. Bölüm

Karşılaşma

Saçımı ve makyajımı mümkün olduğu kadar düzeltişimin ardından Emir'i tıraş olmuş, temiz, ütülü bir takım elbise giymiş hâlde avluda beni beklerken buldum. Güzel görünüyor muydum, görünüyorsam bile Emir'in umurunda mıydı bilmiyordum çünkü arabaya binmeden önce benimle konuşmadı. Zaten ne söyleyecekti ki? Benimle evlenmenin kendisine iyilik yapmak olduğunu söylediği zamanlardan, kendim ettim kendim buldum diyecek noktaya gelmişti.

Küs bir hâlde nikâhımıza gidiyorduk. Herhalde yeryüzünde aramın iyi olduğu bir insan evladı bile kalmamıştı. Arka arkaya üç araba olarak belediye binasına vardık. Arabamız sade olsa da süslenmişti. Muhtemelen bu, ben Emir'i terk etmeden önce onun emriyle yapılan bir hazırlıktı. Nikâhımızda kimse olmayacağını sanıyordum. Fakat Emir'in daha önce bahsettiği Başkomiser Hakan ve yine daha önce İstanbul'da karşılaştığımız genç

Komiser Adnan belediyede bizi bekliyorlardı. Onlarla ayaküstü sohbetimizin ardından içeriye geçtiğimizde, Emir'in Adnan'ı ilk gördüğüm gece beni ona tanıtış şeklini hatırladım. O gün bu anın bir gün gelebileceğini hiç düşünmemiştim.

Belediye başkanının odasında kısa süreli, olaysız nikâhımız kıyıldı ve deftere imzalarımızı attık. Kendisine abi demem konusunda ısrar eden Hakan Abi Emir'in şahidi olmuştu. Benim şahidim ise tabii ki Bekir Abi'ydi. Sıra o meşhur gelini öpebilirsiniz kısmına geldiğinde kısa bir an bakıştık ve ben herhalde Emir bana o kadar kızgın ki sarılıp yanağımdan bile öpmeyecek diye düşündüm. Birbirimize tavır yapıyorduk sonuçta değil mi? Küçük düşmemek için ona tokalaşmak amacıyla elimi uzattım. O da bakışlarını elime indirerek bana kısa süreli buz gibi öfkeli bir bakış gönderdi. Elimden tutup, beni sertçe kendisine çekerek dudaklarımdan öptü. Az sayıdaki konuğumuza mı yoksa bana mı bir şeyleri anlatmanın derdindeydi bilmiyordum. Fakat bu öpücük, beni istemediğini söylerken resmen yalan söylediğini anlatıyordu. Çünkü hiçbir erkek, sevmediği, arzulamadığı bir kadını böyle öpemezdi.

Sızlayan dudaklarımı birbirine bastırarak, gelen tebrikleri yüzümde sakin bir gülümsemeyle kabul ettim. Belediyeden çıkıp kutlama için bir restorana gideceğimiz konuşulurken, Emir'in telefonu çalınca yanımızdan ayrıldı. Geri döndüğündeyse yüzünden bir şey okunmuyordu. Tüm duygularını aldırmış buzdan bir duvar gibiydi. Diğerleriyse neler olduğunu dile gelmeden kolayca anlamış ve harekete geçmişlerdi. Onlar kadar olup biteni çabuk kavrayan biri olmadığım için mecburen ne olduğunu sormak zorunda kaldım.

"Otele dönüyoruz, yolda bir yere uğrasak iyi olacak. Çünkü üstündeki gelinliği çıkarman gerekecek.

Misafirlerimiz varmış, seni böyle görürlerse pek hoş bir tepki vereceklerini sanmıyorum."

Demek ki gelmişlerdi. Acaba babam da yanlarında mıydı? Çok büyük bir rezillik çıkacaktı. Yaşanacaklardan şimdiden utandığımı hissettim. Emir'in kolundan tutarak, arabaya binmeden önce onunla konuşmak istedim. O ise ona dokunan koluma, sanki ilk defa bu kadar yakınlaşmışız gibi soğuk bir bakış attı.

"Ne oldu yine, hayırdır?"

"Özür dilemek istedim sadece."

"Ne için?"

"Ailemle yaşanacaklar için, onlar adına çok özür dilerim. Sen lütfen sakin olmaya çalış, olur mu?"

"Abartma Derya ve bu kadar korkma. Bu meseleyi neden gözünde bu kadar büyüttüğünü hâlâ anlayamıyorum."

Böbürlenişini duymazlıktan gelerek başka bir şeye odaklanmayı seçtim.

"Yine mi Derya? Bundan sonra hep böyle mi olacak yani? Şu anda bile bu tavrına devam mı edeceksin?"

"Hiç Sevda olmuş muydun ki gerçekten? Senin içinde benim tanıyamadığım daha kaç kadın var? Ya da tanıyabildiğim var mı?"

Bu sözü ve söylerkenki bakışı o kadar çok yaktı ki canımı... Öfkeyle ona doğru adım atıp aramızdaki kısa mesafeyi kapattıktan sonra konuştum.

"O kadar kötüsün, o kadar zalimsin ki. İnşallah onlar benim yapamadığımı yapar da sana bu söylediğini bir güzel yedirirler."

Onu arkamda bırakarak, arabanın arka koltuğundaki yerime hızla döndüm. O da yanımdaki yerine yerleşti. Harekete geçtiğimizdeyse Emir'le muhatap olmamak için başımı camdan dışarıya doğru çevirip yolu izlemeye

başladım. Ama o bana doğru eğilerek, sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla konuştu.

"Nikâhtaki o hâlin neydi senin? Eğer derdin beni iyice sinirlendirip kendine düşman etmekse sabrımın sınırını çoktan geçtik, haberin olsun."

Söylediklerine inanamayarak sinirle güldüm ve suçlayan gözlerle ona baktım.

"Sen az önce söylediklerinden sonra bir de utanmadan beni tehdit mi ediyorsun? Daha defterdeki imzamız kurumadı, hatırlatırım. Anamdan emdiğim sütü burnumdan getirmek için bu neyin acelesi anlamadım ki. Ayrıca ben nikâhta hiçbir şey yapmadım, kimin ne yaptığını ikimiz de çok iyi biliyoruz."

"Hiçbir şey yapmadın mı? Tokalaşmak için el uzatmak ne demek Allah aşkına? İş anlaşması mı yapıyoruz biz? Tapu dairesinde üstüne ev geçirir gibi soyadımı üstüne geçirdin resmen."

Bu yüzden mi o kadar lafı yemiştim yani ben?

"Sen de öyle bakmasaydın o zaman Emir, ne bileyim."

"Nasıl bakmışım, pardon?"

"Bulaşıcı hastalığım varmış gibi. Beni öpme düşüncesi bile seni öldürürmüş gibi."

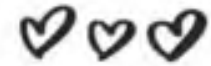
Bu lafım onu o kadar şaşırttı ki bir an doğru anladığından emin olmak istermiş gibi yüzüme baktı. Sonrasındaysa dudaklarında yarım bir gülümsemeyle tamamen bana doğru eğildi.

"Biz şu an neyi tartışıyoruz? Seni öpmüş olmamı mı yoksa sana öpmeden önce öyle bakmamı mı? Hangisinden rahatsız oldun?"

O bana böyle bakarken nihayet bir gerçeği tam anlamıyla kavrayabildim. Bunca kavganın, inatlaşmanın, ayrılığın arasında biz cidden evlenmiştik. Artık aramızda sarsılmaz bir bağ vardı. Bir aile olmuştuk. Bu yüzden politik bir cevap

vermem gerektiğini düşündüm. "Sen artık benim kocamsın ve ben seninle şu an herhangi bir konuda tartışmak istemiyorum," dedim.

Dile getirdiğim gerçeğin, her ne kadar saklamaya çalışsa da onu da heyecanlandırdığını açıkça görebiliyordum. Eğer birazdan yaşanacak karşılaşmanın stresi içinde olmasaydım bunun için sevinebilirdim. Ancak bunun yerine gergin bir hâlde tırnaklarımı yemeyi tercih ettim.

Benzinlikte gelinliğimi çıkarıp, normal bir elbise giyindikten sonra hızla otele vardık. Bu arada polis dostlarımız da peşimizdeydi. *Eh,* diye düşündüm. *En azından bir cinayet girişimine engel olurlar.* İçimden bildiğim tüm duaları okurken, dudaklarımın kıpırdanışı ve en stresli olduğum anlarda hep yaptığım gibi kırmak istercesine parmaklarımı kütletmem Emir'in de dikkatini çekmiş olacaktı ki elimi tutarak bu hareketimi sonlandırdı. Sonra cesaret vermek istercesine gözlerimin içine bakıp parmaklarımızı birbirine kenetledi. Yapmam gerekenin farkında olarak ona gülümsedim ve başımı dik tutarak Emir'le el ele otelin avlusuna girdim. Ben utanılacak bir şey yapmamıştım. Âşık olduğum adamla evlenmek bir hata değildi, dolayısıyla çekinecek bir şeyim de olmamalıydı.

Kalabalığın arasında onları görmek sandığım kadar kolay olmadı. Çünkü avludaki adam sayısı iki katına

çıkmıştı. Akşam serinliğinde otelin ışıklandırması sayesinde aydınlatılmış yüzlere gergin bir şekilde baktım. Elbette abilerim de yalnız gelmemişti, fakat beklediğimin aksine beraberlerinde gelen adamlar polis değildi. Babamı onların yanında görmemek içimi biraz da olsa rahatlattı. İkisi de yorgun, ihanete uğramış ve öfkeli görünüyorlardı. Selim abim hemen öne fırlayıp, hiç beklemediğim bir şey yaparak beni hızla Emir'in yanından ayırdı. Bunu öyle sıradan bir şeymiş gibi yapmıştı ki direnememiştim bile.

"Sen hemen arabaya geç Derya, üstüne bir şey sıçramasın."

Bana göz kırpıp Emir'e döndü ve yıldırım gibi yüzünün ortasına yumruğunu indirdi. Aynı anda küçük bir çığlık da benim dudaklarımdan dökülüverdi. Onlara doğru bir adım atacaktım. Ama Sinan abim bana öyle bir baktı ki yerime çakıldım. Emir adamlarına bu işe karışmama emri vermişti sanırım çünkü Bekir Abi de dâhil olmak üzere herkes sadece bize bakıyordu. Selim abim ikinci yumruğunun ardından diziyle Emir'in karnına vurduğunda, bense Emir'in neden karşılık vermeden durduğunu, efendi gibi dayağını yediğini anlamaya çalışıyordum. Sinan abim de bu duruma sinir olmuş olacaktı ki Selim abimi Emir'in yanından çekip bu defa kendisi kocamın yüzüne kafa attı. Bu arada kocam kelimesine gittikçe alışmaya mı başlamıştım nedir?

"Mazoşist misin lan sen, niye karşılık vermiyorsun?"

"Kardeşimize mağduru mu oynamaya çalışıyorsun yoksa sen?"

Emir onlara tepki vermeden öylece duruyor diye, baktım ikisi birden onu bir daha dövecekler, onlara doğru koştum. Ama Bekir Abi öne çıkıp beni kollarımdan tuttu.

"Sen karışma bakalım gelin hanım."

"Ne demek karışma abi, öldürecekler, görmüyor musun?"

"Adamların bacısını kaçırdı, namus davası bu, herhalde dayağını yiyecek."

İyi ama biz evlenmiştik ki! Ayrıca namus benim namusumdu, kime ne oluyordu canım? Ne kadar çağ dışı, sığ düşüncelerdi bunlar böyle. Birbirlerine racon mu kesiyorlardı yani? Nihayet Emir konuştuysa da söyledikleri ondan beklediğim cümleler değildi.

"Hakkınızdır, vurun, kardeşinizi kaçırdım. Onunla görüşmek için de izninizi almadım, sizi yok saydım. Terbiyesizlik ettim."

"Ne bok yediğinin farkındasın yani!"

İlk tepki Selim abimden gelmişti ama Sinan abim de ondan pek farklı durumda sayılmazdı.

"Bir de utanmadan söylüyorsun! Sen kimsin de bizim kardeşimizi kandırıp kaçırıyorsun? Sahipsiz mi sandın bu kızı?"

Bu kadarı da fazlaydı ama! Emir'e yeniden vuracaklarını anlayınca Bekir Abi'nin kollarından kurtulmak için çığlık attım.

"Yeter! Durun ya, delirdiniz mi siz? Kimse benim sahibim değil! Resmen aranızda paylaşamıyorsunuz, bir kendinize gelin artık! Çocuk muyum da kandıracak Emir beni?"

Bu defa Sinan abim, Bekir Abi'nin beni tutmakta olduğunu fark etti ve öfkesini ona yöneltti.

"Sen de çek elini kardeşimin üstünden!"

Neyse ki Bekir Abi laf dinledi ve beni nazik bir şekilde bıraktı. Ancak herhangi bir durum olursa diye de yanımdan ayrılmadan, korumacı bir şekilde dikilmeye devam etti. Selim abim ise elleri hâlâ Emir'in yakasındayken bana bağırdı.

"Derya, sana adamlarla beraber arabaya bin dedim!"

En azından boks maçına ara verip beni hatırlayabilmişlerdi. Hazır azıcık da olsa dikkatleri üzerime çekmişken ve kimse tarafından da tutulmuyorken, koşarak onun yanına gittim. Emir'le aralarına girmeye çalışarak konuştum.

"Abi yeter! Kocama vurmayın! O buna razı olabilir ama ben değilim!"

Sanki cinayet işledim demişim gibi şok içinde yüzüme baktı ve Emir'i bırakarak iki adım geri çekildi. Emir de ağzındaki kanı toprağa tükürüp, yakasını düzelterek kendisine çekidüzen vermeye çalıştı.

"Neyim dedin sen Derya?"

"Kocam dedi abi, sakinleştiyseniz artık biraz konuşalım mı?"

Emir kontrolü eline alarak konuşmak istedi. Fakat Selim abim bu defa onu susturmak için elini kaldırdı ve sadece benimle muhatap olacağını göstermek istercesine tamamen bana döndü.

"Sen sus, ben kardeşimle konuşuyorum. Ne dedin sen Derya? Bu herifle evlenmedin ama ona bir şey yapmayalım diye yalan söylüyorsun, değil mi güzelim? Belli ki bu şerefsiz kandırmış seni. Sen bizsiz böyle bir şey yapmazsın değil mi Deryam?"

Yüzüne yerleşen hayal kırıklığından nefret ettim. Ancak gerçek ortadaydı ve bir an evvel konuşulması gerekiyordu.

"Emir hakkında lütfen böyle konuşmayın. Biz bugün evlendik, isterseniz evlilik cüzdanını da gösterebilirim. O, gerçekten sizin sandığınız gibi biri değil."

Selim abim yumruk yemiş gibi yüzüme bakıyordu ama Sinan abimin durumu daha kötüydü. Çünkü duyduğu andan beri tek kelime etmemişti. Bence ikisi de

şok geçiriyordu. Selim abim ilk toparlanan oldu. Sakinleşmek için gözlerini kapatıp açtı ve derin nefesler aldı. Galiba bir çözüm üretmeye çalışıyordu.

"Tamam, daha çok geç değil. Evlendiysen ne olmuş? Döner dönmez davayı açarız, hadi canım. Artık şu arabaya bin."

Başımı hızla iki yana salladım.

"Gelmeyeceğim. Boşanmayacağım da. Durumu kabullenip bizi dinleyecek misiniz? Emir hakkında duyduğunuz çoğu şey gerçek değil. Siz beni ondan korumanız gerektiğine inanıyorsunuz ama ben onu seviyorum."

Sinan abim de sonunda kendine geldi ve sinirli bir hâlde üstüme yürüyerek bana bağırmaya başladı.

"Hâlâ kocam diyor! Yemin ediyorum Derya, bir kere daha o lafı edersen benim elimden bir kaza çıkacak. Ben bu herifi geberteceğim!"

Ancak Selim abim, Sinan abimin önünü kesmek için öne çıktı ve Emir de kolumdan kavradığı gibi beni arkasına aldı. Hâliyle bu manzara Sinan abimin kontrolünü tamamen kaybetmesine neden oldu.

"Sen benim kardeşimi benden mi koruyacaksın? Sen kimsin oğlum? Biz bu yaşına kadar onu gözümüzden kıskandık, pamuklara sardık da büyüttük! Peki niye? Senin gibi biri gelip kandırsın diye mi?"

Bu defa Emir de daha fazla sakinliğini koruyamayıp, ona doğru bir adım atarak bağırdı.

"Kocasıyım diyorum, kocası! Anlamanız için daha kaç defa söylememiz gerekecek? Belli nasıl pamuklara sardığın kardeşini! Sevdiğinden ayırıp üzülmesine izin verecek kadar çok kıymet veriyorsun ona, değil mi?"

Bunun üzerine abim yeniden Emir'e saldırmak istedi. Artık Emir de kendisini savunmaya başlamıştı. Sonunda polis dostlarımız kavgayı ayırmak için araya girince,

ringin iki tarafına çekilir gibi Emir'le abilerim iki farklı noktaya götürüldüler. Bu arada polislerin kız tarafını sakinleştirmek için kimlik göstermek zorunda kalması ise utanç verici bir detaydı. Sözde kanun adamı olan taraf benim taraftı, değil mi? Gerçi benim hangi tarafta olduğum da tartışılırdı. Allah'tan Selim abim daha aklıselim olandı da ortada başka bir iş olduğunu anlayıp Sinan abimi de sakinleştirdi ve polislerin de yardımıyla Emir'i dinlemeye, neler olduğunu anlamaya ikna oldular.

Beni lobiye götürüp başıma iki tarafın da adamlarını diktiler. Hep birlikte Emir'in ofisine gidip neredeyse iki saat boyunca dışarıya çıkmadılar. Onları bir araya getiren insan, ortak noktaları bendim, paylaşamadıkları kişi de bendim ama birdenbire olayın dışında kalmıştım. Kendimi beş dakikada bir yanlarında nasılsa polis var, birbirlerini boğazlamalarına engel olur diye sakinleştirip durdum. Başta biraz sesler yükselse de sonrasında hiçbir şey duyamaz hâle gelmiştim. Bir noktadan sonra, benim için dışarıdan söylenen akşam yemeğini oturup yedim. Tüm günün stresinden sonra sinir ve gerginlikten iştahım açılmıştı. Sanırım artık Emir'den beni ayırmaları imkânsız olduğu için içten içe rahatlamıştım. Belirsizlik sona ermişti. Üstelik koşullar da değişmişti. Konuşmaya başladıklarına göre bir şekilde anlaşacaklardı.

Sonunda ikinci saat dolduğunda ofisin kapısı açıldı, hep birlikte dışarı çıktılar ve ben morluklarının artmadığını görünce iki taraf için de derin bir nefes aldım. Kavga etmemiş gibi duruyorlardı. Şimdiyse aileden aforoz edilip edilmediğimi öğrenme vaktiydi. Selim abim karşıma dikilip ellerini cebine soktu. Yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu. Çok mu kızgındı? Bana küsmüş müydü?

"Sen neye bulaştığının farkında mısın? Emir'i daha bu yaşta, kendini böyle bir belanın ortasına atacak kadar çok mu seviyorsun?"

Herkes bize bakıyordu. Alınacak son karar benim söyleyeceklerime göre belirlenecekmiş gibi hissettim ve bir an bile tereddüt etmeden başımı salladım.

"Ben ne yaptığımı biliyorum abi, onsuz ne hâle geldiğimi hepimiz gördük. İçiniz rahat olsun, ben gerçekten âşık olduğum adamla evlendim. Sonucu ne olursa olsun razıyım. Bu, benim kararım."

"Onunla kalırsan başına açılabilecek dertlerden seni korumaya gücümüz yetmeyebilir."

Gülümsedim, Emir benimleyken bir şeyden korkmadığımı fark ettim. Bu yüzden büyük bir soğukkanlılıkla yanıt verdim. "Buna ihtiyacım olmayacak. Yalnız değilim."

Sinan abim de diğer yanıma geldi ve beni endişeyle karışık bir şefkatle inceledikten sonra sakin, anlayışlı bir ses tonuyla sordu. "Bu kadar çok mu güveniyorsun ona?"

"İnsan güvenmediği birini nasıl sever ki? Onun da beni en az sizin kadar sevdiğini, bana değer verdiğini biliyorum. Lütfen, ne olur beni daha fazla çekiştirmeyin. Kalbimi ikiye bölmeyin. Onu sevdiğim için beni cezalandırmayın. Çünkü sevmekten vazgeçmeyeceğim, zaten istesem de yapamıyorum."

Bunun üzerine abim beklemediğim bir şey yaparak bana sıkıca sarıldı.

"Sen ne ara büyüdün de kocaman kız oldun böyle be bücür?"

Bu, bizi onayladıkları anlamına mı geliyordu? Selim abim de saçlarımı okşayarak bana sıkıca sarıldı.

"Olan olmuş artık, olmasaydı daha iyiydi ama olmuş. Koca kızsın, seni zorla yanımızda tutacak değiliz. Madem kararını verip evlendin, bize de mecburen saygı gösterip

yanında olmak düşüyor. Gönül isterdi ki evlenirken kardeşimizin yanında olalım ama kısmet değilmiş."

"Size gelseydik izin verir miydiniz? Ben anlasanız bile izin vermezsiniz diye düşündüm. Bu yüzden Emir'e de engel oldum."

Sinan abim gülümsemeye çalıştı ve teselli edercesine elini omzuma koydu.

"Haklısın, o yüzden kızamıyoruz sana zaten. Anlardık ama izin vermezdik. Seni ondan olabilecek en uzak noktaya kaçırırdık. Hâlâ da aynı şeyi yapmak istiyoruz fakat ne yapıp edip geri döneceğini biliyoruz. Onun da seni bırakmaya niyeti yok."

Günler hatta haftalar sonra ilk defa kalbim kuş gibi hafifledi ve teşekkür ederek onlara bir kere daha sarıldım. Sonra aklıma babam geldi. "Peki, babam? O ne olacak?"

Sorum karşısında suratları asıldı, birbirlerine baktılar.

"Babamızın biraz zamana ihtiyacı olacak. Ama hazmedecektir, sen onun biricik kızısın. O da senden vazgeçemez. Şimdi bir de bunu düşünüp üzülme."

Bu demek oluyordu ki babam durumum hakkında bilgilendirilmişti ve beni yine de affetmemişti. Kalbime yeniden bir ağırlık çökse de *en azından abilerimin desteğine sahibim* diye düşündüm. Hiç yoktan iyiydi.

"Peki, bundan sonra ne olacak? Yani..."

Hemen dönecekler miydi? Bundan sonra ben Emir'le kalıp burada mı yaşayacaktım? Okullar açıldığı zaman ne olacaktı sahi?

"Damadı affettik ama bir şartla. Kardeşimize hak ettiği düğünü yapacak, kaçarak evlendi diye örfümüzün, âdetlerimizin gereklerini yerine getirmekten de kaçacak değil herhalde."

Başımı eğip, onay ister gibi başından beri arkalarında dikilen Emir'e baktım. O da beni rahatlatmak istercesine

başını salladı. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Ancak düğün meselesini onaylamıştı.

"Yani şimdi siz düğünüme kalacaksınız o zaman, öyle mi?"

Yeniden birbirlerine baktılar ve biraz mahcup şekilde gülümsediler. Gereken açıklamayı Selim abim yaptı.

"Çok isterdim ama konumum gereği benim bu düğüne katılmam yakışık almaz. Böyle bir durumda iki taraf da tehlikeye girer. Yarın imam nikâhınız kıyılırken burada olacağız. Ayrıca biz olamasak bile ailenin kadınlarını düğüne göndereceğiz. Eşlerimiz bizi temsil etmek için burada olacaklar. Güvenlik açısından küçük bir kutlama olur zaten. Tabii sen hiçbir şeyin eksik kalmadan evleneceksin."

Kollarımı açıp yeniden ikisine birden sıkıca sarıldım.

"Çok teşekkür ederim!" Geri çekildiğimde samimiyetime inanmalarını isteyerek gözlerine baktım ve konuşmaya devam ettim. "Ayrıca çok özür dilerim. Ben sizi üzmeyi hiç istemedim, yaşananlar için, bu şekilde yaşandığı için çok üzgünüm."

Bu defa cevap veren taraf Sinan abim oldu.

"Biz de böyle olsun istemezdik. Çok üzüldük, telaşlandık ama bu da bize bir ders oldu. Seni koruyacağız diye saymayı, güvenmeyi unutmuşuz. Büyüdüğünü görüp dinlemeli, kararlarını saygıyla karşılamalıydık. Aptal değiliz, görüyoruz. Sen de çok üzülmüşsün, arada kalmaktan yorulduğun her hâlinden belli."

"O zaman artık bitti, değil mi? Bir taraf mutlu olsun diye diğerini üzmeden, kendime küsmeden hepinizi sevmeye devam edebileceğim."

Başlarını sallayarak beni onayladıklarında, ikisini de yanaklarından öptüm ve çok uzun zaman sonra ilk defa gerçekten tam olarak gülümsedim.

27. Bölüm

İrade

Elimde pansuman malzemelerinin bulunduğu tepsiyle Emir'in kaldığı otel odasının kapısında dikilirken, kendimi tanıştığımız günden beri ilk defa ona karşı bu kadar çekingen hissettim. Oysa bugün ona en yakın olmam gereken gün değil miydi? Artık aynı soyadı paylaşıyorduk. Öyle ya da böyle, bir şekilde birbirimizin hayatına ortak olmuştuk. Hiç beklemediğim, hazır hissetmediğim bir anda kendimi evli bir kadın olarak buluvermiştim. Fakat garip şekilde artık içimde bir korku da yoktu. Yapılabilecek en mantıklı ve doğru şeyi yapmışım gibi hissediyordum. Aramız ne kadar kötü olursa olsun Emir'le evlendiğim için mutluydum. Ayrılacağımıza ve onu kaybedeceğime dair korkularım sonunda ortadan kalkmıştı. Başımıza ne gelirse gelsin biz hep biz olarak kalacaktık. Bu evliliğin devam etmesi için her şeyi yapmaya hazırdım. Emir'e beni ailemle beraber çekiştirdiği için, beni kaybetmemek uğruna da olsa üstümde baskı

kurduğu için kızgındım. Fakat aynı zamanda onu anlıyordum. İnsan sevdiğini kaybetmemek için başka bir çözüm olmadığına inandığında mantık dışı ve çılgınca şeyler de yapabiliyordu.

Kapıyı çalarak mı içeriye girmeliydim yoksa kocamın odasına girerken izin istemek gereksiz bir resmiyet miydi? Sonuçta bu odanın ikimizin odası olması gerekiyordu. Eğer onu terk etmemden önceki Emir olsaydı karşımdaki, kapının önünde bu şekilde dikildiğim için hâlime gülerdi ve beni kolumdan tutarak içeriye çekerdi. Peki, geri dönmek için silah çektiğim adam ne yapardı? Bana nasıl davranacağını kestiremediğim için kapıyı hafifçe tıklattım. İçeriye girmem için soğuk bir şekilde izin verildiğinde, kapıyı açan elim, ona doğru adım atan bacaklarım titriyordu. Emir ise yatakta bana arkası dönük hâlde kıpırdamadan oturuyordu. Dikkatini çekebilmek için hafifçe öksürdüm. Başını yavaşça benden tarafa çevirdi ve kara gözlerini kısa bir anlığına da olsa üzerime dikip sordu.

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır, sadece seni görmeye geldim. Ayrıca yüzünle ilgilenmem gerek."

Başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "Buna gerek yok. Böyle şeyler yapmak zorunda değilsin. Benimle ilgilenmeyi kendine görev edinme."

Yaptığım şeyin kolayca bağışlanmayacağını, beni affetmesinin zaman alacağını biliyordum ama yine de onun uğruna göze aldıklarımın hiç mi değeri yoktu? Başta kapıldığım paniğin ve aileme karşı hissettiğim sorumluluk duygusunun cezası biraz ağır olmamış mıydı?

"Benim bir şeyleri yapmak için mecbur bırakılamayacak kadar inatçı biri olduğumu hâlâ anlamadın mı? Görev edindiğimden değil, seninle ilgilenmek istediğim için

buradayım. Bu hâle gelmeni engelleyecek gücüm yoktu belki ama iyileşmene yardım edebilirim."

Kaşlarını çatarak yüzümü sanki ilk defa görüyormuş gibi inceledi. Yatağın diğer tarafında olduğu için aramızda yaklaşık iki metrelik bir mesafe vardı.

"Sen cidden ne istiyorsun benden Derya?"

Bu isimden nefret ediyorum diye düşündüm. Her söylediğinde içimi buza çeviriyordu.

"Seni. En başından beri bu böyleydi."

Cevabımın netliği, kaşlarının alaycı bir şekilde kalkmasına neden oldu.

"Sen zaten bana sahiptin ama benden kaçtın. Ben seni anlayamıyorum ve bu beni daha şimdiden yormaya başladı."

Elimdeki tepsiyi yatağın üzerine bırakıp ondan tarafa geçtim. Sorunumuz zaten onun beni anlayamamasıydı.

"Beni ailemle kendi aranda bırakmasaydın, bir seçim yapmak zorunda kalmasaydım üzerimdeki baskı yüzünden kaçmazdım. Birden her şey o kadar üstüme geldi ki."

"Tamam, ben seni kaçırıp zorladım. Bu doğru, ama seni kaçırma sebebim zaten beni terk ediyor olmandı. Yapman gereken sadece bana güvenmekti. Sen bunun yerine benden kaçtın, ilk beni bıraktın. Hiçbir zaman seni ailenden koparmayı düşünmemiştim. Sadece bir çözüm bulmaya çalışıyordum. Senin de bunu anladığını sanmıştım."

Ona doğru bir adım atarak gözlerine baktım.

"Ben seni anlıyorum fakat lütfen sen de beni anla. Yaşananların yükünü taşıyamadım işte, aranızda sıkışıp kaldım. Ama bak, yine de buradayım. Günün sonunda yine geldiğim sen oldun." Sözlerimin onda gereken etkiyi bırakmadığını görünce yorgun bir şekilde iç geçirdim ve pes ederek omuz silktim. "Anlaşıldı, bu konuşmanın zamanı henüz gelmemiş. Şimdi iznin olursa

vücudundaki morlukları görmek istiyorum. Gömleğini çıkarır mısın?"

İsteğimi yerine getirerek yatağa oturdu. Ben de hasar tespiti yapmak isteyerek bedenine baktım. Neyse ki korktuğum kadar çok hırpalanmamıştı. Elime aldığım merhemi parmaklarıma sıkarak tenindeki morluklara dikkatlice sürdüm. Emir'in bakışlarıysa tamamen üzerimdeydi ve bu durum ellerimin titremesini arttırıyordu. Başta sessizce işimi yapmaya niyetlenmiş olsam da sonrasında bu sessizlik en çok beni gerdi. Hâliyle konuşma ihtiyacı hissettim.

"Bunu yaptıklarına hâlâ inanamıyorum. Çok özür dilerim. Ama anlamıyorum ki sen de niye izin verdin? Yumruklar konuşmadan önce biz konuşmayı denemeliydik."

"Onların bizi anlayacak noktaya gelebilmeleri için önce öfke çıkarıp sakinleşmeleri gerekiyordu. Sonuçta benim de yaptığım şey saygısızlıktı, yanlıştı."

"Neymiş o yanlış? Ben miyim yoksa?"

Gözünün altındaki morluğa merhem sürmek için elimi kaldırdım ama o bileğimden tutarak yanağına değil gözüne bakmamı sağladı.

"Bir ailenin elinden kızlarını aldım. Onları üzme pahasına, izinleri olmadan evlendim. Yanlış olan buydu. Neticede onları çiğnemiş oldum. Bilerek bir hata yaptım ve karşılığında da cezamı çektim diyelim."

Bileğimi kurtararak merhemi sürdüm. Sonrasında cevabından korksam da "Pişman mısın peki?" diye sordum. Yüzüyle işim neredeyse tamamen bitmişti ama geri çekilmeyi, aramızdaki bu yakınlığı kaybetmek istemiyordum. Bu yüzden elimi yanağına koyarak yüzünde kendime yapacak bir iş aradım. Ancak bu defa iki bileğimden birden tutarak bana engel oldu.

"Sana hata yaptım dedim, hatamdan pişman oldum demedim. Başından beri yaptığım onurlu bir davranış değildi. Fakat başka seçeneğim de yoktu. Ya seni kaçıracaktım ya da gitmeni seyredecektim. Ki ben bunu bir seçenek olarak görmüyorum. Hâliyle pişman olacağım bir şey de yapmadım."

"Ama bana kırgınsın, kızgınsın. Bundan sonra ne olacak? Artık beni istemiyor musun?"

Gözleri yüzümün her noktasında gezindi ve epeyce oyalandıktan sonra konuştu.

"Seni istemeyi istemiyorum. Ama yine de istiyorum. Bu yüzden sırf geri döndün diye seninle evlendim ve yine bu yüzden şu an seninle küs olmam gerektiği hâlde yanımdasın."

Sözleri üzerine hiç düşünmeden öpmek için ona yaklaştım ancak o beni son anda durdurarak geri çekildi.

"Yapma. Sana olan zaafımı kullanma."

Gözlerimi kaçırarak mahcup hâlde ayağa kalktım.

"Özür dilerim, amacım sebep olduğum şey değildi."

Odadan çıkmak için adım attım. Fakat aynı anda özür dilediğim şeyin saçmalığı yüzünden ona geri döndüm. "İyi de ben niye özür diliyorum ki? Sonuçta ayıp ya da yasak bir şey yapmadım. Hem ben senin zaafın değil aşkınım. Eğer tanıştığımız günden beri öğrendiğim bir şey varsa o da savaşmak yerine olduğu gibi kabullenmemiz gerektiğidir. O zaman birbirimizin zayıflığı değil gücü oluyoruz."

O da ayağa kalktı ve saatler sonra yüzüne ilk defa gerçek bir gülümseme yerleşti.

"Bu, senin kabullenmiş hâlin yani öyle mi?"

"Bunu da mı beğenemedin? Gerçi nikâhtan sonra söylediklerini düşünecek olursak belki de senin için hakkında konuşulacak bir aşk da kalmamıştır. Artık içinden gelen, dilinden dökülen ismim de farklı nasılsa."

Sesimdeki kırgınlık karşısında, bezmiş bir hâlde ellerini ceplerine sokup benimle alay eder gibi konuştu.

"İş can yakmaya gelince maşallah senin söylediklerin uzay boşluğunda kaybolmuş gibi davranıyoruz ama ben ne desem kayıt altına alınıyor, öyle mi?"

Ona cevap vermeden odadan çıkmak istedim. Ancak o, hiç beklemediğim bir şey yaparak üstüme yürüdü ve belime sarılıp bedenimi kendisininkine yasladı.

"Sevda, diklenme bana."

O bana böylesine yakınken içimde bir öfke ya da kırgınlık kırıntısı aradım ve tek yapmak istediğimin boynuna sarılmak olduğunu fark ettim. Yine de bunu ona belli etmek istemedim.

"Diklenirim, bana Derya demeyeceksin, istemiyorum."

"Haklısın, özür dilerim."

Burun buruna bir hâldeyken bir anda kollarını benden ayırıp geri çekilince hem afalladım hem de dilediği özür yüzünden uysallaşmak zorunda hissettim.

"Efendim?"

Yatağa yeniden oturup kendince özrünün açıklamasını yapmaya çalıştı.

"Korkaksın, dengesizsin, ne istediğini tamamen kaybetmeden anlayamıyorsun ama yine de beni seviyorsun. Hem de çok seviyorsun. Bu konuda hiçbir zaman şüpheye düşmediğim hâlde bugün seni incitmek için öyle söyledim. Özür dilerim. Hislerine sahip çıkacak cesareti her zaman gösteremesen de bugün yaptığın şeyin farkındayım."

Bu neydi şimdi? Beni gömüyor muydu yoksa özür mü diliyordu?

"Şimdi sen böyle söyleyince benim sevinmem falan mı gerekiyor? Allah razı olsun mu diyeyim, ne diyeyim?"

Bir günde resmen evliliğin onuncu yılına jet hızıyla giriş yapmıştık. Bunlar hiç yeni evli bir çiftin tartışacağı şeyler miydi?

"Sevda..."

Kolumdan tutarak beni yeniden yanına oturttu. Ben de ne yaptığını sormak için ağzımı açtım ama konuşmaya fırsatım olmadı çünkü yüzümü kavrayarak dudaklarımı kendisininkilere hapsetti. Beni vahşice, sömürürcesine öptü. O kadar şaşırdım ki başta karşılık bile veremedim. Biz en son tartışmıyor muyduk? Ancak bir süre sonra öpücükleri sakinleşti ve ısrarcı bir şekilde beni baştan çıkardı. Ben de kollarımı boynuna doladım. Bunun üzerine beni kolayca kucağına çekip oturttu. Ellerinin bedenimde teklifsizce gezinmesi ya da beni izin almadan bu şekilde öpmesi sanki her gün yaşadığımız bir durumdu. Garip bir şekilde hiç rahatsız hissetmemiştim. Aslında hissettiğim duygunun rahatsızlıkla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Sonunda nefes alıp toparlanmam için dudaklarını geri çekti ve alınlarımızı birbirine yasladı. Birkaç saniye kadar ne yapacağımı bilemeden aklımı toplamaya çalıştım. Çünkü ilk defa bu kadar yakınlaşmıştık. Sonunda düzgün bir cümle kurabildiğimdeyse sesim bana bile yabancıydı.

"Bana dengesiz diyorsun ama senin de ne zaman ne yapacağın belli olmuyor."

Gülümseyerek beni kucağından indirdi. Fakat bu sırada ciddi olmak için kendisini zorladığını da hissedebiliyordum. Zırhında kocaman bir delik açmıştım. Bu yüzden ne kadar çabalasa da bana kırgın ya da soğuk kalamayacaktı. Ayağa kalktığında gülümsemesini büyük ölçüde yüzünden silmeyi başarmıştı. Tabii gözlerindeki gülüşü saymazsak... Üstüne dolaptan temiz bir gömlek çıkarıp giydi. Düğmelerini ilikleyişini izlerken odadan

gitmek için hazırlandığını anladım ve kendimi tutamayıp nereye gittiğini sordum.

"Senden uzağa, çünkü gördüğün gibi yanındayken pek irademi koruyabildiğim söylenemez."

Cevabı bende haklı olarak bir şok etkisi yarattı. Ne yani, sırf cezalandırmak için benden uzak mı duracaktı?

"Emir, ben senin karınım. Canın istedi diye beni öpüp sonra kaçamazsın. Bu çok çirkin bir davranış..."

Ona böyle çabuk teslim olduğum için kötü hissettim. İnsan hiç sevdiği kadını öptükten sonra bir şey demeden çekip gider miydi? Yatağa eğilerek elini karyolanın başlığına dayadı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı.

"Bunu seni saymadığımdan ya da öfkemden yapmıyorum. Sizinkileri duydun, yarın imam nikâhımız kıyılacak. Ayrıca yakında düğünümüz var. Bu süreçte seninle aynı odada kalarak âdetlere, geleneklere karşı gelmek istemiyorum. Tabii bir de bugün şey demiştin bana. Şey..."

Sanki ne söylediğimi hatırlamıyormuş gibi kaşlarını çatınca sabırsız bir şekilde durumuna müdahale ettim. "Ne demiştim?"

"Bana olan nefretini kustuğun kısım değil de diğer söylediklerini kastediyorum. Hani şu okulun bitene kadar boşanmama meselesini, sen böyle bir şeyi ağzına dolayıp pazarlık konusu hâline getirebildin ya hani. O zaman bu evlilik bitecekse eğer başlamasının da bir anlamı yok demektir. Daha nikâh günü boşanma kelimesini rahatça kullanabiliyorsan aramızdaki şeyin kâğıt üstünde kalması ikimiz için de daha hayırlı olacaktır."

Geri çekilerek gitmeye kalkınca, bu defa sinirle koluna yapışıp ona kendimi savundum.

"Bir kere bunu başlatan sendin. Ya senden iki gün sonra boşanmak istersem ne yapacaksın demedin mi bana utanmadan?"

O da benimkini aratmayan bir sinirle başını salladı ve kolunu tutuşumdan kurtararak cevap verdi.

"Evet, dedim. Senden de karşılığında suratıma okkalı bir tokat yapıştırmanı bekledim. *Boşanmak falan yok, bunu unutacaksın. Bir daha asla bana böyle bir şey söylemeyeceksin* demen gerekiyordu. Çünkü hak ettiğim buydu. Ama sen bunun yerine, bu söylediğimi sindirip benimle pazarlığa giriştin. Çünkü alışkınsın. Her fırsatta gitmekten, ayrılıktan bahseden sensin zaten. Demek ki insanın bir gözü kapıda olunca böyle ihtimallerin olması hatta dile gelmesi pek de sorun olmuyormuş."

28. Bölüm

Yeni Gelin

Emir'le tartışmamızın ardından odadan çıkıp, beni bir başıma bırakınca uyumak için ne kadar çabalasam da bu konuda başarısız oldum. Boşanmak da nereden çıkmıştı şimdi? Tam rahat edecekken içimi yeniden sıkıntıyla, panikle doldurmaya ne hakkı vardı? Tamam, onu ikna edebilmek için pazarlık yaparken ben öyle okul bitene kadar diye söylemiştim. Ama bu konuda beni tahrik eden de kendisiydi. Baktım bu böyle olmuyor, beni uyku tutmayacak, pijamamın üstüne montumu giydim. Ayağıma botlarımı geçirerek odadan çıktım. Otelin avlusunda nöbet tutan adamları gördüm. Sanırım artık onların etrafımdaki varlıklarına alışmam gerekiyordu. Özellikle Emir Aslan'ın kardeşiyle kavga edip, onu herkese rezil ettikten sonra düşmanlığını kazanmışken sürekli tetikte beklemek zorundaydık.

Gökyüzüne, yıldızlara ve parlak dolunaya baktım. Her şeye rağmen bir parça mutlu olmam bir delilik gös-

tergesi miydi? Hayatım bir zincirleme trafik kazasından farksızdı fakat ben yine de korkmuyordum. Sonunda varlığım adamlar tarafından fark edildi. Toparlanarak bir isteğim olup olmadığını sordular. Ben de onlara Bekir Abi'nin nerede olduğunu, kimlerin nöbet tuttuğunu sordum. İçlerinden en genç olanı ceketinin önünü ilikledi ve çekingen bir üslupla sorularımı yanıtladı.

"Bekir Abi yatmamıştı Derya Hanım, arka tarafı kontrol ediyordu. Bir isteğiniz varsa buyurun, biz yardımcı olalım."

Gülümseyerek soğuk havada kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Artık bana Derya Yenge diyeceksiniz, yardımcı olmaya oradan başlayabilirsin. Nasıl ki Emir'e abi diyorsunuz, burada hepiniz bir aile gibi olmuşsunuz. Madem artık bir aradayız, beni de aranıza alacaksınız. Birbirimize alışmamız lazım. Çoğunuzun daha isimlerini bile bilmiyorum."

Sırayla Hasan, Mustafa, Furkan ve Mahir'le tanıştım. Hepsi iyi çocuklardı. Tabii kaçak gelinin nikâh gecesinde, üstelik bu soğukta onlarla tanışmaya gelmiş olması hepsine tuhaf gelmişti ama benimle ilgili ne normaldi ki zaten? Sonunda bizim toplanmış bir hâlde, dedikodu yapan liseli genç kızlar gibi sohbet ettiğimizi gören Bekir Abi şaşırarak yanımıza geldi.

"Ne oluyor burada gelin hanım? Bir şeye mi ihtiyacınız oldu?"

"Abi, şu hanımı kaldırsak mı ya? İçimi dışımı biliyorsun, resmiyet komik oluyor. Ben sana abi diyorum sen de bana adımla hitap et, sadece ismimi söylemek hoşuna gitmiyorsa çocuklar gibi sen de yenge dersin. Ama biz hiç o hanımlı sohbetlere girmeyelim bence. Beni uyku tutmadı da biraz sohbet ederiz diye yanınıza geldim."

Bahçede bulunuş sebebim hoşuna gitmemiş olacaktı ki sabır diler gibi başını kaldırıp, gökyüzüne baktıktan sonra hafifçe koluma dokunarak beni çocukların yanından uzaklaştırdı.

"Gelin hanım, sen bugün ağlamaktan fazla su kaybettin, iyice aklın başından gitti herhalde. Kızım saat gecenin iki buçuğu, ne diye adamları da oyalıyorsun? Gün mü yapıyoruz biz burada?"

"Uykularını dağıttım işte, ne güzel. Sadece yeni hayatıma adapte olmaya çalışıyorum."

"O kadarını anladık yenge ama sırası mıydı şimdi bunun? Ne oldu, yine Emir'le mi tartıştınız? Birbirinize inat mı yapıyorsunuz?"

Bizim Emir'le artık tartışmadığımız bir zaman yoktu ki zaten.

"Uykum yok, odaya da tıkılıp kalmak istemedim. Aslında bir çiğdem olsa şurada, bir de çikolata var ya ne güzel olurdu. Rica etsek çocuklardan, biri bulup getirebilir mi?"

"Bu saatte mi?"

Omuz silkerek, *acaba etrafta bu saatte açık bakkal, market var mıdır?* diye düşündüm. Belki de istediklerim otelin mutfağında vardı.

"Yani her zaman bir şeyler isteyen biri değilim ama bu gece stres atmaya ihtiyacım var. Çok yıpratıcı bir gün geçirdim."

"Ama enerjin bitmemiş maşallah. Mutfağa bir baktırayım, belki çekirdek vardır."

"Yalnız o çiğdem, yanımdayken doğrusunu söylerseniz sevinirim."

Cidden mi? der gibi yüzüme baktı ve muhtemelen içinde bulunduğumuz durumun saçmalığı yüzünden gülmeye başlayarak yanımdan ayrıldı. Yarım saat sonraysa

avluda taburelere oturmuş sohbet ederek hep beraber çiğdem çitliyorduk. Hasan'ın sözlüsünü, Mustafa'nın yakında doğum yapacak karısını, Furkan'ın annesinden başka kimseyi kalbine koymayan, iflah olmaz bir çapkın olduğunu, Mahir'inse daha yeni kız arkadaşından ayrıldığını bilecek kadar hepsiyle kaynaşmıştım. Bu adamların Emir'in etrafında olup ona inanmak ve sadakat göstermek dışında da hayatları vardı elbette. Gündüz yaşanan karmaşa ve daha öncesindeki kaçırma davasına rağmen onlar da İzmirli yengelerini sevdiler, beni aralarına alıp benimle sohbet ettiler. Bu da bana geleceğe dair umut verdi. Sonunda Bekir Abi adamları işlerinin başına kovalayıp kendisi yanıma oturdu. Önümdeki çiğdem çöplerinden oluşmuş dağa bakarak sordu.

"Anlat bakalım, ne oldu da odalara sığamıyorsun?"

İç geçirerek, arkama yaslanıp belki bir akıl verir diye ona derdimi açtım.

"Emir'le nasıl düzeleceğiz hiç bilmiyorum. Onu çok seviyorum ve kaybetmek istemiyorum. Ama ya iyice kötüye giderse aramız?"

"Siz evlendiniz, farkındasın değil mi?"

"Evlenmek için kafasına silah dayadım, biliyorsun değil mi?"

Gülerek oturduğu yerde bacaklarını öne doğru uzattı.

"Kızım sen daha silahın emniyetini açmayı bilmiyorsun. Kim korkar senin elindeki silahtan? Ben seni tehdidin yüzünden mi geri getirdim sandın? Ya da Emir can korkusuna mı evet dedi sana?"

"Can korkusundan değil ama verdiği sözden dönmek istemediğinden..."

"Hiç saf saf konuşma çünkü isteyince çok uyanık olabiliyorsun. Emir sana kızgın hatta kırgın olabilir. Ancak aynı

zamanda aşkından divane olmuş hâlde. Evlenebilmesi için gururu engel olmasın diye bahane oldu bu saydıkların."

Elimi ağzıma götürerek esnedim. Dudaklarım çiğdemin tuzundan şişmişti. Doğrusu bu çiğdem de başlayınca bırakılmıyordu.

"Ben onu ikna etmek için en azından okulum bitene kadar boşanmak yok demiş bulundum. Ama böyle söyleyince de okul bittikten sonra boşanacağız demişim gibi oldu. O da şimdi beni oradan vuruyor. Derdi beni süründürmek, biliyorum. Ne boşanmasıymış o? Hele bir öyle bir şey yapsın, anasından emdiği sütü burnundan getiririm onun."

Cevabım onu açıkça güldürdü ve "Bilmez olur muyum hiç," dedi. "Şu hâle bak. Bu kadar adam oturup burada gecenin üçünde seninle gün yaptık. Hadi kızım hadi, sabah uyanamayacaksın sonra. Ben seni kocana emanet edeyim artık."

Başımı çevirip yeniden esnediğim sırada bize bakmakta olan Emir'i gördüm. Hemen harekete geçip, yanımıza gelerek koluma dokundu.

"Bu saatte hem de bu soğukta ne yapıyorsun sen?"

"Çılgın çiğdem partisi, katılmak ister misin? Çocuklarla biraz sohbet ettik. Madem yengeleriyim, kaynaşalım istedim."

"Yıllardır bugünü bekliyordun herhalde. Ne çabuk adapte oldun yengelik müessesine?"

Ayağa kalkıp montumun önüne yapışmış çiğdem çöplerini silkeledim. Açılmamış hâlde duran çikolata paketine de çaktırmadan gözüme kestirdim ve cevap verdim.

"Sen ne yapmamı isterdin sevgilim? Nedense ne yapsam sana yaranamayacakmışım gibi geliyor bana artık."

"Peki, sence de biz bugün yeterince kavga etmedik mi?"

Bekir Abi usulca yanımızdan ayrılıp bizi yalnız bırakınca, ben de tehditkâr bir şekilde gözlerimi kısıp Emir'e bakarak tıslarmış gibi konuştum.

"Bana bak, yiyorsa beni bir boşa bakalım, anandan emdiğin sütü burnundan getirmezsem, seni yıllarca boşanmamak için diretip o mahkemelerde süründürmezsem bana da Derya demesinler. Anladın mı beni?"

Sinirle gülerek başını iki yana salladı ve beni geçiştirir gibi konuştu.

"Kaç saattir içinde bunu mu biriktirdin sen? Hadi, geç içeriye, bak donmuşsun. Sonra konuşuruz bunları."

"Konuşacak bir şey yok ki, ben son sözümü söyledim. Bir daha beni sensizlikle korkutmayacaksın."

"Senin hep yaptığın gibi mi yani?"

Buna verecek bir cevabım yoktu. Bu yüzden son kez ona doğru ters bir bakış atarak içeriye girdim. Ancak odaya döndüğümde o da peşimden gelmişti. "Sen bugün eline silah aldın diye pek bir racon kesmeye başladın, hayırdır?"

"Çünkü ben artık tartışmayalım diye alttan aldıkça sen yeni bir tartışma konusu çıkarıyorsun. Bugün tek derdim nikâhımıza yetişmekti. O an beni yatırıp keseceğini söylesen ona bile sesimi çıkarmazdım, sırf sen ikna ol diye. Ama bu, imzayı attıktan sonra bir şeylere razı olacağım anlamına gelmiyordu. Nereden bilebilirdim ki tuzak soru sorduğunu? Canımı yakmaya çalıştığını düşünüp önemsemedim. Zaten ciddiye almış olsaydım seninle evlenemezdim ki." Açıklamamın sonunda beni anlamasını umarak gözlerinin içine baktım. Neyse ki artık bu bakışlar benim sevdiğim adama aitti. Yeniden karanlık da olsa bildiğim sularda yüzdüğümü hissederek biraz rahatladım. Epeyce uysal ve içten bir ricada bulundum. "Emir, bana ders vermek için bile olsa lütfen benim hatamı tekrarlama."

Montumu çıkarıp pijamamla karşısında kaldığımda beni baştan ayağa inceledi ve elimden tutup yatağa oturttu. Önümde diz çöküp botlarımı ayağımdan çıkardı. Sonra yanıma oturup, yüzüme bakarak sakin bir sesle fısıldadı.

"Ne yapacağım ben böyle seninle?"

Derin bir nefes aldım ve dürüst bir itirafta bulundum. "Bence sen ne yaptığını da yapacağını da çok iyi biliyorsun, bugüne kadar güzel idare ettin."

Bana doğru eğilip önce tüm gün ağlamaktan şişmiş gözlerimden öptü. Sonra da soğuktan buz tutmuş burnumdan. "Bugün seni kaybettiğimi sandım. Paramparça ettin beni."

Sözlerindeki samimiyet içimi bir kor gibi yaktı. "Biliyorum, kendimi de seni de çok üzdüm. Yaptığım şeyle gurur duymuyorum."

"Benim de en çok kızdığım nokta kendini üzmüş olman zaten. Neyse, bugünlük bu kadar yeter. Yarın da bizim için uzun bir gün olacak. Dinlenmen gerek, daha benimkilerle yüzleşeceğiz."

Beni kolları arasına alarak yatağa, göğsüne yatırdı ve bu hareketi içimi huzurla doldurunca, ona bakıp gülümsedim. "Seni çok seviyorum."

"Sevsen iyi olur zaten. Sonuçta evliyiz."

Ukala cevabı karşısında şakayla omzuna vurdum. Ama hemen ardından vurduğum yeri öptüm. "İsteyince gerçekten çok uyuz bir adam olabiliyorsun."

Yatak örtüsünü üstümüze çektikten sonra yeniden başımı göğsüne yasladığım sırada cevap verdi.

"Sen de önce vurup sonra öpüyorsun. Ben bir şey diyor muyum?"

"Eh, kusursuz bir çift değiliz demek ki, ne diyebilirim?"

Söylediğim şeye gülerek saçlarımdan öptü ve adımı fısıldadı.

"Sevda..."

"Hımm..."

Cebinden çıkardığı çikolatayı gözümün önünde sallayarak "Bakışından canının çektiğini, aklında kaldığını anlamıştım," dedi. Yemem için paketi açıp elime tutuşturdu.

"Emir..."

"Hımm..."

"Bugün kaçtığım için gerçekten çok özür dilerim. Kalbimle değil, aklımla aldığım aptalca bir karardı. Senden sadece bir kilometre uzağa gidebildim. Ama o kadarı bile nefesimi kesti, canımı çok yaktı."

"Biliyorum Pinokyo, kuyruğu dik tutmaya çalışırken de ağlamaktan kızarmış gözlerini ya da akan makyajını saklayabildiğin söylenemez."

Başımı kaldırıp, yüzüne bakarak çikolatamdan ısırması için ağzına doğru uzattım. O da teklifimi geri çevirmeyip ısırdı. Sonrasında da gülümseyerek sordu.

"Neydi şimdi bu?"

"Olayı tatlıya bağlamak içindi."

"O işler o kadar kolay değil yalnız. Bir çikolata ile kanacak göz yok bende."

Elini enseme yerleştirerek beni kendisine çekti ve şişmiş dudaklarımdan öptü. Ama sonra yüzünü buruşturarak geri çekildi.

"Tuzlusun sen."

Dudaklarımı yalayıp onu onayladım.

"Çiğdemden oldu."

"İzmir'den gelin almak böyle bir şeymiş demek ki."

"Adapte olması o kadar da zor olmasa gerek diye düşünüyorum."

Çikolatamdan ısırdıktan sonra bu defa ben onu öptüm. O ise boğuk, bezgin bir sesle fısıldadı. Yüzüne de acı çeker gibi bir ifade yerleşmişti.

"Sevda, istersen zorlamayalım artık. Yoksa biz bu gece uyuyamayacağız."

29. Bölüm

Kayınvalidem ve Ben

Sabah olduğunda uyanmak için insanüstü bir çaba gösterip sonunda gözlerimi açmayı başardığımda, yastığa Emir'in el yazısıyla bırakılmış notu gördüm.

Günaydın, ben eve önden gidip tepkileri yumuşatacağım. Kendimi sana siper ediyorum anlayacağın. Kahvaltıdan sonra görüşürüz.

Kocan.

Not: Bu notu sırf altına kocan diye imza atabilmek için yazdım. Sanırım bunu artık hep yapacağım, sence de böyle çok havalı değil miyim?

Yine kocan.

Yatağın ortasına oturup, elimdeki nota bakarak kahkaha attım. Sonra yüksek sesle kendi kendimle dalga geçerek o meşhur şarkıyı söylemeye başladım.

"Kimin kocası bu, bu benim kocam, evimin direği..."

Hızlıca duş alıp, yeni aldığımız kıyafetlerden en hanım hanımcık olanı seçerek aceleyle hazırlandım. Birkaç

gündür üst üste uykusuz kaldığım için görünüşümü düzeltmek için makyaja başvurmak zorunda kalmış olmam dışında iyiydim. Kahvaltıya indiğimde, herkesin çoktan kalkıp karnını doyurduğunu fark ettim. Bekir Abi, abilerimle karşılıklı oturmuş çay içiyordu. Bir taraftan da onlara benim gece verdiğim çiğdem partisini anlatıyordu. Tabii ailem benim garipliklerime alışkın olduklarından bu hikâyeyi hiç yadırgamadılar. Ben de önceki akşam kavga ettikleri adamla şimdi karşılıklı sohbet ediyor oluşlarını yadırgamadım. Ne diyebilirdim ki, dengeler kolaylıkla değişebiliyordu.

Emir gelip, bizi annesinin evine götürürken içimden bildiğim tüm duaları okudum. Neticede Saadet Teyze'nin kızının arkadaşı olarak onlarla tanışmam başkaydı, oğluyla gizlice evlenen kız olarak karşısına geçmem bambaşkaydı. Emir de annesiyle önceden ne kadar konuşmuş olursa olsun herhangi bir tepki karşısında hassas davranmamamı, anlayış ve hoşgörüyle yaklaşmamı rica etti. Bu demek oluyordu ki annesini yeterince yumuşatmayı başaramamıştı. Bana *bari sen idare et* demeye çalışıyordu. Eh, daha bir gün önce benim için dayak yediği düşünülecek olursa ben de onun için herhalde azıcık ılımlı, geçim ehli bir insan olabilirdim değil mi?

Tamam, yanılmışım. Aslında eve girdiğimiz ilk an Beste koşarak boynuma atlayınca, bu görüşmenin korktuğum kadar kötü geçmeyeceğini sanmıştım. Sonuçta ben en büyük tepkiyi ondan bekliyordum. Fakat o çoktan yumuşamıştı ve artık daha çok yaşananların magazinsel değeriyle ilgilenir bir hâldeydi. Saadet Teyze ise -içinde bulunduğumuz durumda Saadet Anne- beni sanki ilk defa görüyormuşçasına alıcı gözle süzdü, elini öpmem için uzattı. Beni kucaklamasını beklemiyordum tabii ya da başımdan aşağıya güller dökmesini ama yine de bu tavrı beni gerdi. Bir kraliçe vakurluğuyla, kuru bir ses tonuyla "Hoş geldiniz kızım, tebrik ederim," dedi sadece. Durumun nahoşluğuna ortamın gerginliği eklenince ben, *daha kötüsü olamaz herhalde* diye düşündüm. Ancak içtiği sakinleştiriciler yüzünden yaşayan ölüden farksız hâlde salona giren Yurdanur ortamın gerginliğine gerginlik kattı. Abilerim de kocası Varollar tarafından öldürülen gencecik kadının hâlini görünce iyice rahatsız oldular. Neticede aynı Varolların yeni düşmanı benim kocamdı. Böyle düşününce Yurdanur'u görmek benim bile tüm tadımı kaçırıyordu. Utanmasam nikâh için neyi bekliyoruz, bu imam nerede kaldı diye soracaktım. Fakat içinde bulunduğum durumda susmam ve her lafa karışmamam daha sağlıklıydı. Neticede Emir'in yüzünü kara çıkarmak istemiyordum. Sonunda Saadet Anne beraber mutfağa gidip hazırlıklara bakmayı teklif ettiğinde, *İşte kızım sana fırsat, kadınla arandaki resmiyeti kaldırıp seni yeniden sevmesini sağlayacak bir şeyler yapmak zorundasın,* diye düşündüm. Hay düşünmez olaydım. Mutfağa bir girdim ki İstanbul'da Emir'in eviyle ilgilenen Fadime Abla tam karşımda. Neticede beni hayatında bir kere gördü, belki de çoktan unutmuştur diye kendimi teselli etmeye çalıştıysam da fena hâlde yanılıyordum.

Sanki ilk kez karşılaşmışız gibi elimi uzatarak onunla tanışmak istedim ama Fadime Abla, "Siz beni hatırlayamadınız herhalde, Emir Bey'in evine geldiğiniz akşam tanışmıştık. Ben ailenin İstanbul'daki yardımcısıyım," diyerek bir foyamı daha ortaya çıkardı. Saadet Anne ise buz gibi bir gülümsemeyle bakışlarını üzerimde gezdirdi. Dolayısıyla kendimi bir açıklama yapmak zorunda hissederek konuştum.

"Böyle söyleyince benim İstanbul'da ne işim olduğu düşündünüz siz tabii ama aslında her şey tesadüflerden ibaret."

"Tesadüf mü? Sen haftalarca aynı evde yaşamanızı tesadüf olarak mı görüyorsun kızım?"

İğneleyici sözlerinden ve tavrından anladığım kadarıyla bilmesi gerekenden çok daha fazlasını öğrenmişti.

"Affedersiniz ama anlamadım."

"Beste'yle birlik olup bizi kandırdığınız, İzmir yerine İstanbul'a gittiğiniz zamandan bahsediyorum. Emir senin peşinden İzmir'e gidip bizi habersiz bıraktığında Fadime'yi buraya çağırttım. Olayların iç yüzünü o anlattı. Yoksa Beste de Emir de saklamaya devam edeceklerdi."

Yalanımın ortaya çıkmış olduğunu öğrenince, utançla yutkunup ne diyeceğimi bilemeden başımı önüme eğdim. O da nihayet yargılayan bakışlarını üzerimden çekerek konuştu.

"Olan olmuş artık. Hoş, elimizi öpüp hayır duamızı ve iznimizi de almaya gerek duymadınız ama başımıza düğün telaşınız çıktı. Emir sanki yetiştirilebilecek bir şeymiş gibi, önümüzdeki hafta düğün yapacağız, dedi."

"İzninizi almayı, sizi zor durumda bırakmamayı inanın çok isterdim. Ailem ilişkimizi başta onaylamayınca biz kaçmak zorunda kaldık."

"O da ayrı bir olay zaten. Aceleniz neydi ki kızım sizin bu kadar? Sırası mıydı şimdi evlenmenin? Daha okulun bitmemiş, sen nasıl ev çekip çevireceksin, bir aile kurup idare edeceksin? Herhalde okulu bıraktın."

Konuştukça her sözü özgüvenime vurulan bir darbeydi sanki. "Hayır, önümüzdeki dönem okula devam edeceğim. Acele kısmına gelecek olursak da Emir böyle uygun gördü. Hemen evlenmeyi isteyen oydu."

"Rahmetli Erdem'e çekmiş. O da böyleydi, nur içinde yatsın. Onlar da apar topar evlenmişlerdi. Birbirimizin huyunu suyunu bilmeden düğün dernek kurduk. Meğer doyamayacağını hissetmiş oğlum da ondanmış acelesi. Emir'in de sana çarpıldığı ortada. Sizinkiler karşı çıkmakta haklı, kızamıyorum. Bak kızım. Öyle ya da böyle, bir şekilde biz artık aile olduk. Sen beni annen olarak görür müsün bilmem ama ben seni kızım olarak görüyorum. Bu yüzden açıkça soracağım. Hamile misin sen? O yüzden mi böyle apar topar evlendiniz?"

Utançtan bu defa gözlerim kocaman açıldı ve başımı şiddetle iki yana sallayarak savunmaya geçtim. Emir'den hamile kalarak onu evliliğe zorladığımın düşünülmesi en son isteyeceğim şeydi.

"Hayır! Tabii ki öyle bir şey yok, lütfen. Ben size kendimi doğru şekilde tanıtamadım ancak düşündüğünüz şekilde yetiştirilmedim ben. İstanbul'dayken Emir'in evinde kalmak gibi bir niyetim yoktu. Staj sırasında yurtta kalacakken oğlunuza yakalandık. O saatten sonra iki seçeneğim vardı. Ya yalanımı ailem öğrenecekti ve Emir beni onlara teslim edecekti ya da staj sırasında Beste'yle beraber onun gözünün önünde olacaktık. Ben ailenizi gördüm, sizleri tanıdım diye ona güvendim. Ayrıca ilişkimiz de İstanbul'da başlamadı. Emir benim peşimden İzmir'e geldi, biz o zaman o şekilde görüşmeye başladık."

Bana inanmakla inanmamak arasında kararsız kalarak, yüzüme bakıp endişelerini dile getirmeye devam etti.

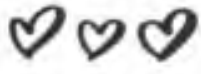
"Böyle nasıl olacak peki? Bu çocuğun Bursa'da ve İstanbul'da bir düzeni var. Kocanı bırakıp İzmir'e mi gideceksin? Karı kocanın farklı şehirlerde yaşadığı nerede görülmüş? Ben böyle vakitsiz evlilik görmedim. Nasıl yürüteceksiniz?"

"Bunları ben de düşündüm ama bu geçici bir süreç. Siz endişelenmeyin, biz birbirimizi sevdiğimiz sürece muhakkak bir yolunu buluruz. Ben Emir'e güveniyorum, o önünü arkasını düşünmeden hareket edecek bir adam değil."

"Kendine güveniyor musun peki?"

Onun gözünde evliliğin sorumluluğunun altından kalkamayacak, ne istediğini bilmeyen bir kız çocuğuydum. Kendince haklıydı da.

"Evet, çünkü ne istediğimi biliyorum. Ben oğlunuzu çok seviyorum."

Bu gergin konuşmanın ardından beklediğimiz kişinin anneannem olduğunu anladım. Kocaman çeyiz sandığımla beraber geldiğinde içimi tarifsiz bir mutluluk ve heyecan sardı. Koşarak, gidip boynuna sarıldım.

Düğünden önce annemle yengelerim de gelecekmiş. Ancak anneannem beni yalnız bırakmamak için önden gelmiş. Bunun anlamını biliyordum, babam yüzünden annem erkenden gelememişti. Anneannem annemin babamı ikna etmeye çalıştığı için önden gelemediğini, bunun için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Ama ben babamı da inadını da çok iyi biliyordum. Yaptığım şey onun kolayca hazmedemeyeceği türde bir şeydi.

Anneannemin tüm torunlarına ve torunlarının evlenecekleri kızlara önceden diktirip hazır ettiği nikâh elbisesi benim için İzmir'den gelmişti. Emir imamı arabayla almaya giderken ben de Beste ve anneannemle beraber hazırlanmak için misafir odasına gittim. Abdest alıp üstüme uzun, beyaz elbisemi giydim. Anneannem saçlarımı tarayıp ördü. Ensemde toplayıp ufak bir topuz yaptı. Mis gibi gül kokan namaz örtüsünü saçlarıma örttü. Bana Emir'i, nasıl evlendiğimizi ya da neler olduğunu hiç sormadı. Anladım ki kendimi avutamayıp kapısını çaldığım ilk andan beri bugünün geleceğini biliyormuş. İmam geldikten kısa süre sonra nikâhımız kıyıldı ve ben nikâh sırasında hâlâ alyansımın olmadığını fark ettim. Nikâh bitiminde Saadet Anne de bu eksikliğin farkında olarak Beste'nin ona uzattığı kare, kadife kutuyu açtı. İçinden özel tasarım olduğu her hâlinden belli olan bir elmas yüzük çıktı. Zamanında Erdem'le Emir daha çocukken, rahmetli babaları bu yüzüğü ve Yurdanur'un da parmağında taşıdığı bunun aynısı diğer yüzüğü gelinlerine takabilmek için yaptırmış. Çocukların arasında hak geçsin istememiş. Ardından Emir de alyanslarımızı çıkardı. Anneannemden bize takmasını rica ettik.

Küçük nişan törenimizden sonra hep birlikte yemek yiyip abilerimi İzmir'e uğurladık. Anneannemle

artık Emir'le Bursa'daki evimiz burasıydı. Bundan sonra onun odasına yerleşecektim. Kayınvalidemin evinde yaşamak ise tuhaf bir tecrübe olacaktı. Hayatım boyunca hiçbir zaman kayınvalidemle aynı evde yaşayacağımı düşünmemiştim. Gerçi henüz yirmi bir yaşındayken evleneceğimi de düşünmemiştim.

Artık bir ferdi olduğum eve bir an evvel alışmayı umarak bahçede biraz yürümek ve kafamı dinlemek istedim. Arkamdan yetişip belime sarılan Emir de bu isteğime ortak oldu.

"Nasıl gitti annemle çarpışman? Seni üzecek bir şey söylememiştir umarım."

Beni oğlunu baştan çıkarmakla, tekelime almakla suçlaması dışında mı?

"Hayır, biraz kırgın tabii izinsiz evlendik diye ama bu da çok normal. Her anne oğlunun mürüvvetini görmek ister."

Ben konuşurken, denize doğru konumlanmış salıncağa beni oturtup o da yanıma geçti. Kolunu omzuma atarak sarıldı.

"Yine yaşından büyük laflar ediyorsun. Sen böyle aklı başında konuşunca sadece yirmi bir yaşında bir genç kız olduğunu unutuyorum."

Dalgın bir şekilde yüzüklerimi okşayıp ona doğru gösterdim.

"Tek unuttuğun şey benim yaşım değil sanırım. Bir ara hiç yüzük takmayacağız sanmıştım."

"Ne yapayım, sürekli kaçmaya çalışan bir gelinle uğraşıp, bir taraftan da nikâh organize etmeye çalışırken buna fırsat olmadı. Aslında dün kaçmasaydın nikâhtan önce verecektim. Eğer beğenmediysen istediğin gibi bir şey de yaptırabiliriz ya da zevkine göre hazır alabiliriz."

Ben o modern, birkaç yılda bir modası geçmeye mahkûm alyansları sevmiyordum. Böyle şeyler zamansız olmalıydı, modası geçmemeliydi. Bu yüzden Emir'in aldığı klasik alyansları çok beğenmiştim.

"Bence gayet güzeller. Hele babanın hediyesi olan yüzük... O kadar ince düşünmüş ki ta yıllar öncesinden. Keşke onunla da tanışabilseydim." Sözlerim yüzünde hüzünlü bir gülümsemeye sebep oldu ve bakışları denize dalınca, elinden tutarak onu teselli etmek istedim. "Düğün için de sana çok teşekkür ederim. Hem bizimkilerin isteğini kırmadın hem de beni yarım bırakmadın. Çok sağ ol." Teşekkürümü taçlandırmak için dudaklarına minik bir öpücük bıraktım. O da alnını kaşıyarak geri çekildi.

"Sana bir haberim var. Anneannen düğüne kadar onunla beraber otelde kalmanı istiyor. Seni usulüne uygun olarak kendisi gelin etmek istiyormuş."

Aslında buna şaşırmamam gerekiyordu. Ailemizin kesin kurallarından biri de çiftlerin düğünden önce aynı çatı altında yaşamamaları yönündeydi. Ama sonuçta biz artık evlenmiştik. Galiba anneannem, Emir benden ayrı kalarak kıymetimi anlasın, beni özlesin ki ona göre el üstünde tutsun diye düşünmüştü. Belki de Emir'in çektiği zorlukları bilmediğinden kendince ona zorluk çıkarmaya çalışıyordu.

"Eğer buna olmaz dersen anneannemle konuşmaya çalışabilirim."

"Olmaz öyle şey, hem zaten ailelerimizi yeterince çiğnedik, onları daha fazla kırmaya hakkımız yok. Artık sözlerini dinleyeceğiz."

Haklıydı ve söyledikleri gibi de yaptık. Sonraki günler boyunca düğün hazırlıkları için kayınvalidemin sözünden çıkmayıp o ne derse, nasıl isterse öyle hareket

ettim. Daha birkaç ay önce özgür kız misali çantamı alıp Avrupa'yı gezme, İtalya'ya yerleşip kariyer yapma planları kurarken, birden kendimi onunla düğün planlarken buluverdim. Kayınvalidem ve ben kesinlikle bu iş için yaratılmış partnerler değildik ama insanın aşk için yapabilecekleri de belli olmuyordu. Bunu artık çok iyi öğrenmiştim.

30. Bölüm

Kız Tarafı

4 ocak günü, düğünümden bir önceki günün sabahıydı ve akşamında da kına gecem vardı. Aynı zamanda bizimkilerin İzmir'den gelecekleri gündü. Her ne kadar anneannemden aldığım cesaretle annemle telefonda konuşmuş olsam da yüz yüze gelmekten çekiniyordum. Etrafım sürekli o kadar kalabalıktı ki daha öncesinde bu karşılaşmayı düşünüp korkmaya bile vakit bulamamıştım. Günlerdir Emir'in anne tarafından Bursa'daki tüm akrabalarıyla teker teker tanıştırılıp ellerini öpüyordum.

Bir gün önce Saadet Anne'nin sembolik de olsa hâlâ hissedarı sayıldığı zeytinyağı fabrikasını gezmiş, Emir'in dayısının ve yengesinin Tirilye'deki deniz manzaralı konağında hep beraber yemek yemiştik. Yıldız Yenge sevimli ve modern görünüşlü bir kadındı. Güler yüzlüydü, biraz mesafeliydi fakat soğuk biri değildi. Beste'den öğrendiğim kadarıyla ilk çocukları doğana kadar hep birlikte aynı evde, yani Emirlerin şimdiki evlerinde kalıyorlarmış.

Ancak kendi ailelerini kurunca şu an oturdukları evi almışlar. Karşılığında Saadet Anne de fabrikadaki hisselerini abisine devretmiş.

Tirilye çok şirin, çok güzel bir yerdi ama tek kusuru Mudanya'dan biraz daha soğuk olmasıydı. Deniz havası, Tirilye'nin ilgi çeken mimarisi ve ailenin ilgisi o kadar başımı döndürmüştü ki ailevi dertlerimi unutup bu insanların arasına kaynaşıvermiştim.

Aslında Emir'in ailesiyle bir araya gelmek kendi ailemi özlememe neden olmuştu. Acaba kaç kişi yaptığım şeyi affedip düğünüme gelecekti? Gizlice evlendiğim için beni yargılamalarından korkuyordum. Tek isteğim düğünümde birlikte güzel vakit geçirmek ve mutluluğumu sevdiklerimle paylaşarak çoğaltmaktı.

Kahvaltı için aşağıya inmeden önce anneannem, "Bunu senin için hazırlatmıştım, mürüvvetini görmek nasip olmazsa diye önceden hazır edeyim demiştim," diyerek bana çok güzel bir bindallı gösterdi. Ancak Saadet Anne de önceki gün zamanında Yurdanur'unki ile beraber işlettiği bindallıyı vermişti. O da el işlemeleriyle dolu güzel bir bindallıydı. İhtişamlıydı, zaten Saadet Anne her şeyin ihtişamlı olanını seviyordu. Bunu birlikte vakit geçirme fırsatı bulduğum son birkaç günde iyice anlamıştım. Kadın bir şekilde ihtişam ve zarafeti bir araya getirmeyi ustalıkla başarıyordu. Çevresindekiler onun zenginliğinden emin olsunlar istiyordu. Fakat seçimlerinin hiçbirinde herhangi bir görgüsüzlük yoktu. Doğrusu Beste'nin de benim de ondan öğrenecek çok şeyimiz vardı. Ben her zaman sadelikten yana olsam da garip şekilde kadına hayran kalmıştım. Sözünü dinletmeyi iyi biliyordu. Bunu da emir verdiğini hissettirmeden beceriyordu. Kendimi Valide Sultan'ın huzuruna çıkmış bir cariye gibi hissetmeye başlamıştım. Neyse ki şimdiden hünkârın

gözdesiydim. Haremde başka rakiplerimin olmaması da beni Haseki Sultan yapıyordu.

"Anneanne, ben şimdi bunu giyersem Saadet Anne gönül koyacak. Kadıncağız o kadar özenmiş. Zaten gizlice nikâh kıydık diye kırgın, şimdi onu çiğnemiş gibi olmak istemiyorum. Sana nazım geçer, sen beni anlarsın da o anlamaz. Bir bindallı için canımız sıkılmasın. Ben onun hediyesini giysem olur mu?"

Anneannemin bana kırılmasını hiç istemiyordum. O benim kıymetlimdi, dışarıdan bakıldığında sert dururdu. Hatta Emir ondan açıkça çekiniyordu ama kalbi pamuk gibiydi. Hepimize yetecek kadar sevgi doluydu, çok iyi biliyordum. En önemlisi şu an o yanımda olmasaydı, ben kimsesiz olacaktım. Gülümseyerek yan yana oturduğumuz yatakta elimi tuttu.

"Bana bak kız, sen büyüyor musun yoksa? Haklısın, iyi düşünmüşsün, aferin. Kayınvalidenle aranı iyi tut kızım. Biz İzmir'e dönünce senin yanında o kalacak. Yeri geldiğinde sana annelik yapacak."

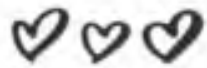
"Böyle şeyler için birbirimizi kırmayalım istiyorum. Emir'in annesiyle benim aramda kalması bu hayatta en son isteyeceğim şey."

Başını sallayarak beni onayladı.

"Haklısın, doğru olan taraf sen olsan bile Emir de bir süre sonra yorulur, aranıza soğukluk girer Allah korusun. Kocana kayınvalideni şikâyet etme sakın. Ne olursa olsun o kadın onun annesi, kimse annesi hakkında kötü bir şey duymak istemez. Hem kayınvaliden bu dünyanın en kötü insanı bile olsa senin kocanı, sevdiğin adamı doğurup bu yaşa getirmiş kadın. Mutluluğunu ona borçlusun, hakkını ödeyemezsin."

Evet, çoğu zaman deli doluydum. Ağzıma geleni düşünmeden söylerdim. Patavatsızdım hatta aileme göre

biraz geçimsizdim de. Ancak onlardan öğrendiğim değerlere bağlıydım. Ben şanslı bir insandım. Çünkü iyi aile terbiyesi almıştım. İyiyi, kötüyü, doğruyu ve yanlışı bana çok iyi öğretmişlerdi. Kocamın annesi ile ters düşmek kesinlikle planlarım arasında yoktu.

Kahvaltı için artık kullanıma açılan ama kış sezonunda olduğumuz için yarısından çoğu boş olan otelin yemek salonuna inecekken, Emir bize sürpriz yaparak yanımıza geldi. Bizimkiler öğleye doğru ancak burada olurlarmış. Bu yüzden hızlıca atıştırdıktan sonra beni düğünün yapılacağı otele götüreceğini söyledi. Balo salonunu gezip masa düzenine ve masaların hazırlanışına karar verecekmişiz. Otelin fotoğraflarını sadece internetten görmüş ve beğenmiştim. Aslında benim çocukluğumdan beri hayalim kır düğünüydü. Fakat ocak ayındayken bu durum imkânsız olduğundan, beş yıldızlı bir otelin balo salonu bizim için ayarlanmıştı. Emir'den öğrendiğim kadarıyla bu kadar kısa sürede boş yer bulabilmemizi sağlayan şey aile adımızmış. Misafirlerimizin bir kısmı düğün gecesi otelde konaklayacaklarmış. Emir, mevsim sebebiyle bir aksilik olmadan rezervasyon yaptırabildiğimizi söyledi. Başta küçük bir kutlama planlamış olsak da Saadet Anne aileye yakışır ihtişamda bir düğün istiyordu. Emir de annesini kırmak istemiyordu. Aynı zamanda beni de kır-

mak istemediğinden Mudanya'da, deniz kenarında, eski tarihi tren garının restore edilmesi ile oluşturulan oteli seçmişti bizim için. Otele baktığımda sadece ihtişam ve zenginlik değil, aynı zamanda mekânın ruhunu da görmüştüm. Zengin işi düğünlerden nefret etsem de bu defakini beğeneceğimi düşünüyordum. Bu yüzden yorumumu onunla da paylaşmaktan çekinmedim.

"Emir burası fotoğraflardakinden çok daha güzelmiş."

"Aslında hava biraz sıcak olsa açık havada denize karşı yapardık düğünü ama balo salonuyla idare edeceğiz."

"Kaç yıllık bu bina?"

"Bin sekiz yüz kırk dokuz yılından kalma."

Sorumun cevabını düğün danışmanımız olan orta yaşlı bir adam verince, toparlanarak onunla tanıştık. Adamlar bu işi gerçekten çok iyi biliyordu. Bursa'dan hatta İstanbul'dan gelen çiftleri çok sık ağırladıkları ve burada her zaman kalburüstü insanların düğünlerini organize ettikleri her hâllerinden belliydi. Yemek menüsünü, konukların oturma düzenini Saadet Anne'ye bırakıp sadece pastayı ve masaların süslemesini ben seçmek istedim. Tabii Emir'in de fikrini aldım. Ancak o daha çok annesiyle beni aynı anda memnun etmeye odaklanmış gibiydi. Danışman biz pastaları tadarken yanımızdan kısa bir anlığına da olsa ayrıldığında, beni düğüne hazırlamak için konuştu.

"Kutlama düşündüğümüzden kalabalık olacak ve tanımadığın bir sürü insanla tanışacaksın. Bunun için üzgünüm ama annem Bursa'nın önde gelen ailelerini özellikle de Çekirge eşrafını çağırdı. Onu bu konuda engelleyemedim."

"Sorun değil, onu anlıyorum. Kadın oğlunu evlendiriyor. Dost düşman görsün ister tabii doğal."

"Erdem öldükten sonra ailemiz hakkında ileri geri konuşmaya başladılar. Yaşanan cinayet büyük bir skandaldı. Varolların ortakları olarak onların pisliklerıyle beraber anıldık. İftiralar döndü ortada ve annem de aile adımızı aklamayı, saygınlığımızı korumayı biraz takıntı hâline getirdi. Yaşananlar kolay değil. Özellikle onun gibi yetiştirilip yaşamış bir kadın için hiç değil. Bu yüzden onu anlıyorum, kıyamıyorum."

Bunun ben de farkındaydım. Annesinin yerinde olmayı hiç istemezdim. Sevdiği adamı kaybetmiş bir kadın, bir de üstüne oğlunu böyle korkunç bir şekilde kaybedince ailesi konusunda elbette hassas olurdu.

"Sanırım annenin yerinde olsaydım ben de benzer şekilde davranırdım, yani sorun yok."

Ayrıca önce bana seçtiği balo tipi gelinlikten emin olamasam da şimdi salonu gördüğümde buranın ihtişamına onun seçtiği gelinliğin yakışacağını kabul etmek zorundaydım. Emir de benden onay almanın beraberinde getirdiği rahatlamayla elimden tutarak beni birbirinden lezzetli pastalardan uzaklaştırdı.

"O zaman ilk dansımızın provasını yapalım bakalım."

"Müzik olmadan mı?"

Şaşkın sorum partnerimi sadece güldürdü. Beni kolları arasına alıp bilmiş şekilde sırıttığı sırada müzik çalmaya başladı. Bunca koşturmanın arasında bir de bunu mu düşünüp ayarlamıştı? Sürprizini idrak edince dansımızı bozarak, aşka gelip ona sıkıca sarıldım.

"Sen var ya, benim başıma gelen en güzel kazasın."

Başımı onu öpebilecek kadar geri çektim ve öpücüğüme karşılık verdikten sonra gülerek o da geri çekildi.

"Sen bugünlerde bana biraz düşkün mü oldun yoksa bana mı öyle geliyor? Kıymetimi anlamaya başladın galiba."

"Bak şimdi, o nasıl laf öyle? Galiba ben sana hiç yaranamayacağım. Özlesem suçlu, sevsem suçlu, uzak kalsam yine suçluyum."

Nazlanarak söylediğim şey, bu defa onun beni gülerek öpmesine neden oldu. Ben de iyice sırnaşıp ondan kopardığım romantizmin keyfini sürdüm. Kolları belimi sıkıca sarsın diye başımı göğsüne yasladım.

"Sevda, yalnız sen düğünde de bana böyle sarılır, bu kadar güzel bakarsan düğünün ortasını göremeden ben yine seni kaçırırım. Alışık da değilim bu tatlı hâllerine. Bünyem vereceği tepkiyi şaşırdı."

"Merak etme, sen o düğünde bana biraz zor yaklaşırsın. Gelinliğin kumaşıydı tarlatanıydı derken o iş zor."

Yorumum üzerine ikimiz de güldük. Ama zihnim yine de ailemle meşguldü. Babamın gelip gelmeyeceğini bilmediğim için gergindim. Aslında içten içe biliyordum, gelmeyecekti. Gelecek olsaydı şimdiye dek bu konuda beni haberdar ederdi birileri ve içimin rahat etmesini sağlarlardı. Tahmin ettiğim gibi de oldu. Düğünüm için babam gelmedi. Fakat onun yerine yengelerim, yeğenlerim, kuzenlerim, teyzem, dayım, annem yani düğünümde olması gereken diğer herkes geldiler. Bir minibüsü dolduracak kadar kalabalıklardı. Kızlar çetesi ve dünür çetesi benim için bir aradaydı. Bahar yengemin anne ve babası hatta Zeynep yengemin babaannesi bile gelmişti.

Annemle tam bir anne kız ânı yaşayarak birbirimize sıkıca sarıldık. Açıkçası onun bana kırgın olmasından ve tavır yapmasından çok korkmuştum. Ancak sarmaş dolaş hâldeyken benimle konuşunca, onun kızmak yerine korktuğunu anlayıp utandım.

"Ah be Deryam, biriciğim. Telefonda konuştuk ama yine de seni görene kadar ben benden gittim. İyisin değil mi kuzum?"

Onu sakinleştirmek için ellerinden öperek konuştum.

"İyiyim annem, iyiyim. Hem sen çocuklarını tanımıyor musun? İyi olmasam beni burada bırakırlar mıydı?"

"Anne olunca anlayacaksın artık beni. İnsan bebeğini o kadar gün göremeyince aklı çıkıyor. Neyse kavuştuk çok şükür. Yalnız bu konu burada kapanmadı. Bana her şeyi anlatacaksın, ona göre."

Onu onaylayarak Emir'le resmen tanıştırdım. Diğerlerine de sıkıca sarılarak hepsiyle hasret giderdim. Annem muhtemelen babamı çiğneyerek buradaydı. Beni en iyi anlayan ve teselli etmek için sarılan isim ise Bahar yengem oldu. O da geçmişte düğün hazırlıkları sırasında babasıyla ters düşmüştü.

Tahmin edildiği üzere ailenin tüm kadınları hatta erkekleri bir araya geldiler. Herkese toplu olarak aslında abilerimden daha önce dinlediklerini bildiğim hikâyemi anlattım. Sonra hep beraber yemek yedik. Otelin hamamında o meşhur gelin hamamı etkinliğini yapmaya karar verdik. Saadet Anne onun evinde yapılacak kına gecesinin hazırlıklarıyla ilgilendiğini söyledi. Onu temsilen Beste'yle beraber Emir'in benden birkaç yaş büyük iki kız kuzeni geldiler. Herkes etrafımda pervaneydi. Evimden, memleketimden ve babamdan uzakta olmama rağmen bir otelde kız evi olmaya çalışıyorduk. Hamamda işimiz bittikten sonra Emir'i erkek akrabalarımın yanında bıraktık. Kına gecem için hazırlanıp yola çıktık. Emir için bu akşamın onlarla biraz zorlu geçeceğini tahmin ediyordum. Bu defa kız tarafı olmaya ben de kendimi kaptırmıştım. Sonuçta ben günlerdir onun annesiyle birlikte saatler geçiriyordum. O da biraz terleyip strese girse hiç fena olmazdı. Neyse ki annemle Saadet Anne'nin tanışması korktuğum gibi olaylı olmadı. Kayınvalidem aileme karşı oldukça saygılı ve görgülü davrandı. Biraz kız

tarafının kına gecesine misafir gibi gelmesine sinir olmuş olsa da aynı zamanda onun zevkine göre bu geceyi planlayıp her şeyi ayarlamasına izin verdiğim için mutluydu. Yurdanur'un bile giyinip aramıza katılmasını sağlamıştı. Gerçi Yurdanur bu durumdan hiç memnun değildi, orası kesindi. Bir an evvel odasına, yatağına dönmek istermiş gibi bakıyordu. Kendisine soru sorulmadığı sürece konuşmuyordu. Zaten benimle tanıştığımız günden beri evliliğim için tebrik etmek dışında tek laf etmemişti. Ben de içinde bulunduğum koşturmanın arasında bu konuda bir şey yapmaya zamanım olmasa da düğünden sonra onunla arkadaş olmak için elimden geleni yapacağıma dair kendime söz verdim. Bu kadıncağızın artık toparlanması lazımdı.

Daha önce tanışamadığım akrabalara takdim edildim ve abartısız ama her detayın düşünüldüğü sakin bir kına gecesi atlattım. Âdetlere uygun şekilde ağlatıldım, kınalandım. Ancak kına gecemi anlamlı kılan, hislerimi alt üst eden şey, tutan kınamı yıkama vakti geldiğinde banyoya giderken, kapı çalıp Fadime Abla açtığında karşımda gördüğüm babam oldu. İşte şimdi biz kız tarafı olmuştuk.

31. Bölüm

Aile

Kalbim heyecan ve korkuyla atarken, babam içeriye girmek yerine üstüme bir şeyler giyip dışarı çıkmamı söyledi. O an onun bu eve girmek istemediğini ve buraya geliş amacının beni tebrik etmek olmadığını anladım. Anlaşılan kınam sırasında dökülen yaşlarım yeterli olmayacaktı. İçeriden, ailemden gelen itiraz ve müdahale isteklerini yok sayarak karışmamalarını söyledim. Bu, babamla benim aramdaydı. Belki de bu zamana kadar sorunlarımız için araya sürekli birilerini aracı koyduğum için ilişkimiz bu hâle gelmişti. Biz en son ne zaman karşılıklı olarak birbirimizi anlayarak konuşmuştuk? Son yıllarda daha çok babam azarlamıştı ve ben anlaşılmayacağımı düşünerek susmuştum. Ergenliğimden beri bu hâldeydik. Ellerimi yıkayıp, montumu giyerek geniş bahçeye çıktım. Öfkeyle volta atıyordu. Kafasında çoktan benimle kavgaya tutuşmuştu bile. Bu hâli dudaklarımda buruk bir gülümseme oluşturdu. Sakin bir sesle konuştum.

"Hoş geldin baba."

Aniden durup suratıma sinirle baktı. "Sen utanmadan benimle alay mı ediyorsun?"

Başımı iki yana sallayarak tüm içtenliğimle cevap verdim.

"Hayır, ne için gelmiş olursan ol ben geldiğin ve yüzünü gördüğüm için mutluyum. Öfkeli olsan da beni umursamayıp buraya hiç gelmeyebilirdin."

Camlara çıkmış hâlde bizi izleyen ailemi göremiyordum. Fakat oradaki varlıklarını hissediyordum. Babam yüzü onlardan tarafa dönük olduğundan sinirli bir bakış gönderip eliyle işaret etti.

"Annen düğüne gelmezsen seni boşarım dedi ama ben o istediği için burada değilim."

"Özür dilerim. Buna sebep olmak istemezdim."

"Sen ne için özür diliyorsun kızım? İznim olmadan, daha okulun bile bitmeden bir adamın peşinden evden kaçtığın için mi? Yoksa hakkında bin tane şey söylenen bir adamla evlendiğin için mi? Bu adamın hangi bayrağa hizmet ettiği belli değil. Nereden bileceğim hangi söylediğinin doğru olduğunu? Ateş olmayan yerden duman çıkmazmış. Ben yıllarca düzgün bir hayat yaşamaya çalıştım. Sırf size haram lokma yedirmemek için adımız kirlenmesin diye didinip durdum. Ama boşuna çabalamışım. Senin kendine neyi layık gördüğün ortada."

Gözyaşlarım o konuştukça yanaklarımı ıslattı ve kendimi, daha doğrusu sevgimi savunma ihtiyacımı daha fazla bastıramadım. "Baba... İnan bana seçme şansım yoktu. Onu sevmemeyi, unutmayı denedim. Olmuyor, yapamıyorum. Emir kötü bir adam değil. Öyle olsaydı belki onu bırakabilirdim ama..."

"İnsan annesini, babasını seçemez. Ama kocasını kendi seçer. Sen kendine bu seçimi layık gördün. Biz seni

gözümüzden sakınırken kendi ayağınla buraya geldin. Şimdi de düğün dernek kuruyorsun. Sana aile lazım değilmiş kızım. Bunu görebiliyorum artık. Yazık benim sana verdiğim emeğe, sevgime..."

Ben hiçbir şeyin böyle olmasını istememiştim. Geleceğime dair hangi hayalim, planım bu âna çıkabilirdi ki zaten? Yaptığım şey gerçekten bir seçim değildi. İnsan babasıyla kocası arasında nasıl seçim yapardı? İkisi de benim canımdı. Kalbimin iki yarısıydı.

"Ben onu da seni de yanımda istiyorum. Neden ikinizden birini seçmem gerektiğini bilmiyorum. Sen benim babamsın, bana sırtını dönme lütfen."

"Sen sırtını bana döndün Derya, ben bir şey yapmadım kızım."

Konuşmanın bu anında bahçeye gelen arabalardan ailenin erkekleri hep beraber indiler. Olay çıkacağını tahmin eden diğerleri arayı yapmaları için hemen onları aramış olmalıydılar. Ailenin yaşça büyükleri babamı ikna edebilmek için araya girmek istediler. Fakat babam onlara karışmamalarını söyledi. Ben de onu onayladım. Emir'den de uzak durmasını istedim. Bu babamla benim aramdaydı ve öyle kalmalıydı.

"Sen benim yanımda dursaydın baba, sana arkamı dönmek zorunda kalmayacaktım," dedim. "Yıllardır öyle çok yoruldum ki seni memnun edecek şeyi yapmak isteyip her seferinde beceremekten. Artık ilişkimizin böyle olmasını istemiyorum, lütfen."

Sözlerimi yanlış yorumlayarak beni tamamen yıkacak cümleleri söyledi.

"Tamam kızım. İçin rahat olsun, artık seni yoran bir baban olmayacak. Buraya evliliğine, yeni hayatına iki değil dört elle sarılmanı söylemeye geldim. Çünkü artık ben yokum."

Dizlerimin bağının çözüldüğünü, nefesimin sıkıştığını hissettim. Neyse ki Emir bana destek olmak için hazır bekliyordu. Kollarımdan kavrayarak ayakta durmama yardım etti. Ağzını açıp babama cevap vermek istedi fakat ona engel oldum. Bu kadarı yeterdi.

"Bunu nasıl söylersin? Baba sen istiyorsun ki sen ne dersen biz hep onu yapalım. Ama benim de bir kalbim var, aklım var. Senden de Emir'den de tek istediğim sevgiydi benim. Bu bile sorun oldu. Oradan oraya çekiştirildim. Sen en son ne zaman bana sarıldın? Eskiden biriciğim diye severdin. Sonra oğullarının dertleri benim önüme geçti. Tamam, çok büyük sorunları vardı. Ama ben de hâlâ o evin içindeydim. İlgine ihtiyacım vardı ve sen beni unuttun. İstedim ki birileri de beni sevsin. Hata yaptım evet, yapmadım demiyorum. Sen de dönüp hiç neden yaptın diye sormadın. Hep senin çizdiğin yolda yürürsek mutlu oluruz diye düşündün. Belki iyi olurduk, başarılı olurduk. Ancak insan başkasının seçimlerini yaşarken mutlu olamıyor."

Kimsenin bir şey söylemesine izin vermeden, arkamı dönerek yürümeye başladım. Reddedilmek çok ağır gelmişti. Eve girmek istemiyordum, kimsenin beni teselli etmesini ya da acıyarak bakmasını da istemiyordum. Anlaşılmayı beklemekten yorulmuştum. Kimseyi memnun edememekten kaynaklı başarısızlık hissi beni ele geçirmişti. Ne yaparsam yapayım sonunda yanlış oluyordu. Bir hikâyede herkesin kendi bakış açısından haklı ve doğru olması sinir bozucuydu. Belki de yapmam gereken artık onları değil kendimi düşünmekti. Herkesi memnun etmek imkânsızdı. Kaç yıllık olduğunu bilmediğim bahçenin en uzak ve denize bakan tarafındaki söğüt ağacının altına oturup dizlerimi karnıma çektim. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Sadece birkaç

dakika sonra Emir yanıma gelip, bir şey söylemeden oturdu. Omuzlarıma da bir battaniye sardı.

"Teşekkür ederim ama yalnız kalmak istiyorum."

"Biliyorum ve ben de daha fazla ağlamanı izlemek istemiyorum. İstersen ben yokmuşum gibi davran ama burada kalmama izin ver."

Yanaklarımı kurulayarak yüzüne baktım. "Herkese rezil olduk."

"Herkes kim? Onlar bizim ailemiz."

"Benimkiler neyse ama senin akrabaların, annen..."

Elimi tutarak gözlerime baktı. "Bunu yapma. Kimin ne düşündüğünü umursama, ben umursamıyorum. Tek düşündüğüm sensin."

"Böyle konuşmamalıydım. Haddimi aştım. Artık asla düzelmeyecek. Beni hiç affetmeyecek."

"Üstüne çok geldim ve bugüne ben sebep oldum değil mi? Çok özür dilerim. Seni zorlamak zalimceydi. Kaybetmekten korkarak üstünde baskı kurdum. Sonra da yorulmaktan bahsettim. Oysa asıl en çok ben seni yordum." Sözlerinin bitiminde yüzümü avuçlarının arasına alarak beni önce şakağımdan sonra da dudaklarımdan öptü.

"Sinir bozucu olan ne biliyor musun? Seni anlıyorum, babamı da anlıyorum. Herkesi anlıyorum ve bundan nefret ediyorum. Sanki hepiniz haklısınız ve sadece ben haksızım. Her şey benim suçummuş gibi hissediyorum artık."

"Senin hiçbir suçun yok. Benim başıma gelenler, seçimlerim ve hayat tarzım yüzünden baban bizi onaylamadı. Seninle bir şekilde evlenmeyi başarırsam sanki sihirli bir değnek değmiş gibi her şeyi düzeltebilirim sandım. Fakat yaptığım şey, senin yanımdaki varlığını garantiye almaktı sadece. Fark etmeden bencilce davranmışım. Benim yüzümden, benimle olabilmek uğruna gözyaşı dökmenden ve sevdiklerine karşı gelmenden

nefret ediyorum. Benim yapmam gereken hayatını kolaylaştırmaktı. Ancak zorlaştırıyorum. Sevdam, sana söz veriyorum bundan sonra böyle olmaması için elimden geleni yapacağım. Ağlama ne olur, güzel gözlerine yazık. O güzel kirpikler ıslanmasın, ben senin gamzelerini görmek istiyorum."

Ona sıkıca sarılıp, yaşadığım şeyin gerçekten beni ne kadar çok yorduğunu fark ettim. Günlerce uyumak istiyordum. Hiçbir şey için hâlim yoktu.

"Emir, benim kimseyi eğleyecek, kimseye laf anlatacak gücüm yok. İnsanların karşısına böyle çıkmak istemiyorum."

"Biliyorum, ben o işi hallettim bile. Sen hiç canını sıkma. Hadi eve gidelim. Üşüme artık."

Elini tutup beni ayağa kaldırmasına izin verdim ve başımı kaldırıp eve baktım. "Annen ne olacak?"

"Bence bu akşam bu kadar konuşmanın bize yeteceğinin o da farkındadır."

"Peki, benimkiler?"

Gülümseyerek kapıya doğru beni yürüttü. Arabaların çoğu ayrılmıştı ve geriye yalnızca Bahar yengemle anneannem kalmıştı. Annemin bu gecenin hesabını sormak için babamla gittiğini tahmin edebiliyordum. Anneannem de yengem de hiçbir şey söylemeden bana sıkıca sarıldılar. O an onlarla otele dönmeyi istemediğimi fark ettim. Benim için ev demek artık Emir'in yanı demekti. O da neye ihtiyacım olduğunu hissederek elimi tuttu.

"Sevda bu gece yeterince yoruldu. Siz otele dönün anneanne, ben artık karımı gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Bizim yerimiz birbirimizin yanı."

Anneannem anlayışla başını salladı ve onlar için bekleyen arabaya yengemle beraber binip gittiler. Emir bunu nasıl başarmıştı bilmiyordum. Evden içeriye girdiğimde

salonda ya da üst kata giden merdivenlerde hiç kimse yoktu. Herkes odasına çekilmişti. Bu hâlde beni kimse görmesin istediğim için usulca teşekkür ettim. Beraber onun odasına, yani odamıza çıktık. Benim için dolapta yer açılıp İzmir'den getirilen kıyafetlerim asılmıştı. Eşyalarım benden önce buraya yerleşmişti. Sakinleşmek için sıcak bir banyo yapıp pijamalarımı giydim. Emir de pijamalarıyla yatağa girmişti ve kitap okuyordu. Saçlarımı taramak için aynanın karşısına geçtiğimde gözündeki gözlükleri fark ettim. Ve sıradan bir sohbet başlatma ihtiyacıyla konuştum.

"Sen gözlük kullanıyor muydun? İlk defa görüyorum."

"Sadece bir şeyler okurken ya da bilgisayarda çalışırken kullanıyorum. Sıhhatler olsun."

Ellerimi ıslak saçlarıma götürerek ona teşekkür ettim. Yatağa gitmek için ayağa kalktığımdaysa gözlüklerini çıkararak kitabı kapadı.

"Saçlarını kurutmayacak mısın?"

"Üşendim şimdi, gerek yok. Hem evin içi sıcak zaten kurur sabaha kadar."

"Olmaz öyle şey, üşütürsün."

Ayağa kalkıp, yanıma gelerek önce havluyla saçlarımı kuruladı. Sonra banyodan getirdiği saç kurutma makinesinin fişini taktı. Büyük bir özenle saçlarımı kuruttu. Gösterdiği ilgi ve şefkatse bana kendimi yeniden iyi hissettirdi. Birlikte yatağa dönüp, başımı huzurla göğsüne yasladığımda tek ihtiyaç duyduğum şeyin bu sevgi olduğunu düşündüm. Benim bundan fazlasında hiçbir zaman gözüm olmamıştı. Beni yatıştırmak için saçlarımda gezen elleri ve dudakları bedenimi gevşetti, rahatlattı. Gülümseyerek, başımı hafifçe kaldırıp yüzüne baktım. Bana verdiği huzur için ona teşekkür edip öptüm. Sonra

o beni öptü ve ben de onu yeniden öptüm. Bu aramızda bir oyun hâline geldi. Bir süre sonra öpücüklerimizin süresi uzadı. İşin içine ellerimiz de girdi. Küçük oyunumuz amacından şaşarak bambaşka bir şeye dönüştü. Emir'in bir ara kendisini geri çekmeye çalışıp cılız ve iradesiz bir sesle adımı fısıldadığını hatırlıyorum. Bu, onun biraz daha ileriye gidersek kendisini durduramayacağına dair beni uyarma şekliydi sanırım. Ancak ben durmasını istemiyordum. Bu gece bana vereceği sevginin tamamına ihtiyacım vardı. Onun benimle olmasına ihtiyaç duyuyordum ve bu ihtiyaç karşılıklıydı. Bu yüzden ona durmasını istemediğimi, onun gerçekten karısı olmak istediğimi söyledim. O da bu isteğimi daha fazla sorgulamadan yerine getirdi. Sonunda artık biz olma zamanı gelmişti.

32. Bölüm

Düğün

Ben saçlarımı kuruturken, yatağın ayakucuna oturan Emir de gömleğinin düğmelerini ilikleyerek aynadaki yansımamı izliyordu. Bugün, ailelerimizi memnun etme günüydü. Birazdan düğünün yapılacağı otele gidip, tüm günü orada akşam için hazırlanarak geçirecektik. Etrafıma gülücükler saçmam gerekiyordu ama benim hissettiğim duygu daha çok gerginlikti. O da bunu fark ederek, ayağa kalkıp kurutma makinesini elimden aldı.

"Bence saçların yeterince kurudu."

"Dalmışım, malum büyük gün geldi. Heyecandan hep..."

"Sevda, ben senin canının neden sıkkın olduğunu biliyorum. Ama sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek. Okulun bittiğinde ve ben başımdaki belayı defettiğimde baban benim kötü biri olmadığıma ikna olacak. Bize inanacak. Sonra sen nerede, nasıl bir düğün istersen yine yapacağım. O gün geldiğinde nerede yaşamak istersen

orada yaşarız. Bir gün hazır hissettiğimizde, Allah kısmet ederse çocuğumuzu kucağımıza alacağız. O zaman herkesin kalbi pamuğa dönecek. Sana söz veriyorum, saçının bir tek teline zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Artık seni üzmek ve bencillik etmek de yok. Sen nasıl iyi olacaksan öyle olacak her şey."

Bunlar tutulması çok zor sözlerdi. Bu yüzden bir şey söylemeden ona sarıldım. Ben onu bırakıp gitmeye cesaret edemediğimde, elime silah alıp karşısına dikilerek onunla evlendiğimde başıma gelebilecekleri göze almıştım. Emir'in mecburiyetlerinin ve sorumluluklarının da farkındaydım. Bunlarla yaşamayı öğrenmek zorundaydım. Hayatım boyunca birçok defa çuvallamıştım. Ancak evliliğim en büyük başarım olsun istiyordum. Madem gözümü karartıp aşkı seçmiştim, o hâlde arkasında duracaktım. Bunun için Emir'in geleceğe dair vaatlerde bulunmasına gerek yoktu.

"Ben iyiyim, mutluyum. Bu dünyada kaç kadın kendisine böyle bakan bir adamla evlenme şansını yakalamıştır ki? Ne kadar şanslı olduğumuzun farkındayım."

Sadece el ele bir maratonda koşuyormuşuz gibi hissediyordum ve bitiş çizgisini görmeden ayaklarımızdaki derman biterse, nefesimiz tükenirse diye korkuyordum. Tökezlersek birlikte düşecektik ve beraber kalkmak zorunda kalacaktık. Daha çok gençtik. Altından kalkamamaktan korkuyordum.

Beni kırılgan bir bibloymuşum gibi kollarıyla sararak dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. Onun uğruna yapmak zorunda kaldıklarım için suçlu, borçlu hissediyordu, biliyordum.

"Kahvaltıyı otelde baş başa yapalım mı? Karı koca olarak ilk kahvaltımız olsun."

Evlendiğimiz andan beri baş başa kaldığımız anlar o kadar az olmuştu ki birlikte kahvaltı yapma fikri beni de gülümsetti. Ancak kapının dışında bizi bekleyen bir karmaşa vardı.

"Saadet Anne akşam yaşananlardan sonra iyi değildir şimdi. İnadına yapar gibi olur, olmaz. Daha fazla huzursuzluk istemiyorum."

"Akşam yaşananların sebebi sen değildin. Annem birine kızacaksa o kişi benim. Sen onun huysuzlandığına bakma, biraz durup mantıklı düşünse senin onun oğluna fazla olduğunu, hayallerinin ötesinde bir gelin olduğunu anlardı. Korkma, anlayışı kıt bir kadın değildir. Düğün telaşı bitsin, kafasına dank edecektir. Sonra seni bağrına öyle bir basar ki benim pabucum bile dama atılır."

Söyledikleri kulağıma imkânsız geliyordu, bana anlattığı her şey sanki paralel evrene ait masallar gibiydi. Ona âşık olduğumu itiraf ettiğim zaman Emir'in bana söylediği şeyi hatırladım. *Senin hayallerin benim gerçeklerimden çok farklı,* demişti. Şimdi Emir'in gerçekleriyle yaşamaya başlamak da beni realistleştirmişti. Hatta sanırım eskisine göre çok daha karamsar biriydim. Yine de başımı sallayarak onu onaylamayı seçtim. Karamsar düşüncelerimi dile getirip onu da üzmeyecektim. Sonunda el ele odadan çıkıp, merdivenleri inerek kahvaltı masasındaki ev halkı ile karşılaştık.

"Oğlum nihayet. Bin tane işimiz var, saat kaç oldu hâlâ kahvaltı faslı bitmedi. Bekir'i İstanbul'a yolladım. Havaalanından misafirleri alacak."

Saadet Anne benden de gergindi. Tüm düğünü o organize ediyordu. Bir aksilik çıkarsa insanlara o rezil olacaktı.

"Sen dışarıdan kimi çağırdın ki anne?"

"Dünürlerimizi oğlum. Yurdanur'un ailesi, babanınkiler, biliyorsun zamanında Yurdanur'la Erdem'in düğü-

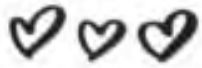
nü için bir araya geldiğimizde tanışıp görüştük. Yengeni istemeye gidip nişanı yaptığımızda bizi ne güzel ağırlamışlardı, unuttun herhalde. Tabii senin evliliğinde hiçbir şey âdetlere göre olmadığından unutman da normal."

Haklıydı, beni istemeye gelmemişlerdi. Bir nişanlılık dönemi de geçirmemiştik. Âdetlere göre nişanı kız tarafı yapardı. Bense sadece bir bavul eşyayla ve çeyiz sandığımla beraber kurulu eve gelin gelmiştim. Eskiden böyle şeyleri düşünmezdim. Annem hep ellere karışınca anlarsın derdi. Meğer haklıymış. Emir, annesinin sitemi sadece kendisini kapsıyormuş gibi değerlendirerek düğün işini abartmasıyla ilgili ona biraz söylendi ve bizim kahvaltıyı otelde yapacağımızı söyledi. Saadet Anne de tahmin edildiği gibi iyice sinirlendi.

"Oğlum siz beni delirtecek misiniz? Bu yaşımda her işe ben koşturuyorum. Bir haftada düğün yapacağız dediniz, iki ayağımı bir pabuca soktunuz. Yetmedi bir de üstüne yardım edeceğinize zevki sefa peşindesiniz! Bari köstek olmayın diyeceğim ama onu da beceremiyorsunuz."

"Anne! Kim dedi sana bu kadar büyük bir düğün yap diye? Abartan sensin zaten. Bu yüzden bu kadar yoruldun. Her işi denetlemene gerek yok. Organizasyon şirketi ilgileniyor."

Elimi bırakarak yüzünü benden tarafa döndü Emir ve muhtemelen bu tartışmaya daha fazla tanıklık etmemem için onu arabada beklememi rica etti. Telefonunu odada unuttuğunu, hemen alıp geleceğini söyledi. Ben de isteğini ikiletmeden, arabaya geçip oturdum. Arkamdan geldiğindeyse yüzünde mahcup ve özür dileyen bir ifade vardı. Oysa utanması gereken o değildi. Ben de annesinin davranışları için ona kızacak değildim.

Düğün hazırlıklarım için bana ayrılan süitte manikürüm yapılırken ailemin otele geldiğini öğrendim. Yüzüm onların varlığıyla, etrafımı sarışlarındaki tatlı heyecanla aydınlandı. Çetemizin yaşı en ufak üyesi ben olduğum için geriye kalan son bekâr da bendim. Hâliyle gelin başımla ilgili bile her kafadan ayrı ses çıktı. İnternetten bir sürü model bulmuşlardı.

Etrafımda bu kadar gürültü yapıp koştururlarken, asıl dertlerinin beni oyalamak olduğunu biliyordum. Babamın yokluğu hakkında düşünüp ağlamamı engellemeye çalışıyorlardı. Sonunda annem ve anneannem bu gösteriyi sonlandırdılar ve kalabalığı başımdan dağıtmak için herkesi dışarıya yolladılar. Saçımı tamamlamak üzere olan kuaförü de mola vermesi için gönderdiler. Tam neler olduğunu sormak için ağzımı açmıştım ki odanın kapısı usulca tıklatılıp açıldı ve niyetlerinin aslında ne olduğunu böylece anlamış oldum.

"Müsaade var mı?" Soruyu soran kişi görmekten en çok umudumu kestiğim insandı, yani babamdı. Başımı usulca sallayınca içeriye adım attı ve arkasından kapıyı kapatarak bana doğru yürüdü.

"Dün akşam konuşurken lafımı bitirmemi beklemedin. Arkanı dönüp gittin. Konuşacaklarımız yarım kaldı."

Yüzüne bakarak geliş amacıyla ilgili anlam çıkarmaya çalıştım. Ama kendimi umutlandırmamak adına bundan hemen vazgeçtim.

"Söyleyecek başka bir şeyim kalmamıştı."

"Benim vardı."

Annemle anneannem diğer odaya geçip bizi yalnız bıraktılar. Çocukluğumda hayran olduğum, aldığı onca yaşa rağmen hâlâ karizmasından bir şey kaybetmemiş babama ve onun aklar düşmüş saçlarına baktım. O kadar çok gerilip yıpranmıştım ki lafı uzatmadan bilmek istediğim şeyi sordum.

"Beni affedecek misin?"

"Sen beni affedecek misin? Dün akşam yıllardır zannettiğimin aksine kötü bir baba olduğumu söyledin. Zamanında abilerin de aynısını yapmışlardı. Anladığım kadarıyla hepiniz kötü bir baba olduğum konusunda hemfikirsiniz."

"Ben öyle demek istemedim. Sen kötü bir baba değilsin."

"Ama üçünüzü de yetiştirirken, sizi koruduğumu sanarak hatalar yaptım. Sizi anlamak yerine istedim ki hayata benim gözümden bakın. Herkesin kendine göre doğruları varmış. Ben sandım ki bir tek benim doğrularım doğru."

Hüzünlü bir şekilde gülümsedim ve hayatın belki de bana en iyi öğrettiği şeyi dile getirdim. "Bizi korumaya çalıştığını biliyorum baba. Yine de şu hayatta herkes illa payına düşen hataları yapıyor. Buna engel olmanın bir yolu yok. Ben de çok yaptım. İnsanı büyüten de zaten o hatalar. Ama Emir onlardan biri değildi."

"Görebiliyorum, bu çocukla tanıştıktan sonra çok değiştin. Yaşından büyük laflar etmeye başladın. İnat ettin, onun için herkesi, her şeyi karşına aldın. Eskiden daha

aklın havadaydı. Ayakların yere basmazdı. Uçarıydın, çocuktun. Şimdi ne istediğini bilip savunma cesaretini gösterebiliyorsun. Eskiden de gözün karaydı ancak o zaman seninki cahil cesaretiydi. Şimdiyse âşık cesareti olmuş."

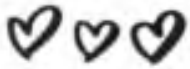
"Bana artık kızgın değil misin?"

"Kendime kızgınım, bilmeden seni gitmeye zorlamışım. Bir seçim yapmak zorunda kalmasaydın Emir'i bize tercih etmezdin. Doğru olan, belki de aldığın karara saygı duyup artık Emir'in senin hayatının bir parçası olduğunu kabullenmekti. Sizi ayırmak için bu kadar çabalamasaydık apar topar, böyle vakitsiz evlenmeyecektiniz. Hâlâ yaptığının yanlış olduğunu düşünüyorum. Ancak artık seni bu yanlışa sürükleyenlerden biri olduğumun farkındayım. Bazı şeyleri yaşamadan göremeyeceğini kabullenmem lazımdı. Hayatın boyunca aklın kalacağına, keşke deyip seni ayırdığımızı düşünerek bizden soğuyacağına, yaşayıp hep birlikte göreceğiz. Böylece düştüğünde kaldırmak için orada olabileceğim. Ne olursa olsun ben senin yanındayım. Aslında hep öyleydim ama galiba yeterince hissettirememişim, özür dilerim."

Emin olamadan babamın yüzüne bakmaya devam ettim. Teyit etmek zorundaydım. "Yani şimdi sen beni evlatlıktan reddetmiyor musun?"

Ellerimden tutarak başını iki yana salladı ve bir itirafta daha bulundu. "Dün gece amacım benimle eve dönmeni sağlamaktı. Ama artık pes ediyorum. Sen madem yolundan dönmüyorsun o hâlde ben de seninle aynı yolda yürüyeceğim. Sen her şeyinle benim kızımsın. Bizim biriciğimizsin. En kıymetlimiz, göz bebeğimizsin. Ne olursa olsun hep de öyle kalacaksın. Göz göre göre inat edip, seni yarım bırakacak değilim. En azından yanında olursam seni koruyabilirim, sahipsiz sanmalarına engel olabilirim."

Ona sıkıca sarıldım ve sonunda bir şeyler yoluna girdi diye omuzlarımdan tonlarca yük kalkmış gibi rahatladım. Babam düğünüme katılacaktı, benim hatırım için de olsa durumumuzu kabullenmişti. Hem geç hem de güç olmuştu ancak sonunda olmuştu ve önemli olan da buydu.

Kuaför duvağımı örgü topuzumun altına tuttururken, nedimelerim de bir taraftan ellerinde telefonlarla fotoğraflarımı çekiyorlardı. Onlara bu işi yapmak için fotoğrafçının zaten tüm gün peşimden ayrılmadığını anlatmaya çalışsam da beni dinlemeye hevesli değillerdi.

Fotoğraf çekimi için odadan çıkıp Emir'le bir araya gelme zamanı yaklaştığındaysa beni çok şaşırtan bir şey oldu. Süitimde beklenmedik bir misafir ağırladım. Kayınvalidem elinde iki tane siyah kadife takı kutusuyla hazırlandığım odadaydı ve herkes bizi baş başa bırakmıştı. Üstünde zarif, dantelli siyah bir elbise vardı. Saçları abartısız bir topuzla ensesinde toplanmıştı. Biraz balık etli bir kadındı ancak çok güzel görünüyordu. Ona baktığımda beni günlerdir yoran kişiyi değil de kocasını ve oğlunu toprağa vermiş, çok fazla kayıp yaşamış bir kadın gördüm. Emir artık onun her şeyiydi. Onu da kaybederse hayatını nasıl devam ettirebilirdi ki? Beste abisi gibi değildi. Yurdanur ise tam bir yaşayan ölüydü.

Kocamın omuzlarındaki sorumluluğu hem bir kere daha anladım hem de annesinin endişelerinin birazında da olsa haklı olduğunu fark ettim. Emir'in bana ayak uydurma gibi bir lüksü yoktu. Bu ilişki bir şekilde yürüyecekse ona ayak uydurması gereken bendim. Oysa sadece birkaç hafta öncesine kadar bugünün geleceğini bile aklımdan geçirmiyordum. Hâlâ da hayal gücümün ötesindeydi. Ben daha çocuk sayılırdım. Bir yandan okul, bir yandan evlilik... Bir evi çekip çevirecek olgunlukta değildim. Yine de bunu başarmak zorundaydım.

"Hoş geldiniz," diyerek ona gülümsemeye çalıştım. O da benimkini aratmayan bir gerginlikle gülümsedi. "Maşallah kızım, çok güzel olmuşsun," dedi.

"Teşekkür ederim."

Bir süre konuşmaya nereden başlayacağına karar veremiyormuş gibi etrafına baktı ve sonunda kelimelerini toparladığında doğrudan lafa girdi.

"Bak kızım, Allah yukarıda ben seni ilk gördüğüm gün çok sevdim. Ama sonra Beste'yle bir olup, gözümüzün içine bakarak yalan söylediğinizde ikinize de kızdım. Hayatta en nefret ettiğim şey yalandır. Üstelik Beste de sizinle olsa dahi Emir'le aynı çatı altında yaşamanız yakışık almazdı. Ben de bir kız annesiyim. Bu eleştiriyi seni Beste'den ayırt etmeden yapıyorum. Sonra Emir'le anlaşmazlık yaşadınız. Oğlum her şeyi boşlayıp bir ay ortadan kayboldu. O benim yaşayan tek oğlum, senin yüzünden işi gücü boş verip divane oldu. Sonra da biz evlendik diye elinden tutup seni bana getirdi. Kaçırıp evlenmiş, ailenin onayını almamış. Siz birlikte çok başınıza buyruk davrandınız. Hepimizi üzdünüz. Evlilik kararınız çok erken alınmış bir karardı. Bu konudaki fikrim değişmedi. Sen İzmir'de okurken, Emir Bursa ve İstanbul'da olacak. Böyle evlilik olmaz. İkiniz de yollarda perişan olacaksı-

nız. Hem gençsiniz, ayrı kalmak yakışık alır mı? Zamanla kıskançlıklar da başlayacak. Birbirinizi üzeceksiniz."

Bunlar benim de kabul ettiğim gerçeklerdi. Ancak anlamadığı bir şey vardı.

"Ben size sözlerinizde haksızsınız demiyorum zaten. Ama seçme şansımız da olmadı bizim. Ailem Emir'in geçmişini öğrendi. Emir hakkında öyle iddialar duydular ki... Onunla görüşmeme engel oldular. Üstelik Emir bana hiçbir şey anlatmamıştı. Neye inanacağımı şaşırdım. Dünyam başıma yıkıldı. Sevdiğim adam bana yalan söyledi diye Emir'e çok kızdım, çok kırıldım. Ondan bu yüzden ayrıldım ama ayrı kalamadım. Açıklasın, bana kendisini aklasın istedim. Ailem de Emir'e geri dönmemem için beni yurt dışına göndermek istedi. Sonunda oğlunuz beni kaybetmemek için kaçırdı. Ben, böyle evlilik olmaz dedim. Yine de ona dinletemedim. İki seçeneğim vardı, ya Emir'le evlenecektim ya da ondan tamamen ayrılacaktım. Kabul ediyorum, ben oğlunuz için belki de mükemmel bir tercih değilim. Sizin hayallerinizdeki gelin de olmayabilirim. Ancak bu evliliğin tarihi ya da Emir'in yaşayış tarzı da benim hayallerimdekiyle örtüşmüyor. Yine de onu seviyorum. Birini sevmek için onun kâğıt üzerinde mükemmel olması gerekmez. Kalbim onu seçtiyse ben ne yapabilirim? Biz birbirimiz olmadan yapamıyoruz."

"Dün babanla konuşmalarınızı duydum. Cesur bir kızsın. Zaten korkak olsan Emir'in hayatına ayak uyduramazdın. Arkana bakmadan kaçardın. Benim oğlum kötü bir çocuk değil. Ben evlatlarımı iyi insanlar olarak yetiştirdim. Ancak karşılarına kendileri gibi iyi insanlar çıkmadı. Biz böyle bir aile değildik. Rahmetli kocam çok başkaydı. Bizi bir arada tutardı. Ben onu kaybedince sudan çıkmış balığa döndüm. Erdem desen çok naif, iyi

niyetli bir çocuktu. İyi niyetinin kurbanı oldu. Ama Emir öyle değildir. Tuttuğunu koparır. Öfkelendi mi gözü bir şey görmez. Yine de adaletlidir de, çok şükür kalbinde merhamet var. Sevecendir, daha bu yaşında babacandır. Babasına benzer, tabii daha çok genç ama olgunlaştıkça Mehmet Ali gibi iyi bir baba ve iyi bir koca olacak, ben biliyorum. Sebat edersen bugünler bittiğinde oğlum seni mutlu eder. Biz istemesek de ona çok yük oluyoruz, üzüyoruz. Sen bari üzme ne olur. Oğlumu mutlu et, senden başka hiçbir şey istemem."

Benden yaşça büyük birini, üstelik Emir'in annesini kırmak, üzmek, onunla daha fazla sorun yaşamak istemiyordum. Birlikte yaşayacaksak bir aile olmak için çabalamalıydık. Bu yüzden kendimi gülümsemeye zorladım. Sakin olduğunu umduğum bir ses tonuyla konuştum.

"İçiniz rahat olsun. Ben Emir'i çok seviyorum. Onun nasıl bir adam olduğunun da farkındayım. Zaten bu yüzden onu seviyorum. Buraya kadar gelip benimle konuşma nezaketi gösterdiğiniz için teşekkürler."

Kucağındaki takı kutularından ilkini açtığında modern ve ihtişamlı bir takı seti gördüm. Oldukça pahalı bir şey olduğu her hâlinden belliydi. Bunu benim için seçtiğini, düğünde takmak istersem diye şimdiden vermek istediğini söyledi. Diğer kutuda ise zarif, oldukça güzel bir inci gerdanlık vardı. Bu gerdanlık aslında iki sıraymış ve Emir'in babaannesi tarafından hediye edilmiş. Ancak Saadet Anne iki oğlu olduğu için gerdanlığı iki ayrı gerdanlık olarak yaptırmış. İncilerin diğer yarısı Yurdanur'daymış ve gerdanlığın takımı olan küpeleri de Beste'ye ayırmış. Tahmin edildiği üzere ben ilk hediyeyi değil manevi değeri olan inci gerdanlığı düğünümde takmayı tercih ettim.

Odadan Emir'in annesiyle beraber çıkıp, kocamın yanına giderken barışmamıza sevineceğini biliyordum.

Boynumda aile yadigârını görünce meselenin tatlıya bağlandığını anlamış oldu. İnsanların hep bahsettiği o duygusal gelin ve damat anını yaşadık. Bana bakarken gözleri doldu. Fotoğraf çekimi için hazırlatılan araçla Mudanya'yı gezdik. Sahil kenarında ve eski Mudanya evlerinin arasında güzel fotoğraflar çektirdik. Sonrasında otele döndüğümüzdeyse bir anda oteli davul zurna sesi doldurdu. Bunda Emir'in parmağının olduğunu hemen anladım. Müşterilerin şikâyet etme ihtimaline rağmen oteli davul ve zurna sesiyle dolduran ondan başkası olamazdı. Her şey garip şekilde çok güzeldi.

Düğüne sayılı saatler kala kayınvalidemden habersiz ve izinsiz şekilde şarkı listesini değiştirdiğim, orkestrayla görüştüğüm için düğünün ensesi kalın misafirlerini bazı sürprizler bekliyordu. Mesela tüm yakınlarımla beraber damat halayında hünerlerimizi gösterdik. Kızlarla birlikte gelinliğimin kabarık eteğini savurarak oryantal oynayıp kurtlarımı döktüm. Topuklu ayakkabılarımdan kurtulup babet giydim. Babam, dayım ve eniştem Emir'i de aralarına alarak zeybek oynadılar. Şaşırtıcı olansa Emir'in gayet güzel zeybek oynamasıydı. Sonra Yurdanur'un abisi olduğunu öğrendiğim adamla beraber Emir bıçak horonu oynadı. Kendi kendime, *meğer benim kocamda ne marifetler varmış*, dedim. Onu izlerken içim sıcacık oldu. Onunla gurur duydum. Tulum ve kemençe sesi otelin balo salonunu doldurduğunda tüm Karadenizli akrabalar horon tepti. Anneannemin yıllar içinde hasret kaldığı kültürüne, hemşerilerine dolan gözleriyle baktığını gördüm. Onun yıllar önce izleyemediği manzara buydu işte. Ailesi anneannemi affetmemişti. Doğduğu topraklardan aşkı uğruna sürgün edilmişti. Sonra da kocasının toprağını memleketi bellemişti.

Sıra takı merasimine geldiğinde biraz soluklanıp makyajımı tazelemek istedim. Ayrıca kabarık gelinliklerin en utanç verici yanı, tuvalete nedimenizle gidip eteğinizi ona tutturmak zorunda kalmanızmış. Yardımıma gelinlerin kurtarıcısı, tecrübeli nedime Bahar yengem koştu. Aslında duvağımdan kurtulup topuzumu düzeltmeme de yardım edecekti. Fakat uyku saati gelen yeğenim huysuzlanınca çocuğuyla ilgilenmek için yanımdan ayrılmak zorunda kaldı.

İş başa düşünce birkaç fazladan tel tokayla topuzuma müdahale ettim ve babetlerin içinde bile acıyan ayaklarımı rahatlatmak için ayakkabılarımı çıkardım. Galiba eğlenme işini bu defa biraz abartmıştım. Makyajım şaşırtıcı derecede iyi durumda olsa da rujumu tazelemek için yeniden aynaya döndüm ve arkamda beliren yansıma irkilerek rujumu yere düşürmeme neden oldu. Odamda daha önce hiç görmediğim bir adam vardı. Otuzlu yaşlarındaydı, kumraldı. Doğrudan yansımama bakıyordu. Korkmuş bir hâlde ondan tarafa dönüp, ayağa kalkarak tedirgin bir şekilde sordum.

"Sizin burada ne işiniz var? Kimsiniz?"

"Sakin olun gelin hanım, niyetim korkutmak değildi. Sadece sizinle tanışmak istedim."

Davetlilerden biri miydi? Kim olursa olsun bu davranışı rahatsız ediciydi. Elinde de bir takı kutusu vardı. "Buranın tanışmak için uygun bir yer olduğunu sanmıyorum."

Ela gözlerinde beni rahatsız eden, tarif edemediğim bir şey vardı. Beni korkutması bir yana bu adamı kanım almamıştı. Köşeli yüz hatları ve karakteristik burnuyla aslında pekâlâ yakışıklı sayılsa da hiç hoşlanmamıştım.

"Başka türlü fırsat bulamayız diye düşündüm." Bana doğru yürüyünce, kendimi makyaj aynasına içgüdüsel

olarak yaklaştırdım ve o da tokalaşmak için elini uzatmadan önce yanıma ulaşıp kendisini tanıttı. "Ben Aslan, kocanın eski ortağıyım."

Yüksek sesle yutkundum ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Bu adam buraya girmeyi nasıl başarmıştı?

"Benden ne istiyorsun?"

"Demek beni tanıyorsun. Namım sana kadar gelmiş."

"Doğrudur, kim olduğun herkesin dilinde. Bununla övünebilirsin."

Duruşumu dikleştirerek ona doğru bir adım attım ve tavrım karşısında gülümseyerek benimle alay etti. "Vay, cesursun. Gerçi benimki de laf. Emir'le evlenip düğün dernek kurabildiğine göre elbette cesursun. Biraz tehlikeyi seviyorsun galiba."

"Size ne bundan?"

Gözlerini kısarak küçümseyen bir yüz ifadesiyle beni inceledi. "Ama bu kaba tavırlar senin gibi cici, güzel bir genç kıza hiç yakışıyor mu Sevda?"

Onun gibi birinin gözlerine bakmak bile istemiyordum. Küçücük bir çocuğu babasız, âşık bir kadını da dul bırakmıştı. Şeytanın vücut bulmuş hâli gibiydi. Yüzünde ukala bir gülümsemeyle göz kırpıp, elini dokunmak ister gibi bana doğru uzattı. Benim dudaklarımdan ise tek bir uyarı kelimesi döküldü.

"Sakın!"

"Bu kadar sinirli olma bence, erken yaşlanırsın. Yazık... Gerçekten çok da gençmişsin. Ama işte insanın kendine yaptığını düşmanı yapmıyor bazen. Yakmışsın o güzel başını."

"Derdin ne senin? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sohbet ediyoruz işte ne güzel. Sen niye pençelerini çıkarıyorsun?"

Sinirle güldüm ve saklamadığım öfkemle yüzüne baktım.

"Benim katillerle konuşacak bir şeyim yok. Şimdi git buradan yoksa yemin ederim avazım çıktığı kadar bağırırım."

Kaşları ilgiyle kalktı. Sanki ona çok ilginç bir şey söylemişim gibi beni incelemeye devam etti.

"O zaman Emir seninle evlenmek için kafana silah dayadı herhalde. Evlendiğin herif mafya babası, istediğini adamlarına infaz ettirir ya da iyi gününde değilse silahı çeker, kendisi indirir. Bu düğünü uyuşturucudan kazandığı paralarla yaptı. Uyuşturucu tacirleri terör örgütlerini finanse eder. Ortak çalışırlar. Zeki de bir şeye benziyordun ama..."

Karşımda Erdem'in ölüm emrini bir an bile tereddüt etmeden vermiş cani bir katil olduğunu unutmamaya çalışarak konuştum.

"Son kez soruyorum. Benden ne istiyorsun? Niye buradasın? Huzur kaçırmak için mi geldin?"

Odadaki koltuklardan bana en yakın olana oturarak bacak bacak üstüne attı ve sırıttı. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı. Bakımlı ve şık biriydi. Onun bu hâline bakan birinin adam sanabileceği şekilde giyinmişti.

"Benden gerçekten korkmuyor musun? Yoksa cesur rolü mü yapıyorsun?"

"Korkmuyorum."

Takı kutusunu sehpanın üzerine bırakarak belinden silahını çıkardı.

"Seni burada öldürebilirim."

Silahı görünce soğukkanlılığımı korumak için insanüstü bir çaba sarf ederek, kaşlarımı alaycı bir üslupla kaldırdım ve "Neden?" diye sordum.

"Piçlik olsun diye. Aramızda kalsın ama kocan bugünlerde canımı çok sıkıyor. Gerçi sana da bu ara borç-

landım. Sayende gönül işlerine verdi kendisini, dikkati dağıldı. Ancak bazı can sıkıcı olaylar yaşadık yine de. O beni üzdü, ben niye onu üzmeyeyim?"

"İstersen dene ama buradan sağ çıkamazsın bence."

"Susturucu ya da odadaki yastıklar işimi görür sesi kesmek için. Zaten herkes balo salonunda eğleniyor."

"Beni merak edip birazdan gelirler."

"Aşağıda haber vermek için bekleyen adamlarım var. Biri buraya gelmek isterse üç dakika önce haberdar olacağım. Bu kaçmak için yeterli bir süre."

Kollarımı göğsümde birleştirerek planını küçümsedim. "Buradan çıktıktan sonra kaç saat yaşamaya devam edersin bilemedim."

"Sen Emir'i gözünde fazla büyütmüşsün."

"Eh, adam mafya babası dedin, az önce ne kadar tehlikeli olduğunu ballandırarak anlatmıyor muydun?"

"Tehlikeli ama benim kadar değil. Tam bir yeni yetme, daha kırk fırın ekmek yemesi lazım."

Gülerek, gözlerimi devirip yumruklarımı sıktım. Ellerimin titrediğini anlamaması lazımdı.

"O silahı ya yerine kaldır ya da tetiğe bas. Böyle komik duruyor. Ayrıca bence beni vuracak olsaydın bu süreyi saçma bir sohbetle geçirmezdin. Madem beni öldüreceksin niye giderayak Emir'i kötülemeye çalışıyorsun?"

Silahı yeniden beline yerleştirerek güldü ve ayağa kalkıp ellerini cebine soktu. Aramızdaki mesafeyi neredeyse tamamen kapadı.

"O geri zekâlı gerçekten turnayı gözünden vurmuş. İşte şimdi sahiden ilgimi çektin. Karşımda saf bir kız çocuğu bulmayı bekliyordum. Ama dişli, güzel, zeki bir kadın buldum."

"Yani?"

"Kendine güveniyorsun. Ama dikkat et. Her şeyin fazlası zarardır." Telefonu çalınca iki saniye kadar konuşmaya ara verdi, sonra devam etti.

"Buraya seni merak ettiğim için geldim. Karşımda yaprak gibi titreyen bir kız bulacağımı sanmıştım. Bunun yerine çok keyifli bir sohbet etme imkânı buldum. Bu gerdanlık senin için, çok yakışacağından artık eminim. Seni tanımak büyük zevkti Sevda, yeniden görüşmek üzere. Bu arada, savcı abine de selam söyle."

Sehpanın üzerinden aldığı takı kutusunu içindekini görebilmem için açtı ve yeniden aldığı yere bıraktı. Benim de gayriihtiyari gözüm kutudaki pırlanta gerdanlığa takıldı. Oldukça pahalı bir şeydi. Hiçbir şey söylemedim ve arkasını dönüp gidişini izledim. Odadan çıkıp kapıyı ardından kapadığında, ancak koltuğa kendimi bırakabildim. Gözdağı vermek için gelmişti. Yaptığı şey işe de yaramıştı. İlk defa gerçek bir katilin gözlerine bakmıştım. Bu berbat bir histi. Artık resmen bir düşmanım vardı. Emir bu psikopatla nasıl boy ölçüşecekti? Kendimi gırtlağıma kadar pisliğe batmış hissederek ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım. Ne düğündü ama! Gerçekten unutulmaz bir tecrübe olmuştu.

33. Bölüm

Korku

Ben gelin odasında kendimi toplamaya çalışırken kapı tıklatıldı ve Asım başını çekingen bir şekilde içeriye doğru uzattı.

"Yenge, iyi misin? Aşağıda seni bekliyorlar. Bu katta birini gördüm, arkası dönük gidiyordu ama emin olamadım. Bekir Abi'nin emri vardı. Kimse bu kata gelmeyecekti. O yüzden emin olmak istedim. Seni kimse rahatsız etmedi değil mi?"

Bekir Abi normalde kuş uçurtmazdı bu kata, o hâlde bu adam gerçekten nasıl gelebilmişti? Demek ki Emir'in adamları arasında ona ihanet edenler vardı. Bu konudaki düşüncelerimi kendime sakladım ve sıkıntımı belli etmemeye çalışarak Asım'a gülümsedim. Emir'in, Aslan'ın karşıma çıkma cesaretini gösterdiğini öğrenmesi hiç iyi olmazdı. Çok sinirlenirdi ve onu zapt edemezdim. Asım'a sadece bana Bekir Abi'yi bulmasını söyledim. O ne yapılması gerektiğini bilirdi.

Düğüne döndüğümde tehlikeyi en azından şimdilik atlattığımı sanıyordum. Ancak yanılmışım. Anlaşılan İbrahim Varol da Aslan'dan habersiz olarak Emir'in huzurunu kaçırmak istemişti. Bu insanların başka işi yok muydu? Bize çiçek yollamışlar, güvenlik içeriye sokmamış. Çiçeğin üzerindeki kartta ne yazıyordu bilmiyorum fakat onu bulduğumda Emir sinirden köpürüyordu. Saadet Anne ise kimseye bir şey çaktırmamaya çalışacak diye Oscar'lık performans sergiledi. Tabii benim ailem meseleyi tam çözemese de bir sorun olduğunu anladılar. Takı merasiminin ardından babam mahcup olduğumu hissederek herkesi topladı, düğünün sonunda İzmir'e döneceklerini söyledi. Onlara kalmaları için ısrar bile edemedim. Daha silahlı bir katil tarafından tehdit edileli yarım saat bile olmamıştı. Ailemin buradan mümkün olan en uzak noktaya, en kısa sürede gitmelerini istiyordum. İnsanlara uygun dozda gülümseyip ailemle vedalaşırken, yabancı bir şehirde birkaç ay öncesine kadar tanımadığım insanların artık ailemin yeni üyeleri olduğunu idrak ettim. Kendimi hiç olmadığı kadar büyümüş hissettim ve bu duygu hiç hoşuma gitmedi.

Düğünün sonunda bazı misafirler otelde kendilerine ayırtılan odalara geçerken, biz, bize ayrılan balayı süitine gitmek yerine arabalara binerek eve döndük. Emir'le ne düğünün kalanında ne de yolda yalnız kalamamıştık. Ayrıca evin bahçesinde arabalardan indiğimiz âna kadar Bekir Abi'yi de görememiştim. Kapının önünde kendisiyle göz göze gelince onun Asım'la konuştuğunu tahmin ettim. Çünkü benimle konuşabilmek için geride kalmıştı. Emir'in dikkatini çekmemek için de Beste'yi bekliyormuş gibi arabanın yanında oyalandım. Sonra Bekir Abi'nin koluna dokunarak usulca konuştum.

"Düğün sırasında odama Aslan geldi. Beni tehdit edip gövde gösterisi yaptı. Bir de düğün hediyesi bir gerdanlık bıraktı. Ne yapacağız?"

Adamcağız ben tek seferde bu kadar şey anlatınca önce şaşırdı sonra kaşları çatık bir hâlde cümlelerini toparlamaya çalışarak konuştu.

"Emir'in bundan haberi var mı? Asım koridorda birini gördüm demişti ama ben böyle bir şey olacağına ihtimal vermemiştim. Otelde bir sürü adamımız vardı bizim."

"Demek ki içimizde onun da adamı varmış. Emir duysa ne olur düşünmek bile istemiyorum. Zaten şu İbrahim çiçek gönderdi diye sinirinden yerinde duramıyor. Aslan'ın karşıma çıktığını söylesek ne yapar kim bilir."

"Gerdanlık nerede peki? Sen ne dedin o adama? Ne konuştu seninle? İyisin değil mi?"

"Gerdanlığı bırakıp gitti. Diğer hediyelerin arasında olması lazım, ben elimi bile sürmedim. Aklınca huzur kaçırmak istemiş. Beni korkutmaya çalıştı."

Dikkat çekmemek için eve doğru yürürken konuşmaya devam etmiştim. Ama ben konuştukça o iyice gerildi ve kolumdan tutarak, "Emir'in bilmesi gerek. Ona anlatmak zorundasın," dedi.

"Yanlış bir şey yapmasını nasıl durduracağız peki? Ben Emir'in hassas noktasıyım ve onu benden vurmaya çalıştıklarını öğrenirse nasıl bir tepkisi olur kestiremiyorum."

İçeriye girince susmak zorunda kaldık. Emir de adamlarıyla birlikte çalışma odasına geçti ancak geçmeden önce bizim kendi aramızda bir şeyler konuştuğumuzu da fark etmişti. Bu demek oluyordu ki odaya döndüğünde onunla bu konuda konuşmak zorunda kalacaktım.

Odaya çıkıp, gelinliğimden kurtularak uzun süre banyo yaptım. Stresten tüm vücudum tutulmuştu. Bir

şeyler düşünmek, bir çare bulmak gerekiyordu. Emir'in omuzlarındaki yükü azaltabilmeyi diledim. Gerçi benim omuzlarımdakini kim hafifletecekti? O da ayrı bir meseleydi.

Tüm günün yorgunluğuna rağmen, kafamda dolanan kırk tilki yüzünden kendimi gecenin üçünde yatağın ortasına uzanmış ve boş gözlerle tavanı izler hâlde buldum. Sonunda kapım usulca açıldı. Uyuduğumu düşünen Emir, beni rahatsız etmemek için içeriye usulca girdi. Başımı ondan tarafa çevirdiğimi gördüğündeyse düğmelerini açtığı gömleği üzerinde elleri kısa bir süre durdu.

"Sen neden uyumadın? Ben mi uyandırdım yoksa?"

"Uyku tutmadı."

Anlayışla başını sallayıp mahcup bir ses tonuyla konuştu.

"Olabilecek en saçma düğün gecesi buydu herhalde değil mi? Aldığım onca tedbire rağmen yine de canımızı sıkmayı başardılar. Ben köklerini kurutmaya çalıştıkça güçleniyorlar sanki. Ailene de mahcup olduk. Artık özür dilemeye bile yüzüm yok."

Ona bizimkileri dert etmemesiyle ilgili bir şeyler söyledim ve o da benim odaya girer girmez yaptığım gibi damatlığından kalanlardan kurtularak duş aldı. Yatağa döndüğündeyse diş macununun mentollü kokusu burnuma dolunca ona gülümsedim. Yumuşatıcı kokan pijamalarımızla sıcacık yorganın altında huzurla uyuyabilme hayali bu gülüşü iyice genişletti. Dalgalı saçlarından bir tutamın önüne düştüğünü görünce, elimi kaldırıp arkaya doğru ittim. Fakat Emir konuşmamızı sabaha ertelemek istemeyerek canımı sıkacak soruyu sordu.

"Anlat bakalım, siz ne konuşuyordunuz? Bir derdiniz mi var?"

"Bilmediğin bir şey yok. Sadece biraz lafladık."

Ona yalan söylediğimin farkında olarak alaycı bir bakış gönderdi ve arkasından iç geçirdi.

"Sevdam, yorma beni karıcığım. Anlat hadi."

Bir gece için yeterince sinirleri bozulmamış mıydı zaten?

"Benim çok uykum var. İkimiz de çok yorulduk. Yarın konuşsak olmaz mı?"

"O derece can sıkıcı bir şey yani. Sen şu cümleyi kurduktan sonra beni zaten uyku tutmaz ki. O yüzden lafı hiç dolandırmadan söyle lütfen."

Kaçış yoktu, sıkıntıyla iç geçirerek yataktan çıktım ve odadaki kasanın yanına giderek, şifresini tuşlayıp kapağını açtım. Gerdanlık diğerlerinin arasında, kutusunda öylece duruyordu. Kutusuna dokunmaktan dahi rahatsız olarak elime aldım. Emir de meraklanıp yataktan çıkmış ve yanıma gelmişti.

"Takılardan birini mi kaybettin, ne oluyor?"

"Bugün İbrahim çiçek yolladı diye sinirlendin, olağanüstü hâl ilan ettin ya hani. Varollar sadece çiçek yollamadılar. Bu gerdanlık da Aslan'ın bana düğün hediyesi."

Birkaç saniye ne söylediğimi idrak etmeye çalışarak yüzüme baktı. Sonra hızla kutuyu elimden alıp açtı. Hemen kaşları da çatılmıştı.

"Sana da bunu mu yollamışlar? Kim getirdi? Aslan'dan olduğunu nasıl anladın? Not ya da kart mı vardı üstünde?"

Geri dönüp yatağın ucuna oturdum ve gergin bir şekilde cevap verdim. "Aslan kendisi getirdi. Benimle tanışmak ve düğün hediyesini bizzat vermek istemiş."

Bu defa gerçekten Emir sanki onu kafaya alıyormuşum, ne bileyim ona uçan atlardan ya da ufolardan bahsediyormuşum gibi suratıma baktı.

"Buna cesaret edemez. Benden habersiz senin yanına kimse yaklaşamaz Sevda, imkânsız. Ben senin etrafına o kadar adamı boşuna mı koydum?"

"Demek ki adamlarının arasında köstebek var. Çünkü ben bugün düğünün ortasında takı merasiminden önce süitime çıktığımda, Aslan elini kolunu sallayarak içeri girdi."

Sonunda söylediklerimin gerçekliğini kabullendi ve bu defa da dehşete düştü. Hemen yanıma geldi, yatağa oturarak omuzlarımdan tuttu.

"Sana bir şey yaptı mı? İyi misin?"

"İyiyim, sadece korkutmak istedi ama başaramadı. Abim savcı diye tedirgin oldu herhalde, huzur kaçırmaya gelmiş. Havladıktan sonra gitti."

"Ne söyledi, ne yaptı? En başından anlat. Geçiştirmeye çalışma Sevda!"

"Geçiştirmiyorum zaten. Sadece olanı anlatıyorum. Belki seninle ilgili bir şeyleri bilmediğimi sandı belki de işin ciddiyetini görünce korkup kaçarım diye düşündü, bilmiyorum. Sadece konuşup gitti. Güç gösterisinde bulundu."

Öfkeyle önce yüzünü sıvazladı. Sonra elleriyle nemli saçlarını karıştırdı ve kendi kendine söylenmeye başladı.

"Çıldıracağım ya, bu nasıl olur? Burnumun dibinde, hem de ben seni güvende sanırken, senin odana girip karşına nasıl dikilebilir? Ya sana bir şey olsaydı? Ben bu kadar mı acizim bu şerefsizlerin karşısında? Karımı bile koruyamıyor muyum ben bu kansızlardan!"

Endişelerini ve üzüntüsünü çok iyi anlıyordum. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi düşünürdüm. Ama yine de onu teselli etmek istedim ve koluna dokunarak konuştum.

"Emir, ben iyiyim. Zaten bir şey yapmaya cesaret edemezdi."

Aslında bu söylediğime artık eskisi kadar inanmıyordum. Ancak sakinleştirmeye çalıştığım adama tabii ki bunu belli edemezdim.

"Neden hemen bana gelmedin, bu saate kadar neyi bekledin?"

"Çünkü sağduyulu davranman ve soğukkanlılığını kaybetmemen lazımdı. Emir, bu adamların şakası yok. Boşuna karşılarına dikilip efelenmeye çalışma sakın. Erdem aynı şeyi yaptı da ne oldu? Aslan'la İbrahim'e bir şey yapsan bile onlar çarkı döndürecek başkalarını bulacak. Sen söylemiştin bunu, köklerini kurutmak zorundayız demiştin. Belki bitirmeye gücümüz yetmez ama en azından bizim gözümüzün gördüğü kadarını temizlemeliyiz."

Başını iki yana sallayarak memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle ayağa kalktı ve bana itiraz etti.

"O dediğin sen tehlikede değilken geçerliydi. Ne seni ne de ailemin kalanını tehlikeye atamam. Bir köstebek varsa onu bulmak zorundayım. Güvenliğinizi arttıracağım. Bu ev kale gibi olmak zorunda, gerekirse kimse dışarıya çıkmayacak. Ben sabah erkenden İstanbul'a gideceğim. Önceliğim hepinizin güvende olması, düşündükçe çıldırıyorum! Nasıl senin yanına gelebilir? O şerefsizin gözleri nasıl sana değebilir? Sizin asla aynı havayı solumamanız gerekiyordu."

"Olan oldu artık. Hem benim için de iyi oldu böylesi, düşmanımı tanımış oldum. Sen benim için endişelenme, sıkma canını lütfen."

Odada atmaya başladığı voltayı yarıda keserek, sözlerimden rahatsız olmuş bir hâlde yüzüme baktı.

"O senin değil, benim düşmanım. Allah kahretsin! Sen bu işin dışında kalacaksın, kalmak zorundasın. Elimi kolumu bağlamak için sana sataştı. Zayıf noktam olduğun için seni dâhil etmeye çalıştı."

O böyle konuşunca kendimi onun omuzlarına binmiş yeni bir yük gibi hissettim. Hayatında hiç planlamadığı bir anda karşısına çıkıp onu kendime âşık etmiştim. Vazgeçemediği bir ayak bağı olmuştum.

"Emir, doğrusunu sen yine daha iyi bilirsin ama ben seninle İstanbul'a gelsem daha iyi olmaz mı? Yan yana olursak ikimizin de içi daha rahat eder. Hem birbirimizin gözü önünde oluruz."

"Sevda benim orada gecem gündüzüm yok. Düzenim de yok. Geceleri gelmem, gündüzleri zaten evde olmam. Asıl orada kimsesiz olursun. Yalnız kalırsın. Burada en azından bizimkiler var."

Ama benim ait olduğum yer onun yanıydı. Burada sürekli diken üstünde, ondan gelecek kötü bir haberden korkarak yaşamak çok zor olurdu.

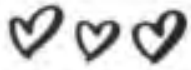
"Sen üstünü değiştirmek için beş dakika uğrasan, yorulduğunda iki saatliğine de olsa sadece uyumak için gelsen ben yine razıyım. Burada kalırsam hiç haber alamam. O zaman da ben deliririm."

Daha ilk günden annesi haklı çıkmıştı. Kocamın göçebe hayatına kendimi sığdıramıyordum ve ben onun haklı çıkmasını istemiyordum. Emir de birkaç saniye hangi kararın daha doğru olacağı hakkında düşünerek yüzüme baktı. Ancak kararı değişmedi.

"Oradaki hayatımı görmemen gerek. Stajdayken saklamak kolaydı ama şimdi olmaz. O pis düzenin hiçbir anına şahit olmanı istemiyorum. Sana söz veriyorum, seni her fırsatta arayacağım. İşlerimi yoluna koyar koymaz da buraya geleceğim. Belki okulun açılmadan birkaç günlüğüne balayına bile gideriz."

Çocuğunu vaatlerle teselli eden bir baba gibi oluyordu bazen. Ona bunun gereksiz bir çaba olduğunu söylemek istesem de sustum. Sadece yüzümde buruk bir gülümse-

meyle başımı salladım. Ben artık onun karısıydım. Hayatının dâhil olmayacağım bir yanı olamazdı. Beni koruma çabası boşunaydı. O ne kadar uğraşırsa uğraşsın, tıpkı bu gece olduğu gibi, onun karanlık tarafıyla karşılaşmaya ve can sıkıcı yönüyle yüzleşmeye devam edecektim. Bundan kaçmanın bir yolu yoktu.

Sabah erkenden Emir'i İstanbul'a uğurlamış ve arabaya binip gidişini izlemiştim. Giderken yanına gerdanlığı da almıştı. Kimlerle yüzleşeceğini tahmin etmek hiç zor değildi. İçimden bildiğim tüm duaları okuyup, Allah'a Emir'in bana sağ salim dönmesi için dua ettim. Üstümde montum olmasına rağmen onun arkasından öylece dikilirken ürperdiğimi hissetmiştim. O gittikten sonra boş bahçede öylece dikilip, gökyüzünün griden maviye dönüşünü izlerken yanıma Yurdanur geldi. Onu bu saatte ayakta görmeyi beklemediğim için de hâliyle şaşırdım ve iyi olup olmadığını sordum.

"Uyku ilaçları işe yaramadı. Gözüme uyku girmiyor."

Bu, tanıştığımız günden beri onun bana karşı kurduğu en uzun cümle olabilirdi. Bu yüzden ne diyeceğimi bilemedim, heyecanlandım.

"Belki doktorunu değiştirsen, bu kadar ilaçlara dayalı bir tedavi denemesen daha iyi olabilir. Lütfen yanlış anlama, ben doktor değilim ama o ilaçlar bağımlılık

yapabilir. Yan etkileri de vardır. Bir dahaki randevuna giderken izin verirsen doktoruna ben de seninle gelmeyi çok isterim."

Yüzüne buruk, manidar bir gülümseme yerleşti. Nemli gözlerini üzerime çevirdi. O gözlerde ilaçlarla uyuşuk olmadığında gördüğüm acı öyle katıksızdı ki benim bile bir bakışıyla kalbim acıdı.

"Uyuşmadan katlanamıyorum. Üstelik şimdi sende de kendimi, geçmişimi görüyorum. Gözlerinde onu kaybetme korkusuna karışmış aşkın var. Benim de vardı. Onu son kez uğurladığım gün daha şafak vaktiydi. Kocam yerine kapımıza iki polis geldi. Gazetelerin üçüncü sayfasına düştük. O gece hatta ertesi gün haberlerde biz vardık. Ünlü gece kulübünün sahibi kendi işletmesinin önünde kurşuna dizilerek öldürülmüştü. İnsanlar için bir dakikalık bir haber... Basit bir dedikodu malzemesi... *Su testisi su yolunda kırılır* dediler, biliyor musun? Ödüm kopuyor, çocuğum yeterince büyüdüğünde ona böyle anlatırlarsa, babasını olmadığı bir adam gibi tanırsa diye çok korkuyorum. Erdem harika bir babaydı. O gördüğüm en iyi, en merhametli, en sevgi dolu adamdı. Ben ona bu yüzden âşıktım. Bir karıncayı bile incitemezdi."

Ne kadar çekinsem de bana içini açan kadına daha yakın olma isteğim baskın geldi ve elini tuttum.

"Emir anlattı, o da onu hâlâ çok seviyor ve özlüyor. Biliyorum, için yanıyor ama Emir kararlı. Bunu size yapanlardan hesap soracak. Erdem'in adını aklayacak. Yeğeninin de senin de iyi bir hayatın olması için elinden geleni yapacak."

Başını iki yana sallasa da o da benim elimi tuttu. "O yaşasın, sen benim kaderimi yaşama yeter. Dur, yapma dedim ama gırtlağına kadar pisliğe battı. Erdem de Emir'in intikam almasını değil yaşamasını isterdi."

Bir an, sadece kısa bir an Yurdanur'a hak verdim. Emir'in yaşamasını herkesten çok ben istiyordum. O hep benim yanımda olmalıydı. Ancak ne yazık ki bunu istemek de bencillikti.

"O adamlar yaptıkları şeyin cezasını çekmek zorundalar, masumları zehirliyorlar, hainleri besliyorlar. Birileri onlarla savaşmak zorunda, biliyorsun."

"Emir'in gücü onlara yeter mi sanıyorsun? Bu ülkenin polisi yok mu? Onlar korusun, onlar adaleti yerine getirsin. Bizim çapımız ne ki Sevda? Allah sana benim yaşadığım acının onda birini bile yaşatmasın inşallah. Ama bir gün, olur da yaşarsan bana hak vereceksin. En başından uzak durmadı madem şimdi kocanı ikna et, yurt dışına kaçın. Onlardan uzağa gidin. O lanet yeri, şeytanın inini onlara bırakın. Ne yaparlarsa yapsınlar."

Şeytanın ini diye bahsettiği yer Emir'in vazgeçmediği, Erdem'in sonunu getiren gece kulübüydü. Yurdanur gerçekten korkuyordu ve bizim için endişeliydi. Fakat anlaması gerekiyordu. Emir'i durdurmaya benim gücüm yetmezdi. Hatta bunu ondan istersem onu incitirdim, hayattaki en büyük amacını elinden almaya çalışmış olurdum. Bana karşı cephe alırdı.

"Sence benim için durur mu? Benden önce hayatında bu şey vardı. Aslan'ı bitirmeden durmayacak. Emir'i tanıyorum. O, yolundan dönmez."

"Peki, kaç yıl sürecek bu? Sen kaç gece kocanın sana dönmesini bekleyerek yatakta dönüp duracaksın? Sabahları yüreğin ağzında korkuyla, için giderek onu uğurlamaya kaç yıl dayanacaksın? İki yılı geçti Sevda, olan tek şey Emir'in iyice pisliğe batması, ben ortada bir başarı göremiyorum. Bu savaşın sonu yok. Kaybeden taraf ise başından belli. Tek umursadığı senin hayatta kalman değil mi? Onun için kendi hayatının bir hükmü yok.

Ama anlayamadığı şey, ona bir şey olursa sen de aslında onunla beraber toprağa gireceksin. Sonra nefes almaya kendin için değil, sen iyi ol diye gözünün içine bakanlar için devam edeceksin. Bir daha asla için sızlamadan gülemeyeceksin. Kalbindeki ağırlık hiç azalmayacak. Günde kaç defa gözyaşların gözlerini yakacak, saymayı bırakacaksın. Bazen acıya alıştığını düşüneceksin ve bu daha da çok canını yakacak. Ben anne olmasaydım şimdiye dek bin defa canıma kıymıştım. Ama nefes almak zorundayım. Hoş, buna da almak denirse."

Yurdanur'un sözleri tüm korkularımı gün yüzüne çıkardı. *Her kelimesinde haklı* diye düşündüm. Ancak bende bunları Emir'e söyleyecek cesaret yoktu. Zaten sürekli karşımda geçmişi, hayatı, başındaki dertler yüzünden eksik ve mahcup hissediyordu. Bir de onu anlamadığımı, yapmaya çalıştığı şeye saygı duymadığımı düşünürse geri dönüşü olmayacak şekilde ilişkimiz zarar görürdü. Benden tek istediği ona güvenmemdi ve bunu yapmadığım takdirde Emir'i kaybedebilirdim. Fakat işin kötü tarafı, gittiği yoldan dönmezse de kaybedebilirdim. Aslan'ı gördükten sonra Emir'in onu alt edeceğine dair umudumu içten içe kaybetmiştim. O adam canavardı. Emir'in ise bir kalbi ve vicdanı vardı. Zalim değildi. Bu durumda onunla nasıl baş edebilirdi? Anlaşılan, artık tıpkı Yurdanur gibi benim de korku yoldaşım olacaktı.

34. Bölüm

Düzen

2 Ay Sonra

Temiz çamaşırları katlarken bir taraftan da pencereden dışarıda bardaktan boşanırcasına yağan yağmura baktım. Okul açılmıştı, yeni dönem başlamıştı ve bu yüzden İzmir'de yeni bir eve taşınmıştım. Emir beni güvenlikli bir sitede, kullanışlı, üç odalı bir apartman dairesine yerleştirmişti. Okula yakın olsam da şoför tarafından her gün götürülüp getiriliyordum. Hayatımın normal ya da evli bir kadının yaşayacağı türden bir hayat olmadığını, açıkça, tereddüt etmeden söyleyebilirdim. Düğünün ertesi günü yanımdan ayrılan Emir tam on yedi gün sonra Bursa'ya geri dönmüştü. Bu süre içerisinde birbirimize sadece sağlığımız hakkında sorular sorduğumuz birkaç dakikalık telefon görüşmeleriyle iletişim kurmuştuk. Sonra ayrı geçirdiğimiz günler dolduğunda bir gece yarısı eve gelip elimden tutmuş ve beni yokluğunda bahçesinden dışarıya

adım atamadığım evden çıkarıp çiftlik evine götürmüştü. İstanbul'da ne olduğundan ve bundan sonra ne olacağından bahsetmeden, canımızı sıkacak tek bir laf etmeden, birlikte üç gün geçirip kısa bir balayı yapmıştık. Bu, Emir için sorun batağına yeniden saplanmadan önce kısa bir nefes alma molası gibiydi. Ben de üstüne gitmedim, benden istediği, ihtiyacı olan neyse ona onu verdim.

Annesiyse bu hayatın benim için ne kadar zor olduğunu sonunda anlamaya başlamış ve olaylara benim gözümden bakmayı öğrenebilmişti. Çiftlik evinden döndükten sonra Emir'i yeniden İstanbul'a uğurladığımda kulağım sürekli telefondaydı ve artık hapis hayatı yaşıyordum. Emir'in içi başka türlü rahat etmiyordu. O yanımda değilken dışarıda olmamın düşüncesine bile katlanamıyordu. Yorucuydu, sinirlerim için tahmin ettiğimden çok daha yıpratıcıydı hayatım. Altın parmaklıklarla süslenmiş bir hapishanedeydim. Ancak itiraz etmeye hakkım yoktu. Çünkü buraya kendi ayaklarımla gelmiştim. Ailemi de çok özlemiştim. Üstelik Bursa'dayken her görüntülü konuşmamızda onlara rol yapıp, iyi olduğuma dair yalanlar söylemek zorunda kalmıştım.

İyi yönünden bakacak olursam da Yurdanur'la arkadaş olmuştum. Birbirimize iyi gelmiştik. Eskisi kadar sessiz değildi, benimle konuşuyordu. Kayınvalidem ise bana kanaviçe işlemeyi öğretmişti. Birkaç defa onunla arkadaşlarına gitmiş ve annem yaşındaki kadınların gündüz oturmalarına katılmıştım. Ancak yine de içimden ona anne demek gelmiyordu. Bunu söylerken zorlanıyordum. Yeni aileme alıştıkça kendi ailemden uzaklaştığımı hissediyordum. Şimdi okullar açıldığı için İzmir'e döndüğüm hâlde yine de aileme karşı mesafeliydim. Özel şoför refakatiyle doğup büyüdüğüm eve gitmenin düşüncesi bile rahatsız ediciydi. Bu sebeple ziyaretlerimi

mümkün olduğunca seyrek tutup, buna bahane olarak da okulu gösteriyordum. Geçen dönem olduğu gibi çuvallamak istemiyordum. Notlarımı yüksek tutup bir an evvel mezun olmalıydım.

Beste'yle karşılıklı dairelerde oturuyorduk. Emir benimle değilken çoğu zaman arkadaşımla birlikteydik. Ancak Emir yanıma geldiği zamanlarda kendi evimizin ve kurulu bir düzenimizin olmasını istediği için Beste'yle birlikte yaşamak yerine karşılıklı dairelerde oturmamızı istemişti. Elinden geldiğince vakit yaratıp İstanbul'dan yanıma gelmeye çalışıyordu fakat bu kısa kavuşma anlarımız artık bana yetmiyordu. Emir'i kaybetme korkusu gün geçtikçe büyüyüp beni tüketmeye başlamıştı. Üstelik korkularımı bile onunla paylaşamıyordum. Kafası öyle doluydu, öyle yoğundu ki her bir araya gelişimizde ona sorun çıkarmaktan endişe ediyordum. Rahatlasın, yüzü birazcık gülsün diye uğraşıyordum.

İlişkimizin başında olduğu gibi diğer yüzünü benden saklıyordu çoğu zaman, karanlık tarafıyla ilgili hiçbir şey anlatmıyordu. Sadece artık benimleyken silahını arabada bırakmıyordu. Eve geldiğinde belinden çıkarıp salondaki konsolun çekmecesine koyuşunu görüyordum. Yatak odamızda da o evde olmasa bile her zaman bulunan bir silah vardı. Ona bu silahı yaşadığım yerde istemediğimi, asla da kullanamayacağımı söylemiştim ancak beni dinlememişti. Mecbur kalırsam kendimi savunmak için her yola başvurmam gerektiğini savunuyordu. Hatta İzmir'e gelmeden önce çiftlikte bana silah kullanmayı öğretmek istemişti ve ne kadar itiraz etsem de nasıl kullanacağımı göstermişti. Atış talimi yaptırmaya bile çalışmıştı. Fakat tam bir umutsuz vakaydım, bir kere ben miyoptum. Ayrıca öyle filmlerdeki gibi postalları giyip saçlarını tepeden atkuyruğu yapınca, baştan ayağa siyah giyinerek

sert kız imajı çizince aniden insanın içinden istihbaratçı çıkmıyordu. Ben ne anlardım bu işlerden? Çocukken annem şiddete eğilimim olmasın diye su tabancası bile almamıştı bana. Mevzudan o kadar uzakken aniden içine düştüğüm dünya ise kimse tarafından öngörülememişti.

Çamaşırları katlama işim bittiğinde ütü yaptım ve Emir'in özenle ütülediğim iki gömleğini dolaba astım. Gün boyunca beni aramadığına göre meşgul olmalıydı. Kendime bir kahve yapıp, televizyonun karşısındaki koltuğa uzanıp dizlerimi battaniyeyle örttüm. Bu akşam Beste de kendi evine çekilip yanıma gelmemişti. Gerçekten vakit geçmiyordu. Avunamıyordum. Sesimden bir şey anlamasınlar diye böyle anlarda bizimkileri de arayamıyordum. Yaşadığım şeyin evlilik hayatıyla bir ilgisi yoktu. Neydi peki bu? Kendimi bildim bileli otuzuna kadar evlenmeyi istemediğimi söyleyip durmuştum. Ancak yaşamakta olduğum ilişki bekâr hayatı da değildi. Araf'ta gibiydim, bir düzene ait hissetmiyordum.

İç bayıcı romantik fon müzikleriyle dolu bir diziyi uyuşmuş beynimle izlerken televizyonun karşısında uyuyakalmışım. Emir kapıyı açarken anahtarını yere düşürünce, irkilerek uyandım. Başta gelenin Beste olduğunu sanıp çok hareketlenmemiştim. Çıkardığı gürültü yü-

zünden homurdanışını duyunca, battaniyeyi üstümden atarak kapıya koştum ve ona sıkıca sarıldım.

"Hoş geldin!"

O da belimi sıkıca sararak başını boynuma gömdü, kokumu içine çekip inledi.

"Şu anı yaşamak için dünyanın öbür ucundan bile gelinir."

Kendimi geri çekerek, gülümseyip yüzüne baktım ve "Aç mısın?" diye sordum. "Haber verseydin sana yemek yapardım. Bugün hiç aramayınca gelmezsin sanmıştım. İyi misin?"

Yüzündeki yorgun gülümsemenin eşliğinde kafasını sallayıp cevap verdi. "Uçakta yedim ben, sen merak etme. Sabah geri döneceğim. Sadece şimdi seni görmeye geldim. Bu gece seninle uyumak istedim. Sana ihtiyacım var."

Bu demek oluyordu ki canı çok sıkkındı. Nefes alabilmek için de bana gelmişti. Kolunu omzuma atarak beni kendisine doğru çekti. Saçlarıma bir öpücük kondurup benimle birlikte salona doğru yürüdü. Sadece bir saniye kadar uzaklaşarak silahını her zamanki yerine bıraktı. Bu sırada televizyonun ve abajurun loş ışığı sebebiyle net göremesem de elinin üstündeki belli belirsiz yara izini fark ettim. Eklem yerleri incinmişti. Elini tutarak gördüğüm şeyi onaylamadığımı belli edercesine kaşlarımı çattım. Konuşmak için ağzımı açtım ama ne diyecektim? Belinde silahla eve gelen bir adama kavga edip etmediğini mi soracaktım? Bu yüzden söylemeye hakkım olan tek şeyi dile getirdim.

"Eline buz koyalım ya da merhem süreyim."

"Gerek yok, morarmış zaten artık. Acımıyor, ayrıca bana hemşire değil sen lazımsın."

Sözlerinin bitiminde elini başımın arkasına koyarak beni tutkuyla öptü ve bende geri çekilerek, saate bakıp konuştum.

"Saat gece yarısına geliyor, sabah kaçta döneceksin?"

"Sen hiç ânı yaşamak diye bir şey duymadın mı? Şimdiden ayrılığı düşünüp kaşlarını çatma lütfen."

Beni çatık kaşlarımdan öptü ve sakinleştirmek istercesine bir elini sırtımdan belime doğru yavaşça indirdi. Diğer eli ise yanağımı okşuyordu. Ben de aynı şekilde sakallı yanağını okşayıp ezberlemek istercesine, ruhunu görerek yüzüne baktım. Bu bakışma ânı Emir'in beni kucaklayıp odamıza götürmesi için yeterliydi. Acaba sabaha telefonunu kapatsam ve perdeleri çeksem uçağı kaçırdı diye tüm günü benimle geçirir miydi?

Günün ilk ışıkları odayı griye boyarken yatakta hissettiğim soğuklukla gözlerimi açtım ve yatağın ucunda gömleğini ilikleyen Emir'i gördüm. Anlaşılan tahmin ettiğimden de erken gidecekti. Yatakta doğrularak birbirine girmiş saçlarımı kulağımın arkasına attım. Görünüşümü düzeltmeye çalışırken "Hızlı bir kahvaltı için de mi vaktin yok?" diye sordum.

"Seni uyandırmak istemedim, uykunu al diye sessiz olmaya çalıştım ama..."

"Uykusuz kalmak yatakta yalnız uyanmaktan iyidir. Dur, kalkıyorum hemen."

Baş ucumdan sabahlığımı alıp giydim ve tavşanlı patiklerimi telaşla ayağıma geçirdim. Bu hâlim onu karşım-

da güldürmeye yetmişti. Yataktan çıkıp komodinin üzerinde unuttuğu kol saatini ona verirken, beni kendisine doğru çekip sırıttı.

"Bazen öyle şeyler yapıyorsun ki kadın mısın çocuk mu karar veremiyorum."

"Çünkü ben içimdeki çocuğu öldürmüyorum canım, sana da tavsiye ederim."

Kulağımın arkasından kurtulup yüzüme düşen bir tutam inatçı saçı, bacaklarımı titreten çapkın gülüşüyle parmaklarının arasına alıp yeniden geriye itti ve bana hayran bir şekilde cevap verdi.

"Biliyorum, zaten o yüzden seninle evliyim. Sen benim temiz havamsın, nefesimsin, ışığımsın. Masum yanımsın. Beni temiz tarafta tutmaya yarıyorsun. Arınmak için seni kullanıyorum. Senden güç alıyorum."

Elimi gömleğinin kumaşında gezdirerek kalbinin üstüne koydum. Sözlerinin sonuna doğru sesi öyle ciddileşmişti ki bu hâli kalbime dokundu.

"Sen ne zaman nefes almak, güç toplamak istersen ben buradayım. Ne olursa olsun seninleyim. Bu saatten sonra başka ne yaparım, neye yararım bilmiyorum zaten."

Bu düzen ve yaşadığımız hayat Emir'e nasıl etki ediyordu bilmiyordum ama beni baştan ayağa değiştiriyordu. Galiba ona enerji verirken kendimi tüketiyordum ve buna daha ne kadar devam edebileceğimi kestiremiyordum.

35. Bölüm

Yaşamak İçin

Beni son ziyaretinin ardından, sonraki hafta Bursa'da buluşma kararı aldık. Çünkü Erdem'in ölüm yıldönümüydü ve ben Yurdanur'un yanında olmak istiyordum. Emir de yılın bu zamanı ailesinin başında olması gerektiğinin farkındaydı. Bu yüzden cuma günü dersten çıkar çıkmaz Beste'yle beraber Bursa'ya gitmek için yola çıktık. Hava serindi, Bursa ise İzmir'e göre gerçekten çok daha soğuktu. Emir'i arayıp ne zaman geleceğini sorduğumda beni şaşırtmayan bir cevap aldım. İşi çıktığı için gece geç gelecekti, onu beklemeden uyumalıydım. O, bana kendisini açıklarken bu konuda eskisi kadar anlayışlı olamadığımı hissettim ve onu inciteceğimi bilsem de kendimi susturamadım.

"Ailen için çalışıyorsun, onlar için yaşıyorsun, intikam yeminleri ediyorsun. Ama sana en ihtiyaç duyulan zamanda yanımızda olamayacağını söylüyorsun. Her şeyi bizim uğrumuza yaptığına emin misin? Çünkü bizim için yaptığın şeyler bizi de seni de üzüyor."

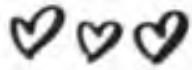
Telefonun diğer ucunda birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Sanırım ani çıkışım karşısında söylediklerimi sindirmeye çalışmıştı.

"Gerçekten bunun sırası değil, orada olmak istediğimi ama burada olmaya mecbur kaldığımı biliyorsun. Lütfen seçme şansım varmış gibi konuşma. Geldiğimde görüşürüz Sevda."

Kapanan telefonu kulağımdan çekerek sinirle ekrana baktım. Mecburiyet... Ne sinir bozucu ve el kol bağlayan bir kelimeydi bu böyle? Bugünlerde resmen hayatımı bu kelime özetliyordu. Akşam yemeği sırasında da bu depresif ruh hâlim değişmedi. Emir bir ev dolusu kadının yükünü sırtlanmıştı evet, ancak bu kadınların başında bile duramıyordu. Sadece onun gölgesiyle idare ediyorduk. Yorgun hissediyordum, sabahın yedisinden beri ayaktaydım, o kadar yol gelmiştim. Çünkü ben bir göçebeydim. Şimdiyse bunca yolu ne için geldiğimi sorguluyordum. Benim varlığım Yurdanur'a nasıl destek olacaktı? Ona, *yalnız değilsin, bak benim de kocam yanımda değil ve gelip gelmeyeceği de meçhul* mü demeliydim? Ne teselli olurdu ama! Ağzımda ekşi bir tatla üstümde hasta olmadan önce yaşanan türde bir kırgınlık vardı. Gözlerim şişip kızarana dek ağlamak ya da birilerini yumruklamak istiyordum. Tabii o birileri Emir'di ve yüzünü gördüğüm an öfkem buharlaşıyordu. Kimi kandırıyordum ki? Ona kıyamıyordum, telefonda söylediklerim için bile vicdanım sızlıyordu. Gerçi o da suratıma kapamıştı. Gerçi muhtemelen her zamanki gibi meşgul olduğu için böyle yapmıştı. Aslan'ın son gösterisinin ardından, Emir'in benim yanıma geldiği zamanlar hariç uyuduğundan ya da beslendiğinden şüpheliydim. Zayıfladığını görebiliyordum. Canı için endişelendiğim yetmezmiş gibi sağlık sorunu yaşayıp bir yerden patlak

verecek diye de korkuyordum. O, gözümün önünde bu hâldeyken ben ona ne anlatacak, neyden dert yanacaktım?

Saat ona geldiğinde yol yorgunluğu yüzünden başımı kaldıracak hâlim kalmamıştı, oturduğum yerde uyukluyordum. Gerinerek kalkmak için izin istedim. Bu sırada fırsattan istifade eden Beste de sehpanın üstünden kumandayı alıp kanalı değiştirdi. Rastgele bir haber kanalı açtığı için başta ilgimi çekmemişti. Ancak altyazı dikkat çekmeyecek gibi değildi. *"Son dakika! Ünlü otelin gece kulübünde silahlı saldırı..."* Başta beynim okuduğum şeyi idrak etmedi. Dünyanın neresinde yine bir terör olayı olmuştu? Sonra İstanbul'dan bahsedildiği, bir güvenlik görevlisinin olay yerinde hayatını kaybettiği ve bir diğerinin ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldığı bilgisi zihnime sızdı. Plakasız bir araçtan ateş açılmıştı ve mekânın en işlek olduğu saat seçilmediği için fazla can kaybı yoktu. Yanımda oturan Yurdanur, elimden tutarak beni oturtmak istedi. Fakat sanki taşa dönüşmüştüm. Ekrana boş gözlerle öylece bakıyordum. Emir'in annesi ve Beste de benden farksızdı. Gece kulübünün görüntülerinin gösterildiği canlı yayın bitip stüdyoya dönüldüğünde, mekânın sahibinin de olay sırasında yaralanarak hastaneye kaldırıldığı, durumu hakkında henüz bir bilgi paylaşılmadığıyla ilgili bir şeyler söylendi. Öylece durdum ve gözlerimi kapatıp açtım. Sonrasında ise dizlerimin ağırlığımı taşımayı reddettiğini hissettim. Bedenim yere düşerken ben de karanlığa hapsolmuştum.

Hissettiğim ilk şey burnuma dolan keskin kolonya kokusu oldu. Bileklerimi ovup bir taraftan da bana ismimle sesleniyorlardı. Birileri doktor çağırmaktan bahsediyordu. Ancak gözlerimi açmayı ve seslerin sahiplerini ayırt etmeyi reddettim. Aklımda tek bir şey vardı: Emir'e bir şey olursa ben ne yapardım? Resmen beynim duruyordu, öyle bir ânı hayal edemiyordum. Ondan sonrasıyla ilgili aklıma hiçbir görüntü gelmiyordu. Yurdanur'un sözlerini hatırladım. *"Ona bir şey olursa sen de aslında onunla beraber toprağa gireceksin. Sonra nefes almaya kendin için değil, iyi ol diye gözünün içine bakanlar için devam edeceksin. Bir daha asla için sızlamadan gülemeyeceksin. Kalbindeki ağırlık hiç azalmayacak. Günde kaç defa gözyaşların gözlerini yakacak, saymayı bırakacaksın. Bazen acıya alıştığını düşüneceksin ve bu, canını daha da çok yakacak. Ben anne olmasaydım şimdiye dek bin defa canıma kıymıştım. Ama nefes almak zorundayım. Hoş, buna almak denirse."*

Sanki bir kâbustan uyanırcasına başımı şiddetle iki yana sallayarak gözlerimi açtım. Ben Yurdanur'a dönüşemezdim.

"Ben iyiyim, doktora gerek yok. Emir'e götürün beni."

Yanı başımda gözlerini ayırmadan bana bakan Beste'yle kayınvalideme hitap ederek konuşmuştum. Benim için mi

metanetli duruyorlardı? Emir'den çok benim için endişeliymişçesine suratıma baktıklarını görünce sert bir sesle tekrar konuştum.

"Ben iyiyim diyorum! Bakacağınıza beni Emir'e götürsenize!"

Konuşan taraf kayınvalidem oldu ve benim aksime sinir zıplatan bir sakinlikle konuştu. "Merak etme kızım, Emir iyiymiş. Kurşun sıyırmış sadece, kolundan vurulmuş. İfade verdikten sonra gelecek. Hastanede işi yokmuş. Ancak polisle görüşeceği için vakit alır gelmesi..."

Sözünü bitirmesini beklemeden, telefonumu elime alıp Emir'i aradım ama Bekir Abi açtı. Emir'in iyi olduğuna beni inandırmak için bir dakika boyunca bana dil döktü ve sonra kapatmak zorunda olduğunu, Emir'in beni arayacağını söyledi. Ben de sonraki bir saati elimde telefon, Emir'in beni aramasını bekleyerek geçirdim. Onun yerine haberleri duyan ailem beni aradığındaysa daha fazla kendimi tutamayarak çözülüp, hıçkırarak ağladım. Utanç, korku, üzüntü, panik... Tüm bunlar bana çok fazlaydı. O haberi gördüğüm an yaşadığım berbat his bana bir ömür yeterdi. Bu yüzden bir daha buna benzer bir şeyin başıma gelmesine izin veremeyeceğimi düşündüm.

Ailemle konuştuktan sonra yatıp uyumam ve sakinleşmem için benimle yeniden konuştular ama işe yaramadı. Yurdanur da ben bayıldıktan sonra fenalaşmış, odasına çıkarmışlar. Kocasının ölüm yıldönümünde Emir aynı şekilde saldırıya uğramıştı. Bu onun için çok travmatik bir olaydı. Eve gelen doktor ona sakinleştirici iğne yaptığında, bana da yapılması için ısrar edildi fakat izin vermedim. Sinirden, üzüntüden midem bulanıyordu. Uyursam Emir'i sabaha kadar göremezdim ve ben bunu istemiyordum. Sonunda dikkatler üzerimden dağılsın

diye odama çıkıp Emir'i orada beklemek istedim. Sabaha karşı uyuyakaldığım sıradaysa saçlarımı okşayan, alnıma dokunan ılık parmakların varlığını hissederek irkildim. Gözlerimi açtığım an karanlık odada yatağın ucuna oturmuş, beni izleyen Emir'in boynuna sarıldım.

"Emir!"

O da kolunu etrafıma dolayarak, beni kendisine bastırıp "Özür dilerim," dedi.

Karşılık olarak, dudaklarını benden beklemediği bir sertlikle öperek geri çekildim. Ama onu terslemeyi de ihmal etmedim. "Bence de özür dilemelisin! İyi misin? Ya sen beni niye bu saate kadar aramadın?"

"Ben iyiyim, ifade işi çok uzadı. O yüzden seni arayamadım. Haberlerde benim vurulduğumu söylediklerini bilmiyordum. Küçük bir sıyrıktı, gerçekten ben iyiyim. İşim bitince yoldan evi aradım ama senin için, odasında, uyudu, dediler. Uyandırıp yeniden korkutmak istemedim. Korkuttuğum için çok üzgünüm."

"Korkutmak mı? Emir benim ömrümden en az on yıl gitti bugün! Haberi görünce dünyam başıma yıkıldı. Bayılmışım düşün, sen buna korkmak mı diyorsun? Bugün ölümden döndün, Erdem'in başına geleni yaşadın! Ya... Ya sana bir şey..."

Cümleyi tamamlamaya dilim varmadı. Bunun yerine ağlamaya başladım. Emir de saçlarımı okşayarak beni teselli etmeye çalıştı. Ama ona izin vermedim.

"Bırak, lütfen dokunma! Çocuk değilim ben, pışpışlayınca geçmiyor. Şu hâlime bak! Cehennemi yaşadım, birkaç saat içinde öldüm de geri dirildim. Senin bana bunu yapmaya ne hakkın var? Ben senin için dünyamı değiştirdim, bambaşka biri oldum seninle kalabilmek için! Sense benim için alt tarafı hayatta kalacaksın, bunu da mı yapamıyorsun?"

Derin bir nefes alarak abajuru açtı, ışık altında yorgun hâli dikkatimi çekti. Kıyafetlerini değiştirmişti, neyse ki kanlı giysileriyle karşıma çıkmayacak kadar sağduyuluydu.

"Hayatta kaldığım için karşındayım, sana döndüm, iyiyim. Gücüm yetmedi, yanıldım. Özür dilerim Sevda. Ne yapabilirim başka seni sakinleştirmek için, bilmiyorum. Bir daha böyle bir zayıflık olmayacak."

"Zayıflık mı? Biz haberlere çıktık. Sen hâlâ kime neyin kafasını tutuyorsun Emir? Başaramıyorsun işte, bu herifler bizim sonumuzu getirecek. Görmüyor musun? Allah aşkına vazgeç şu intikamdan. Sen ne yaparsan yap Erdem gelmeyecek, Yurdanur kocasına kavuşamayacak. Ama devam edersen ben sensiz kalacağım. O zaman ölürüm, kendi canının hükmü yok bari bana acı."

Ellerimden tutarak çaresizce anlaşılmayı bekler gibi gözlerime baktı.

"Sana artık dönüşü yok demiştim. Lütfen böyle konuşup beni de iyice üzme. Öyle bir seçeneğim olsaydı bu işten vazgeçmez miydim sanıyorsun?"

Ellerimi geri çekerek, başımı şiddetle iki yana sallayıp ona itiraz ettim.

"Neyi yapamıyorsun Emir? Tüm aileyi alıp yurt dışına gideriz. O yeri de o pisliklere bırakırsın. Düşerler yakamızdan, İstanbul'da ne varsa satarsın. Annen, Yurdanur, Beste, yeğenin... Herkesi yanımıza alıp sıfırdan başlarız. Baban bile zamanında yaşayabilmek için kan davasından kaçıp buraya gelmemiş mi? Önemli olan yaşamak, sevdiklerinle kalmak. Bu devletin polisi, savcısı bu iş için var. Bırak onlar savaşsın."

"Gırtlağıma kadar pisliğe battım, onları bitirmek için onlardan biri oldum. Polisle anlaştım evet ama yurt dışına gitmek istediğim an yasak koyarlar. Polisle işbirliği içinde-

yim, arkamı dönüp gidemem. Gitsem de bu iş artık kaçma evresini geçti. Kulübü zaten bu geceden sonra kapamak zorundayım, üç yıl içinde iki kez kurşunlandı. Olay gün yüzüne çıktı sayılır, basına nasıl yansıyacak Allah bilir. Bu saatten sonra daha çok savaşmak zorundayım."

Bu hayatta insanın başına birçok kötülük geliyordu. Gencecik insanlar amansız hastalıklara yakalanıp can veriyordu. Bazen çok sevdiklerimizden Allah'ın takdiriyle erken ayrılıyorduk. Bizim imtihanımız da onların acısı oluyordu. Peki, benim başıma gelen neydi? Hastalık desen değil, kaza hiç değil. Hastalık olsa doktor doktor gezip şifasını arardım. Ancak benim sevdiğim adamın peşinde eli silahlı katiller vardı ve durmayacaklardı.

"Benden ne istiyorsun Emir? Ne bekliyorsun? Gözümün önünde Yurdanur varken, onun kaderinin gelip beni bulacağı ânı mı beklemeliyim? Sen nasıl razı geleceksin ki benim ona dönüşmeme? Yaşamak için hapis hayatı yaşadığım yetmiyor mu? Madem öleceksin, biz niye evlendik? İnsan beraber yaşayıp mutlu olmak için evlenir. Bunun için değil! Ben her gün bu korkuyla yaşayacak kadar güçlü değilim. Bugün sana bir şey olma ihtimalini düşündüğüm an beynim durdu benim, tutunacak bir şey bulamadım. Sonrasını düşündüğüm an koca bir hiçlik vardı sadece. Bir ömür değil, on ömür yetecek kadar korktum. Tüm bunların kaldıramayacağım kadar fazla olduğunu göremiyor musun?"

Sözlerim üzerine yataktan kalkarak odada volta atmaya başladı. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki artık bir şey söylemeyeceğini düşünmeye başladım. Ancak sonunda konuşmaya başladı ve başta sanki benimle değil kendisiyle konuşurmuş gibi gözüme bakmadı.

"Bunları bilmediğimi mi sanıyorsun? Ne kadar ömrünün olduğunu kimse bilemez ama ben o zamanı seninle

geçirmek istediğim için seninle evlendim. Benim için seninle olmak yeterli."

"Bu birlikte yaşamak da değil ki. Emir, ben evlenmeden önce senin yüzünü daha çok görüyordum."

"Ama okulun var."

"Olmasaydı da senin hayatının her anını işgal eden bir işin var. Hem de öyle bir iş ki hayatınla kumar oynuyorsun. Bir bataklıkta çırpınıyorsun. Gırtlağına kadar pisliğe battın. Beni uzak tutmaya çalıştıkça biz yok oluyoruz. Madem sen kurtulamıyorsun, ya izin ver bu pisliğe birlikte batalım, ben senin her hâlini tanıyayım. Ya da..."

Ya da ne? Başka seçenek yoktu ki... Kaçamıyorduk, kurtulamıyorduk, yaşayamıyorduk. Sahi biz neyi yapabiliyorduk? O an aklıma Yurdanur'un sözleri yeniden geldi. Anne olmasaydım bin kez canıma kıymıştım, demişti. Bu çok deliceydi, işleri çözeceğine iyice düğüm hâline getirirdi. Fakat içinde bulunduğum psikolojide artık sağlıklı düşünemiyordum. Belki de bir çocuğumuz olursa bizi bir aile yapardı, birbirimize bağlardı. Emir'i daha çok benimle tutardı. Belki kurtuluşumuz olurdu, onu kaçmaya ikna ederdi ve ben de artık yalnız kalmazdım. Tutunacak bir dalım olurdu. Bu yüzden ne tepki vereceğini bilmesem de bu isteğimi ona da söyledim. Tüm çaresizliğimle "Ben çocuk istiyorum," dedim.

36. Bölüm

Mutluluk Yetmezliği

Sözlerim yatak odamızın ortasına atılmış bir bomba etkisi yarattı. Ayrıca itiraf etmem gerekirse söylediğim, ilk andan itibaren beni de en az Emir kadar rahatsız etti. Birkaç saniye boyunca yüzüme bakıp yenik bir ses tonuyla konuştu. "Yapma Sevda."

Ayağa kalktım. Karşısına geçip, aklından ne geçtiğini çözmek isteyerek gözlerinin içine baktıktan sonra sordum. "İstemiyor musun?"

Elleri iki yanımda bana dokunmak ister gibi havaya kalktı ama tenime değmeden geri indirdi. "İstediğimi biliyorsun. Sadece şimdi değil, böyle değil. Mantıklı ol lütfen."

Kaşlarım alayla kalktı. Ben mantıklı bir insan olabilseydim zaten onunla evlenmezdim. Neden bahsediyordu? Şimdiden yalnız ve mutsuzdum. Birkaç ay sonrasını ise düşünmek bile istemiyordum. Her şey gün geçtikçe kötüye gidiyordu. "Ne kadar yalnız olduğumu görmüyor musun Emir?"

Umutsuz bir ruh hâliyle kurduğum cümle ikimizi de yaraladı ve o, bana güven vermek isteyerek yine kendi varlığını hatırlattı. "Ben varım." Ancak bu sözler artık içimi ısıtmaya yetmiyordu.

"Sen yoksun Emir. Senin varlığın sadece lafta var. Ne zaman ortaya çıkıp ne zaman yok olacağın belli değil ve ben bundan çok sıkıldım."

Bu tartışmayı uzatmanın ya da ona karşı sesimi yükseltmeye devam etmenin kimseye bir faydası yoktu. Çünkü ben ona ne söylersem söyleyeyim gerçekler değişmiyordu. Bu yüzden odadan çıkıp, kendimle kalarak sakinleşmek istedim. Terliklerimi ayağıma geçirip sabahlığımı giydim. O da hazırlığımı görünce, kaşlarını çatıp "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Nereye gidebilirdim ki? İkimiz de bu kafesten çıkamayacağımı gayet iyi biliyorduk. "Bahçeye!" diye bağırdım ve ekledim, "Fazlası yasak biliyorum, ama göremiyorsan söyleyeyim. Burada da boğuluyorum." Artık sesimin tonunu bile ayarlamama yetecek kadar sabrım kalmamıştı. İçten içe söylediklerimin onu kırdığını bilsem de kendimi durduramıyordum. Galiba biraz da onun canını yakmak istiyordum.

Bahçede güneşin doğuşunu izlerken, kendimi odada Emir'e söylediklerim için çoktan suçlamaya başlamıştım.

Benim neyim vardı? Onu incitmeyi ne ara bu kadar ister hâle gelmiştim? İçimde atamadığım bir öfke vardı ve kurban olarak sevdiğim adamı seçmiştim. Bir anlık sinir harbiyle çocuk istemek de ne demekti? Hiç olacak iş miydi? Ancak öyle büyük bir korku ve hiçlik duygusu tatmıştım ki hâlâ içimde bir yerlerde tutunacak bir dal arıyordum. Kendi hayatımda kaybolmuştum. Önümü göremiyordum. Her yer kapkaranlıktı. *Bunun böyle olmaması gerekiyordu*, diye düşündüm. Nerede hata yapmıştım?

Gökyüzünün griliği yerini aydınlığa bırakırken, kışlık montumun üstüne, omuzlarıma koyulan kalın battaniye dudaklarıma buruk bir gülümseme yerleştirdi. Anlaşılan ben burada tek başımayken Emir de odada uyuyamamıştı. Sadece kafamı toplamam için bana biraz zaman vermişti.

Başımı ondan tarafa çevirerek cılız bir ses tonuyla konuştum. "Sana bağırdığım için özür dilerim."

"Ben de seni mutsuz ettiğim için özür dilerim."

Bu özür öyle kötü hissettirdi ki. Başımı hemen iki yana sallayarak itiraz etmeye çalıştım. "Mutsuz değilim."

"Öylesin, görüyorum. Sadece elimden bir şey gelmediği için bir süredir bunu görmezden geldim. Alışırsın ya da ben bir şekilde her şeye yetişmeyi, bize yetmeyi başarırım sandım."

Elimi battaniyenin altından çıkararak yanağına koyup, onu rahatlatmak için yalan söyledim. "Yetiyorsun zaten."

"Yetemiyorum, kötü hissetmeyeyim diye [redacted] avutmaya çalışma. Senden çaldığım hayatın farkındayım. Oysa esirim değil karım olmanı istemiştim. Bana bir söz verdin diye yanımda kalmak zorunda değilsin. Bu karmaşayla boğuşmanın seni ne kadar yıprattığının farkındayım. Haklı çıkmasınlar, başarısız olmayalım diye

kendini bana mecbur hissetmeni istemiyorum. İstediğin zaman ailenin yanına dönebilirsin. Yurt dışına çıkabilirsin. Bunu da sana sitem etmek için söylemiyorum. Sözlerimde samimiyim."

İkimiz de o kadar mutsuz, o kadar yenik bir hâldeydik ki... Onun çökmüş omuzlarına ve yorgun çehresine bakarken boğazım düğümlendi. "Ama ben seni istiyorum Emir. Seni hâlâ senden gidemeyecek kadar çok seviyorum."

Dile getirdiğim hakikat karşısında iç geçirdi. Alnımdan öperek başımı göğsüne yasladı.

"O okul bitecek ve ne olursa olsun mezun olacaksın. Öncesinde İstanbul'a ya da Bursa'ya yerleşmeyi unutacaksın. Senin yerin İzmir, diplomanı aldığın güne kadar öyle olacak. Peşimden sürüklenip hiç olmana izin vermeyeceğim."

Sanki ona son sarılışımmış gibi kollarımı beline dolayıp kokusunu içime çektikten sonra cevap verdim. "Biz ne olacağız peki?"

"Her hafta sonu geleceğim, seni her gün arayacağım. Daha fazla yanında olacağım, söz veriyorum. Ama bundan fazlasını yapamam, benim hayatım şimdilik İstanbul'da ve senin derslerin her şeyden daha önemli."

"Benim yüzümden bölünmeni istemiyorum. Emir, sen de buna mecbur değilsin."

Beni geri çekerek yüzüme dikkatle baktı ve kelimelerini özenle seçtiğini düşünmeme sebep olacak şekilde kaşlarını çatıp öyle konuştu.

"Sen kocanın yanında olmasını istiyorsun ve haklısın. Ben her ne kadar kötü bir koca olsam da biz evliyiz. Sana bu evliliğin sadece dertlerini yaşattığımın da farkındayım. Bu yüzden gerekirse bölünürüm. Bundan da asla şikâyetçi değilim. Ama çocuk olmaz, bunu biliyorsun."

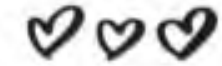
Elbette biliyordum. Bu konu üstünde tartışılacak ya da gönül koyulacak bir şey değildi.

"Aptalca bir şeydi. Sadece seni eğer kaybedersem bana hiçbir şey kalmayacağını düşündüm ve bu beni mahvetti. Ya seni bir daha göremeseydim? Elimde sadece anılarla öylece kalacaktım. Ben sadece o korku anında sana dair yaşatabileceğim bir şey istedim. Biliyorum, çok bencilce bir hareketti. Onun küçücük omuzlarına bu kadar sürede benim bile altında ezildiğim bir yükü nasıl bindirebiliriz ki? O bebeğin de bir sihirli değneği olmayacak sonuçta. Onu koruyup kollamam ve üstüne titrememem gerekirken bir bebekten medet umacak değilim. Hiçbir bebek bu koşulları hak etmez."

Bu defa onu üzmek için konuşmamıştım. Ancak son sözlerime öncekilerden daha çok üzüldü. Bunu yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum.

"Bensiz kalmaktan korktuğunu biliyorum. Bizi yaşatmaya çalıştığını da görüyorum. Bu yüzden lütfen öyle söyleme. Aptalca bir fikir değildi, sadece zamansız bir fikirdi."

Bize dair diğer her şey gibi... Neyi vaktinde yapmıştık ki zaten? Herkes söylediği her şeyde haklı çıkmıştı. Bu evlilik için çok yanlış bir zaman seçmiştik ve şimdi boş yere çırpınıp duruyorduk. Tek derdimiz bu cendereden en az hasarla kurtulmaktı. İşe yarayıp yaramayacağını bile bilmeden, kör karanlıkta sevgimize tutunarak ilerlemeye çalışıyorduk.

Sonraki hafta söz verdiği gibi Emir İzmir'e gelmişti, birlikte Çeşme'ye gidip iki günlük güzel bir tatil yapmıştık. Birbirimize vakit ayırıp normalleşmeye çalışmamız biraz da olsa işe yaramıştı. Gözümün önünde silahlar olmadan, sabah uyandığımda yatağımı boş görmeden ve en önemlisi telefonda değil yan yana vakit geçirmiştim onunla. Bu saydıklarım başka çiftlerin hep sahip oldukları şeyler olsa da benim için epeyce lükstü. Temiz hava gibiydi. Taze meyve, lezzetli yemek gibiydi. Eskisi gibi gülmek, saçma konularda tartışıp sohbet etmek benim de içimdeki kasveti azaltmıştı.

Hayatta bazı anlar vardır, her şey yoluna girdi sanırsın. Ama aslında sadece dertleri halının altına süpürmüşsündür. Gökyüzü bulutlarla kaplanmıştır, fırtına yakındır ve kapıyı, pencereyi kapatarak gelecek olandan korunacağını sanırsın. İşte meğerse üstüme öyle bir aptallık çökmüş. Farkında olmadan hayatımın en mutsuz günlerinin hazırlığındaymışım. Başıma daha fazla ne gelebilir ki dememek lazımmış. Çünkü gelirmiş.

Emir Çeşme'den İstanbul'a döndükten üç gün sonra Beste, bir sabah kapıma dayanarak beni uyandırdı. Çünkü sabah sekiz buçukta dersim olmasına rağmen ben uyanamamıştım ve saat artık on bire geliyordu.

"Kızım sen neredesin? Kış uykusuna mı yattın? Anahtarımı da bulamadım sabah. Çaldım kapını, aradım seni o kadar, açmadın. Geç kalacağım diye gitmek zorunda kaldım. Bu saat olmuş hâlâ uyuyor musun? Öldün sandım artık da ondan anahtarı bulup içeriye daldım."

Yatak odamın ortasında dikilirken, eli belinde bir hâlde söylenen görüntüsü karşısında miskin bir şekilde gözlerimi ovuşturarak cevap verdim. "Valla haklısın, zehirlenmiş gibi ayılamıyorum."

Başımı kaşıyarak etrafıma baktım. O da hasta mıyım diye ateşimi kontrol etti ama turp gibiydim. Yani ağzımdaki tuhaf tat ve o kadar uyuduğum hâlde hissettiğim bitkinliği saymazsak.

"Git bir duş al, ben de kahvaltı hazırlayayım. Böyle olmayacak Derya, bu dönem okulu sıkı tutman lazım."

Sözünü dinleyerek yataktan çıktım. Banyoya girdim ve gerçekten son zamanlarda neden bu kadar tembelleştiğimi, uykuya düşkün hâle geldiğimi anlamaya çalıştım. Galiba bunlar depresyon alametiydi. Bunca derdin arasında zaten depresyona yakalanmamak daha garip olurdu.

Hızlı bir duşun ardından ıslak saçlarımla kahvaltı masasına oturduğumda Beste de tezgâha yaslanıp, gözlerini üzerime dikerek "Dökül bakalım, ne oluyor?" dedi.

"Ne olsun canım, hatırlarsan abinle evliyim. Daha ne olsun yani? Kocam haftada bir vuruluyor, çok mutluyuz işte."

"Eh Allah bozmasın o zaman."

"Tövbe de be, deli."

"Nedir bu koyvermişlik? Ben sana onu soruyorum."

Derin bir nefes alarak çayımdan bir yudum içtim ve boş yere kendimi savunmaya çalıştım. "Alt tarafı uyuyakalmışım. Okulu boşladığım yok, merak etme. Zaten bu

dönem de boşlarsam bizimkilerle Emir birlik olur, hep beraber sonumu getirirler. Ölümlerden ölüm beğenirim artık. Bir halsizlik var üstümde farkındayım ama atacağım. Bence sebebi mutluluk yetmezliği fakat aşılamayacak bir dert değil."

Sözlerim üzerine tavayı yanaştırarak dumanı tüten omleti önüme bıraktı. Önce yemek yeme düşüncesi beni güldürdü. Sonrasında burnuma dolan koku ise yüzümü ekşitmeme neden oldu.

"Bu ne ya? Çek şunu önümden Beste, sen de bir şey pişireceksin de yiyeceğiz yani."

Tabağı önümden çekip kokladı ve sonra kendisini savunmaya geçti. "Ne var benim omletimde ya? Mis gibi omlet işte, nimet bu nimet, bunu bulamayanlar da var."

Baktım yeniden önüme ittiriyor tabağı, bu defa elimi ağzıma götürerek ayağa kalkıp ondan uzaklaştım. "İçim kalktı diyorum, yalan mı söyleyeceğim? Bir tuhaf kokuyor bu. Ne koydun içine?"

"Vallahi normal omlet bu ya, sevdiğin otlu peynirden koydum. Her zaman yediğin gibi yaptım. Hiçbir şey de bozuk değildi. Daha geçen gün alışveriş yaptık, taze her şey."

Onu arkamda bırakıp, banyoya giderek açılmak için elimi yüzümü yıkadım. Ben depresyon demiştim. Fakat galiba midemi üşütmüştüm. Çünkü işe yaramadı omletten uzaklaşmış olmak ve yine de kustum. Dişlerimi fırçalayıp mutfağa döndüğümde, Beste benim için bu defa nane limon hazırlamıştı. Karşıma geçip oturduğunda ise kollarını göğsünde bağlayarak, hesap sormak ister gibi gözlerini üzerime dikti. Bu demek oluyordu ki ben bir yaramazlık yapmıştım.

"Yine ne var Beste? İyice görümce oldun başıma yemin ediyorum."

Çayımdan bir yudum almak için fincanı dudaklarıma götürdüm ve o da o sırada ağzındaki baklayı çıkardı.

"Sen hamile misin?"

Dudağımı yakarak çayı masaya sertçe bıraktım. "Sen uçtun galiba? Az alçal bence yoksa kafayı üşüteceksin."

"Halsizlik, uyku hâli, sabah bulantısı, ani duygu geçişleri... Ayrıca geçen hafta bayıldın."

"Normal bir hayatım olmadığı için olabilir mi acaba? Şok geçirdim diye bayıldım. Kocam öldü sanmıştım. Bulantım da peynir yüzündendi, geçti. Bakma öyle Beste, hamile olmam imkânsız. Bunu benden iyi mi bileceksin?"

Saçmalamışım gibi bir el hareketiyle beni geçiştirdi ve iddiasını sürdürdü. "Kızım pis pis konuşturma beni, sen evli değil misin? Ne demek imkânsız?"

Tartıştığımız konuya inanamayarak, iç geçirdikten sonra sanki bir çocuğa anlatıyormuşum gibi tane tane konuşarak açıklama yaptım.

"Aile planlaması diye bir şey var, bunu biliyorsun değil mi? Hani her evli kadın hamile kalmasın diye, sadece isteyenler çocuk yapabilsin diye... Korunma diye bir şey duymadın mı? Ayrıca gerçekten bizim bu kadar yüz göz olmamız gerekiyor muydu? Görümcemle kahvaltı masasında konuştuğum konuya bak. Diyelim ki ben cahilim de yaptım bir ihmalkârlık. Abin hiç böyle bir şeye izin verir mi? Adamın çocuk lafını duyunca bile yüzünün rengi atıyor."

Tamam, Emir'e bu konuda biraz haksızlık yaptığım doğruydu. Ancak gerçekten hamile olmam da mümkün değildi.

"Gecikme falan yok mu yani? En son ne zaman regl oldun?" Hâlâ şüpheli bir hâlde beni inceliyordu, ikna olmamıştı. O sorunca kafamdan küçük bir hesap yaptım ve tam üç hafta geciktiğimi fark ettim. Ancak bu benim

için çok normal bir durumdu. Evlenmeden önce de her zaman düzenli regl olabilen biri olmamıştım. Stresli ve üzgün olduğum dönemlerde hep birkaç hafta gecikirdim. Beste'ye de öyle söyledim. Ancak o bana hak vermek yerine kızmayı seçti. Gerek olmadığını bin defa söylesem de kolumdan tutarak beni zorla doktora götürdü. Yapılan kan testiyle jinekolojik muayenenin ardından ise dünyanın en saçma şeyi oldu. Doktor karşıma geçip bana altı haftalık gebe olduğumu söyledi. Başta tabii inanamadım. Fakat kadın tüm ciddiyetiyle karşımda oturup, beni tebrik ettikten sonra bundan sonraki süreçle ilgili konuşmaya başlayınca ona itiraz ettim. Benim hamile olmam mümkün değildi, bir hata yapıyor olmak zorundaydılar. Kafamda defalarca geçmişe gitmiş ve altı hafta öncesine dair bir ihmal, dikkatsizlik hatırlayamamıştım. Doktor ise bunun çok sık rastlanan bir durum olmamasıyla beraber doğum kontrol yöntemlerinin, özellikle de doğum kontrol haplarının her zaman yüzde yüz güvenli olmadığıyla ilgili bir şeyler söylemeye başladı. Açıkçası bu bilimsel açıklamalar artık pek de umurumda değildi. Kafamda yeni bir soru oluşmuştu: Şimdi ne olacaktı? Ne yapacaktım?

37. Bölüm

Kaybeden

Doktorun sözleri dizilerdeki gibi kulaklarımda yankılanırken o, ha bire hamilelikle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Fakat onu anlamam mümkün değildi. Panik içinde elimi kaldırarak müsaade istedim ve çantamı alıp, Beste'yi de arkamda bırakarak odanın dışına çıktım. Bahsettikleri şey bir çocuk sahibi olmak demekti. Yani başka bir bireyin sorumluluğunu üstlenmekti. Tamamen bana muhtaç bir cana nasıl sahip çıkabilirdim ki ben? Daha kendim çocuk sayılırdım. Birkaç aydır oynadığımız evciliğin yetişkinlikle ilgisi olmadığı da ortadaydı. Korkuyu varlığımın her zerresinde hissederek ağlamaya başladım. Peşimden koşarak gelen Beste de kolumdan tutup, beni durdurarak bir şeyler söylemeye başladı. Ama ben bir ağlama krizinin ortasındaydım. Bu yüzden sağlıklı iletişim kurmamız pek mümkün değildi. Bir elimse sanki tutmasam zarar verecekmişim gibi karnımın üstündeydi.

"Derya, korkutma beni lütfen. Sanki doktor üç aylık ömrün kaldı demiş gibi ağlama ne olur. Niye ağlıyorsun ki bu kadar?"

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak, yutkunup aklıma gelen ilk sebebi dile getirdim. Açıkçası sebep seçiminde daha çok söylerken utanmayacağım bir sebep seçmeye çalışmıştım.

"Emir hiç sevinmeyecek. O, çocuk istemiyor. Zorla kucağına bir çocuk vermiş olacağım."

"Sonuçta sen ona tuzak kurup hamile kalmadın ki, kendi başına da yapmadın bu bebeği. Allah verdi size bu canı, planlanmadan olduğunun farkındayım ama artık yola çıktı bir kere."

"Ne yolu Beste? Ortada yol mu var? Bizim yarınımız bile belli değil. Hem benim okulum ne olacak? İki başımıza burada bebek mi büyüteceğiz seninle?"

"Gayri meşru çocuk yapmışsın gibi konuşma lütfen. Bu çocuğun aslanlar gibi bir babası var. En azından bir ailenin içine doğacak."

Burnumu çekerek sözleriyle alay eder gibi gülümsedim ve gerçeği dile getirmeye devam ettim.

"Nerede bu çocuğun babası peki? Emir'in kocalığı bile yarı zamanlı. Babalığı nasıl olacak? Çeyrek zamanlı mı?" Gerçekleri dile getirdikçe durumun ciddiyeti ağzımdan çıkan her kelimeyle birlikte en çok benim canımı sıktı. Umutsuz bir şekilde kollarımı kendime sardım, titreyen sesimle konuşmaya devam ettim. "Ben yapamam ki... Daha kendime bakmaktan acizken nasıl çocuk bakayım ben? Bu yaşta anne olmayı nasıl becereceğim? Hem onca hayalim... Şu geldiğim noktaya, az önce yaşadığım sahneye bak. Bu ben değilim, artık kendimi tanıyamıyorum."

Âşık olmuştum ve tüm hayatımı alt üst etmiştim. Hayatım kaostan ibaretti. Daha fazla konuşacak gücü

bulamayınca biraz daha ağladım. Sonrasındaysa Beste kolumdan tutup beni binanın dışına çıkardı. Birlikte yürüyüp biraz temiz hava aldık. Haberi sindirmek için zamana ihtiyacım olduğunu o da anlamıştı. Elbette bebeğe zarar vermeyi falan düşünmüyordum. Ancak çok paniklemiştim. Hâliyle yatışmam biraz vakit aldı. Ağlamam tamamen dindiğinde, Beste de daha iyi olduğumu fark edip yeniden konuşmaya cesaret edebildi.

"Öncelikle sen herhangi birinin değil kocanın, yani sevdiğin adamın çocuğuna hamilesin. Bu dünyada istediği, yıllarca tedavi olduğu hâlde çocuk sahibi olamayan insanlar var. Sen bu genç yaşında kolayca hamile kaldın. Maddi açıdan endişelenmene gerek yok. Bu bebeğe iyi bir hayat verebilirsiniz. Biz kocaman bir aileyiz. Gerekirse onu hep beraber büyütürüz. Annelik, hayallerinin önünde engel olmak zorunda değil. Bebeğini büyütürken yardım alırsan okulunu da bitirirsin, kariyer de yaparsın. Üstelik genç yaşta anne olmuş olacaksın. Onunla aranızda kuşak çatışması olmayacak demek bu. Hem ben senin harika bir anne olacağına inanıyorum. Bence korkulacak bir şey yok."

Onun sözlerini sakince dinledikten sonra söylerken ağzımda berbat bir tat bırakan, kalbimi sıkıştıran şeyi titreyen bir ses tonuyla dile getirdim. "Ya Emir'e bir şey olursa?"

Gülümsemesi bir saniye kadar yüzünde dondu ama sonra toparlanarak elimi tuttu.

"Sevda yenge, hangimizin yarına çıkacağının garantisi var söylesene? Biz sanki senet mi imzaladık. Mesela beş dakika sonra burada aniden kalp krizi geçirmeyeceğime dair bana güvence verebilir misin? Ya da eve dönerken tut ki trafik kazası geçirdik. Sana bir şey oldu. Hayat

bu, her şey biz insanlar için. Bunu yapma kendine, her zaman cesurdun, yine öyle ol. Bu bebek sana Allah'ın emaneti, hediyesi... Ona sahip olduğun için mutlu ol."

Güneşin batmasına kısıtlı bir zaman kala yatak odamdaki aynanın karşısına geçmiştim ve ellerimi karnımın önünde birleştirmiş bir hâlde kendimi izliyordum. Sanki vücudumdaki bu yeni değişikliği görebilirmişim ya da yüzüme bakıldığında hamile olduğum kolayca anlaşılacakmış gibi... İçimde küçücük bir bebek taşıdığıma hâlâ inanamıyordum. Hiç hamile gibi de hissetmiyordum. Gerçi insan nasıl hamile hissederdi, onu da bilmiyordum. Aklımda bu düşüncelerle eve geldiğimden beri en az yirmi kez yaptığım şeyi yine tekrarladım. Başımı tavana doğru kaldırarak tüm içtenliğimle dua ettim.

"Allahım ne olur Emir öğrenince mutlu olsun."

O istemezse ben ne yapardım? Bebeğimi istememesi demek Emir'den ayrılmak demekti. Bunun bir kaza olduğuna inanmayıp, kasten hamile kaldığımı zannederek bana kızar mıydı? Bu sorulara cevap bulabilmenin tek bir yolu vardı. Bursa'ya gidip yüz yüze konuşarak ona bu haberi bir an evvel vermek zorundaydım. Beste kapımı tıklatınca, toparlanarak montumu giydim ve o da başını içeriye uzatıp konuştu.

"Hazırsın değil mi? Asım aşağıda seni bekliyor. Bursa'ya o götürecek. Abim bu akşam çiftlik evinde kalacakmış. Orada rahatsız eden de olmaz, rahatça konuşursunuz."

Gerginliğimi saklamaya yetmeyen sahte bir gülümseme eşliğinde fısıldadım. "İnşallah."

Emir ona gideceğimi bilmiyordu, hafta ortası konuşmak için yanına gideceğimi duysaydı muhtemelen kötü bir şey olduğunu düşünerek endişelenecekti. Ben de hem telefonda sorguya çekilmemek için hem de onu korkutmamak adına haber vermemiştim. Bu yüzden apartmanın merdivenlerinden inerken sadece Bekir Abi'ye mesaj attım. Asım'la beraber Bursa'ya geleceğimi yazdım ve Emir'e bir şey söylememesini rica ettim. Sonrasında aşağıda, arabanın yanında gelişimi bekleyen Asım'a bakıp gülümsedim.

"Hoş geldin yenge, bir yaramazlık yok değil mi?" Güler yüzüyle beni karşılayıp selamladı.

"Yok Asım, Emir Bey'e bir sürpriz yapayım dedim sadece. Sen gideceğimizi haber vermedin değil mi?"

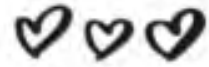
"Yok yenge, sen merak etme."

Arabaya binip çalıştırmasını izlerken, telefonumdan saate bakarak şarjımın az kaldığını fark ettim. "Tüm gün aklım başımda değildi tabii, telefonu şarj etmeyi unutmuşum. Kapanır bu birazdan. Asım senin şarjın var değil mi? Bana ulaşamazlarsa meraklanırlar çünkü."

"Endişe etmeyin yenge, evvel Allah yanında ben varım."

"Biliyorum, Bekir Abi'den sonra en çok sana güveniyorum zaten. O Emir'in sağ koluysa sen de sol kolusun."

"Sağ olasın yenge."

Hayatım boyunca hiç çok zeki bir insan olduğumu iddia edip bununla övünmedim. Ancak içten içe zekâma da hep güvendim. Kendimce kolay kandırılamayacak bir insan olduğuma inandım. Hâlbuki defalarca etrafımdakilerin yalanlarına kanmış, ağızlarından çıkan lafa tereddütsüz güvenmiştim. Fakat üzerinde düşünmeden doğruluğundan emin olduğum şeyler de vardı. Emir'in sevgisine, zor duruma düşersem ailemin arkamda olacağına, ailemin -ki buna kocam da dâhildi- ne yaptıklarını bildiklerine her zaman emin oldum. Ama yanılmışım. Emir'in beni emanet ettiği, benim de yanında güvende olduğumu sandığım adam, meğer aylardır kocamın aradığı hainmiş. Ne büyük aptallık! Üstelik bedeli hayal edemeyeceğim kadar büyük bir aptallık... Yolculuğumuz sırasında Balıkesir'i geçtiğimizde her şeyin güvende olduğunu sanıp uyuyakalmıştım. Gözümü açtığım an bana tamamen yabancı, dağ başında, ıssız bir yoldaydım. Öyle özel, belirleyici bir yanı da yoktu. Nerede olduğumu anlamam imkânsızdı, hava karanlıktı. Takip edilmemem için araba değiştirilecekti. Bu yüzden durmuştuk ve uyanmama da bu sebep olmuştu. Çünkü kaçırılıyordum. Bunu anlamam sadece üç saniyemi aldı. Direnmeye çalışmadım. Bunu yapmanın sadece bana zarar vereceği-

ni ve başaramayacağımı biliyordum. Acımasız katillerin arasında elli beş kiloluk, hamile bir kızın nasıl bir şansı olabilirdi? Arabanın kapısı açılıp soğuk hava yüzüme çarptığında sadece Asım'ın yüzüne baktım ve aklımdan geçen tek soruyu sakin bir sesle dile getirdim.

"Neden? Bunu sana güvenen insanlara neden yaptın?"

"Benim de düşünmem gereken bir ailem var. Kocanın yancısı olmak bugüne dek bir şey kazandırmadı."

Sebep para mıydı? Emir Asım'ın ihtiyaç sahibi olduğunu, maaşının yetmeyeceğini düşünse ona zaten yardım ederdi. Yanındaki adamlara canını emanet ettiği için onlara değer verirdi. Kolumdan tutarak beni arabadan çıkardı ve bu defa ben de bakışlarımdaki kızgınlığı saklamadan yüzüne baktım.

"Aslan'ın köpeği olmak sana ne kazandıracak acaba? Başını çok büyük bir belaya soktun."

Beni daha fazla konuşturmadan diğer arabaya doğru yürüttü. Teslim almak için bekleyen adamlar tarafından arka koltuğa oturtuldum. Emir'i nasıl bir çaresizliğe sürüklemek için kaçırılmıştım? Benim uğruma ne yapmasını isteyeceklerdi? Sevdiklerimin zayıf noktası olmaktan nefret ediyordum.

Merak ettiklerimin cevabını ise uzun bir araba yolculuğunun ardından iki katlı, normal, beton yığını bir eve götürülene kadar alamadım. Çünkü muhatabım olabilecek kimse yoktu. Evi benzerlerinden ayıran özelliği ise oldukça ıssız bir yerde olmasıydı. İnsan böyle kuş uçmaz kervan geçmez bir yere ne için ev yapardı? Resmen adam kaçırmak için tasarlanmış gibi duruyordu. Evin içine sokulduğumda tıpkı filmlerdeki gibi beni bir sandalyeye oturtup ellerimi bağladılar. Gerçekten bu gerekli miydi? Kaçsam bile bu dağ başında ya açlıktan ölürdüm ya da

vahşi hayvanlara yem olurdum. Bunu idrak edecek kadar kafam çalışıyordu. Bedenimi ağrıtacak kadar uzun bir süreyi o sandalyede oturarak geçirdim. Ancak sonrasında bulunduğum salonun kapısı açıldı. Aslan içeriye oldukça soğukkanlı bir şekilde girdi. Garipti ancak korku hissetmiyordum. Sanki tüm duygularımdan arınmışım gibi bir boşluktaydım. Yüzünde ukala bir gülümsemeyle bana yaklaştı ve karşıma geçen seferki gibi oturup bacak bacak üstüne attı.

"Kusura bakmayın Sevda Hanım, beklettim. Umarım sıkılmamışsınızdır."

"Misafirperverliğinizin pek de iyi olduğunu söyleyemeyeceğim Aslan Bey."

Doğrudan gözlerine bakarak kurduğum cümle ve sert tavrım onu sadece gülümsetti. Alaycı tavrını sürdürerek konuşmaya devam etti. "Haklısın, senin gibi çıtı pıtı, güzel bir kızı bağlamak bizimkilere yakışmamış. Ama ne yapacaksın? Biz o kadar kolay güvenemiyoruz insanlara."

"Herkesi kendiniz gibi bildiğinizdendir."

Kahkaha atarak oturduğu yerde hafifçe öne doğru eğildi. "Bu hâline bayılıyorum ya, etrafımda o kadar adam var. Hepsini toplasan bir senin muhabbetin etmez."

"Sen de haklısın. Çevrende boş adamlar tutuyorsun ki sana inansınlar, sorgulamadan itaat edebilsinler. Akıllı adamı yönetmesi zordur."

"Kocan iki türlüsünü de yönetemiyor. Sahi ne yapacağız biz bu çocuğu ya? Bir baltaya sap olamadı. Evlenince adam olur belki demiştim ama senin de başın yandı."

Dilimi ısırarak söylemek istediklerimden vazgeçtim. Bu pisliği tahrik etmek hiç zekice bir hareket olmayacaktı. "Bu sefer ne istiyorsun? Neyin içine çektin beni?"

"Senden istediğim bir şey yok. Benim derdim abinle, canımı çok sıkmaya başladı bu savcı. Üstüne alınma, malum insan ailesini kendi seçemiyor. Seni anlıyorum. Gerçi senin koca seçimini de gördük ya neyse."

İşte bu beklemediğim bir durumdu. Ben içinde bulunduğum durumun Aslan'ın Emir'le arasındaki bir mesele olduğunu düşünmüştüm. "Ne yani, abim yüzünden mi kaçırdın beni?"

"Emir'le aralarından su sızmıyor. Ayıp değil mi? Biz Emir'le eski ortak sayılırız, beni unuttu kayınbiraderiyle takılıyor."

Bu adamın benimle alay eder gibi konuşup durması gerçekten sinir bozucuydu. Bu konuşmayı gerçekleştirirkenki konumum da epeyce rahatsız ediciydi. Belimin ağrısını mümkün olduğu kadar yerimde kıpırdanarak azaltmaya çalıştım.

"Derdin neyse karşılarına geçip onlarla konuşmak yemedi değil mi? Anca oturduğun yerden infaz emri verirsin. Ya da benim gibi gücünün sana yetmeyeceğini bildiğin insanları kaçırtırsın."

Sinirle çenesini kaşıdı ama ne kadar sinirlendiğini bana belli etmemeye çalışarak yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. "Olmuyor böyle Sevdacığım, şurada iki çift laf edelim dedik. Ne bu sinir? Hamilelik seni şimdiden kötü etkilemiş."

Son söylediği şey üzerine irkilerek yüzüne baktım. Ben bile yeni öğrenmişken o nereden bilebilirdi ki? Panikle inkâr etmek istedim. "Ne diyorsun sen be geri zekâlı?"

"Terbiyeni takın, yoksa hiç üşenmem. Ailenin şimdiye dek eksik ettiği terbiyeni sana bir günde ben veririm. Akıllı ol, üzmeyeyim seni."

Korku sonunda içimi sarmaya başlamıştı. Bu geçen seferki ziyareti gibi bir şey değildi, üstelik hamile olduğumu da biliyordu.

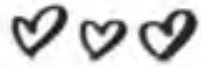
"Ne istiyorsun benden peki? Gösterin için kullanıyorsun. Onu anladım ama aklında ne var? Ne isteyeceksin bizimkilerden? Ben onların savundukları şeyden kıymetli değilim."

"Onu zamanla göreceğiz. Kocanda bana ait bir dosya var. Savcıyla beraber çalışmaya başlamışlar. Akılları sıra beni bitirebileceklerini sanıyorlar. O senin salak abin, burnunu onunla ilgisi olmayan bir davanın içine soktu. Gençlikten kalma alışkanlık herhalde, zamanında bizim çok sevdiğimiz bir Mustafa Abi vardı. Adamcağız Selim Bey yüzünden hapiste öldü. Sen hatırlar mısın bilmem, çok küçüktün herhalde o zamanlar. Vay be, nereden nereye... Hızlı çıktı ama bizim Emir, hemen de hamile bırakmış seni. Terk edersin diye korktuysa demek. Gerçi sen pek sevinmemişsin, doktordan da kaçar gibi çıkmışsın. İyi oldu geldiğin buraya, kafanı dinlersin. Biraz toparlarsın kendini."

Göz kırpıp yanımdan ayrıldı ve odada yeniden yalnız kaldım. Kafamda hemen bir durum değerlendirmesi yaptım. Bekir Abi'nin Asım'la beraber yola çıktığımdan haberi vardı. Beste zaten bu durumu biliyordu. Yani çok yakında beni aramaya başlayacaklardı. Peki, nerede olduğumu nasıl bulacaklardı? Aslan onlarla pazarlık yapmak istediği zaman onlara ulaşacaktı ve o izin verdiğinde beni bulabileceklerdi. Tabii sözünde durursa...

Eski moda döşenmiş eve ve ahşap mobilyalara sıkıntıyla baktım. Ya Emir intikamıyla benim aramda seçim yapmak zorunda kalırsa ne olacaktı? Kararı ne olursa olsun sonunda suçlu hissedecekti. İpleri de öyle sıkı bağlamışlardı ki canım acıyordu, kendimi kurtarmam ger-

çekten mümkün değildi. İçinde bulunduğum durumda masallarda prensinin gelmesini bekleyen o aciz prenseslerden hiçbir farkım yoktu.

Tam bir gün boyunca, o sandalye tepesinde hiçbir şey yiyip içmeden bağlı hâlde oturdum. Sadece tuvalete gitmek için kalkmama izin vermişlerdi. Bir şey yememe sebebim ise getirmemeleri değil, getirdikleri yemeklere güvenmememden kaynaklanıyordu. Kendimce bebeğimi korumaya çalışıyordum. Fakat hava yeniden kardığında açlık ve susuzluk beni yorgun düşürdü. Umudumu kaybetmeye başladım. Mecburen bana verdikleri şeylerden yemek zorunda kaldım. Bu yaşadığım şeyin gerçekten benim başıma geldiğine inanamıyordum. Adam kaçırmak sadece filmlerde olur zannederek büyümüştüm. Herkes çok korkmuş, benim için seferber olmuş olmalıydı. Her yerim ağrıyordu, buradan kalksam bile adım atabileceğimi sanmıyordum artık. Hayatım boyunca sinirlerimi ve bedenimi bu kadar çok yıpratan başka bir bekleyiş yaşadığımı hatırlamıyordum.

Aslan için katil, hasta bir canavar demiştim ancak erken konuşmuşum. Ya da henüz İbrahim ile tanışmadığım için Aslan'ı tanıdığım en kötü insan sanmışım. Bana gelişinden Aslan'ın haberi var mıydı veya bana yapacağı şeyi biliyor muydu bilmiyordum. Ama bende asla telafisi

mümkün olmayan bir yara açtılar. İbrahim içeriye girip bana kendisini tanıttığında, yorgun, uykusuz ve acı çeker bir hâldeydim. Önce kocamın aşağılık bir adam olduğundan bahsetti. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Kısa kesilmiş kumral saçları, kirli sakalı, köşeli yüz hatlarıyla orta boylu bir adamdı. Sokakta görsem ikinci defa yüzüne bakmayacağım, Emir yaşlarında biriydi. Aslan'ın gücüne sahip olmadığını ona bir bakışımda anlayabiliyordum. Belki de Aslan'ın gücü altında ezildiğinden komplekse girmişti. En son ne zaman biriyle konuşarak anlaştığını tahmin etmek zordu. Aramızdaki mesafeyi kapatarak, bağlı olduğum sandalyeye yürüyüp saçlarıma yapıştı. Ve bedenimde uyguladığı güç yüzünden sandalyenin ön ayakları havaya kalktı. Beni bıraktığı an arkaya doğru düşecektim.

"Kocam deyip göklere çıkardığın o adamı sen bir kahraman sanıyorsun. Ama onun bizim karşımıza çıkacak gücü nasıl kazandığından haberin var mı? Kendisini amacıyla teselli etse de bizden bir farkı yok. Seni istediği kadar saklasın, korusun. Bak, elimin altındasın." Can acısıyla yüzümü buruşturarak dokunuşundan kurtulmak istedim fakat bu beyhude bir çabaydı. Saçlarımı bırakmadı ve diğer elinin işaret parmağını yanağımda gezdirerek yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Aslan istediğini almış kocandan, birazdan seni bırakacağız. O benim gibi değildir, farklıdır. Kızı aldığınız gibi bırakacaksınız, dedi. Ama ben senin gibi şımarık kız çocuklarına çok uyuz oluyorum, biliyor musun? Bence bu korku sana yetmemiş. Biraz hayatı öğrenmeye ihtiyacın var. Kocana selamımı iletmeni istiyorum."

Dizini şiddetli bir şekilde kasıklarıma geçirdi ve saçlarımı bırakarak sandalyeyle beraber sırtüstü yere düşmeme neden oldu. Canımın tek bir hamleyle bu kadar yanabilmesini beklemiyordum. Ancak bununla da sınırlı kalma-

dı. Beni düştüğüm yerde tekmelemeye devam etti. Nefesim kesilip acıdan katılana kadar defalarca tekmelendim. Ellerim arkamda bağlı olduğundan karnımı koruyamıyordum. Öyle aciz, zavallı ve değersiz hissettim ki o an. O korkunç duyguyu ifade edebilecek bir kelimenin herhangi bir dilde olduğunu düşünmüyorum. Yediğim dayağın ardından kendimden geçmişim. Birileri tarafından taşınıp evden çıkarıldığımda, sadece tenime çarpan soğuk havayı hissettim. Bir arabaya bindirildim ve ne kadar sürdüğünü kestiremediğim bir yolculuğun ardından arka koltuğuna yatırıldığım arabadan çıkarıldım. Güvenli, tanıdık kollara bırakıldığımda bir grup adam tarafından ismim söyleniyordu. Abilerim, babam, kocam... Gözlerimi açmak için insanüstü bir çaba sarf ettim. Karanlıkta Emir'in acı dolu yüzüyle karşılaştım. Artık onun kucağındaydım. Abilerim hastaneye gitmekten bahsediyorlardı. Herkesin paniğinin ve korkusunun aksine bense çoktan kabullenmiştim. Biz kaybetmiştik, yenilen taraftık.

"Sevdam..."

Acı dolu bir fısıltı gibiydi sesi ama ben etrafımdaki gürültünün aksine onu kolayca duymuştum. "Gitti..." Bu kelime benim dudaklarımdan mı dökülmüştü?

"Geçti sevgilim, ben buradayım. Korkma."

Arabanın arka koltuğuna özenle yerleştirilip onun bedenine yaslandığımda saçlarımı okşayan elleri titriyordu, beni sakinleştirmek için konuşmaya devam ediyordu. Ancak daha çok kendisini sakinleştirir gibiydi.

"Geçti sevgilim. İyi olacağız bir tanem."

Gözlerimi açık tutmak için son gücümü kullanarak başımı iki yana salladım ve "Geçmedi," dedim. Bu geçecek bir şey değildi. "Bitti, biz yenildik." Sonrasında beni hissettiğim fiziksel acıdan kurtaran karanlığa teslim olup bayıldım.

38. Bölüm

Sebep

Hastaneye kaldırıldığımda hamile olduğumu bilen bilmeyen herkes düşük yaptığımı öğrenmiş olmuştu. Dayak yiyip, kocamın düşmanının ayaklarının altında ezilmiştim. Aşağılanıp küçük düşmüştüm. İki kaburga kemiğimde çatlak vardı. Tamamen yenik, bitik hâldeydim. Bana bakan gözlerdeki ortak acıma duygusunu görmek için gözlerimi açıp etrafıma bakmama gerek yoktu. Bir geceyi hastanede geçirdikten sonra eve gidebileceğim söylendiğindeyse özellikle annem beni eve götürmek konusunda çok ısrar etti. Bir daha beni gözünün önünden ayırmak istemediğini, kendi elleriyle bakıp iyileştireceğini söyledi. Emir ise hastane odasında bana mümkün olan en uzak noktada oturmuş, başı öne eğik hâlde hiçbir konuya dâhil olmuyordu. Bana kimse orada yaşananları sormuyordu. Sadece ağrım olup olmamasıyla ilgileniliyordu. Sanki bebekten ya da yaşadıklarımdan bahsetmezlerse unutabilecekmişim gibi...

Anneme itiraz ettim. Çünkü herkesin üstüme titreyip etrafımda pervane olmasını istemiyordum. Sonuçta kendi düşen ağlamazdı. Balıkesir'de bir hastanede tüm ailem benim için seferber olmuştu. Abilerim de tıpkı Emir gibi mahcuptular. Yüzüme bakmaya utanır hâlleri ise fazlasıyla sinir bozucuydu. Bilmiyordum, belki de teselliye ihtiyaçları vardı. Onlara sizin suçunuz değil demem bekleniyor olabilirdi. Ancak benim içimde bir mahkeme kurup, haklıyı haksızı ayırt edecek gücüm kalmamıştı. Bu yüzden taburcu olma hazırlıklarım yapılırken Emir dışarıda doktorumla görüştüğü sırada babamın beni eve götürme emri karşısında, beni buldukları andan beri ilk defa yüksek sesle ve iki kelimeden uzun bir cümle kurdum.

"Baba, gerçekten bunu hiç kaldıracak gücüm yok şu an. Bana bakarken gözlerinizdeki acıma ifadesinden de suçluluk duygusundan da bunaldım. Kimseden ilgi istemiyorum ben, beni kendi hâlime bırakın lütfen. Zaten yeterince yoruldum. Bir de siz boğmayın beni."

Sinan abim ayağa kalkıp bana yaklaşırken, babam itiraz kabul etmeyen bakışlarını üzerime çevirdi.

"Boşuna nefesini yorma kızım, şu saatten sonra iki cihan bir araya gelse seni gözümün önünden ayırmam. Seni sağ salim bulamayacağız diye öyle korktuk ki..."

Derin bir nefes alarak mantığımı korumaya çalıştım. "Onların benimle işi bitti. Olur da bir gün yeniden karşıma çıkarlarsa da bu saatten sonra zarar gören taraf ben olmam."

Ben göz önünde tutulmama gerek olmadığını söylemeye çalışmıştım ancak Selim abim soğuk, katı bir ses tonuyla beni onayladı. "Kesinlikle öyle."

Odanın kapısında beliren Emir de her şeyi duyduğunu belli edercesine ona katıldı. "Sana tamamen katılıyorum."

Sinan abim anneme, babamı dışarı çıkarması için işaret etti. Selim abimle Emir'e dönerek horozlanmaya benim yanımda değil, dışarıda devam etmeleri gerektiğini söyledi. Son yaşananlardan sonra içlerinde en aklı başında davranan ve beni anlayan oydu. Herkes çıktığında odada baş başa kaldığımız an tişörtümün üzerine kazağımı giymeme yardım etti. Ben de başımla kapıyı işaret ederek ona sordum. "Bunların derdi ne? Başıma gelenler için birbirlerini mi suçluyorlar?"

"Hayır, ikisi de kendisini suçluyor. Ama Selim Emir'e kızgın çünkü elindeki delilleri Aslan'a verdi ve senin için onunla pazarlık yaptı. Polisi dinlemedi yani. Selim yerinizi bulup operasyon yapmak gerektiğini düşünüyordu. Ama Emir senin bir çatışmanın içinde kalmana izin veremeyeceğini söyledi. Polise güvenmeyip arkalarından iş çevirdi. Selim, Emir Aslan'la pazarlık yaptı, polise değil onun sözüne güvendi ve onca çabayı çöpe attı diye kızgın. Seni de o hâlde bulunca..."

Onu dinlerken aklıma tek bir düşünce süzüldü. Emir beni intikamına tercih etmişti. Erdem'in katiliyle benim için pazarlık yapmıştı, düşmanını belki de ipten almıştı. Ancak yaptığı şey yine de bir işe yaramamıştı. Ne beni tam olarak kurtarabilmiş ne de inandığı savaşı kazanabilmişti.

"Sen kimi suçluyorsun peki?" diye abime kuru bir şekilde sordum.

"Birini suçlamak senin iyi olmanı sağlayacak mı? Selim hem Emir'i hem kendisini suçluyor. Emir zaten kendisini günah keçisi ilan etmiş, ortalıkta içi yanarak geziyor. Ama ben Emir'i anlıyorum. O, sadece sen iyi ol istedi. Yine de utancından senin yüzüne bakamıyor. Anladığım kadarıyla senin de suçladığın biri yok. Var mı?"

"Ben de kimseye öfkelenecek enerji yok, galiba ondan."

Gözlerini kısarak yüzüme baktı ve gülümsedi. Beni neşelendirmek için konuştu.

"Biraz toparlandıktan sonra sıçacaksın hepimizin ağzına yani, öyle mi?"

Bir sinir boşalması yaşayarak söylediği şey karşısında gülmeye başladım. Sonrasındaysa gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı ve abim kaburgalarıma dikkat etmeye özen göstererek bana sarıldı. "Biliyorum çok bunaldın. Her şey üst üste geldi ve kaldıramıyorsun. Seni çok iyi anlıyorum."

"Ben de sizi artık anlıyorum. Beni neden İtalya'ya göndermeye çalıştığınızı... Hatta son birkaç gündür bu konuda düşünüyorum bazen."

"Eğer istediğin buysa ben seni bugün de gönderirim. Hiç kimsenin de gücü bulmaya ya da durdurmaya yetmez. Biz seni sokakta bulmadık Derya, her zaman bizim için en önemli şey senin iyi, sağlıklı ve mutlu olmandı. Gerisinin önemi yok."

Kaçıp gitmek bir an öyle cazip geldi ki. Sonra kaçacağım insanların başında Emir'in olduğunu hatırladım. Ben ne ara bunu düşler hâle gelmiştim? "Ben evliyim, gidemem." Kelimeler dudaklarımdan sanki bir mahkûmiyetin ilanı gibi dökülmüştü. O da bunu fark ederek bana itiraz etti.

"İstediğin gitmekse gidersin. Emir'in de önünde engel olmayacağından emin olabilirsin. En başta seni bu evliliğe zorladığı için de bence kendisini suçluyor. Eğer onun yüzünden burada kalmasaydın tüm bunlar yaşanmayacaktı. Ama geçen sefer ne için burada kaldığını da unutma. Bize karşı çıkıp Emir'le olabilmek için herkese kafa tutan sendin. Şimdi yorgunsun, hislerin birbirine girdi. Bence bir süre geleceğin için karar vermek yerine kendini dinle."

Emir'i terk etme düşüncesi bana hâlâ uzaktı, kısa süreli bir kaçamak güzel olabilirdi belki ama uzun süreli bir ayrılığı kafamda canlandıramıyordum. Ondan temelli gitmek hâlâ ihtimallerim dâhilinde değildi.

"Ben sadece nefes almak istiyorum. Ama Emir'in yanındayken de uzağındayken de boğuluyorum sanki."

Yüzümü avuçları arasına alarak beni onaylarcasına başını salladı.

"Biliyorum ve sana söz veriyorum, geçecek. Sadece zamana ihtiyacın var. Vakti geldiğinde ne yapmak istediğini bileceksin."

Bana verilen sözlere, vaatlere artık inanmıyordum. Sanki herkes geleceğe dair içi boş masallar anlatıyordu. Belki de buna bir son vermek için kendi hayatımın dümenini başkalarına bırakmak yerine gerçekten elime almanın zamanı gelmişti. Tabii ki bu düşünceleri kendime sakladım. Abim ise hastaneden çıkmadan önce Emir'le konuşmam gerektiğini söyledi. Neticede ortada bir kayıp vardı ve bu ikimizin kaybıydı.

Odadan çıkıp beni yalnız bıraktıktan birkaç saniye sonra ayakkabılarımı giymek için dikkatlice eğilmeye çalıştığım sırada Emir içeriye girdi. Girer girmez de yanıma gelip, bana engel olarak ayakkabılarımı o giydirdi.

"Senin kendini zorlamaman lazım, biliyorsun."

Onu odaya abim mi yollamıştı? "Emir..." dedim ve lafı dolandırmadan aklıma ilk geleni söyledim. Bunu daha fazla ertelemenin kimseye bir faydası yoktu. "Aslan'ın isteğini yerine getirdiğini biliyorum. Beni kurtarmak için ona boyun eğmişsin. Kendin de dâhil olmak üzere herkesi benim için karşına almışsın."

Ayaklarımın önünde eğildiği yerden kalkarak gözlerime bakıp, yorgun bir hâlde yatağa, yanıma oturdu. "Ama bir işe yaramadı. Başaramadım, seni ne koruyabildim ne

de kurtarabildim. Şu an kendimle nasıl bir savaş verdiğimi bilseydin..."

Oturduğumuz yatakta elinden tuttum ve yüzümde buruk bir tebessümle konuştum.

"Kendini suçladığını biliyorum. Ama öyle düşünme. Demek ki bizim bu yoldan geçmemiz gerekiyormuş." Gözleri dolu bir hâlde yüzüme bakarak o da benim elimi tuttu.

"Eğer bugünün geleceğini görebilseydim yemin ederim senden uzak dururdum. Seni bu şeyin içine hiç sürüklemezdim. En azından gitmene izin verirdim. Ben çok büyük bir hata yaptım. Affı olmayan bir bencillikti benimkisi."

"Ama evlendik ve şimdi bugündeyiz. Bunları konuşmanın bir anlamı yok. Evet, evlenmeseydik bebeğimizi kaybetmeyecektik. O adamlar beni kaçırmayacaktı. Çünkü ortada bir bebek olmayacaktı. Ancak ben de senin hayatında olmayacaktım. Evet, belki kimse için pazarlık konusu hâline de getirilmeyecektim. Dürüst ol Emir, ikimiz de bu riskin farkındaydık. Yine de bir seçim yaptık."

Yanaklarını kurulayarak başını salladı. Ben de tüm yaşananlara rağmen onun ağlamasına dayanamadığımı fark ettim.

"Haklısın. Ama ben seni koruyabileceğimi sanmıştım. Belki de kibre kapıldım. Onlardan daha güçlü olduğum yanılgısına düştüm. Yanımdaki adamları ailemin bir parçası hâline getirdiğimi sanıyordum. Bana sadakat lazımdı fakat ihanetle sınandım. Sana söz veriyorum buna sebep olan herkes karşılığını alacak."

Derin bir nefes aldım ve başıma gelenler için intikam isteyip istemediğimi düşündüm. Bulduğum sonuç ise şaşırtıcıydı. "Neyin intikamı? Bizi bugüne zaten senin ödeşme isteğin getirmedi mi? O adamlara ne olduğundan bana ne Emir? Sonuçta bize olanlar değişmeyecek ki..."

İki elimi birden avuçları içine aldı, öptü. Eğilerek başını kucağıma yasladı. Şefkat ve bağışlama dilenir gibi yüzünü ellerime sürmüştü.

"Ne olur bir şey söyle. Bir şey iste benden o zaman, onu yapayım."

Sanki kendisine bir amaç vermemi ister gibi bana yalvarıyordu. Ona devam edebilmek için yeni bir sebep vermeme ihtiyacı vardı. Peki, ben, bende olmayan bir şeyi ona nasıl sunabilirdim? Daha kendime bile devam edebilmek için bir sebep bulabilmiş değildim. Bu yüzden sessizce başını okşamakla ve onu dizlerimde teselli etmekle yetindim.

39. Bölüm

Ev

Evime döndükten birkaç gün sonra herkesi şaşırtan bir şey yaparak okula döndüm. Onlara kalsa evde istirahat etmem gerektiğini savunuyorlardı. Ama ben, kendimi oyalayacak bir şeyler bulmadığım takdirde dağılacağımın farkındaydım. Düşünmemeliydim ve bu yüzden zihnimi hatta bedenimi meşgul etmem gerekiyordu.

Bu sebeple zaman geçtikçe daha hareketli bir insan olmaya başladım. Okul dışında da sosyal hayatımı ve katıldığım etkinlikleri mümkün olduğunca arttırdım. Öyle ki eve artık sadece uyumak için uğrar hâle gelmiştim. Yeni hâlimin Emir'i içten içe endişelendirdiğinin farkındaydım. Fakat ağzını açıp bir şey söylemeye cesaret edemiyordu. Ben de onun bu hâlini gördüğüm hâlde rahatlamasını ya da daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şey yapmıyordum. Ondan gözle görülür şekilde uzaklaşmıştım. Üstelik sadece ona değil, tüm ailesine karşı tutumum bu yöndeydi.

Ehliyet kursuna yazılmıştım, İtalyanca kursuna başlamıştım. Okul çıkışı arkadaşlarımla bekârlık günlerimdeki gibi buluşup vakit geçiriyor, evde kocamı bekleyeceğime yirmi bir buçuk yaşındaki üniversiteli bir kız ne yaparsa onu yapıyordum. Sık sık alışverişe çıkıyordum. Giysi dolabımı baştan sona yenilemiştim. Artık kendime özen gösteriyordum, hak ettiğim değeri veriyordum. Ziyaretime geldiği günlerde çoğu zaman beni evde bekleyen taraf Emir oluyordu. Bir tarafım Emir'den onunla tanıştığım günden beri mahrum kaldığım her şeyin intikamını alıyordu. Kasten ya da değil, beni evde beklettiği onca akşamı nasıl geçirdiğimi artık çok iyi biliyordu.

Ayrıca okulu da boşlamıyordum. Kütüphanede geç saatlere kadar ders çalışıp ödevlerimi vaktinde tamamlıyordum. Bu zamana kadarki en iyi öğrencilik dönemimi yaşıyordum. Bunun yanı sıra ailemi sürekli ziyarete gidip onlarla vakit geçiriyordum. Hatta bazı geceler onlarda kalıp eski odamda uyuyordum. Özetle, elimden geldiğince Emir'den önceki hayatıma dönmeye çalışıyordum. Yine de kendime inşa ettiğim bu yeni düzen yeterli değil gibiydi. Oysa Emir'den önceki hayatımda hayalini kurduğum, geleceğime dair planladığım her şeyi adım adım gerçekleştirmeye başlamıştım. Hayatımın dümeni artık ellerimdeydi. Ama hâlâ biraz kayıp ve yaşamak için sebepsiz hissediyordum. Üstelik kaçtığım bir travmam vardı. Düşük yapmıştım ve bu kayıp hakkında kendime düşünme izni vermemiştim. Sanki bir yerde, bir noktadan sonra su kaynatmaya başlayacak gibiydim. Sadece o malum ânı mümkün olduğunca ertelemenin derdindeydim.

Sonunda havanın ısınmaya başlamasını bahane ederek Emir Bursa'da, çiftlik evinde baş başa bir hafta sonu geçirmeyi teklif etti. Muhtemelen bu şekilde devam edemeyeceğimizi fark ettiği için kendince bir şeyleri yoluna

koymak adına bana doğru bir adım atmaya çalışıyordu. Ama onun bana doğru her adım atışı benim geriye doğru iki adım atmamla sonuçlanıyordu. Bir şeyler için sabredip çabaladığını bilsem de öylece gözümü karartıp yeniden elini tutamıyordum. Yaşanan onca şey beni tamamen tüketmişti. Bizim için bir şey yapmak içimden gelmiyordu. Artık ona olan hislerimi kendime bile savunamadığım bir noktadaydım. Bu yüzden cevabımın onu ne kadar üzeceğini bildiğim hâlde teklifini geri çevirdim. Okulu, kurslarımı ve daha birçok şeyi bahane ederek hiç vaktim olmadığını söyledim. Emir de elbette yaptığımın sadece ondan kaçmak olduğunun farkında bir hâlde bahanelerimi sıralayışımı dinledi. Yine de ayıbımı yüzüme vurmayarak sessiz kalmayı seçti. Beni meşguliyetlerimle baş başa bırakarak çiftliğe tek başına gitti.

Akşam olduğunda dışarıya kaçmak yerine bir başıma oturup, uzun zaman sonra ilk defa gerçek anlamda düşündüm. Ne yaptığımı sorguladım. Bir eş olarak tüm vazifelerimden kaçıyordum. Belki ilişkimiz eskiden de tam anlamıyla bir evlilik sayılmazdı. Fakat son yaşananlardan sonra artık aramızda bir ilişkinin de kaldığını söylemek pek mümkün değildi.

Emir'le birlikteliğimizi kurtarabilmek için köprüden önceki son çıkışa gelmiştik. Ya bir şey yapmayıp kaçınılmaz sonun bizi gelip bulmasını bekleyecektim ya da en azından onunla yeniden konuşmaya başlayacaktım. Aramızdaki mesafeler katedilemeyecek kadar büyümüş müydü? Oysa geçmişte neleri aşmıştık biz. Öylece sonumuzu bekleme fikrini bir tarafım hâlâ kabullenemiyordu. *"Onca şeyi boşuna mı yaşadık yani?"* diyordu. Eğer ayrılırsak sahiden boşuna olacaktı. Bir anlamı kalmayacaktı.

Beraberinde getirdiği sorunları kaldıramadığım için ondan kaçıyordum. Eskiden benim için güzel olan her

şeyin kelime karşılığı Emir'di. Ancak sonra her gözyaşımın, sıkıntımın sebebi birden o oluvermişti. Üstelik yaşananlar beni olduğu kadar onu da üzüyordu. Bu yüzden ona destek olmam gerekiyordu. Ama benim gücüm, bardağı taşıran son damlanın ardından artık Emir'in yükünü paylaşmaya yetmiyordu. Yükünü paylaşamadığım bir adamın da yanında kalmak istemiyordum. İçimdeki şeytan ise onu suçlamayı kendine görev edinmişti. Kendi içimde, beni kendisine âşık ettiği için bile onunla kavgalıydım. Fakat ortada bir gerçek vardı. Kocamı affedemezsem bu ilişkiyi de sürdüremezdim. Bu durumdan kurtulmanın yolu ya ondan tamamen gitmekten ya da kalbimi ona yeniden açmaktan geçiyordu. Kararımız ne olursa olsun bunu yüz yüze gelmeden yapamazdık.

Abimden rica ederek, beni Bursa'ya götürecek bir araç ayarlamasını istedim. Gittiğimde ne olacaktı, bizi bekleyen neydi bilmiyordum. Yine de yapmam gerekeni yaptığım için bir nebze de olsa rahatlamıştım. Sonunda yolculuğum sona erip araba beni çiftliğin kapısına getirdiğinde, korumalar şaşkın bir telaşla benim için o geniş, demirden bahçe kapısını açtılar. Birileri koşturarak muhtemelen haber vermek için Emir'e gitti. Sözde bu çiftlik benim de evimdi. Ancak ilk defa kendimi kapısında bu kadar yabancı hissederek dikildim. Nedense Emir'i görmeden içeriye geçmeye çekindim. Sonunda o da hızlı adımlarla görüş açıma girdi. Fakat beklediğimin aksine içeriden değil, ahırın olduğu taraftan geliyordu.

"Sevda? Hoş geldin."

Sesindeki bariz şaşkınlık üzerine gülümsemeye çalışarak gelişimi açıklamak istedim.

"Hoş buldum. Fikrimi değiştirdim de..."

"Evet, ama neden haber vermedin? Ben seni aldırırdım."

Beni gördüğü için memnun olmamış mıydı yoksa bana mı öyle geliyordu? Sanki sadece şaşkın değil de aynı zamanda telaşlı ve rahatsızdı.

"Bizimkilerden rica ettim. Sen neden bu kadar telaşlandın ki?"

Sonunda yanıma ulaşarak belime sarıldı ve yanaklarımdan öpüp geri çekildiğinde, sadece birkaç hafta içerisinde bu dokunuşların bile bize nasıl bu kadar uzaklaştığını anlamaya çalıştım. Bu defa uzak olan sadece ben değildim. İlk defa onun da bana yabancı durduğunu hissediyordum.

"Telaşlanmadım. Sadece şaşırdım."

Kuru açıklaması gülüşüme hüzün kattı ve kendimi tutamayarak cevap verdim.

"Eskiden olsa heyecanlandırırdı, mutlu ederdi gelişlerim seni."

Sözlerim onun da gülüşüne sirayet etti. Sitemkâr bir şekilde yüzümü inceledi.

"Ne için geldiğinden emin olabilseydim ne hissedeceğime de karar verebilirdim."

Ne diyebilirdim ki? Bunu hak etmiştim. Elini belimden çekmeyerek beni içeriye yönlendirdi. Eve girdiğimiz sırada ben de adım atmayı keserek, "Ahırda ne yapıyordun?" diye sordum.

"Hiç, atlarla ilgileniyordum," dedi. Ama bu açıklama beni tedirgin etti. Emir'de gerçekten bir hâl vardı. Neden konuşurken bakışlarını benden kaçırıyordu?

"O zaman beraber ahıra gidelim mi? Belki ata bineriz."

Kaşlarını çatarak itiraz etti. "Nereden çıktı şimdi? Sen atlardan korkuyorsun ve ata binmeyi bilmiyorsun."

"Sen de bu yüzden alışabilmem için daha önce ata benimle beraber binmiştin. Şimdi niye istemiyorsun? Ne değişti?"

Ben biraz sert çıkışınca bu defa geri adım atan taraf o oldu. "İstemiyor değilim. Yoldan geldiğin için yorgun ve acıkmış olabileceğini düşündüm. Biraz dinlendikten sonra eğer hâlâ istersen gideriz."

Belki de yıpranan sinirlerim yüzünden boş yere alınganlık ediyorumdur diye düşündüm ve yemek yemenin iyi bir fikir olabileceğini söyleyerek ona gülümsedim. Uzun zaman sonra yeniden mutfağa beraber girip yemek yaptık. Karnımızı doyurduktan sonra sanki hiçbir sorunumuz yokmuş gibi bir film açıp izledik. İkimiz de konuşmaktan, daha doğrusu konuştuğumuz zaman ağzımızdan dökülecekleri bizi götüreceği noktadan çekiniyorduk. Yine de en azından ilk karşılaşma anımızın soğukluğundan sıyrılmıştık. Aynı battaniyenin altına girerek, koltukta birbirimize sokulmuş bir hâlde sessizce film izliyorduk. Tam belki de bir şeyleri yoluna koyabilmemiz için henüz çok geç olmadığını düşünmeye başlamıştım ki dışarıdan bir takım sesler duyuldu. Hemen doğrulup, sorgulayan gözlerimi Emir'e çevirdim. Ama o sakin bir şekilde hayvanlardan birinin huysuzlanmış olabileceğini, kendisinin gidip ilgileneceğini söyledi. Bana da rahatımı bozmadan filmi izlemeye devam etmemi buyurdu.

O ahırda ne olup bitiyordu bilmiyordum. Ancak içimden bir ses bana yalan söylendiğini ve görmemem gereken bir şeyler olduğunu söylüyordu. Bu yüzden her ne kadar şüphelenmemiş gibi davransam da Emir evden çıkar çıkmaz ben de peşinden koştum. Önüme çıkmaya çalışan iki korumayı azarlayarak ahırın kapısına vardım. Mesafe kısa olduğu için zorlanmadım. Kapıyı aniden açmak yerine usulca araladığımda onları gördüm. Bekir Abi, Emir, her zaman yanlarında olduğunu bildiğim diğer çocuklar... Emir'in karşısında ise diz çökmüş hâlde,

elleri arkasında bağlı, yediği dayak yüzünden başta tanımakta zorlandığım Asım duruyordu.

Anlaşılan bir mahkemeye, daha doğrusu bir infaza tanıklık etmemem için çabalamışlardı. Çok farklı bir andı. Çünkü ben bugüne dek Emir'in hep şefkatine, ilgisine ve aşkına tanıklık etmiştim. Bu gördüğüm vahşi, gözünü kan bürümüş adam bana yabancıydı. İntikam alıyordu, Asım'ın yolundan gitmek isteyenlere ibret olsun diye de onu bu hâle getirmişti. Resmen burada saatlerdir bir adama işkence çektiriliyordu. Bu manzaraya daha fazla sessiz kalamayacağım için içeriye doğru bir adım attım ve ona seslendim.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz burada? Emir sen ne yapıyorsun? Bu adamın hâli ne?"

"Sevda!"

Hemen toparlandı ve bana doğru yürümek için adım attı. Ama ben geriye kaçarak bağırdım. "Gelme!"

"Bak, senin burada olmaman gerekiyordu. Sakinleş, buradan çıkıp konuşalım."

"Ben, bu adamı burada sizinle bırakıp hiçbir yere gelmiyorum! Bir şeyler döndüğünü anlamıştım zaten. Eğer hemen onu bırakmazsanız polisi arayacağım!"

Gördüğüm şeyin bir kâbus olmasını diliyordum. Ancak bana bu cümleleri kurduracak kadar gerçekti. Emir itirazlarımı duymazdan gelerek yanıma geldi. Kolumdan tuttuğu gibi benimle beraber ahırın dışına çıktı. Bu sırada ben de ona boş yere, "Bırak, dokunma!" diyerek çırpındım.

"Sen o herifin kim olduğunu bilmiyor musun? Asım o! Seni Aslan'a teslim etti, benim karımı can düşmanıma verdi. Doğmamış çocuğumuzu aldılar bizden, ihanet etti bize! Sanki günahsız biriymiş gibi bana onu mu savunacaksın?"

"Ya sen kimsin peki? Nesin sen? Yargıç mısın yoksa infaz memuru mu? Adaleti sağlamak sana mı kaldı? Adam gibi gider polise teslim edersin. Dövüp ahıra kapatmak ne demek Emir? Benim içerideki manzarayı aklım almıyor."

Sesim tüm çiftlikte yankılanacak kadar yüksek çıkmıştı. Öfkeliydim ama bir yandan da ağlamaya başlamıştım. Emir ise benim aksime buz gibiydi.

"Ne yapsaydım yani? Çay kahve ikram ederek mi konuşturmaya çalışsaydım? Yaptığı onca adiliğe rağmen ne güzel yaptın diye elini mi sıksaydım?"

"Yok canım, benimki de laf. Senin gibi bir intikam manyağından başka ne beklenebilirdi ki zaten? Biz onca şey yaşadık ya, sen hâlâ bıkmadın mı? Akıllanman için daha benim başıma neyin gelmesi gerekiyor? Senin karını dövdüler, doğmamış çocuğumuzu öldürdüler sırf bu intikam merakın yüzünden! Gırtlağına kadar pisliğe bulaştığın yetmedi mi?" Gerçekten bunu bana ciddi şekilde savunabiliyordu. Ellerimi saçlarımın arkasından geçirerek, geri çekilip konuşmaya devam ettim. "Ne işe yarıyor senin yaptıkların Emir?"

Öyle bir baktı ki yüzüme. İkimiz için de yaşananlar için de onu suçladığımın ispatıydı sözlerim. Aramıza girenin ne olduğu artık apaçık ortadaydı. Kara gözleri acıyla dolu birer alev topuna dönüştü. Ama bu beni etkilemeye yetmedi. Çünkü ben kendi acımda yeterince boğuluyordum.

"Yapma..." Bunu öyle yalvarır bir tonda söylemişti ki sanki elimde kalbine saplanmış bir hançer tutuyordum ve ağzımdan çıkan her söz sadece o hançerin daha da derine saplanmasına neden oluyordu.

"Asıl sen yapma. Görmüyor musun? Günün sonunda olan sadece bize oluyor!"

Yanağından bir damla yaş süzüldü ve yüzünde acı dolu bir tebessümle dile geldiği an ikimizin de canını yakacak bir şey söyledi: "Hayatını mahvettim değil mi? Seni, beni hiç tanımamış olmayı dileyecek noktaya getirdim. Artık beni sevemiyorsun."

Muhtemelen söylediklerini inkâr etmem gerekiyordu ama kendimde bunu yapacak gücü bulamadım ve gözyaşlarımı kurulayarak bakışlarımı ondan kaçırdım. "Konu biz değiliz Emir. Şu an bizden konuşmanın bir faydası yok. O adamı polise teslim etmen lazım. Lütfen."

"Öğrenmem gereken şeyleri söylediğinde zaten öyle yapmaya çalışacağım. Eğer onu konuşturmak için başvurduğum yöntemler seni rahatsız ediyorsa bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Yapmak istediğin buysa beni polise şikâyet edebilirsin." Sözleri kadar bakışları da bana meydan okuyordu ve bu hâli bize hiç yardımcı olmuyordu. "Sanırım konuşacak bir şeyimiz kalmadı. Şahit olduklarından sonra burada kalmak isteyeceğini de sanmıyorum."

Histerik bir şekilde güldüm. Onu onaylar anlamda başımı sallayarak konuştum. "Kesinlikle doğru düşünmüşsün."

"O zaman Bekir Abi seni götürüp eve bıraksın."

"Tabii... Götürsün eve. Sanki kalmış gibi..."

40. Bölüm

Gurbet

İzmir'e döndükten sonra birkaç gün evden hatta yataktan hiç çıkmadım. Telefonumu kapadım, Beste'yi kapımdan çevirdim. Artık tamamen kaybolmuş hissediyordum. Beceremediştim, Emir'in ne yanında ne de karşısında duramamış, sonunda da kapana kısılmıştım. Geleceğim karanlıktı. Aniden karşıma çıkan gerçekler, üstüme sıçramasından Emir korktukça içine düştüğüm bela... Ne kendimi ne de bizi tanıyamıyordum.

Sonunda banyo yaptım, üstümü değiştirdim ve kimseye haber vermeden, evden çıkıp deniz kenarına gittim. Kordon'da yürüdüm, oturup saatlerce denizi izledim. Bir çocuk parkına gittim ve ilk defa eğer çocuğum doğsaydı, onu kaybetmeseydim kime benzeyeceğini düşündüm. Kız mı olurdu, yoksa erkek mi? Emir gibi gözü kara, sert kabuğunun altında sevdikleri için dünyayı değiştirmeye çalışacak kadar sorumsuz bir oğul mu olurdu? Bir anne olarak onun o hâlini yüreğim kaldırmazdı herhalde.

Peki, bir kızım olsaydı ve dünyaya geldikten sonra ona zarar verselerdi? İşte o zaman asıl ben katil olurdum.

Emir'le yaşadığımız ârı defalarca kafamda geri sarmadan önce, bebeğimi kaybedişimin ardından gerçekten ilk defa tam olarak onu düşünüp yas tuttum. Ben bir kadının başına gelebilecek en kötü şeylerden birini yaşamıştım, kaybımın büyüklüğünden bugüne dek hep kaçmıştım ama düşündüğümde de acısı katlanılmaz oluyordu. Bir bebek, masum bir can... Emir'le bizim bir parçamızdı. Onu aylarca karnımda taşıma ve kucağıma alma hakkımı elimden almışlardı. Büyüdüğünü hiçbir zaman göremeyecektim. Okuldaki ilk gününü, hayattaki başarılarını... Benden bir hayat çalınmıştı ve ne yaparsam yapayım geri gelmeyecekti. Ancak bunu yapanlar için bir ceza olmak zorundaydı. Yoksa her canları istediğinde başkalarının da hayatını söndürürlerdi. İnsan iyi kalarak nasıl kötülerle baş edebilirdi? Ben edememiştim, kendim zarar gördüğüm yetmiyormuş gibi bebeğimi de kaybetmiştim. Bazen hayatta kalmak için, sevdiklerini korumak, kötüleri yenmek için kötü olmak gerekiyordu. Emir'in karşımda savunduğu şey de sanırım buydu. Derdi sadece intikam değildi. Bize bunları yapanlar başkalarının da canını yakamasınlar diye uğraşıyordu.

Galiba ben onun zayıflığıydım, yumuşak karnıydım. Ne yaparsam yapayım ona bir faydam olmuyordu. Aksine varlığımla elini güçsüzleştiriyordum. Emir'in hayatında bir kadına yer yoktu. Sığmaya çalışmam ise bize bela ve kayıptan başka bir şey getirmemişti. O, kötü biri olmak istemiyordu ama etrafındaki kötülük zamanla her yerine bulaşmıştı. Ben onun sözde arınma noktasıydım, pusulasıydım. Peki, ben böyle yitikken ona nasıl doğru yönü gösterecektim? Kalbime baktığımda tek gördüğüm şey bir yangın yeriydi. Parkın ortasında oturduğum

bankta acının ağırlığıyla küçülüp ufacık kalmıştım sanki. Hıçkırarak, omuzlarım sarsılarak, nefes alamayacak hâle gelene kadar ağladım. Dakikalar sonra biraz olsun açıldım ve kızarmış gözlerimle, kısılmış sesimle eve döndüm. Düğün fotoğraflarımızla yatak odamızdaki eşyalarına baktım. Yatakta benimkinin hemen yanında duran yastığına dokundum. Sonra kendime söz geçiremeyerek o yastığa sarıldım. Yumuşatıcı kokusuna karışmış kokusu burnuma doldu. Göğsümün tam ortasında hiç sönmeyecek bir yangın vardı. Tüm yaşananlara rağmen hâlâ bizi özlüyordum. Oysa normal olan bu eziyeti bitirmekti. Benim onun davasında bir yerim yoktu.

Önceki hafta eski bir arkadaşım okulda öğrenci değişim programının sınavlarından bahsetmişti. Bense okulum uzadığı hâlde gidemeyeceğimi, eşimi birkaç ay için bile bırakmamın mümkün olmadığını söylemiştim. Tabii o, yurt dışında eğitim almanın benim için büyük bir fırsat olduğunu, kocamın da bu isteğimi desteklemesi gerektiğini söylemişti. Ancak arkadaşımın bilmediği şey, yarın başına ne geleceğini bilmediğim Emir'den beş ay ayrı kalma fikrinin rahatsız ediciliğiydi. Aramızda ne sorun olursa olsun bu konu üzerinde düşünmemiştim bile. Fakat şimdi kendimi gerekli başvuru evraklarını araştırır hâlde bulmuştum. Bazen insan, varlığının zararlı olduğunu hissediyordu, kendisini hiçbir yere sığdıramıyordu. Çareyi gitmekte görüyordu. Sadece bir gün sonra, sınav başvurusunun son gününde, mesai bitimine bir saat kala evraklarımla birlikte bölümüme başvurduğumda bunu yaptığıma hâlâ inanamıyordum.

Okuldan çıktığımda bunun sadece bir başvuru olduğunu, daha yazılı ve sözlü sınavlara girmem gerektiğini kendime hatırlatarak rahatlamaya çalıştım. Hiç kimseye haber vermeden kaçış planı yapmışım gibi hissediyor-

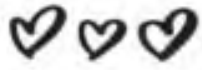
dum. Batan bir gemiyi ilk terk eden bir korkak gibi görünüyor olmalıydım. Ancak ben Emir'in ayağına bağladığı taştım ve gidişimle onun da kurtulma ihtimalini arttırıyordum.

Sonraki günlerde hayatımın normal akışına devam etmeye çalıştım. Herkesten yurt dışına gitmek için yaptığım başvuruyu sakladım. Beste'den son zamanlardaki davranışlarım için özür dileyip gönlünü aldım. Aslında bunun için pek çaba göstermem de gerekmemişti. Çünkü arkadaşım yaşadığım şeylerin ardından toparlanmamın vakit almasını anlayabiliyordu. Vakti geldiğindeyse gidebilmem için gereken İngilizce sınavına gizlice girdim.

Sınavdan çıktıktan sonra eve dönerken kalbimi büyük bir pişmanlık sardı. Yaptığım şey Emir'i aldatmaktı. Evet, belki günlerdir konuşmadığımız için ona yalan söylemem gerekmemişti. Ama bu, saklanabilecek bir gerçek değildi. Göz göre göre onu terk etmenin hazırlığını yapıyordum. İlişkimiz için böyle önemli bir kararı ona sormadan, bir başıma almam yanlıştı. Doğru olan ayrılmak olsa bile yöntemim çok çirkindi.

Aklımda bu düşüncelerle kapıyı açıp içeriye adım attığımdaysa onu salondaki koltukta oturmuş, beni bekler hâlde görmek zaten pamuk ipliğine bağlı olan sinirlerimin boşalmasına neden oldu. Karşısında dağılarak gözyaşlarıma boğuldum. Tüm o ayrı geçen zamanın hasreti bir anda taşıyamayacağım kadar ağır geldi. Günlerdir ona olan özlemimi yok saymaya çalışmışken şimdi karşımdaydı. Çantam omzumdan düştü ve ona doğru koşarak, tek laf etmeden kucağına atlayıp boynuna sarıldım. Tüm gücümle ona sokuldum, içime şifa dağıtmasını isteyerek onu öptüm. O an ona olan ihtiyacımı, muhtaçlığımı görmeseydi, beni itseydi ne yapardım bilmiyordum. Sonuçta her şey olabilirdi. Belki de benden ayrılmak için

gelmişti. Benim dile getirmeye cesaret edemediğim veda sözlerini söylemek için aralamış olabilirdi pekâlâ dudaklarını. Fakat ben onu susturarak öpmeyi seçtim. Bu kez ilk defa ben onda arındım, bana kaybolduğum karanlıkta yol göstermesini istercesine onu kullandım.

Gece yarısı yatakta onun kollarında uzanırken, her zamanki gibi parmakları sırtımda minik daireler çiziyordu ve ben bu hissin bende ne zaman özlediğim bir alışkanlık hâline geldiğini merak ettim. Biz daha kaç aydır evliydik ki? Ona dair her davranışı ne zaman ezberlemiştim?

"Geldin..."

Kısık bir sesle kurduğum tek kelimelik cümle, gülümseyerek elini yanağıma kaydırmasına neden oldu. Saatlerdir birbirimize fısıldadığımız aşk sözcüklerinden sonra ilk defa konuşuyorduk.

"İnsan ne yaşanırsa yaşansın sonunda illa ki evine dönüyor."

"Başımı hafifçe kaldırarak yüzüne baktım ve "Senin için çok fazla ev var," dedim. "Ama göçebe insanların gerçekten evleri olmaz, bir evden diğerine savrulurken olsa olsa ev arayışları olur."

"Benim için bu durumun geçerli olmadığını ikimiz de çok iyi biliyoruz. Yalnızca bir evim var. Ben nereye ait

olduğumu biliyorum. Ayrıca ev diye bahsettiğim şeyin dört duvar olmadığını da biliyoruz."

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken gerçeği dile getirdim.

"Ev dediğin şeyin insanı yormak yerine huzur vermesi gerekmez mi?"

Kara gözleri sanki yüreğimdeki tüm korkuları görüyormuş gibi benimkilere baktı. "Ben seni çok yordum değil mi? Sana ev olamadım," dedi.

Böyle konuşmasını istemiyordum. Bu yüzden elimi kaldırarak parmaklarımı dudaklarına bastırdım. "Lütfen böyle söyleme. Ben ne olursa olsun seninle geçirdiğim tek bir andan bile pişman değilim. Bir insanın kalbinin böyle çarpabileceğini, dünyada biz insanlar için bu kadar güzel duyguların olduğunu ben seninle öğrendim. Sen bana sevmeyi öğrettin. Ben seninle büyüdüm. Ama en önemlisi sevilmenin ne müthiş bir his olduğunu bana yine sen tattırdın." Dudaklarına değen parmak uçlarımdan öptü beni ve burnunu çekerek, ağlayışını saklamak için başını çevirmek istedi ama ona izin vermedim. "Biliyorum, ben kendi acımda kayboldum Emir. O yüzden senden yüz çevirdim. Ama sen bana bunu yapma. Ne için olursa olsun sen bizden gitme."

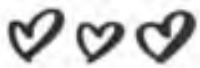
"Affettin mi beni yani? Başına açtığım onca derde rağmen..."

"Sen ister miydin sanki böyle olmasını? Ölen sadece benim bebeğim değildi. O, bizim ortak kaybımızdı. Ben sadece bu olanları hazmedemedim ve belki içimi soğutur diye bir suçlu aradım. Gücümün yetmediği düşmanlardan da yoruldum. Seni günah keçisi ilan ettim."

Söylediklerime inanamayarak beni dikkatle inceledikten sonra bir itirafta bulundu.

"Ben buraya gelirken seni kaybettiğimden emindim. Zaten bu yüzden günlerdir yüzleşmekten korkup bu veda anının gelmesinden kaçıyordum. Beni gördüğün yerde, bağışlanmak için ne yaparsam yapayım terk edeceğini sanıyordum. Benimle tanıştığın andan beri bir kaosun içinde yaşatıyorum seni. Senin yerinde bir başkası olsaydı çoktan pes ederdi. Hiç kimse evliliğinde bunları yaşamayı hak etmez. En başından beri ben seni hak etmediğimin farkındayım. Ancak sana söz veriyorum geçecek. Sen bugün bizden vazgeçmedin ya... Başımıza gelen kötü ne varsa hepsini unutturacağım."

"Fazlası yaşanmasın da, inan bana o yeter," dedim. Çünkü elimde değildi, artık bana verilen sözlerin gerçeğe döneceği günün geleceğine dair inancım yoktu.

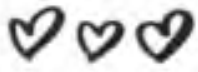

Emir'in ilişkimizi yeniden bir yola sokan ziyaretinin ardından bitirme tezim sebebiyle benim için yoğun bir döneme girdim ve o da beni işlerimden alıkoymamak adına biraz alan tanıyıp İzmir'e gelişlerini azalttı. Bu arada girdiğim İngilizce sınavının sonucu açıklandı. Bölümümdeki en yüksek puanı alan öğrencinin ben olduğumu öğrendim. Bu demek oluyordu ki istediğim ülkeye kolayca gidebilmeye hak kazanmıştım. Bu bilginin ağırlığıyla sınav sonuçlarının asılı olduğu panonun önünde dikilirken Beste'yle göz göze geldik. Artık o da tıpkı

okuldaki diğer herkes gibi ne yaptığımı biliyordu. İnsan böyle sınavlarda birinci olunca adının gizli kalması zaten pek mümkün olmuyordu. Bakışlarını panodan ayırıp bana çevirdiği an haklı olarak tek bir soru sordu.

"Emir'in bundan haberi var mı?"

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi ondan kaçırdım. Elbette Emir'in bundan haberi yoktu. Bana kalsa bunu sonsuza dek bir sır olarak ondan saklamayı tercih ederdim.

Artık mayıs ayında olduğumuz için havalar tamamen ısınmıştı ve tabii benim doğum günüm de nihayet gelip çatmıştı. Tam tahmin ettiğim gibi Emir benim için bir sürpriz hazırlayarak İzmir'e geldi. Önce ailemle birlikte bir yemek yiyip hep birlikte kutlama yaptık. Sonrasında dışarıya çıkıp okuldan yakın arkadaşlarımla beraber eğlendik. Galiba Emir bana, benim bir süredir ondan kaçarken yapmaya çalıştığım gibi kendimi normal hissettirmeye çalışıyordu. Bizim de normal çiftler gibi yaşayabileceğimize dair içimde umut filizlendirmek istiyordu.

Sıra bana doğum günü hediyemi vermeye geldiğinde, Emir bunun için önce eve dönüp baş başa kalmayı beklemişti. Yatma hazırlığı yaptığımız sırada yatak odamıza beraberinde hediyemle geldi. Güzel şık bir kutusu vardı hediyemin ve bir mücevher aldığını kutuyu görür görmez

tahmin etmiştim. Ancak kutuyu açıp, Kutup Yıldızı şeklindeki kolyeyi gördüğümde duygulanmadan edemedim. Ona sıkıca sarıldım ve ne kadar çok sevdiğimi söyledim. Aramızda ne yaşanırsa yaşansın bizim için değişmeyecek tek gerçek sevgimiz olacaktı.

Ertesi sabah erkenden derse gitmem gerektiği için bu defa Emir'i evde bırakan ve uğurlanan taraf ben olmuştum. Gece geç saate kadar uyumadığım için derse yetişme telaşıyla cep telefonumu evde unutmuşum. İlk dersi geride bırakıp, ikincisine girmeden önceki arada bahçeye çıkarken yakın birkaç arkadaşım sınavı kazananların tercih sonuçlarının açıklandığını, kazanılan okulların listelerinin okulun internet sitesinde yayınlandığını haber verdi. Bunu öğrenen Beste ise beni hâlâ kimseye ispiyonlamamış olsa da haklı olarak soğuk tavrını sürdürdü. Oysa okul tercihleri henüz sınava girmeden önce başvuru sırasında yapılmıştı. Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Hakkımdan feragat ettiğimi okul yönetimine bildirmek için bir dilekçe yazmam gerekecekti. Kazanmış olmam gideceğim anlamına gelmiyordu. Ben zaten bunu yapamayacağıma çoktan karar vermiştim.

Dolayısıyla yanına giderek Beste'ye de öyle söyledim. Yaşadıklarımın ağırlığıyla kendime bir çıkış yolu aramıştım sadece ve bu kararımdan geç olmadan dönmüştüm. Neler yaşadığıma bire bir şahit olduğu için belki de beni en iyi anlayanlardan biri Beste'ydi. Bu yüzden anlayışla bana sarıldı. Bu konuyu kimseye anlatmama kararı aldık. İkimizin arasında sır olarak kalacaktı. Birlikte sonraki derse girdik. Sonunda dersler bitip eve dönme vakti geldiğindeyse bahçeye çıktığımız an karşımızda Emir'i gördük. Yüzümde şaşkın bir gülümsemeyle ona doğru yürüdüm. Onu okuluma getirenin ne olduğunu sormak için ağzımı açtım. Ama o benden hızlı davrandı. Aslında

yüzündeki mutsuz ifadeden bir terslik olduğunu zaten anlamıştım.

Cebinden telefonumu çıkarıp, avucuma koyarken konuşmaya başladı. "Sabah telaşla çıkınca evde unutmuşsun. Arkadaşların ısrarla aradılar, önemli bir şey vardır belki diye açmak zorunda kaldım. Tebrikler, Erasmus sınavını kazanmışsın. Prag'a gidecekmişsin."

"Emir... Lütfen bir dinle, bu öyle bir şey değil."

İç geçirerek ellerini iki yana açtı ve üzgün, kırgın bir hâlde yüzüme baktı. "Ben şu koca dünyada ikimizi aynı çatının altına sığdırmayı bir türlü beceremedim, olmadı."

"Yemin ederim gitmeyeceğim. Ben sadece bir an o kadar yorulduğumu hissettim ki istediğimde kaçabilme düşüncesi bana nefes aldırır sandım. Ama kaçmayı gerçekten hiç istemedim. Şimdi sen diyorsun ki muhtemelen senin bu gitmelerin bitmeyecek mi, hep mi gözün kapıda kalacak diye fakat..."

Derdinin benimle kavga etmek ya da benden öfke çıkarmak olmadığı o kadar belliydi ki. Karşımda o hep gördüğüm savaşmaya hazır adam değil de yenik biri vardı.

"Ben seni suçlamıyorum ki bir tanem. Başından beri direttiğim için kendimi suçluyorum. Gitmen gerektiğinde önünde durmasaydım zaten hiç zarar görmeyecektin. Sen geç de olsa doğru bir adım atmışsın. Bu defa ben de aynı yanlışta diretmeyeceğim. Gideceksin ve benim seni hak edeceğim gün gelene dek bana dönmeyeceksin. Bir kez olsun yapmamız gerekeni yapıp bizim için doğru zamanı bekleyeceğiz."

Çakılmış gibi dikildiğim bahçede Emir'in sözlerinin kalbimde yarattığı sızıyla baş etmeye çalışarak ona baktım. "Ayrılacak mıyız yani? Bu kadar mıydı? Bitti mi?"

Beni rahatlatmak isteyerek, başını iki yana sallayıp yüzümü avuçları arasına aldı.

"Bitecek gibi olsaydı şimdiye dek çoktan biterdi zaten. Bu temelli bir ayrılık değil. Sen orada sadece beş ay kalacaksın. Ben de o sırada buradaki işleri yoluna koyacağım."

Neredeyse ağlamak üzereydim. Bu yüzden titreyen bir sesle konuştum. "Koyabilecek misin sahiden? Ben onca zaman sensiz ne yapacağım orada? Biz hiç o kadar uzun süre ayrı kalmadık ki. Emir lütfen, beni bırakma."

Gülümsemeye çalışarak beni kendisine doğru çekti. Kollarını etrafıma sararak şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Benim seninle olmak için illa yanında mı olmam lazım yani? Biz bundan çok daha fazlasıyız. Kalbinde yerim olduğu sürece sen hep benimlesin."

"O hep zaten, hep de öyle kalacak."

Bu kendimden emin cevabım üzerine gülümsemesi hüznünü korusa da içtenlik kazandı ve beni geri çekerek, yüzüme bakıp cesaretlendirecek sözleri söyledi.

"O yüzden gideceksin. Hatta final sınavların biter bitmez önce Roma'ya gideceksin. Sizinkilerle konuşacağım. Oradan da Prag'a geçersin. Yeniden bir araya geldiğimizde diplomanı almış olacaksın. O diploma ne olursa olsun senin hayat sigortan. Beni bu cehennemin dışında bekleyeceksin. Gözüm arkada, aklım da sende kalmayacak. Sonra buluşacağız ve Avrupa'da upuzun bir balayı yapacağız. Döndüğümüzde de kendi düzenimizi kuracağız, güzel bir ev alacağız. O evi dolduracak çocuklar yapacağız."

Yanağını, sakallarının pürüzlendirdiği tenini okşayarak korkuyla sordum. "Bana yalan söyleyip avutmuyorsun değil mi? Yine bir araya geleceğiz. Bu şey kısa sürecek. Söz ver bana ama bu defa o verdiğin sözü tut."

"Ben sana hep geldim, yine geleceğim. Söz veriyorum. Bir daha da hiç gitmeyeceğim."

Doğru söylüyordu. Biz hep birbirimize çıkan yolu bir şekilde buluyorduk. Ya da tüm yollar sonunda bize çıkıyordu. Şimdiyse zarar görmemem için beni kendinden uzağa gönderiyordu. Okul ise bu iş için en uygun kılıftı. Bu yüzden de gurbet kararı alınmıştı.

41. Bölüm

Mutluluk

8 Ay Sonra

Soğuk bir ocak sabahında okuldaki profesörlerimden biriyle görüşmemden çıkmış, karla kaplı şehirde yurduma doğru yürürken, telefonumu kontrol etmek için giydiğim çift katlı eldiveni çıkardım. Normalde muhakkak her gün bizimkilerden haber alırdım. Emir'le zaten iki eli kanda olsa bile hep görüşüyorduk. Ancak dünden beri hiç sesi çıkmamıştı. Bugün bizim birinci evlilik yıldönümümüzdü. Dolayısıyla normal bir zamana göre daha da can sıkıcıydı ondan haber alamamak. Telefonun ekranına kaşlarımı çatarak bakıp, "Yine bir işler çeviriyorsunuz ya dur bakalım hayırlısı!" diye söylendim.

Yurdun girişinde, yan odada kalan Rus çiftle karşılaşınca onlara hafifçe tebessüm ettim. Yurdun resmen Angelina ve Brad ikilisiydiler. Hayır, kıskandığımdan değildi elbette ama evli barklı hâlimle gözüm telefonda

bekleyip, sevdiğim adamdan haber alamayınca, hâliyle çevremdeki mutlu çiftlere bozulup yan yana hâllerine imrenebiliyordum. Odama girdiğimde başını okuduğu kitaptan kaldıran oda arkadaşım da surat asan hâlimi fark edince neyim olduğunu sordu.

"İyiyim Zeljka, sadece telefon bekliyorum. İki gündür aramadı."

Hırvat oda arkadaşım elbette evliliğimin iç yüzü ya da kocamın uğraştığı sorunlar hakkında bir şey bilmiyordu. Duysa herhalde önce bir şok yaşar sonra da onu kandırdığımı düşünürdü. Ya da aklında çok başka bir Türkiye canlanırdı. Özel hayatımla ilgili sadece evli olduğumu ve eğitimim için buraya geldiğimi biliyordu.

"Belki de sürpriz yapıp yanına gelecektir. Bu ilk evlilik yıl dönümünüz!"

Ona Emir'in yurt dışına çıkma yasağı olduğunu söyleyemeyeceğim için yüzümde saçma bir gülümsemeyle çok meşgul olduğunu söyledim sadece. Sonrasındaysa konu bizimle aynı katta kalan İspanyol çocukların önceki gece verdikleri parti yüzünden yaşadığımız uyku sorununa kaydı. Kesinlikle çok gürültücüydüler ve asla partiler için enerjileri bitmiyordu. Üstelik sürekli sürü hâlinde geziyorlardı. Zeljka'yı dinlerken, bilgisayarımı açıp başına oturarak ödevlerimi yapmaya başladım. Ancak bir gözüm hep saatteydi. Yani tamam, Emir bazen işi çıktığı için beni arayamayabiliyordu ama normal zamanlarımızda bile en azından mesaj atardı. Bilerek mi beni huzursuz ediyordu bugün? Ailemi ve Beste'yi aradığımda kimse sıra dışı bir şeyden bahsetmedi. Ben de sonunda enerjimi atabilmek için ortak mutfağa girip bir şeyler pişirdim. Yurttaki arkadaşlarımın gözünde zaten yurdun resmi aşçısıydım. Her zaman mutfağa giriyor ve en az dört kişilik yemek pişirmeden çıkmıyordum. Bu,

benim stres atma yöntemimdi. Emir'in bana kazandırdığı en güzel alışkanlıklardan biriydi. Sonunda saatler süren işim bittiğinde, yaptığım yemeklere ve pastaya bakan komşularım neyi kutladığımı sorduklarındaysa onlara bugünün evlilik yıldönümüm olduğunu söyledim. Tahmin edildiği üzere benimle tanışan herkes başta daha bu yaşta evli olduğum için neslim tükenmiş gibi bakıyorlardı. Ancak zamanla tanıdıkça, onlardan farksız, üniversite öğrencisi, kendi hâlinde bir kız olduğum anlaşılıyordu. Ayrıca kocama olan sadakatim, ondan bahsederken sesimden ya da bakışlarımdan kolayca fark edilen aşkım hepsinin saygısını kazanmıştı.

Yemek sırasında da ilk günden beri merak ettikleri tanışma hikâyemizin aksiyonlu değil ama romantik kısmını onlara anlattım. Bir yurt dolusu Avrupalı kız iç geçirerek âşık olma hikâyemi dinlediler. Sonunda baktım Türkiye'de saat gece yarısını bulmak üzere, dayanamayarak Emir'i aradım ancak açmadı. Ben de sadece acil durumlarda başvurduğum şeyi yaparak Bekir Abi'yi aradım. Fakat o da açmadı. Odama çıkıp hemen Beste'yi aradım ve ona da ulaşamayınca, herkesin birlik olup benden bir şeyler sakladığına ikna oldum. Kesin bir şey oluyordu. Elimi kalbimin üstüne koyarak küçücük yurt odamda volta atmaya başladım. Birkaç dakika içerisinde bildiğim tüm duaları içimden tekrar ettim. Telefonumun ekranında Emir'in adını okuduğum an ise tuhaf bir rahatlama duygusuyla gözyaşlarımı serbest bırakıp telefonu açtım.

"Emir! Neredesin sen Allah aşkına! Niye beni habersiz bıraktın? Aklım çıktı! Var ya seni bir elime geçireyim..."

"Dur bir tanem, sakin ol. Ben, bitmeden aramak istemedim."

"Ne bitmeden? Ne oluyor Emir? Bak zaten canım burnumda..."

Endişe içinde yatağa çökerek bana vereceği cevabı bekledim. Stresten nefes almayı bile bırakmıştım.

"Artık korkacağın bir şey kalmadı. Sana asıl şimdi bitti demek istedim. Bu defa yenilmedik, biz yendik. Aslan'la İbrahim öldüler."

Duyduğum şeyi hazmetmemi sağlayabilirmiş gibi yutkundum. "Ne... Ne yaptın sen?"

Neyden bahsediyordu? Korkudan kalbim ağzımda atar bir hâlde vereceği cevabı bekledim.

"Polisle çatışmaya girdiler. İbrahim'in ölümünde çok ufak bir katkım olmuş olabilir ama ben bir şey yapmadım. Merak etme sen."

Sözlerini anlamlandırmaya çalışarak heyecan içinde sordum. "Ne yani, bitti mi şimdi gerçekten? Neredesin sen? Ben hemen ilk uçağa atlayıp geliyorum!"

Telefonun diğer ucundan iç geçirdiğini duydum ve sakin ama kararlı bir sesle bana itiraz etti. "Hiçbir yere gelmiyorsun. Dönem ortasında okulu bırakıp ne yapacaksın? Ben geleceğim yanına, yalnız bazı yasal pürüzler var. Tahminen üç aya, bilemedin altı aya çözeceğim zaten."

"Emir sen beni kafaya mı alıyorsun, ne pürüzü? Ne demek altı ay? Lütfen benden sakladığın her neyse söyler misin?" Arkadan telefonu kapatmasıyla ilgili yapılan uyarıyı duyunca, yeniden ayağa kalkarak sordum. "Emir gerçekten tam olarak şu an neredesin sen? Ne oldu, nasıl oldu, kurban olayım anlat!"

"Aşkım benim, ben şimdi karakoldayım, gözaltındayım. İfademi alıp savcılığa sevk edecekler. Ama sen korkma, bitti diyorum Sevdam! Önemli olan bu, biz kurtulduk. Çete çöktü, dün gece sabaha karşı operasyon yapıldı. İbrahim o zaman öldü. Aslan da kaçmaya çalışırken bugün polisle çatıştı, öldürüldü. Yurt dışına kaçmaya çalışıyordu, sabahtan beri onun peşindeydi herkes.

Bak şimdi gerçekten kapatmak zorundayım. Selim, sen merak edersin diye seni arattı. Benim sesimi duymadan ikna olmazsın, buraya gelmeye kalkarsın diye aradım. Sana söz veriyorum her şey çok güzel olacak!"

Sesi neşeli, umut dolu, ondan hiç duymadığım kadar genç çıkıyordu. Gerçekten yükünden kurtulup kuş gibi kalmıştı. Ama polisle iş birliği yapması bir yana, karıştığı bazı suçlar için onu tutuklamak isteme ihtimalleri ilk günden beri beni hep korkutmuştu. Anlaşılan özgürlüğümüzün bedeli de bu olacaktı.

"Emir..."

"Seni çok seviyorum, biliyorsun değil mi? Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, kocamın tutuklanmasına mı üzülüp ağlıyordum yoksa kurtulduk diye seviniyor muydum bilmiyordum ama burnumu çekerek gülümsedim.

"Biliyorum ve bin defa söylesen yine bıkmam, sıkılmadan dinlerim. O yüzden sen hep söyle olur mu? Ben de seni çok seviyorum sevgilim. Evlilik yıl dönümümüz kutlu olsun."

Telefonu kapatır kapatmaz, internetten araştırarak baskınla ilgili haberi buldum. Uzun süredir gizlilikle yönetilen operasyon nihayet sonuçlanmıştı. Çetenin liderleri ise çıkan çatışmada etkisiz hâle getirilmiş, ölü olarak ele geçirilmişti. Tüm haber sitelerinde aynı haberin farklı cümlelerle anlatılmış versiyonlarını okuyup, saatlerce inanamayarak o küçük yurt odasında oturdum. Onca kaybedilene, akıtılan gözyaşına, yitip giden zamana rağmen gerçekten bitmiş miydi? Operasyon öyle büyük bir gizlilikle yönetilmişti ki benim bile olup bitenden başım belaya girmesin diye haberim olmamıştı. Önce Roma sonra Prag... Her şeyden uzak, paralel bir dünyaya göndermeye çalışmış-

lardı beni. Tabii içimin her gün kaybetme korkusundan, sevdiklerimin hasretinden nasıl yandığını en iyi ben biliyordum. Gözüm, kulağım telefonda, saatlerce en ufak bir haber için kıvranarak geçirdiğim uykusuz günlerin ardından şimdi, Emir "Bitti," diyordu. Özgür günlerin hayali bana o kadar uzaktı ki bugüne dek. Hep beni teselli etmek için öyle konuştuğuna inandırmıştım kendimi. Şimdi gerçekten özgür müydük? Silahlar, düşmanlar, ölüm korkusu, intikam hırsı olmadan yaşayabilecek miydik? Hem de normal insanlar gibi! Saatlerce sessizce ağladığım odada, sabahın dördünde idrak ettiğim şeyin coşkusuyla kahkahalarla gülmeye başladım. Hâliyle uyuyan oda arkadaşım korkuyla yattığı yataktan sıçradı. Yüzüme bakıp ana dilinde bir şeyler söyledi. Muhtemelen küfretmişti. Sonra biraz ayıldığında İngilizce olarak iyi olup olmadığımı sordu. Ben de kendi yatağımdan kalkarak onunkine atladım ve boynuna sıkıca sarıldım.

Emir karakoldaysa ne olmuştu yani? En azından orada güvendeydi, üstelik ne zaman çıkacağını bilir, ona göre beklerdim. Gelecek artık karanlık değildi. En önemlisi de bizim için bir gelecek vardı.

Sarıyer Adliyesi'nde ellerimi kucağımda birleştirmiş hâlde stresten dudaklarımı kemirirken, Sinan abim elimi tutup beni sakinleştirmek istedi. İstanbul'a geleli daha bir

gün olmuştu. Emir'in mahkemesi bugün görülecekti. Tutukluluk hâlinin devam etmesinden çok korkuyordum. Ziyaretine gelmeme ve onu burada görmeme izin vermemişti. Bugün adliyede olduğumu da bilmiyordu. O kadar uzun zaman olmuştu ki onunla aynı havayı soluyup ona sarılmayalı... Artık ocak ayının sonundaydık. Sanki aradan aylar değil de yıllar geçmiş gibi bir özlem ve heyecan vardı içimde. Selim abim umutluydu, Emir ilk günden beri bu operasyon için polisle birlikte çalışmıştı. Bu sebeple ilk duruşmada kefaletle salıverilmesi için bir avukat ordusu seferber edilmişti. Günlerdir mahkemenin ve onu yeniden görecek olmanın heyecanıyla gözüme uyku girmiyordu. Üstelik sözümü tutmuş, okuldaki dönemimi yakmamıştım. Sınavlarıma da buraya gelmeden girip derslerimi vermiştim. Dönem sona erdiğinde diplomamı kesin olarak alabilecektim. Kim bilir bunu duyunca ne kadar sevinecekti...

Sonunda adliye koridorunda, iki yanında polislerle bileği kelepçeli hâlde de olsa gördüm onu. Bir saniye kadar boğazıma bir yumru oturdu ama kendimi hemen toparladım. Önemli olan sağlıklı olmasıydı. Ayağa fırlayarak doğrudan ona ilerlemek istedim. O ise yürümeyi bırakarak, yüzüme bakıp öylece dondu.

"Emir!"

"Ah be bir tanem! Senin burada ne işin var? Getirmeyin demedim mi abi ben size?"

Elleri cebinde gülümseyen Sinan abim, omuz silkerek çenesiyle beni gösterdi. "Sanki laftan anlıyor, sen sözünü dinletebiliyorsun da bu keçiye bizden de istiyorsun aynı şeyi damat."

Selim abim, Emir'i götürmek için koluna dokunan polislere bakıp kısacık bir an da olsa bize izin vermeleri için rica etti. Bundan istifade ederek hemen koştum ve

boynuna sarılmak istedim ancak temas etmemize izin vermediler. O an Emir'in beni neden görmek istemediğini anladım. Sarılamadıktan, dokunamadıktan sonra karşımda çaresizce dikilmek istememiş olmalıydı. Üstelik onun yerinde olsaydım ben de kelepçeli bir hâlde beni görmesini istemezdim. Oysa benim gözüm o kelepçeyi görmüyordu bile. Ona bakmak da yeterdi.

"Her şey çok güzel olacak, ben inanıyorum Emir. Herkes de iyi, sen bizi sakın merak etme. Hepimiz seni bekliyoruz sevgilim."

Onun moralini yükseltmek için kocaman gülümsedim. Ama o, bu hâlime bakıp gerçekten güldü. "Aşkım sen adliyeye geldin diye kelepçeyi, polisi görünce havaya mı girdin? Zaten güzel olacak her şey, ben biliyorum. Sen niye evde beklemedin ki beni? Böyle adliye köşelerinde gereksiz dram yaşıyoruz. Girme mahkemeye falan, sen git eve, yakışmıyorsun da buraya zaten."

"Bana bak, sen iyice alışkanlık hâline getirdin bu beni yanından gönderme işini. İyice prenses muamelesi görüyorum. Hiç boşuna nefesini tüketip beni kovalamaya çalışma paşam. Çünkü artık sen nereye ben oraya!"

Kaşlarını çatarak benden yana bir adım attı ama gözlerindeki alaycılığı hemen fark ettim.

"Bir dur da başladın hemen çeneye. Hatun kısmı dediğin kocasına karşı gelmez öyle her fırsatta, bu nasıl özlemek?"

"Hiç kusura bakma valla, bu biçim özlemek benimki canım."

Cevabım üzerine içtenlikle gülerek yürümeye başladı. Fakat sonra aklına bir şey gelmiş olacaktı ki başını arkaya doğru çevirerek bana seslendi.

"Akşama dolma yapsana bana, yaprak da sar, aç gelirim!"

"Sen gelip evimizi bayram yerine çevir yeter ki! Ben sana ne istersen onu pişiririm."

Cevabım üzerine gülümsemesi yüzünden silindi ve duygusal bir bakışma anının ardından başını hafifçe sallayarak yeniden gülümsedi. Bu defa sanki her şey için teşekkür eder gibiydi. Ben de aynı şekilde karşılık vererek ona teşekkür ettim. Mahkemede onu izlememem konusundaki isteğine de saygı duyarak Sinan abimle beraber dışarıda bekledim.

Birlikte o kadar çok şey atlatmıştık ki. Eskiden kendi maceramı yaşamaya, hikâyemin başkahramanı olmaya çok hevesli bir genç kızdım. Geleceğim hakkında bir şey bilmesem de çok heyecanlıydım, beklenti doluydum. Bir an evvel büyümek istiyordum. Kendi ayaklarım üzerinde durup bağımsız bir hayat kurmak... Üstelik değil dolma yapmak, omlet bile yapamayacak kadar beceriksizdim. Bunu hatırlayınca, farkında olmadan gülümsedim ve abim de gerginlik yüzünden kafayı sıyırdığımı düşünerek yüzüme baktı.

"Neye gülüyorsun kızım? Sonunda sıyırdın herhalde."

"Biliyor musun, o gün o sınava geç kalmak, bana çarpan araba, size inat olsun diye İstanbul'a kaçmam... O kadar olay, mekân, her şey sanki biz bir araya gelelim diye yaşandı. Daha tanışır tanışmaz ona bir sürü yalan söyledim. Baksana, birkaç ay sonra yirmi üç yaşımı dolduracağım ve hayatımda pişman olduğum tek bir an bile yok. Yaşadığım her şey bana onu getirdi. Bizi birbirimize bağladı. Ben onunla büyüdüm. Kim tahmin ederdi bir araba kazasının, hastaneyle başlayan bir hikâyenin böyle güzel bir aşk getireceğini?"

Abim de hafifçe dizime vurarak oturduğu bankta arkasına yaslandı.

"İşin içinde iki âşık varsa hikâyenin başının ne kadar tatsız olduğunun bir önemi kalmıyor. Yengeni ilk nerede gördüğümü unuttun mu? Hele Selim'le Bahar..."

Onların hikâyesini düşününce, adliyede olduğumuzu unutarak yüksek sesle güldüm. "Tabii canım, bavul hırsızlığı iddiası, soğuk çay banyosu, fondöten surat faciası, sonra dünür çetesiyle mücadele..."

"Hakikaten o çete neydi öyle ya?"

"Aynı çete el birliğiyle sizi de karınıza kavuşturdu ama Sinan Bey. Onu ne yapacağız?"

"Laf ettirmem aileme diyorsun yani, öyle mi bücür?"

"Sen sanki ettirirsin de. Ayrıca koca sülalede bir tane normal insan yok. Bizden ya da gelecek nesilden de çok bir şey beklemesinler bence."

Gülerek çenesini kaşıdı ve mavi gözlerini yeniden üzerime çevirdi.

"Yıllardır babam bizden her şikâyet ettiğinde bunu anlatıyorum ama dinleyen kim? Adam arkadaşının düğününde annemize göz koymuş, bunu yaparken de parmağında başkasının nişan yüzüğü varmış. Bir de bizim aşk hayatımızı eleştiriyor."

"Ben Allah'tan kimsenin müdahalesi olmadan, kendi göbek bağımı kendim kestim."

"Hatırlatma istersen, evin en küçüğü derken sonunda en laf dinlemeyeni sen çıktın. Neyse artık Emir düşünsün."

Sanki Emir'in başını yakmışız gibi bir yorum yaptığını fark edince, gülerek koluna dokundum. "Sen Emir'in bundan bir şikâyeti olacağına sahiden inanıyor musun?"

Başını iki yana sallayarak o da benimle beraber güldü. "Haklısın, benimki de laf işte. Çocuğu parmağında oynatıyorsun, gönüllü aşk kölen olmuş resmen ya neyse. Gerçi ona da müstahak, kardeşimi kaçırdı sonuçta. Beter olsun, iyi yapıyorsun."

Yüzümdeki gülümsemeyi korumaya çalışarak saatime baktım, abim de kolunu omzuma atarak beni kendine doğru çekti. Tüm bu sohbetin beni rahatlatmak için olduğunun farkındaydım. Mahkeme bitene kadar aynı şekilde havadan sudan, işlerden konuşarak gerginliğimizi atmaya çalıştık. Sonunda salonun kapısı açıldığında önce Selim abimi gördüm ve dışarıya çıkar çıkmaz yanına koştum. Yüzündeki memnun sırıtmayı gördüğüm an yaşadığım rahatlama hissini ise anlatmaya kelimeler yetmezdi. Nerede olduğumu unutup, bir sevinç çığlığı atarak boynuna sarıldım.

"Bir tanesin sen ya! Canımsın sen biliyorsun değil mi?"

Emir'in davasını takip eden avukat ordusunun arkasında abimin olduğunu, onları onun yönlendirdiğini, savunmayı bizzat hazırladığını çok iyi biliyordum. Gülerek sakinleşmemi bekledi.

"Dur kızım yavaş, daha bizim ikizleri kucağıma almadan öleceğim. O zaman yengene anlatırsın derdini."

Hamile karısıyla ilgilenmek yerine zamanını bize harcadığını hatırlayarak bir kere daha ona sarıldım. Sonra Emir'i düşünerek geri çekildim.

"Ne zaman bırakırlar Emir'i?"

"Evrak işleri var ama akşam evde olur, merak etme. Yalnız İstanbul'daki malların yarısına devlet el koydu, diğer yarısını da kefaleti karşılayabilmek için sattık. Kocanın şu an burada bir dikili ağacı yok, belki akşama Bursa'ya gidersiniz. Bu arada istediğin oldu, adamı sonunda İstanbul'dan temelli kopardın."

Gülerek başımı çevirdiğimde kocamı gördüm ve bu defa hiç kimseyi dinlemeden, koşup onun boynuna sarıldım. Kokusunu içime çekip sıkıca ona yapıştım.

"Dur dur... Sen daha gitmedin mi dolmayı yapmaya? Bak şimdiden acıktım haberin olsun. Akşama beni doyuramazsın sonra."

Sadece yüzünü görebileceğim kadar kendimi geriye çektim ve tahmin ettiğim gibi o manidar gülüşünü yakaladım. Elimi yanağına koyarak okşadım. O da bileğime minik bir öpücük kondurdu. Hasretimiz öyle büyüktü ki günlerin dindirmeye yetmeyeceğini ikimiz de çok iyi biliyorduk. Bu defa polisler bizi tamamen baş başa bırakıp kenara çekilmişti. Zamanında nikâhımıza katılmış olan Komiser Adnan ise abilerimin yanında dikiliyordu. Emir de bu küçük mahremiyetten faydalanarak, kulağıma doğru eğilerek sadece benim duyabileceğim bir sesle fısıldadı.

"Annemleri falan boş ver. Çiftlik evinde buluşalım bu akşam, orada bekle beni. Kimseyi değil bir tek seni göresim var."

Saçlarımdan okşayarak geri çekildi. Kimseyi zor durumda bırakmamak için yürümeye başladı. Ben de az önce okşadığı saçlarıma dokunup, sırıtarak arkasından seslendim.

"Akşam geç kalma bak, sonra yine tüm dolmaları ben yerim!"

Son Söz

5 Yıl Sonra

Evin içerisinde en çok vakit geçirmekten keyif aldığım yerde, yani mutfakta, fırından çıkardığım sıcacık poğaçayı kekin yanına koydum ve ısıttığım sütü yeğenimin çok sevdiği pembe kupasına dökerken Emir de her zamanki gibi mutfaktan kurabiye çalmak için yanıma geldi.

"Şu yaptığını içerideki çocuk yapmıyor biliyorsun değil mi hayatım? Hani sen Rüya'ya yardım edecektin ödevinde?"

Kurabiye hırsızlığının yanında arkadan belime sarılarak benden de bir öpücük çaldı ve cevap verdi.

"Rüya'nın kafası zehir gibi maşallah, bana ihtiyacı yok ki. Enişte o soru öyle çözülmez böyle çözülür diye akıl veriyor bir de çokbilmiş."

"Verir tabii, zekidir benim tüm yeğenlerim. Bizim ailede genetiktir."

"Yok, ben çenesi sayesinde sana benzediğine ikna oldum zaten. Boşuna demeyişler kız halaya çeker diye."

Gözlerimi kısarak ona, *sen bu çeneye kurban ol,* bakışımı gönderdim ve eline süt bardağıyla kurabiyelerin bulunduğu tepsiyi tutuşturdum.

"Lafa gelince tam bir çocuk sever oluyorsun ama icraatta kendin çocuksun. Ne yapacağız biz o işi?"

"Bir makalede okumuştum, erkekler baba olunca büyüyorlarmış diye."

"Atma Emir ya, işin gücün sallamak."

"Denemeden bilemezsin ki, hayır yani denesek ne kaybederiz?"

Poğaçaları servis tabağına koyarak, ben de onunla beraber mutfaktan çıkıp salona, yeğenimin yanına doğru yürüdüm ve bir taraftan da konuşmaya devam ettim.

"Ne mi kaybederiz? Sayende bir değil iki çocuk annesi olurum. Malum çoğu zaman ebeveyninmişim gibi arkanı topluyorum ya."

Rüya'yı ödevini bitirmiş, salondaki fotoğraflarımıza bakarken görünce bu çocuğun halaya çekmediğini düşündüm. Çünkü ben kesinlikle onun kadar parlak bir öğrenci değildim. Özellikle sekiz buçuk yaşımdayken annemin ödevlerimi tamamlamam için üzerimde ciddi bir baskı kurması gerekiyordu. Tabii elbette bunu kocama itiraf etmedim.

"Rüyam, hadi halasının güzeli, gel de soğutmadan sofraya otur."

"Hala, sen bu fotoğrafta kaç yaşındaydın? Burası neresi?"

"Krakow, Polonya'da canım. Yirmi üç yaşındaydım sanırım. O gün hava nasıl soğuktu hatırlıyor musun Emir?"

Fotoğrafın yanına gidip, eline alarak gülümsedi.

"Hatırlamaz olur muyum? Japon bir turistten bizim bir fotoğrafımızı çekmesini istemiştik de adam bizimle birlikte poz vererek fotoğrafı karısına çektirmişti."

Hatırlayınca kahkaha attım hâliyle, sonra Mostar Köprüsü'nün orada çekildiğimiz bir başka fotoğrafı Rüya eline aldı.

"Peki bu?"

Benden önce Emir cevap verdi.

"Asıl o zaman hava dondurucuydu ya, içlik giymiştik resmen donmamak için. Yeni yıl zamanıydı, halanın yüksek lisansını tamamladığı kıştı."

"Ben de büyüyünce halamla senin gibi tüm dünyayı gezeceğim enişte. Afrika'ya bile gideceğim."

Emir'le kısa bir an bakıştık ve kaleyi boş gören sevgili eşim tabii ki vurdu ve gol oldu.

"Valla gümbür gümbür geliyor küçük Sevda. Gezmeden kimseyi kendine âşık etme de elin oğlu peşinden koşarak sürünmesin ama olur mu canım? Bir de Afrika falan deyip halanın aklını çelme, zaten korkuyorum. Bir o taraf kaldı gitmediğimiz."

Emir'i susturmak için ağzına sıcak kurabiyeyi tıkarak cevap verdim.

"Tüm Avrupa'yı gençken, hazır fırsatımız varken gezdik işte fena mı? Ayrıca korkma canım, doktoramla uğraşırken hiçbir yeri gezecek hâlim de vaktim de yok benim."

"Bak o konuda haklısın işte. Biz senin üniversite diplomanı alamayacağından korkuyorduk ama Arap atı gibi sonradan açıldın. Eğitim öğretim aşkınla gurur duyuyorum. Gerçi okulum bitene kadar ayrılamayız diye benimle pazarlık yapan bir kız vardı bir zamanlar. Bu içindeki okuma aşkı beni hafiften kıllandırıyor ya neyse."

Çocuğun yanında onunla tartışamayacağımı bildiğinden aklınca benimle uğraşıyordu. Bu huysuzluğunun altın-

da yatan sebep ise bir süredir çocuk yapmayı istediği hâlde isteğini reddediyor olmamdı. Bu yüzden kendi kendine söylenişini duymazlıktan gelerek sütümden büyük bir yudum içtim ve o da ne yaptığımı fark edince, şaşırarak "Sen süt sevmezsin ki, nereden çıktı şimdi bu?" diye sordu.

"Faydalı diye içmeye karar vermiş olamaz mıyım?"

"Tabii yaş ilerleyince sen de haklısın. Boyun kısalmasın, kemik erimesi olmasın diye..."

"Biraz daha abart istersen. Daha yirmi sekiz yaşında körpecik bir genç kızım ben."

Rüya tartışan hâlimize kıkırdayınca, çocuğun yanında laflarımıza dikkat etmemiz gerektiğini kendime hatırlatarak toparlandım. Ancak Emir pek oralı olmadan konuşmaya devam etti.

"Sen gençsin de ben değilim. Saçlarım beyazladı, belim de ağrıyor artık. Yaşlandım resmen. Zürriyetim kuruyacak. Soyum devam etmeyecek."

"Emir! Kızın yanında kurulacak cümleler mi bunlar? Ay gerçekten senden baba olmaz. Değil otuz dört, kırk yaşına bile gelsen büyümeyeceksin."

"Zürriyet ne demek hala?"

Rüya'nın sorusu üzerine haklı olarak, *gördün mü marifetini* dercesine baktım bu defa Emir'e ve o da sonunda biraz mahcup hissederek toparlandı. Fakat Rüya duymasın diye kulağıma eğilse de söyleyeceğinden geri kalmadı.

"Kuşak çatışmasından şikâyet ettiğin günlerde bu laflarını hatırlatacağım ben sana."

"Bir şeyi tutturunca susmak bilmiyorsun."

Rüya'nın tabağına kek koydum ve o bıcırık sesiyle "Teşekkür ederim halacığım," deyince, doğacak çocuklarım da yeğenlerime benzesin diye içimden dua ettim.

"Aramızda kalsın hala ama annem bu kadar lezzetli kek yapamıyor. Eniştem çok şanslı, hep senin yemeklerinden yiyebiliyor!"

Bunu duyunca Emir küçük bir kahkaha attı ve "Sen bir de halanı benimle tanıştığı zaman görecektin," dedi. "Yumurta bile kırmayı beceremiyordu da ben sıfırdan yanıma alıp yetiştirdim. Şimdi boynuz kulağı geçti tabii."

Konuşurken eli bir taraftan tabaktaki keke uzanınca, eline vurarak ona izin vermedim. Telefonu çalınca, kalkıp çalışma odasına girdi. Ben de bu sırada fotoğraflarımızın olduğu kısma yeniden bakarak gülümsedim. Yüksek lisansımı tamamladıktan sonraki yaz İzmir'de, Çeşme'deki otelde ailemizle beraber ikinci bir düğün yapmıştık. Artık Emir'in işleri sadece İzmir de ve Bursa'daydı. Beste ve Yurdanur da işi öğrenmişlerdi. Arkadaşım kendi mesleği olan mühendislik yerine baba mesleği olan turizmciliğe devam ediyordu. Uludağ'daki otelin başında o vardı. Yurdanur ise Mudanya'daki oteli otel müdürünün yardımıyla işletiyordu. Çocuğuyla beraber çiftlik evine yerleşmişti. Saadet Anne de artık Tirilye'de oturuyordu. Abisi ve oradaki akrabalarıyla daha sık görüşür olmuştu. Beste geçen yaz evlenip Mudanya'daki konağa gelin gitmişti. Kocası bir tekstilciydi. Benimle birlikte Uludağ Üniversitesi'ndeki bir tekstil kongresine gittiğinde tanışmışlardı.

Emir birkaç haftada bir Bursa'ya gidip işleri denetliyordu. Çoğu zaman ben de ona katılıyordum. İki memleketimiz vardı, orada da bir evimiz vardı. Çoğu zaman zaten çiftliğe, Yurdanur'un yanına gidiyorduk. Üç yıl önce içtiği ilaçları doktor kontrolünde tamamen bıraktıktan sonra çocuğunu yetiştirmeye odaklanmıştı. Erdem'i hâlâ çok özlüyordu. Ama sonunda bununla baş etmeyi öğrenmişti.

Ben, zaten akademik kariyerime devam ederken bir taraftan çocukluğumdan beri planladığım gibi babamın işlerine yardım ediyordum. Sinan abimin yükünü hafifletmiştim. Emir'in İzmir'de yaşamakla ilgili korktuğum gibi bir sıkıntısı ya da itirazı hiçbir zaman olmamıştı. Bir yanımız hep Bursalıydı ve yılın birkaç ayını orada geçirmeye özen gösteriyorduk. Ancak artık köklerimizi İzmir'e de salmıştık. Üç yıl önce Urla'da güzel bir otel daha açmıştı. Önümüzdeki yıl da Kuşadası'nda açacaktı. İşleri yolundaydı, hayatımız belli bir düzene girmişti. Üstelik yüksek lisansımdan sonra doktoraya başvurmadan önce altı ay kadar beraber Roma'da yaşamıştık. Gerçi Emir'in sık sık Türkiye'ye dönmesi gerekmişti. Ama hayatımda otuz yaşımdan önce yapılmasının hayalini kurduğum ne kadar planım varsa hepsini beraber gerçekleştirmiştik. Şimdi çocuk istediği için huysuzlanıyordu. Ancak Emir, her zaman eğitimim için beni desteklemiş ve attığım her adımla da gurur duymuştu. Elbette ben de aynı şekilde onu her işinde desteklemiştim. Hatta Urla'daki oteli açtığı dönemde onunla beraber çalışıp işleri yoluna koymasına yardım etmiştim.

Son üç aydır ise gündemimizin ana maddesi çocuktu, Emir artık ebeveyn olmamızın zamanının geldiğini savunuyordu. Açıkçası ben yıllardır çocuk özlemimi kendi yeğenlerimle ya da kocamın yeğeniyle gidermiştim. Evliliğimizin ilk zamanlarında yaşananlardan sonra çok uzun bir süre yeniden anne olmayı denemek aklımın ucundan bile geçmemişti. Ancak Emir haklıydı, artık vakti gelmişti.

Telefonunu kapatıp yanımıza geldiğinde, abim de beni aradı ve Rüya'yı hazırlamamı söyledi. Yengem evde beklediği için oyalanmadan gideceklerdi. Rüya'ya montunu giydirip defterlerini sırt çantasına koydum.

Bahçeye, abimi beklemeye çıktık. Yengem ikizlerle evde çok bunaldığı için bugün Rüya'yla okuldan sonra vakit geçirip ödevlerine yardım etmeyi teklif etmiştim. Onları uğurlayıp içeriye girdiğimde ise Emir çoktan ayaklarını uzatıp salondaki koltuğa yayılmıştı.

"Hayırdır? Yoruldun mu yoksa iki saat çocukla ilgilendin diye?"

"Ne münasebet? Senin kekin mideme dokundu da ondan uzandım."

"Sen var ya çok nankör oldun Emir. İstediğini yapmayınca çok pis bir adama dönüşüyorsun."

Sözlerimin bitiminde ayaklarını toparlayarak beni sertçe kendisine doğru çekti.

"Ay... Dur, dikkatli ol!" Kollarını belime dolayıp beni kucağına oturttu ve kaçmama engel oldu. "Ne yapıyorsun sen şu an Emir?"

"Âşık her adamın yaptığını yapıyorum, karımı seviyorum."

"Şimdi mi aklına geldi âşık olduğumuz?"

"Sanki aklımdan, kalbimden çıkabilen bir şeymiş gibi bahsetme istersen aşkımızdan bir tanem."

Sonunda istediğim kıvama gelmişti. Bu yüzden fırsat bu fırsat dedim ve dudağımı bükerek gözlerimi doldurdum. "Ben sana yetemiyorum artık değil mi? Sen o yüzden çocuk istiyorsun."

"O nereden çıktı şimdi? Benim kalbime sığmıyor sana olan aşkım, çoğalalım istiyorum sadece."

Bedenimi saran kollarının arasına tamamen sokularak ellerini karnımın üstünde birleştirdim. "Benden sıkıldın, evde ikimiz varken bunalıyorsun artık işte. Hiç lafı çevirme."

"Hayır, biz iki âşık olarak çok fazla macera yaşadık. Bu yüzden serinin devam filminde kadroya yeni birilerini alalım diyorum ben."

Çocuk isteğini dile getirişindeki yaratıcı tatlılığa gülerek başımı salladım ve bu tartışmayı daha çok uzatmak istemedim. "İyi madem tamam, anlaştık o zaman."

İki saniye kadar yüzüme bakıp boş boş sırıttı ve emin olamayarak teyit etmek için bir de bana sordu. "Nasıl tamam? İkna oldun mu yani? O zaman hemen yapıyoruz çocuğu!"

"Ben o işi hallettim ya. Hiç boşuna zahmet etme. Sekiz aya kadar gelir kısmetse."

Bu defa hâliyle öncekinden de boş baktı yüzüme. "Sevda! Bu konuda alay etme istersen benimle."

"Alay ettiğimi de nereden çıkardın? Diyorum ki çocuğun hazır yapılmışı var zaten karnımda, boşa zahmet etme. İnşallah zekâsını senden almaz ya."

Gerçekten bir on saniye kadar söylediklerimi anlamlandırmaya çalışarak kaşları çatık bir hâlde yüzüme baktı. Sonrasında ise azarlarcasına sordu.

"Sen ne ara yaptın çocuğu ya? Benim niye haberim yok? O kadar dil döktüm kaç aydır."

"Çalışmalar başarıyla sonuçlanana kadar seni bilgilendirmek istemedim. Ayrıca çabanı izlemek çok eğlenceliydi. Hem hamile olduğumu da sabah öğrendim. Peki, sen doğru algıladığından emin misin? Hamileyim diyorum! Baba olacaksın."

Bakışları duyduğu andan beri ilk defa karnıma kaydı ve ellerini karnımdan önce çekti, sonra nazikçe yeniden dokunup okşadı. Başını eğip sanki bebeği görebilirmiş gibi dikkatle baktı. Sonra dolan gözlerini benimkilere çevirdi ve saçma bir yüz ifadesiyle gülmeye başladı.

"Şimdi gerçekten burada bebek var yani, öyle mi?"

"Doktor öyle söyledi."

Cümlemin bitiminde yüksek sesle kahkaha attı ve dudaklarıma sertçe yapışıp sayıklar gibi teşekkür etmeye başladı.

"Öpme şöyle Emir, dudağım acıyor." Bu defa acıttığı dudağımı iyileştirmek istercesine öpüp, beni kucaklayarak benimle beraber ayağa kalktı.

"Ne yapıyorsun ya evin içinde?"

"Doğuma kadar böyle artık, ayağını yere değdirmeyeceğim senin."

"Daha doğuma sekiz ay var, saçmalamasana! İlk andan kafayı yedin resmen. Benim bu çocuğu büyütürken sana ihtiyacım olacak, aklını başına topla lütfen, hadi."

Gülerek gözlerime baktı ve kucağında sanki elli beş kiloluk bir kadın değil de boş bir çuval taşıyormuş gibi beni yeniden öptü. "Seni o kadar çok seviyorum ki, yeryüzünde miktarını anlatabileceğim hiçbir dilde bir kelime yok, biliyorsun değil mi? Sen benim hayatımsın, her şeyimsin, sevdamsın. Çok, çok teşekkür ederim güzel karım benim!"

Gülümsemem eşliğinde dolan gözlerimi kırpıştırarak onun gözlerinden süzülen iki damla yaşı elimle sildim. "Ben de seni çok seviyorum hayatım ama belini de seviyorum. Hadi incitmeden indir beni de öyle sevinelim, olur mu?"

Değerli bir mücevheri itinayla kutusuna koyar gibi beni yeniden koltuğa bırakıp önümde dizlerinin üstüne çöktü, ellerimden öptü. "Sen bana dünyaları verdin. Söyle, ne yapayım senin için? Bir şey iste benden ne olur."

"Hep böyle sev, bak, yanımda kal bana yeter. Zaten benim âşık kalbimin dünyası sensin, biliyorsun."

"Onun için istemene gerek yok ki. Aldığım nefesten daha gereklisin sen bana. Müptezelin olduğumu bilmiyor musun bir tanem benim?"

Dudaklarımız yeniden buluşurken mutlulukla sırıttım. Hep merak ediyordum. Acaba benim hikâyemin sonu nasıl olacak, başrolünde olduğum filmin finalinde izleyenlerimi mutlu mu edeceğim yoksa ağlatacak mıyım diye. Sonunda ben de o imrendiğim mutlu sona kavuşmuştum işte. Hayat her zaman güllük gülistanlık olmuyordu belki ama insan sevdiği yanındaysa her şeyle baş edip sonunda mutlu olabiliyordu. Sevda uğruna yaptığımız onca delilikten sonra şimdi bizim de durulma, mutluluk sarhoşu olma zamanımız gelmişti. Önce Emir hayatıma girip yalnızlığıma ortak olmuş, benden âşık bir kadın yaratmıştı. Şimdiyse bu iki âşığın aile olma zamanıydı.

SON